orSon scott card

jocul lui ender

ORSON SCOTT CARD

JOCUL LUI ENDER

Traducere din limba engleză
Mihai Dan Pavelescu

Pentru Geoffrey,
Care mă face să-mi amintesc
Cât de tineri şi cât de bătrâni
Pot fi copiii.

CUPRINS

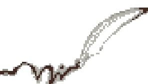
MULŢUMIRI

Fragmente din această carte au stat la baza primei povestiri science-fiction pe care am publicat-o, „Jocul lui Ender”, apărută în numărul din august 1977 al revistei *Analog,* editată de Ben Bova; încrederea lui şi povestirea amintită mai sus constituie fundamentul carierei mele.

Harriet McDougal, de la editura Tor, face parte dintr-o categorie restrânsă de redactori – aceia care înţeleg un subiect şi-l pot ajuta pe autor să-l realizeze exact aşa cum doreşte. Nu este suficient răsplătită. Cu toate acestea, sarcina ei a fost uşurată de munca excelentă a redactorului cu care locuiesc, Kristine Card. Nici pe ea n-o recompensez aşa cum merită.

Îi sunt, de asemenea, recunoscător Barbarei Bova, care mi-a fost prieten şi impresar la rău şi, uneori, la bine; precum şi lui Tom Doherty, editorul actual, care s-a lăsat convins să se ocupe de acest roman cu ocazia convenţiei ABA, în Dallas, ceea ce demonstrează fie admirabila lui pricepere, fie cât de mult te poate obosi un târg de carte.

1. TERŢUL

— Am privit prin ochii lui. Am ascultat cu urechile lui şi-ţi spun: el este! Oricum, unul mai bun nu vom obţine.

— La fel ai spus şi despre frate-său.

— A fost considerat incompatibil. Din alte motive. Fără nicio legătură cu aptitudinile lui.

— Şi cu soră-sa, la fel. Există îndoieli şi-n legătură cu el. E prea maleabil. Gata oricând să se lase dominat de voinţa altuia.

— Nu însă dacă respectivul îi este duşman.

— Şi-atunci, ce-o să facem? Îl înconjurăm tot timpul cu duşmani?

— Dacă va fi nevoie…

— Parcă spuneai că-ţi place puştiul.

— Dacă gândacii pun mâna pe el, eu rămân prietenul lui cel mai bun.

— Bine. La urma urmei, salvăm lumea. Ia-l!

Femeia de la monitoare îi zâmbi prietenos, îi ciufuli părul şi spuse:

— Andrew, cred că deja ţi-e pur şi simplu scârbă de monitorul ăsta oribil. Ei bine, am o surpriză pentru tine. Azi îl scoatem. O s-o facem chiar acum şi n-o să te doară deloc!

Ender încuviinţă din cap. Bineînţeles, era o minciună că n-avea să-l doară deloc. Dar, deoarece adulţii o repetau întotdeauna când ceva urma *într-adevăr* să doară, se putea bizui pe afirmaţia aceea ca fiind o precizare destul de corectă a viitorului.

Uneori, minciunile erau mai sigure decât adevărul.

— Hai încoace, Andrew, şi aşază-te aici, pe masa de examinare. Peste câteva clipe vine şi doctorul.

Fără monitor… Ender încercă să-şi imagineze cum avea să fie fără micuţul aparat implantat în ceafă. „O să mă întorc pe spate în pat şi n-o să mă mai apese. N-o să-l simt furnicându-mă şi absorbind căldura când fac duş.

Şi Peter n-o să mă mai urască. O să merg acasă şi-o să-i arăt că nu mai am monitorul, să vadă că nu-l păcălesc. Acum o să fiu un copil normal, la fel ca el. Atunci n-o să mai fie aşa de rău. O să mă ierte că am purtat monitorul cu un an mai mult decât el. O să fim…

Totuşi, nu cred c-o să fim prieteni. Nu, Peter e prea periculos. Se înfurie mult prea rău. Totuşi, fraţi… Nu duşmani, nu prieteni, ci fraţi… capabili să trăim sub acelaşi acoperiş. N-o să mă urască, o să mă lase-n pace. Şi, când o să vrea să se joace de-a gândacii şi astronauţii, poate că n-o să fiu obligat să mă joc, poate c-o să pot sta liniştit să citesc o carte.”

Însă Ender ştia, chiar în timp ce se gândea la aceste lucruri, că Peter n-avea să-l lase în pace. Când îl apucau pandaliile, ochii îi sclipeau într-un fel anume şi, ori de câte ori îi zărea privirea aceea scânteietoare, ştia că *în niciun caz* Peter n-avea să-l lase în pace. „Exersez la pian, Ender. Vino şi-ntoarce-mi partiturile. Ah, băiatul-monitor e prea ocupat ca să-şi poată ajuta fratele? E prea deştept? Te duci s-omori nişte gândaci, astronautule? Nu, nu, *n-am nevoie* de-ajutorul tău! Mă descurc şi singur, puştiule, *Terţule mucos!”*

— N-o să dureze mult, Andrew, spuse doctorul.

Ender încuviinţă din cap.

— Monitorul este astfel construit încât să poată fi uşor deconectat. Vei simţi totuşi nişte furnicături. Unii

spun că au încercat o senzaţie de *lipsă.* S-ar putea să te pomeneşti căutând ceva, ceva ce nu poţi găsi şi nici nu-ţi poţi aminti ce anume era. De aceea o să-ţi spun eu: o să cauţi monitorul, care nu mai e acolo. După câteva zile, senzaţia va dispărea.

Doctorul răsucea ceva în ceafa lui Ender. Brusc, o durere îl străbătu pe băiat precum un ac, din gât până în rărunchi. Ender îşi simţi spinarea smucindu-se, iar trupul i se arcui violent spre spate; capul său lovi masa. Picioarele i se zbăteau dezarticulate, iar mâinile i se încleştaseră, strângându-se între ele cu atâta putere, încât îl durură.

— Deedee! răcni doctorul. Am nevoie de tine! Infirmiera apăru în goană şi icni, văzându-i. Trebuie să relaxez muşchii ăştia! Vino încoace! Ce-aştepţi?

Ender simţi alte mâini atingându-l, însă nu le putu vedea. Se răsuci pe o parte şi căzu de pe masă.

— Prindeţi-l! strigă infirmiera.

— Ţine-l nemişcat…

— Ţineţi-l dumneavoastră, domnule doctor, e prea puternic pentru mine…

— Nu pe toată! Îi blochează inima!

Ender simţi un ac înţepându-l deasupra gulerului cămăşii. Îl ardea, însă, acolo unde se răspândea focul, muşchii i se relaxau treptat. Acum putea plânge de spaimă şi durere.

— Cum te simţi, Andrew? întrebă femeia.

Băiatul nu-şi mai amintea cum se vorbeşte. Îl ridicară pe masă. Îi verificară pulsul; făcură şi alte lucruri pe care nu le pricepea. Glasul doctorului tremura atunci când vorbi:

— Când laşi câte trei ani chestiile-astea în copii, la ce te poţi aştepta? Îl puteam omorî, îţi dai seama? Îi puteam opri funcţiile creierului.

— În cât timp trece efectul sedativului?

— Ţine-l aici cel puţin o oră. Nu-l scăpa din ochi. Dacă peste cincisprezece minute nu-ncepe să vorbească, mă chemi.

„Îl puteam omorî… Eu nu sunt gândac.”

Reveni în clasa domnişoarei Pumphrey cu un sfert de oră înaintea sfârşitului cursului. Încă se mai clătina.

— Te simţi bine, Andrew? întrebă domnişoara Pumphrey.

Băiatul încuviinţă.

— Ai fost bolnav?

Scutură din cap.

— Nu arăţi prea bine.

— N-am nimic.

— Ar fi bine să te aşezi, Andrew.

Porni spre locul său, dar se opri. „Ce căutam? Nu mai ţin minte ce căutam…”

— Locul tău este acolo, spuse domnişoara Pumphrey.

Se aşeză, dar îi trebuia altceva, ceva ce pierduse.

„O să-l găsesc mai târziu…”

— Monitorul tău… şopti fata din spatele lui.

Andrew înălţă din umeri.

— Monitorul, spuse ea către ceilalţi.

Băiatul întinse mâna şi-şi pipăi ceafa. Simţi un plasture. Monitorul dispăruse. Acum era ca toţi ceilalţi.

— Eşti necăjit, Andy? întrebă un băiat aflat pe celălalt rând, mai în spate.

Nu-şi putea aminti cum îl chema. „Peter… Nu, ăsta era altul.”

— Linişte, domnule Stilson, rosti domnişoara Pumphrey.

Stilson pufni.

Domnişoara Pumphrey explica înmulţirea numerelor. Ender se juca, desenând contururile unor insule muntoase şi comandându-i pupitrului să le prezinte tridimensional, în rotaţie. Desigur, profesoara ştia că nu era atent, dar nu-l deranja. Ender ştia întotdeauna răspunsul, chiar şi atunci când ea îl credea neatent.

În colţul pupitrului apăru un cuvânt, care porni să dea ocol perimetrului. La început era răsturnat şi inversat, totuşi Ender îl citi cu mult înainte să ajungă pe latura de jos a pupitrului, unde căpătă poziţia normală.

„TERŢUL”

Băiatul zâmbi. El descoperise primul cum putea expedia misive umblătoare, şi chiar şi atunci când un duşman necunoscut vorbea urât despre el, metoda prin care o făcea îl favoriza. Nu era vina *lui* că era un Terţ. Ideea fusese a guvernului, ei o autorizaseră – cum altfel ar fi putut urma şcoala un Terţ ca Ender? Iar acum dispăruse şi monitorul. Experimentul numit Andrew Wiggin nu reuşise. În caz contrar, era sigur că le-ar fi plăcut să abroge decretele care-i făcuseră posibilă naşterea. A dat greş, atunci opriţi experimentul!

Soneria ţârâi. Toţi deconectau pupitrele sau îşi scriau mesaje personale. Unii expediau lecţii sau notiţe în calculatoarele de acasă. Câţiva se adunaseră în jurul imprimantelor, aşteptând hârtiile pe care le comandaseră. Ender îşi răşchiră degetele peste

minitastatura de pe marginea băncii şi se întrebă cum oare îşi simţeau adulţii mâinile. Probabil că mari şi stângace, cu degete groase, butucănoase şi palme grele. Bineînţeles, aveau tastaturi mai late, dar cum ar fi reuşit degetele lor masive să deseneze o linie fină, aşa cum putea Ender; atât de precisă încât o putea încolăci de şaptezeci şi nouă de ori într-o spirală ce se întindea din centrul pupitrului până la marginea lui, fără să atingă vreodată spirele între ele. Era un mod de a-şi trece timpul, în vreme ce profesoara vorbea despre aritmetică. Aritmetică! Valentine îl învăţa aritmetica de la trei ani.

— Nu te simţi bine, Andrew?

— Ba da, domnişoară.

— Vezi să nu pierzi autobuzul.

Ender încuviinţă şi se sculă. Ceilalţi copii plecaseră. Însă cei răi aveau să-l pândească. Monitorul nu mai exista pe ceafa lui, auzind ceea ce auzea el şi zărind ceea ce zărea el. Acum îi puteau spune orice doreau, îl puteau chiar lovi – nimeni nu-i mai vedea, şi nimeni n-ar fi venit să-l salveze pe Ender.

Monitorul avusese anumite avantaje şi urma să simtă din plin lipsa lor.

Bineînţeles, Stilson îl aştepta. Fără să fie mai voinic decât majoritatea copiilor, îl întrecea totuşi pe Ender. În plus, era însoţit şi de alţi băieţi. Întotdeauna umbla cu ei.

— Hei, Terţule!

„Nu-i răspunde. Nu spune nimic.”

— Hei, Terţule, cu tine vorbim, Terţule, băi, Iubitorule-de-gândaci, cu tine vorbim!

„Habar n-am ce să-i răspund. Orice aş zice, ar agrava şi mai mult situaţia. Mai bine, tac.”

— Băi, Terţule, băi, rahatule, ai amuţit? *Ziceai* că eşti mai grozav ca noi, da' ţi-ai pierdut papagalul, Terţule, n-ai decât un plasture pe gât!

— Mă lăsaţi să trec? întrebă Ender.

— Dacă-l lăsăm să treacă? Merită să-l lăsăm să treacă?

Râseră cu toţii.

— Sigur c-o să te lăsăm. Mai întâi o să lăsăm să-ţi treacă o mână, dup-aia fundul, dup-aia o bucată de picior…

— Unde-i papa-ga-lul? Unde-i papa-ga-lul?

Stilson îl împinse cu mâna; apoi, altcineva din spate îl îmbrânci îndărăt.

— Ferăstrău, că-i mai rău! chicoti un glas.

— Tenis!

— Ping-pong!

Lucrurile n-aveau să se termine cu bine. Ender decise că ar prefera să râdă la urmă. Când Stilson întinse braţul să-l înghiontească iarăşi, băieţelul încercă să-l prindă. Nu reuşi.

— Hopa, vrei să te baţi cu mine, da? Vrei să te baţi cu mine, Terţule?

Cei din spatele lui Ender îl înşfăcară, ţinându-l nemişcat.

Râse, deşi nu-i ardea deloc de râs:

— Aşa mulţi trebuie să fiţi ca să bateţi un Terţ?

— Noi suntem *oameni,* nu *Terţi,* băi rahatule! Tu n-ai putere nici cât o ceapă degerată.

Totuşi, îl eliberară. Imediat, Ender lovi puternic şi fulgerător cu piciorul, izbindu-l pe Stilson drept în piept. Băiatul căzu. Ender rămase surprins – nu se aşteptase să-l doboare dintr-o lovitură. Nu se gândise că Stilson nu luase în serios o asemenea luptă, că nu se aşteptase la un atac disperat.

Pentru o clipă, ceilalţi se retraseră şi Stilson rămase inert. Poate că se întrebau dacă nu cumva e mort. Ender însă căuta să găsească o cale de a preîntâmpina orice răzbunare. De a-i opri pe băieţi să-l atace a doua zi în haită. „Trebuie să câştig acum, şi pentru totdeauna, altfel va trebui să mă bat în fiecare zi, şi va fi din ce în ce mai rău.”

Deşi avea numai şase ani, Ender cunoştea legile nerostite ale luptelor dintre oameni. Era interzis să loveşti adversarul care zace neajutorat; doar un animal putea face aşa ceva.

De aceea, se apropie de trupul nemişcat al lui Stilson şi-l izbi din nou, cu răutate, în coaste. Stilson gemu şi se rostogoli, încercând să scape. Îl urmări şi-l lovi iarăşi, în testicule. Băiatul nu mai scoase niciun sunet; se chirci, şi de sub pleoape îi ţâşniră lacrimi.

Ender se întoarse şi-i privi cu răceală pe ceilalţi:

— Poate că vă trece prin minte să săriţi cu toţii pe mine. Probabil că m-aţi snopi în bătaie. Nu uitaţi însă ce le fac celor care-mi vor răul. Vă veţi întreba mereu când o să vă cad în spate şi cât de rău o să vă fie.

Îl lovi pe Stilson cu piciorul în faţă. Sângele din nasul acestuia împroşcă solul.

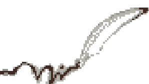
— Nu atât de rău, urmă Ender. *Mult* mai rău.

Se întoarse şi plecă. Nimeni nu veni după el. Coti pe coridorul care ducea la staţia de autobuz. În spatele lui, îi putea auzi pe băieţi vorbind:

— Mamă-ă! Ia uite la el! L-a terminat!

Ender îşi lipi fruntea de peretele coridorului şi plânse, până apăru autobuzul. „Exact ca Peter! Cum mi-au luat monitorul, sunt exact ca Peter.”

2. PETER

— Bun, e scos. Cum se descurcă?

— Când trăieşti câţiva ani în trupul cuiva, te obişnuieşti cu el. Acum îi privesc chipul. Nu ştiu ce se întâmplă. Nu sunt obişnuit să-i văd expresia feţei. Sunt obişnuit s-o simt.

— Haide, nu-i vorba de psihanaliză! Suntem soldaţi, nu vraci. L-ai văzut cum l-a rupt în bătaie pe şeful bandei.

— A fost foarte meticulos. Nu numai că l-a bătut, l-a terminat! Ca Mazer Rackham la…

— Scuteşte-mă! Deci comisia apreciază că a absolvit?

— În mare parte. Să vedem ce va face cu fratele său, acum când nu mai are monitorul.

— Fratele… Nu ţi-e teamă ce i-ar putea face lui frate-său?

— Chiar tu mi-ai spus că nu există niciun risc.

— Am mai reluat unele benzi. N-am ce face… Îmi place puştiul. Cred că o să-l nenorocim.

— Bineînţeles că asta o să facem. E meseria noastră. Noi suntem vrăjitoarea cea rea. Promitem turtă-dulce, dar îi mâncăm pe copii de vii.

— Îmi pare rău, Ender, şopti Valentine.

Îi privea plasturele de pe gât. Ender atinse peretele şi uşa se închise înapoia lui.

— Nu-mi pasă. Mă bucur că nu-l mai am.

— Ce nu mai ai?

Peter apăru în hol, muşcând dintr-un sandviş cu unt.

Ender nu vedea în Peter băiatul frumos de zece ani pe care-l zăreau adulţii, cu păr negru, des şi rebel şi cu un chip ce i-ar fi putut aparţine lui Alexandru cel Mare. Îl privea pe fratele său doar pentru a detecta furia sau plictiseala, stările periculoase care aduceau aproape întotdeauna suferinţa. Acum, când ochii lui Peter descoperiră plasturele de pe gât, apăru scânteierea rău-prevestitoare.

Valentine o zări şi ea.

— De azi e la fel ca noi, rosti ea încercând să-l liniştească.

Peter nu se lăsă însă domolit:

— La fel ca noi? Şi-a ţinut căpuşa până la şase ani! Tu când ai pierdut-o pe-a ta? Aveai trei ani. Mie mi-au luat-o la cinci ani. *El* aproape c-a reuşit, nenorocitul, gândacul naibii!

„E bine”, îşi spuse Ender. „Vorbe, şi iar vorbe. Peter… Vorbăria e minunată…”

— Ei bine, continuă Peter, acum îngerii tăi păzitori nu te mai veghează. Nu mai verifică monitoarele să vadă dacă nu simţi durere, s-asculte ce-ţi spun, să vadă ce-ţi fac. Ce zici? Eh, ce zici de chestia asta?

Ender strânse din umeri.

Brusc, Peter zâmbi şi bătu din palme cu o falsă veselie.

— Hai să ne jucăm de-a gândacii şi astronauţii, spuse el.

— Unde-i mama? întrebă Valentine.

— Afară, răspunse Peter. Eu sunt şeful.

— Cred c-o să-l chem pe tata.

— N-ai decât, făcu Peter. Ştii că nu-i niciodată acasă.

— Bine, hai să ne jucăm, încuviinţă Ender.

— Tu o să fii gândacul, spuse Peter.

— Lasă-l măcar o dată să fie astronaut, interveni Valentine.

— Ia mai ţine-ţi pliscul! o repezi Peter. Haide sus şi alege-ţi armele!

N-avea să fie un joc corect, iar Ender o ştia. Nu se punea problema învingătorului. Când puştii se jucau pe coridoare, gândacii nu câştigau niciodată, şi, uneori, jocul devenea violent. Însă aici, în apartamentul lor, avea să fie rău de la bun început, iar gândacii nu puteau pur şi simplu să fugă, aşa cum se întâmplă în războaiele adevărate. Trebuiau să rămână în joc atât cât voia astronautul.

Peter trase sertarul cel mai de jos şi scoase masca de gândac. Mama se supărase pe el atunci când o cumpărase, însă tata fusese de părere că războiul n-avea să ia sfârşit doar pentru că ascunzi măştile şi le interzici copiilor pistoalele-laser jucării. Mai bine să se joace de-a războiul, şi să aibă o şansă în plus de supravieţuire, când urmau să revină gândacii.

„Dacă voi supravieţui jocurilor”, se gândi Ender. Îşi puse masca. Se strânse în jurul feţei sale precum degetele unei mâini. „Dar nu aşa simte un gândac”, îşi spuse băiatul. „El nu poartă chipul acesta ca pe o mască, este *chiar* chipul lui. Oare pe planetele lor, gândacii se joacă cu măşti de oameni? Şi oare cum ne numesc ei? Viermii – pentru că suntem atât de moi şi lunecoşi în comparaţie cu ei.”

— Ai grijă, Vierme, rosti el.

De abia îl putea vedea pe Peter prin găurile pentru ochi. Fratele său rânji:

— Vierme, da? Bine, gândăcel mititel, ia să vedem cum ţi se sparge căpşorul!

Ender nu văzu lovitura, ci intui doar o uşoară deplasare a centrului de greutate al lui Peter; masca nu-i permitea vederea periferică.

Pe neaşteptate, simţi durerea şi şocul izbiturii în ureche; îşi pierdu echilibrul şi căzu.

— Nu vezi prea bine, gândace? chicoti Peter.

Ender încercă să-şi scoată masca. Fratele lui îi atinse testiculele cu vârful piciorului.

— N-o scoate, şuieră el.

Băiatul îşi coborî mâinile.

Peter îl apăsă cu talpa. Durerea fulgeră prin Ender; se chirci.

— Nu te strânge, gândacule! O să te disecăm. În sfârşit, am pus laba pe unul dintre voi viu şi-o să aflăm cum funcţionaţi.

— Peter, gata… spuse Ender.

— „Peter, gata.” Foarte bine! Deci gândacii ne pot ghici numele. Puteţi vorbi ca nişte copilaşi drăguţi, ca să vă iubim şi să fim amabili cu voi. Dar nu ţine! Eu îmi dau seama ce sunteţi de fapt. Au vrut să fii om, Terţişorule, dar, de fapt, eşti un gândac, şi-acum se vede.

Ridică piciorul şi îngenunche pe Ender, apăsându-l pe abdomen, chiar sub stern. Treptat, începu să sporească apăsarea. Ender respira tot mai greu.

— Te-aş putea ucide-n felul ăsta, şopti Peter. Să apăs mereu, până mori. Dup-aia aş zice că n-am ştiut că te durea, că noi ne jucam… m-ar crede, şi totul ar fi în regulă. Iar tu ai fi mort. Totul ar fi în regulă!

Ender nu putea răspunde; răsufla tot mai anevoios. S-ar fi putut ca Peter s-o facă. Probabil că nu intenţiona, totuşi s-ar fi putut…

— Vorbesc serios, continuă fratele său. Nu ştiu ce crezi, dar vorbesc serios. Pe tine te-au autorizat doar

pentru că eu eram atât de promiţător, însă nu le-am împlinit aşteptările. Tu te-ai descurcat mai bine. Ei cred că eşti mai bun. Dar eu nu vreau un frăţior mai bun, Ender. Nu vreau un Terţ.

— O să spun totul, zise Valentine.

— N-o să te creadă nimeni.

— *Pe mine* mă vor crede.

— Atunci, o să mori şi tu, scumpă surioară.

— Vezi să nu! replică Valentine. Cine te va crede când o să spui: „N-am ştiut că asta o să-l omoare pe Andrew. Iar după ce el a murit, nu am ştiut c-o s-o omoare *şi* pe Valentine”.

Apăsarea slăbi puţin.

— Bun. Nu azi. Dar într-o bună zi, voi doi n-o să mai fiţi împreună. Şi va avea loc un accident.

— Numai gura e de tine, spuse Valentine. N-o să faci nimic din toate astea.

— Nu?

— Şi ştii de ce? întrebă fata. Pentru că vrei s-ajungi în guvern, când o să fii mare. Vrei să fii votat. Şi n-o să te voteze, dacă adversarii o să descopere că atât fratele, cât şi sora ta au murit când erau mici, în urma unor accidente ciudate. Şi mai ales din cauza scrisorii pe care am introdus-o în fişierul meu secret, care va fi deschis în caz că voi muri.

— Nu-mi vinde mie gogoşi, pufni Peter.

— Scrie aşa: „N-am murit de moarte naturală. M-a ucis Peter şi, dacă nu l-a omorât deja pe Andrew, o va face în curând”. Nu-i suficient ca să te condamne, dar ajunge ca să nu fii niciodată votat.

— Tu eşti acum monitorul lui, spuse Peter. Ar fi bine să-l supraveghezi, zi şi noapte. Ar fi bine să stai tot timpul lângă el.

— Ender şi cu mine nu suntem proşti. Avem note la fel de bune ca tine. Ba chiar mai bune, la unele materii. Suntem nişte copii teribil de inteligenţi. Nu eşti cel mai deştept, Peter. Eşti numai cel mai mare.

— Da, ştiu. Va veni însă o zi când nu vei fi lângă el, când vei uita. Brusc, îţi vei aminti şi vei fugi la el. Şi-o să-l găseşti, viu şi nevătămat. Iar data următoare n-o să te mai sperii atât de tare şi nici n-o să mai alergi. Şi, de fiecare dată, îl vei găsi nevătămat. Şi-o să crezi c-am uitat. Chiar dacă o să-ţi aminteşti ce-ţi spun acum, o să crezi c-am uitat. Aşa vor trece anii. Apoi va avea loc un groaznic accident, iar eu îi voi găsi trupul şi voi plânge în hohote lângă el, şi tu o să-ţi aminteşti conversaţia asta, Vally, dar îţi va fi ruşine de tine însăţi că ţi-ai amintit-o, deoarece o să ştii că eu m-am schimbat, că într-adevăr a fost un accident, că-i crud din partea ta să-ţi reaminteşti ce am spus într-o ceartă din copilărie. Numai că va fi adevărat. Eu o să scap, el o să moară şi tu nu vei face nimic, absolut nimic. Însă n-ai decât să crezi în continuare că eu sunt doar cel mai mare.

— Cel mai mare găozar, zise Valentine.

Peter sări în picioare şi se repezi spre ea. Fata se feri. Ender îşi smulse masca. Peter se trânti pe spate în patul său şi începu să râdă în hohote, foarte amuzat, până îi dădură lacrimile.

— Sunteţi grozavi voi doi, cei mai mari fraieri de pe planeta Pământ!

— Acum ne va zice că totul a fost o glumă, comentă Valentine.

— Nu o glumă, ci un joc. Vă pot face să credeţi orice. Vă pot face să dansaţi ca nişte marionete. Îngroşându-şi glasul, vorbi ameninţător: O să v-omor, şi-o să vă tai bucăţele, şi-o să v-arunc la gunoi!

Izbucni din nou în râs:

— Cei mai mari fraieri din tot Sistemul Solar!

Ender rămase locului, privindu-l cum râde, şi se gândi la Stilson, amintindu-şi ce simţise când îi zdrobise nasul. „Lui ar fi trebuit să i-o fac. El ar fi meritat-o.”

Parcă citindu-i gândurile, Valentine şopti:

— Nu, Ender!

Peter se răsuci brusc pe o parte, sări din pat şi se ghemui gata de luptă.

— Ba da, Ender, chicoti el. Oricând, Ender.

Ender ridică piciorul drept şi-şi scoase pantoful. Îl ţinu în sus.

— Vezi, aici pe vârf? E sânge, Peter.

— Vaaai! Vaaai, mor! Mor! Ender a omorât o ploşniţă şi-acum o să m-omoare şi pe mine!

N-aveai cum să-l impresionezi. În adâncul sufletului, Peter era un criminal, dar nimeni n-o ştia, cu excepţia lui Valentine şi a lui Ender.

Mama veni acasă şi-l consolă pe Ender, când află de monitor. Tata sosi şi el şi repetă întruna cât de grozavă era surpriza; aveau copii atât de fantastici, încât guvernul le spusese să facă trei şi acum guvernul nu mai voia să ia pe niciunul, aşa că rămăseseră cu trei, continuau să-l aibă pe Terţ… până când lui Ender îi veni să-i strige: „Ştiu că-s un Terţ, ştiu, dacă vrei, o să plec, ca să nu te mai simţi ruşinat în faţa tuturor, îmi pare rău că nu mai am monitorul şi acum ai trei copii şi nicio explicaţie limpede, e atât de stânjenitor pentru tine, iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă!”

Stătea în pat, privind în sus prin beznă. În patul de deasupra lui îl putea auzi pe Peter, răsucindu-se şi foindu-se întruna. Apoi fratele său coborî şi ieşi din

odaie. Ender auzi apa curgând la baie; după aceea, silueta lui Peter se contură în cadrul uşii.

„Crede că dorm. O să mă ucidă!”

Peter se apropie, dar nu se urcă în patul său.

Veni şi mai aproape şi rămase lângă capul lui Ender.

Totuşi nu întinse mâna, ca să ia o pernă şi să-l sufoce.

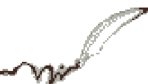
Nu avea niciun fel de armă.

— Ender, şopti el, iartă-mă… iartă-mă… Ştiu ce simţi, iartă-mă, sunt fratele tău. Te iubesc!

Mult mai târziu, răsuflarea regulată a lui Peter dovedi că băiatul adormise. Ender îşi scoase plasturele de pe gât.

Şi, pentru a doua oară în ziua aceea, plânse.

3. GRAFF

— Punctul slab e soră-sa. O iubeşte cu adevărat.

— Ştiu. Ea poate strica totul, de la început. N-o să vrea s-o părăsească.

— Şi-atunci ce-o să faci?

— Să-l conving că doreşte să vină cu noi mai mult decât doreşte să stea cu ea.

— Cum o să faci asta?

— O să-l mint.

— Şi dacă nu reuşeşti?

— Atunci o să-i spun adevărul. Avem voie să facem asta, în cazuri excepţionale. Ştii bine că nu putem prevedea totul.

La dejun, Ender nu avu poftă de mâncare. Se întreba mereu cum avea să fie la şcoală. Întâlnirea cu Stilson după bătaia de ieri… Ce aveau să facă prietenii acestuia? Probabil nimic, dar nu putea fi sigur. N-ar fi vrut să se ducă la şcoală.

— Nu mănânci, Andrew? îl întrebă maică-sa.

— Bună dimineaţa, Ender, rosti Peter, intrând în odaie. Mersi că ţi-ai lăsat mizeria aia de burete în mijlocul băii.

— Special pentru tine, mormăi băiatul.

— Andrew, trebuie să mănânci!

Ender îşi întinse încheieturile, într-un gest ce spunea: „Faceţi-mi perfuzii!”

— Foarte amuzant, comentă mama. Încerc să fiu grijulie, dar asta nu-i interesează pe genialii mei copii.

— Genele tale ne-au făcut geniali, mamă, spuse Peter. De la tata să ştii că n-am căpătat nimic.

— Te-am auzit, spuse tatăl în timp ce mânca, fără să-şi ridice privirea de pe ştirile afişate pe tăblia mesei.

— Nici n-aş fi zis-o, dacă ştiam că nu m-auzi.

Masa bâzâi. Aveau musafiri.

— Cine-i? întrebă mama.

Tatăl apăsă un buton şi pe ecranul său apăru un bărbat. Purta singura uniformă militară care mai însemna ceva: FI – Flota Internaţională.

— Credeam că s-a terminat, comentă tatăl.

Peter îşi turnă lapte peste fulgii de cereale.

„Poate că, se gândi Ender, într-adevăr, azi nu va trebui să mă duc la şcoală.”

— Mă duc să văd despre ce-i vorba, spuse tatăl sculându-se. Voi terminaţi de mâncat.

Rămaseră locului, dar nu mâncară. După câteva clipe, tatăl apăru şi-o chemă pe mamă.

— Ai încurcat-o, zise Peter. Au aflat ce i-ai făcut lui Stilson şi-o să te trimită la-nchisoare, în Centură.

— N-am decât şase ani, prostovane, sunt minor.

— Eşti un Terţ, rahatule! N-ai niciun drept.

Valentine apăru somnoroasă, cu părul ciufulit.

— Unde-s mami şi tati? Mi-e rău şi nu pot să merg la şcoală.

— Ai examen oral, este? pufni Peter.

— Gura, Peter! se răsti fata.

— Ar trebui să te relaxezi şi să te bucuri. Putea fi şi mai rău.

— Nu ştiu cum.

— Putea fi un examen anal.

— Ha, ha, făcu Valentine. Unde-s mama şi tata?

— Vorbesc cu un tip din FI.

Instinctiv, Valentine privi spre Ender. La urma urmei, ani de zile aşteptaseră să vină cineva şi să le

spună că Ender fusese acceptat, că aveau nevoie de el.

— Aşa-i, uită-te la el, spuse Peter. Dar să ştii că poate fi vorba de mine. Poate că şi-au dat seama că sunt, totuşi, cel mai bun.

Se simţea frustrat şi de aceea era răutăcios, ca de obicei.

Uşa se deschise.

— Ender, rosti tatăl, vino, te rog.

— Îmi pare rău, Peter, chicoti Valentine.

— Nu-i absolut nimic de râs, se încruntă tatăl.

Ender îl urmă pe hol. Ofiţerul FI se sculă în picioare când îl văzu, dar nu întinse mâna spre băiat.

Mama îşi răsucea verigheta de pe deget.

— Andrew, rosti ea, niciodată n-am crezut că eşti un bătăuş.

— Stilson e în spital, spuse tatăl. L-ai aranjat destul de rău. Cu picioarele, Ender… n-a fost prea sportiv.

Ender clătină din cap. În privinţa lui Stilson, se aşteptase să vină cineva de la şcoală, nu un ofiţer al flotei. Era mai serios decât crezuse. Şi totuşi nu ştia ce altceva ar fi putut face.

— Ai vreo explicaţie pentru purtarea dumitale, tinere? întrebă ofiţerul.

Băiatul clătină iarăşi din cap. Nu ştia ce să spună şi-i era teamă să nu se prezinte mult mai monstruos decât îl prezentau propriile sale fapte. „O s-accept pedeapsa, oricare ar fi ea”, îşi spuse. „Numai să terminăm odată.”

— Eram dispuşi să acordăm circumstanţe atenuante, urmă ofiţerul. Dar trebuie să-ţi spun că raportul n-arată deloc bine. L-ai lovit în testicule, apoi în faţă şi pe tot corpul, când era căzut – se pare că ţi-a făcut plăcere.

— Nu, şopti Ender.

— Atunci de ce-ai făcut-o?

— Era cu banda lui.

— Şi? Asta constituie o scuză?

— Nu.

— Spune-mi de ce ai continuat să-l loveşti? Îl doborâseşi deja.

— Doborându-l, am câştigat prima luptă. Voiam să le câştig şi pe următoarele, chiar atunci, ca să mă lase-n pace!

Ender nu se mai putu stăpâni, era prea înspăimântat, prea ruşinat de propriile sale fapte: deşi se străduise să n-o facă, plânse din nou. Nu-i plăcea să plângă. O făcea rareori; acum, în mai puţin de o zi, plânsese de trei ori. Şi, de fiecare dată, fusese mai rău. Iar să te smiorcăi în faţa mamei, a tatei şi a ofiţerului era de-a dreptul ruşinos.

— Aţi luat monitorul, spuse el. Trebuia să mă apăr, nu?

— Trebuia să fi cerut ajutorul unui adult, începu tatăl.

Însă ofiţerul traversă holul către Ender. Întinse mâna:

— Ender, numele meu este Graff. Colonel Hyrum Graff. Sunt directorul ciclului de antrenament primar al Şcolii de Luptă din Centură. Am venit să-ţi propun să intri la şcoală.

— După toate…

— Dar monitorul…

— Ultima etapă a testării a fost de a vedea ce se va întâmpla în absenţa monitorului. Nu procedăm întotdeauna aşa, însă în cazul tău…

— Şi-am absolvit?

Mama era neîncrezătoare.

— Pentru că l-a băgat în spital pe băiatul acela? Ce-aţi fi făcut dacă-l omora, îi dădeaţi o medalie?

— Nu contează ce anume a făcut, doamnă Wiggin. Important este motivul. Îi întinse un dosar voluminos: Acestea sunt ordonanţele. Fiul dumneavoastră a primit aprobarea Serviciului de Selecţie al FI. Desigur, avem deja acceptul dumneavoastră, acordat în momentul confirmării conceperii, altfel nu se putea naşte. Din clipa aceea era al nostru, dacă trecea testele.

Când vorbi, glasul tatălui tremura:

— N-a fost tocmai elegant din partea dumneavoastră să ne lăsaţi să credem că nu-l doriţi. Şi apoi să-l luaţi.

— Iar şarada aceasta cu Stilson... începu mama.

— Nu a fost o şaradă, doamnă Wiggin. Până n-am aflat care este motivaţia lui Ender, nu puteam fi siguri că nu era un alt... Trebuia să ştim ce înţeles avea acţiunea lui. Sau, cel puţin, ce înţeles i-a conferit Ender.

— E neapărat nevoie să folosiţi porecla aceea stupidă?

Mama începu să plângă.

— Îmi pare rău, doamnă Wiggin. Dar acesta e numele pe care-l foloseşte chiar el.

— Şi acum ce veţi face, domnule colonel? întrebă tatăl. O să ieşiţi pur şi simplu pe uşă, amândoi?

— Depinde.

— De ce anume?

— Dacă Ender doreşte să vină.

Mama râse amar.

— Aha, deci totuşi e vorba de voluntariat. Ce drăguţ!

— Pentru dumneavoastră doi, alegerea a fost făcută atunci când l-aţi conceput pe Ender. Dar el n-a ales încă. Recruţii sunt o carne bună de tun, dar pentru ofiţeri ne trebuie voluntari.

— Ofiţeri? întrebă Ender.

La sunetul vocii sale, ceilalţi amuţiră.

— Da, încuviinţă Graff. Şcoala de Luptă pregăteşte viitorii căpitani de nave stelare, comandanţi de flotile şi amirali.

— Haideţi să nu ne păcălim singuri! rosti, furios, tatăl. Câţi din băieţii de la Şcoala de Luptă ajung să comande nave?

— Din păcate, domnule Wiggin, informaţia respectivă este secretă. Vă pot spune că niciunul dintre băieţii noştri care au izbutit să termine primul an n-au absolvit cu grad mai mic decât cel de ofiţer. Şi niciunul n-a ocupat o funcţie inferioară celei de secund pe o navă interplanetară. Chiar şi în cadrul forţelor de apărare locale din sistemul nostru planetar, este o cinste deloc neglijabilă.

— Câţi izbutesc să termine primul an? întrebă Ender.

— Toţi cei care vor s-o facă.

Ender fu gata să rostească: „Eu vreau!” Îşi ţinu însă gura. Ar fi scăpat pentru o vreme de şcoală, deşi drumul dura doar câteva zile. Ar fi scăpat de Peter – un lucru mult mai important, ce putea fi chiar o chestiune vitală. Totuşi, să-i părăsească pe mama şi pe tata şi, în primul rând, să se despartă de Valentine... Şi să devină soldat... Lui Ender nu-i plăceau luptele. Nu-i plăcea genul de confruntări preferate de Peter – cei puternici împotriva celor slabi –, dar nu-i plăcea nici varianta folosită de el: cei inteligenţi împotriva celor proşti.

— Cred, continuă Graff, că Ender şi cu mine trebuie să discutăm între patru ochi.

— Nu, spuse tatăl.

— Nu-l voi lua fără să vă las să mai vorbiţi, zise colonelul. Deşi nu m-aţi putea opri s-o fac.

Tatăl îl privi îndelung, apoi se sculă şi părăsi holul. Mama rămase încă o clipă şi-l strânse uşor de mână pe Ender. Când ieşi, închise uşa după ea.

— Ender, începu Graff, dacă vii cu mine, n-o să te mai întorci aici multă vreme. În Şcoala de Luptă nu există vacanţe. Nici vizitatori. Un ciclu complet de instrucţie durează până la vârsta de şaisprezece ani. În anumite circumstanţe, poţi căpăta prima permisie când împlineşti doisprezece ani. Crede-mă, oamenii se schimbă mult în şase ani sau în zece. Dacă vii cu mine, când îţi vei revedea sora, pe Valentine, ea va fi femeie. Veţi fi ca doi străini. Vei continua s-o iubeşti, dar n-o vei mai cunoaşte. Vezi, nu spun că va fi uşor.

— Mama şi tata?

— Eu te cunosc, Ender. De mai multă vreme am studiat înregistrările monitorului. Nu le vei simţi lipsa părinţilor… oricum, nu mult timp. Şi nici ei nu-ţi vor duce dorul prea mult.

Fără să vrea, lacrimile apărură în ochii băiatului. Îşi feri chipul, dar nu şi le şterse.

— Ei *te iubesc,* Ender. Trebuie totuşi să înţelegi cât i-a costat viaţa ta. Amândoi s-au născut în familii evlavioase, ştiai? Tatăl tău a fost botezat cu numele de John Paul Wieczorek. Catolic. Al şaptelea din nouă fraţi.

„Nouă copii! E incredibil. Criminal!”

— În numele credinţei religioase, oamenii sunt în stare de acţiuni stranii. Cunoşti pedepsele, Ender – pe vremuri nu erau atât de aspre, dar nici neglijabile.

Doar primii doi copii beneficiau de educaţie gratuită. Impozitele se majorau cu fiecare nou-născut. La şaisprezece ani, tatăl tău a invocat Legea Nesupunerii Familiale pentru a se despărţi de ai săi. Şi-a schimbat numele, a renunţat la religia lui şi a decis să nu aibă mai mult de cei doi copii legali. Era hotărât. În copilărie a avut parte de atâtea persecuţii şi înjosiri, încât s-a jurat ca niciunul din copiii lui să nu treacă prin aşa ceva. Pricepi?

— Nu m-a dorit…

— De fapt, nimeni nu-şi *doreşte* un Terţ. Nu te poţi aştepta să fie fericiţi. Totuşi, părinţii tăi reprezintă cazuri aparte. Amândoi şi-au abandonat religia – mama ta a fost mormon –, dar sentimentele lor au rămas ambigue. Ştii ce înseamnă ambiguu?

— Neclar…

— Se simt ruşinaţi că provin din familii care au recurs la nesupunere. Ascund acest amănunt. Mama ta refuză să admită că s-a născut în Utah, tocmai pentru a nu fi suspectată. Tatăl tău îşi neagă obârşia poloneză, deoarece Polonia n-a aderat nici acum la Legea Nesupunerii şi din acest motiv suferă sancţiuni internaţionale. Deci, după câte vezi, faptul că au un Terţ, chiar şi în urma instrucţiunilor directe ale guvernului, anulează tot ce au încercat să facă.

— Ştiu asta.

— Situaţia e însă mult mai complicată. Tatăl tău ţi-a pus numele unui sfânt creştin. Ba, mai mult, el însuşi v-a botezat pe toţi trei, imediat cum v-a adus de la maternitate. Mama ta n-a fost de acord. S-au certat de fiecare dată; ea nu se opunea botezului, ci ritualului catolic. În realitate, ei n-au renunţat la religiile lor. Pe tine te privesc ca pe un simbol al mândriei, deoarece au fost capabili să ocolească legea şi să aibă un Terţ.

Dar, în acelaşi timp, reprezinţi un simbol al laşităţii, deoarece n-au îndrăznit să meargă mai departe şi să practice nesupunerea pe care continuă s-o considere corectă. În plus, eşti şi un simbol al ruşinii publice, pentru că la fiecare pas apari în calea eforturilor lor de-a fi asimilaţi în societatea normală, docilă.

— De unde ştiţi toate astea?

— I-am monitorizat pe fratele şi pe sora ta, Ender. Vei rămâne surprins când vei afla cât de sensibile sunt aceste instrumente. Am fost conectaţi direct la creierul tău. Am auzit tot ce ai auzit şi tu, indiferent dacă ascultai atent sau nu. Indiferent dacă înţelegeai sau nu. *Noi* înţelegeam.

— Deci părinţii mei mă iubesc… şi nu mă iubesc.

— Te iubesc. Întrebarea este dacă te doresc aici. Prezenţa ta în această casă este o permanentă sursă de tensiune. Înţelegi?

— Nu *eu* sunt cel care provoacă tensiunea.

— Nu-i vorba de ceea *ce faci,* Ender, ci de însăşi viaţa ta. Fratele tău te urăşte deoarece eşti dovada vie că el n-a fost îndeajuns de bun. Părinţilor tăi le aminteşti permanent de trecutul pe care vor să-l uite.

— Valentine mă iubeşte!

— Din toată inima. Complet, fără rezerve, ea îţi este devotată şi tu o adori. Ţi-am spus că nu va fi uşor.

— Cum este… acolo?

— Multă muncă. Lecţii, la fel ca la şcoala de aici, dar mai multă matematică şi calculatoare. Istorie militară. Strategie şi tactică. Şi, în primul rând, Sala de Luptă.

— Ce-i asta?

— Jocuri de-a războiul. Toţi băieţii sunt organizaţi în armate. În fiecare zi au loc bătălii în imponderabilitate. Nimeni nu-i rănit, dar victoriile şi

înfrângerile sunt importante. Toţi pornesc ca soldaţi simpli, executând ordine. Băieţii mai mari sunt ofiţerii voştri şi obligaţia lor este să vă instruiască şi să vă comande în bătălii. Mai multe nu-ţi pot spune. E ca un joc de-a gândacii şi astronauţii. Diferenţa e că ai arme care funcţionează şi camarazi soldaţi care luptă alături de tine, iar întregul tău viitor şi viitorul rasei umane atârnă de cât de bine înveţi şi te lupţi. Este o viaţă dură şi n-o să ai o copilărie normală. Desigur, cu mintea ta şi fiind un Terţ, mereu înghiontit, oricum n-ai fi avut o copilărie normală.

— Sunt numai băieţi?

— Şi câteva fete. În general ele nu trec de testele de acceptare. Au împotriva lor prea multe veacuri de evoluţie. În niciun caz nu vei găsi una ca Valentine. O să găseşti însă fraţi.

— Ca Peter?

— Peter n-a fost acceptat tocmai pentru că-l urăşti.

— Nu-l urăsc. Doar că…

— Ţi-e frică de el. Ei bine, să ştii că Peter nu-i deloc rău. Fusese cel mai bun pe care îl găsisem după multă vreme. Le-am cerut părinţilor tăi să aibă o fiică în continuare ar fi făcut-o oricum –, sperând că Valentine va fi un Peter mai blând. Ea a fost însă prea blândă. Atunci te-am cerut pe tine.

— Ca să fiu jumătate Peter şi jumătate Valentine.

— Dacă totul ieşea bine.

— Şi-a ieşit?

— Din câte ne dăm seama, da. Testele noastre sunt foarte bune, însă ele nu ne spun totul. De fapt, când ajungem la esenţă, nu ne spun aproape nimic. Totuşi, sunt mai bune decât nimic.

Graff se întinse şi apucă mâinile băiatului.

— Ender Wiggin, dacă ar fi fost doar problema alegerii celui mai bun şi mai fericit viitor pentru tine, ţi-aş fi spus să stai acasă. Rămâi aici, creşti, fii fericit. Există lucruri şi mai rele decât să fii Terţ, lucruri mai rele decât un frate mai mare, care nu se poate decide dacă să fie o fiinţă omenească sau un şacal. Şcoala de Luptă este unul dintre acele lucruri. Însă noi avem nevoie de tine. Poate că tu consideri gândacii un simplu joc, dar ultima dată aproape că ne-au terminat. Ne-au fost superiori ca număr şi armament. Ne-a salvat doar faptul că noi l-am avut pe cel mai strălucit comandant militar de până acum. Îi poţi spune soartă, sau Dumnezeu, sau noroc orb – l-am avut pe Mazer Rackham.

Însă acum nu-l mai avem, Ender. Am strâns absolut tot ce-a putut produce omenirea şi am construit o flotă pe lângă care cea a gândacilor pare o ceată de copii zburdalnici. Avem şi arme noi. Totuşi, e posibil să nu fie suficient. La urma urmei, în cei optzeci de ani scurşi de la ultimul război, şi ei au avut timp să se pregătească. Ne trebuie cei mai buni oameni pe care-i putem obţine, şi asta cât mai repede. Poate că n-o să lucrezi pentru noi, sau poate că da. Poate că vei ceda sub presiune, poate că-ţi vei distruge viaţa, poate că mă vei urî pentru că am venit astăzi în casa ta. Însă dacă există măcar o şansă ca datorită prezenţei tale în flotă omenirea să supravieţuiască şi gândacii să ne lase în pace pentru totdeauna… atunci îţi voi cere s-o faci. Să vii cu mine!

Lui Ender îi venea greu să se concentreze asupra colonelului. Graff îi părea îndepărtat şi foarte mărunt; l-ar fi putut prinde cu o pensetă şi băga în buzunar. Să părăsească totul de aici şi să meargă într-un loc extrem de dur, fără Valentine, fără mama şi tata?

Se gândi apoi la filmele despre gândaci, pe care toţi erau obligaţi să le vadă cel puţin o dată pe an. Nimicirea Chinei. Bătălia Centurii. Moarte, suferinţă şi teroare. Şi Mazer Rackham cu manevrele sale sclipitoare, distrugând o flotă duşmană de două ori mai numeroasă şi cu o putere de foc dublă, utilizând micuţele nave pământene, care păreau atât de fragile şi nevolnice. Aidoma unor copii, luptându-se cu adulţii. „Şi am învins!”

— Mă tem, şopti Ender. Dar o să vin cu tine.

— Spune-o încă o dată, îi ceru Graff.

— Pentru asta am fost născut, nu? Dacă nu merg, de ce mai sunt viu?

— Nu-i îndeajuns de bine.

— Nu vreau să merg, spuse Ender, dar o voi face.

Graff încuviinţă:

— Te poţi răzgândi. Te poţi răzgândi până în clipa când te sui în maşină alături de mine. După aceea, eşti la dispoziţia Flotei Internaţionale. Ai înţeles?

Ender încuviinţă:

— Bine. Atunci să le spunem.

Mama începu să plângă. Tatăl îl strânse puternic în braţe pe Ender. Peter dădu mâna cu el şi-i spuse:

— Băftosul naibii de căcăcios fără creier!

Valentine îl sărută şi-şi lăsă lacrimile pe obrajii lui.

Nu avea nimic de împachetat. Niciun obiect personal pe care să-l ia.

— Şcoala îţi va pune la dispoziţie tot ce vei avea nevoie, de la uniformă, la rechizite. Iar în privinţa jucăriilor… acolo există un singur joc.

— La revedere, rosti Ender către familia sa.

Îl prinse de mână pe colonelul Graff şi porniră spre uşă.

— Omoară nişte gândaci şi pentru mine! strigă Peter.

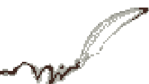
— Te iubesc, Andrew! hohoti mama.

— O să-ţi scriem! spuse tatăl.

Iar când sui în vehiculul silenţios de pe coridor, băiatul auzi plânsetul îndurerat al lui Valentine:

— Întoarce-te la mine! O să te iubesc toată viaţa!

4. CĂLĂTORIA

— Cu Ender va trebui să menţinem o balanţă delicată. Să-l izolăm suficient ca să rămână creativ, altfel se va adapta sistemului de aici şi-l vom pierde. În acelaşi timp, trebuie să ne asigurăm că-şi va dezvolta din plin capacităţile de conducere.

— Va conduce dacă va merita să fie avansat.

— Nu-i atât de simplu. Mazer Rackham şi-a putut conduce micuţa flotă la victorie. Până la declanşarea următorului război, se vor aduna prea multe, chiar şi pentru un geniu. Prea multe nave. Trebuie să-şi conducă subordonaţii cu mână sigură.

— Ce grozav! Să fii şi geniu, şi amabil.

— Nu amabil. Dacă va fi amabil, gândacii ne vor termina.

— Deci îl vei izola.

— Până ajungem la Şcoală, voi avea grijă să fie complet separat de restul băieţilor.

— Nu mă îndoiesc. Abia aştept să ajungeţi aici. Am vizionat înregistrarea conflictului cu Stilson. Nu vii cu un băieţel drăgălaş…

— Greşeşti. E foarte drăgălaş. Dar nu-ţi face griji. Vom rezolva problema cât ai bate din palme.

— Uneori mă gândesc că-ţi face plăcere să faci bucăţi geniile astea mititele.

— E şi asta o artă, iar eu sunt foarte, foarte priceput. Dar chiar să-mi facă plăcere? Mda, poate. Mai ales atunci când bucăţelele se remontează şi iese altceva mai bun.

— Eşti un monstru.

— Mulţumesc. Asta înseamnă şi-o creştere în grad?

— Doar o medalie. Bugetul nu-i infinit.

Se spune că imponderabilitatea poate provoca dezorientare, mai ales la copii, care nu stăpânesc încă sensul direcţiei. Însă Ender era dezorientat chiar înainte de a părăsi gravitaţia Pământului. Chiar înainte de lansarea navetei.

Erau cu toţii nouăsprezece băieţi. Umpluseră mai întâi autobuzul, apoi ascensorul. Vorbeau, glumeau, se lăudau şi râdeau. Ender rămăsese tăcut. Văzuse cum îi observau Graff şi ceilalţi ofiţeri. Îi analizau. „Tot ceea ce facem înseamnă ceva”, pricepu Ender. „Faptul că ei râd. Faptul că eu nu râd.”

Se jucă puţin cu ideea de a încerca să se comporte la fel cu restul băieţilor. Nu-i venea însă în minte nicio glumă şi niciuna de-a lor nu i se părea amuzantă. Indiferent de sursa veseliei lor, Ender nu putea găsi o stare aidoma înăuntrul său. Era speriat şi teama îl făcea serios.

Îl echipaseră într-o uniformă-combinezon; era straniu să nu porţi o centură în jurul mijlocului. Astfel îmbrăcat, se simţea parcă în pielea goală. Peste tot se vedeau camere video, cocoţate, de parcă ar fi fost nişte animale, pe umerii unor bărbaţi care se plimbau peste tot. Indivizii se mişcau lent, cu mişcări feline, ca imaginile să fie cât mai bune. Ender îşi dădu seama că şi el începuse să umble ca ei.

Se închipui acordând un interviu televiziunii. Prezentatorul întrebându-l: „Cum vă simţiţi, domnule Wiggin?” „Destul de bine, doar flămând.” „Flămând?” „Ah, da, nu ai voie să mănânci timp de douăzeci de ore înainte de lansare.” „Ce interesant, nu ştiam acest amănunt.” „De fapt, toţi suntem destul de înfometaţi.” Iar în tot acest timp, pe durata interviului, Ender şi reporterul aveau să umble înainte şi înapoi prin faţa

operatorului, cu paşi lenţi şi cu atenţie. Tipul de la TV îl lăsa să fie purtătorul de cuvânt al tuturor băieţilor, deşi Ender abia dacă avea competenţa să vorbească în numele lui. Pentru prima dată, băiatului îi veni să râdă. Zâmbi. Cei de lângă el râdeau chiar atunci, din alt motiv. „Au crezut că râd de gluma lor”, îşi spuse Ender. „Însă eu mă amuz de ceva mult mai caraghios.”

— Urcaţi pe scară unul câte unul, vorbi un ofiţer. Când ajungeţi la un rând cu locuri goale, ocupaţi-l. Nu există locuri la geam.

Era o glumă. Ceilalţi băieţi râseră.

Ender era printre ultimii, deşi nu chiar ultimul. Camerele continuau să transmită. „Oare Valentine mă va vedea dispărând în navetă?” Se gândi să fluture braţul, să alerge la camera mare şi să-l întrebe: „Îi pot spune lui Valentine «La revedere»?” Nu ştia că, dacă ar fi făcut aşa ceva, episodul urma să fie cenzurat, deoarece se presupunea că toţi băieţii ce aspirau la Şcoala de Luptă erau nişte eroi. Nu duceau dorul nimănui. Ender nu avea habar de cenzură, totuşi ştia că ar fi fost o greşeală să fugă spre camera video.

Traversă pasarela scurtă până la uşa navetei. Observă că peretele din dreapta lui era mochetat, aidoma unei podele. Acolo începu dezorientarea. În clipa când se gândi la perete ca fiind o duşumea, avu senzaţia că el mergea pe un perete. Ajunse la scăriţă şi văzu că suprafaţa verticală dinapoia ei era, de asemenea, mochetată. „Urc în susul podelei. Mână cu mână, pas cu pas.”

Apoi, ca amuzament, îşi imagină că, de fapt, *cobora* în josul peretelui. O făcu aproape instantaneu, mintal, autoconvingându-se de inexistenţa gravitaţiei. Se pomeni strângând cu palmele scaunul, deşi gravitaţia îl apăsa cu fermitate în el.

Ceilalţi băieţi mai ţopăiră o vreme pe scaunele lor, împingându-se, trăgându-se şi ţipând. Ender examină atent centurile şi-şi dădu seama cum trebuiau aşezate ca să-l fixeze de umeri, de mijloc şi printre picioare. Îşi închipui nava atârnând cu susul în jos, de curbura inferioară a Pământului, ţinută cu fermitate de degetele uriaşe ale forţei gravitaţionale. „Dar vom scăpa din ele”, se gândi. „Vom cădea de pe această planetă.”

Nu înţelese atunci semnificaţia ideii. Mai târziu, avea să-şi amintească cum, chiar înainte de-a părăsi Pământul, se gândise pentru prima dată la acesta ca la o planetă oarecare, nu neapărat lumea lui natală.

— Aha, le-ai dat deja de capăt, remarcă Graff.

Stătea pe scăriţă.

— Nu veniţi cu noi? întrebă Ender.

— De obicei nu cobor pe planete pentru recrutări, răspunse colonelul. Sunt un fel de şef pe acolo. Administratorul şcolii. Ca un director. Mi-au atras atenţia că trebuie să mă întorc, altfel îmi pierd slujba.

Zâmbi.

Ender surâse şi el. Se simţea bine în prezenţa lui Graff. Era un om bun. Şi era directorul Şcolii de Luptă. Se relaxă puţin. Avea să aibă un prieten acolo.

Băieţii care încă nu-şi puseseră centurile erau acum fixaţi cu ele. Rămăseseră aşa o oră, în timp ce un monitor le prezentă traiectoria navetei, istoria zborurilor spaţiale şi posibilul lor viitor cu marile nave FI. Extrem de plictisitor. Ender mai văzuse asemenea filme. Numai că atunci nu fusese fixat într-un scaun al navetei, atârnând cu capul în jos sub globul pământesc.

Lansarea n-a fost rea. Se speriase puţin. Câteva zgâlţâituri, câteva clipe de panică la gândul că putea fi

şi prima lansare eşuată din istoria navetei. Din filme nu-şi dăduse seama câtă violenţă puteai simţi, întins pe spate într-un fotoliu moale.

Apoi totul se linişti şi, într-adevăr, din acel moment atârnă în ceruri, lipsit de orice greutate.

Dar, deoarece se reorientase deja, nu fu surprins când Graff apăru pe scăriţă cu spatele, de parcă ar fi coborât spre botul navetei. Nici nu se simţi şocat când colonelul îşi strecură picioarele sub o treaptă şi se împinse cu braţele, aşa încât se balansă în poziţie verticală, ca într-un avion obişnuit.

Pentru unii, reorientarea însemna prea mult. Un băiat icni; Ender înţelese de ce nu avuseseră voie să mănânce absolut nimic cu douăzeci de ore înainte de lansare. Voma n-ar fi fost prea amuzantă în imponderabilitate.

Însă pentru el, jocul cu gravitaţia al lui Graff era distractiv. Îl împinse chiar mai departe, imaginându-şi că bărbatul atârna cu capul în jos pe culoarul central, apoi că stătea perpendicular pe un perete lateral. Gravitaţia putea funcţiona în orice direcţie. „În orice direcţie doresc eu. L-aş putea face pe Graff să stea în cap, fără ca el s-o ştie.”

— Ce ţi se pare aşa caraghios, Wiggin?

Glasul colonelului era răstit. „Oare ce-am greşit?” se întrebă Ender. „Am râs prea tare?”

— Ţi-am pus o întrebare, soldat! lătră Graff.

„Ah, da! Acesta e începutul instrucţiei.” Ender văzuse câteva filme militare, şi întotdeauna se răcnea din plin la începutul instrucţiei, înainte ca soldatul şi ofiţerul să devină prieteni buni.

— Da, domnule, rosti el.

— Atunci, răspunde!

— M-am gândit cum aţi atârna cu capul în jos. Mi s-a părut caraghios.

Acum i se părea o imbecilitate, sub privirile reci ale lui Graff.

— Pentru tine o fi caraghios. Mai gândeşte cineva la fel?

Murmure negative.

— Şi, de ce, mă rog, nu este?

Graff îi privi dispreţuitor:

— Cretini, asta avem în navetă! Imbecili cu mintea cât bobul de mazăre. Unul singur dintre voi a avut inteligenţa să-şi dea seama că, în imponderabilitate, direcţiile sunt acolo unde doreşti tu să fie? Pricepi asta, Shafts?

Băiatul încuviinţă.

— Ba n-ai priceput nimic. Bineînţeles că nu. Nu numai că eşti prost, dar şi mincinos! În naveta asta există un singur băiat cu creier, şi acela este Ender Wiggin. Uitaţi-vă bine la el, gogomanilor! El va ajunge comandant atunci când voi abia veţi ieşi din scutece. Pentru că el ştie cum să gândească în imponderabilitate, pe când voi de-abia vă abţineţi să nu vomitaţi.

Totuşi, nu aşa trebuia să continue filmul. Graff ar fi trebuit să-l muştruluiască, nu să-l numească cel mai bun. La început, ei doi trebuiau să fie duşmani, pentru a deveni prieteni mai târziu.

— Cei mai mulţi dintre voi o să dea chix. Obişnuiţi-vă cu ideea, picilor! Cei mai mulţi vor sfârşi în Şcoala de Front, pentru că n-aveţi creier pentru pilotajul în spaţiu. Cei mai mulţi nu meritaţi nici măcar costul transportului la Şcoala de Luptă, pentru că n-aveţi valoarea necesară. Unii dintre voi s-ar putea să reuşească. *Unii* dintre voi s-ar putea să aibă oarecare

valoare pentru omenire. Dar nu vă bizuiţi pe asta! Eu fac prinsoare pe unul singur dintre voi.

Brusc, Graff făcu un salt pe spate şi prinse scara cu mâinile, apoi îşi desprinse picioarele de pe treaptă. Stătea în mâini, dacă podeaua era jos. Atârna în braţe, dacă podeaua era sus. Deplasându-şi palmele pe trepte, parcurse rapid culoarul până la locul său.

— Se pare că ai dat lovitura, şopti un băiat de lângă Ender.

Ender clătină din cap.

— Oho, nici măcar nu-mi răspunzi?

— Nu i-am cerut eu să spună toate astea, şopti Ender.

Simţi o durere neaşteptată în moalele capului. Apoi, încă una. Câteva chicoteli înapoia lui. Probabil că băiatul din spatele său îşi desfăcuse centurile. Din nou o lovitură „Lasă-mă!” se gândi Ender. „Eu nu ţi-am făcut nimic.”

Încă o lovitură. Râsete dinspre băieţi. Graff nu vedea ce se întâmplă? N-avea de gând să-l oprească? Altă lovitură. Mai tare. Îl duru cu adevărat. Unde era Graff?

În clipa aceea, pricepu. Colonelul provocase totul în mod deliberat. Era mai rău decât şmotrul din filme. Când sergentul te chinuia, ceilalţi te simpatizau. Dar când eşti preferatul ofiţerului, eşti urât de toţi.

— Hei, căcăciosule, se auzi o şoaptă dindărăt. Recepţionă o nouă lovitură. Asta-ţi place? Băi, supercreier, asta-i caraghios?

O altă lovitură, atât de puternică încât Ender icni de durere.

Dacă totul fusese premeditat de Graff, n-avea să primească niciun ajutor din exterior. Aşteptă, până când crezu că avea să urmeze altă lovitură. „Acum!”

îşi spuse. Într-adevăr, lovitura sosi. Îl duru, însă Ender încercă de acum să aprecieze momentul următoarei. „Acum!” Exact aşa cum bănuise. „Te-am prins”, se gândi el.

În clipa următoarei lovituri, Ender ridică ambele braţe, prinse încheietura celui din spate şi o smuci cu toată puterea.

În condiţii de gravitaţie, băiatul ar fi fost izbit de spătarul fotoliului lui Ender, strivindu-şi pieptul. În imponderabilitate, zbură însă complet peste locul din faţa lui, ridicându-se către plafon. Ender nu se aştepta la aşa ceva. Nu-şi dăduse seama că imponderabilitatea amplifica forţa unui copil. Băiatul pluti prin aer, ricoşă din tavan şi se lovi de un alt pasager, după care zbură pe culoar, rotindu-şi braţele până ce răcni, atunci când se izbi de batardoul din faţă, cu braţul stâng răsucit sub el.

Durase numai câteva secunde. Graff ajunsese deja acolo, culegând băiatul din aer. Îl purtă cu dexteritate pe culoar, spre celălalt ofiţer.

— Braţul stâng. Cred că-i rupt, spuse el.

Peste o clipă, rănitul primi un sedativ şi rămase liniştit în aer, în vreme ce ofiţerul îi strânse o atelă în jurul braţului.

Ender simţi că i se face rău. Voise doar să-i prindă braţul agresorului. Ba nu! Ba nu! Dorise să-i facă rău şi smucise cu toată forţa. Nu intenţionase un asemenea deznodământ, dar acum celălalt simţea exact durerea pe care Ender dorise să-l facă s-o simtă. Imponderabilitatea îl păcălise, asta fusese totul. „Sunt Peter. Sunt exact ca el.” Şi Ender se detestă pentru asta.

Graff veni în faţa cabinei:

— Ce-i cu voi, nu-nvăţaţi chiar nimic? În amărâtele alea de creiere nu v-a intrat nici măcar un singur lucru? Aţi venit aici ca să deveniţi *soldaţi.* În vechile voastre şcoli, în vechile voastre familii, poate că eraţi răsfăţaţi, poate că eraţi duri, poate că eraţi deştepţi. Însă noi îi alegem doar pe cei mai buni dintre cei mai buni şi de-acum încolo numai astfel de puşti veţi întâlni. Şi când vă zic că Ender Wiggin e cel mai bun din naveta asta, băgaţi-v-o bine în cap! Nu vă puneţi cu el! Să ştiţi că în Şcoala de Luptă au murit destui băieţaşi. E limpede?

Tot restul drumului a fost tăcere. Băiatul de lângă Ender fu extrem de atent să nu-l atingă.

„Nu sunt un ucigaş”, îşi repetă întruna Ender. „Nu sunt Peter! Indiferent ce ar zice el, nu sunt aşa. Nu! M-am apărat doar. Rezistasem mult timp. Am fost răbdător. Nu sunt ceea ce zice el!”

Difuzoarele îi anunţară că se apropiau de şcoală; în următoarele douăzeci de minute, frânară şi acostară. Ender rămase în urma celorlalţi. Nimeni nu se opuse să-l lase să fie ultimul care părăsea naveta, urcând în direcţia care fusese „jos” când se îmbarcaseră. Graff aştepta la capătul tubului strâmt ce lega naveta de Şcoala de Luptă.

— Ai călătorit bine, Ender? întrebă vesel colonelul.

— Credeam că-mi sunteţi prieten.

Fără să vrea, glasul băiatului tremură.

— Ce te-a făcut să crezi asta, Ender? păru surprins bărbatul.

— Pentru că… „Pentru că mi-aţi vorbit cu blândeţe şi sincer.” N-aţi minţit.

— Nu voi minţi nici acum. Meseria mea nu este să-ţi fiu prieten. Meseria mea este să produc cei mai buni soldaţi din lume. Din întreaga istorie a lumii. Avem

nevoie de un Napoleon. De un Alexandru. Numai că Napoleon a fost învins în cele din urmă, iar Alexandru a ars repede şi a murit de tânăr. Ne trebuie un Iuliu Cezar, atât că el s-a transformat în dictator şi a murit din cauza asta. Meseria mea este să produc o asemenea personalitate, precum şi toţi bărbaţii şi femeile de care va avea nevoie să o ajute. Nicăieri nu spune că trebuie să mă împrietenesc cu copiii.

— I-aţi făcut să mă urască.

— Şi? Ce-o să faci? O să te-ascunzi într-un colţ? O să-ncepi să-i pupi în fund, ca să te iubească din nou? Există un singur lucru care-i va face să nu te mai urască: să fii atât de bun în tot ceea ce faci, încât să nu te poată ignora. Le-am spus că eşti cel mai bun. Acum ai face bine să fii cu adevărat aşa.

— Şi dacă nu pot?

— Ghinionul tău. Uite ce-i, îmi pare rău dacă te simţi singur şi speriat. Însă gândacii sunt acolo, în spaţiu. Zece miliarde, o sută de miliarde, un milion de miliarde, habar n-avem. Nici măcar nu ştim câte nave au. Au arme pe care nu le putem înţelege şi hotărârea de-a le folosi pentru a ne distruge. Nu-i vorba numai de Pământ, Ender. E vorba de noi! De omenire. Din punctul de vedere al restului Pământului, noi putem fi nimiciţi, deoarece planeta ar continua cu următorul pas evolutiv. Dar omenirea nu vrea să moară. Ca specie, am evoluat pentru a supravieţui. Iar modul în care o facem este să selectăm şi iar să selectăm şi, în sfârşit, la câteva generaţii o dată, să obţinem geniul. Inventatorul roţii. Al focului. Al zborului. Întemeietorul de oraşe, de naţiuni, de imperii. Ai înţeles ceva din toate astea?

Ender crezu că înţelesese, dar nu era sigur, aşa încât tăcu.

— Nu. Bineînţeles că nu. De aceea, o să ţi-o spun în mod direct. Oamenii sunt liberi, cu excepţia cazurilor când omenirea are nevoie de ei. Poate că omenirea are nevoie de tine. Ca să faci ceva. Eu cred că omenirea are nevoie de *mine* ca să aflu la ce te pricepi. Este posibil ca amândoi să facem nişte lucruri condamnabile; însă dacă omenirea supravieţuieşte, atunci am fost nişte unelte bune.

— Doar atât? Simple unelte?

— Oamenii, priviţi ca indivizi, sunt cu toţii unelte, pe care ceilalţi le folosesc pentru a ne ajuta pe noi toţi să supravieţuim.

— Asta-i o minciună!

— Nu. Este doar o jumătate de adevăr. Îţi poţi face griji despre cealaltă jumătate după ce vom câştiga acest război.

— Se va termina înainte ca eu să cresc, spuse Ender.

— Sper că greşeşti, replică Graff. Apropo, nu-ţi e de niciun folos faptul că discuţi cu mine. Fără îndoială, băieţii le spun acum celorlalţi că Ender Wiggin stă ca să-l lingă pe Graff. Dacă merge vorba că eşti omul profesorilor, te-ai ars.

Cu alte cuvinte: „Pleacă şi lasă-mă-n pace.”

— La revedere, spuse Ender.

Se târî în braţe de-a lungul tubului pe unde dispăruseră ceilalţi băieţi. Graff privi după el.

— El e? întrebă un ofiţer de alături.

— Dumnezeu ştie, răspunse colonelul. Dacă nu-i el, atunci ar fi bine s-apară cât mai repede.

— Poate că nu-i nimeni, zise ofiţerul.

— Poate. În cazul ăsta, cred că Dumnezeu e un gândac. O poţi spune şi altora.

— O s-o fac.

Rămaseră tăcuţi o vreme.

— Anderson?

— Da?

— Puştiul greşeşte. Îi *sunt* cu adevărat prieten.

— Ştiu.

— El e curat. E bun până-n adâncul inimii.

— Am citit rapoartele.

— Anderson, gândeşte-te ce-i vom face.

— Îl vom face cel mai celebru comandant militar din istorie.

— Şi după aceea îi vom arunca destinul lumii pe umeri. Pentru binele lui, sper să nu fie el. Vorbesc serios.

— Linişteşte-te. S-ar putea ca gândacii să ne omoare pe toţi, înainte ca el să absolve.

Graff zâmbi:

— Ai dreptate. Deja mă simt mai bine.

5. JOCURILE

— Ai toată admiraţia mea. Un braţ rupt... a fost o lovitură de maestru.

— A fost un accident.

— Vorbeşti serios? Eu te-am lăudat deja în raportul oficial.

— E prea mult. Îl transformă pe puştiul ăla afurisit într-un erou. Ar putea strica instrucţia multora. Eram sigur că o să strige după ajutor.

— Să strige după ajutor? Crezusem că asta apreciai cel mai mult la el – faptul că-şi rezolvă singur problemele personale. Când va fi în spaţiu, înconjurat de o flotă duşmană, nu va sări nimeni să-l ajute, oricât ar striga.

— Cine s-ar fi gândit că fraierul de puşti o să-şi desfacă centurile? Şi c-o să se izbească aşa rău de batardou?

— Încă un exemplu al imbecilităţii militare. Dacă ai fi avut un dram de minte, ai fi urmat o carieră profitabilă – de pildă, să vinzi asigurări pe viaţă.

— E valabil şi pentru tine, minte diabolică!

— Trebuie să ne obişnuim cu realitatea că suntem doar personaje secundare. Cu destinul omenirii în mâinile noastre. Îţi dă un sentiment delicios de putere, nu? Iar dacă de data aceasta vom fi învinşi, nu va exista nicio critică la adresa noastră.

— N-am gândit niciodată aşa. Şi mai bine ar fi să nu fim învinşi.

— Vezi cum se descurcă Ender. Dacă l-am pierdut deja, dacă nu poate rezolva situaţia, cine-i următorul?

— O să fac o listă.

— Între timp, gândeşte-te cum să lucrăm cu el.

— Ţi-am spus. Nu poate fi smuls din izolarea lui. Îi este imposibil să creadă că va fi ajutat vreodată. Şi dacă va considera, fie numai şi o singură dată, că există o cale mai uşoară, e terminat.

— Ai dreptate. Ar fi teribil dacă ar crede că are un prieten.

— Prieteni poate avea. Părinţi însă, nu!

Când Ender ajunse în dormitor, ceilalţi băieţi îşi aleseseră deja paturile. Se opri în uşă, căutând cu privirea locul rămas liber. Tavanul era scund – dacă se ridica pe vârfuri, îl putea atinge cu degetele. O încăpere ca pentru copii, cu patul inferior aşezat direct pe podea. Băieţii îl priveau pe furiş. După cum era de aşteptat, singurul pat neocupat era cel de jos, chiar lângă uşă. Pentru o clipă, Ender se gândi că, acceptând locul cel mai prost, nu făcea decât să încurajeze ulterioarele încercări de intimidare. Cu toate acestea, n-ar fi putut da jos un alt băiat din patul său.

Aşa încât, zâmbi larg şi rosti cu glas tare:

— Hei, mulţumesc!

Nu fu deloc sarcastic. O spuse cu atâta sinceritate, de parcă i s-ar fi păstrat poziţia cea mai bună. Continuă:

— Credeam c-o să fiu nevoit să rog pe cineva să-mi cedeze patul de lângă uşă.

Se aşeză şi privi în dulăpiorul ce stătea deschis la picioarele patului. Pe interiorul uşii era lipit un anunţ:

„Pune palma pe scanerul
de la căpătâiul patului
şi rosteşte-ţi numele de două ori.”

Găsi scanerul – o placă de plastic mat. Aşeză mâna stângă pe ea şi pronunţă:

— Ender Wiggin. Ender Wiggin.

Scanerul străluci verzui. Ender închise uşa dulăpiorului, apoi încercă s-o deschidă. Nu reuşi. Puse palma pe scaner şi rosti:

— Ender Wiggin.

Dulăpiorul se deschise. La fel şi celelalte trei compartimente.

Primul dintre ele conţinea patru salopete asemănătoare celei pe care o purta, şi o alta albă. Al doilea avea înăuntru un minipupitru, aidoma celor de la şcoală. Deci încă nu terminaseră cu studiile.

Compartimentul principal conţinea lozul cel mare. La prima vedere, părea un costum spaţial complet, cu cască şi mănuşi. Deşi lipseau fermoarele de etanşare pneumatică, îi acoperea perfect trupul. Era masiv capitonat, dar puţin cam rigid.

Alături se găsea un pistol. Semăna cu o armă laser, deoarece ţeava era din sticlă groasă, transparentă. Totuşi, astfel de arme nu puteau fi lăsate pe mâna copiilor…

— Nu este laser, rosti un glas.

Ender ridică privirea. În faţa lui se afla un bărbat pe care nu-l mai văzuse până atunci. Tânăr şi arătos.

— Emite însă un fascicul destul de îngust, continuă necunoscutul. Bine focalizat. De la o sută de metri, poate proiecta un cerculeţ de lumină de şapte centimetri diametru.

— La ce foloseşte? întrebă Ender.

— La jocurile pe care o să le jucăm. Toată lumea şi-a deschis dulapul? Bărbatul privi în jur: aţi urmat instrucţiunile şi aţi introdus amprenta palmară şi

vocală? Până n-o veţi face, nu puteţi deschide dulapurile. Dormitorul acesta e casa voastră pentru primul an… sau cam aşa ceva; de aceea alegeţi-vă patul dorit şi ocupaţi-l. De obicei, vă lăsăm să vă alegeţi un şef şi-l instalăm jos lângă uşă, dar se pare că locul respectiv a fost ocupat. Acum nu mai putem anula codurile introduse în dulapurile personale. Deci, gândiţi-vă pe cine vreţi să alegeţi. Cina se serveşte peste şapte minute. Urmaţi punctele luminoase de pe podea. Pentru voi, codul culorilor este roşu-galben-galben. De câte ori vi se va cere să urmaţi un traseu, va fi roşu-galben-galben, trei puncte alăturate… mergeţi acolo unde vă indică luminile respective. Care-i codul culorilor voastre, băieţi?

— Roşu-galben-galben!

— Perfect. Numele meu este Dap. Pentru următoarele luni, eu sunt mămica voastră.

Băieţii râseră.

— Râdeţi cât vreţi, dar nu uitaţi! Dacă vă rătăciţi prin şcoală, ceea ce este foarte posibil, nu începeţi să deschideţi uşi la întâmplare. Unele dintre ele dau direct în spaţiu.

Alte râsete.

— Este mai bine să spuneţi cuiva că mămica voastră e Dap şi voi fi anunţat. Sau spuneţi codul culorii şi vi se va lumina traseul spre casă. Orice problemă aveţi, veniţi să discutaţi cu mine. Nu uitaţi, eu sunt singura persoană de aici care e plătită să se poarte drăguţ cu voi. Însă nu prea drăguţ. Dacă sunteţi obraznici, vă ating. Aţi priceput?

Râseră din nou. Toţi băieţii din dormitor deveniseră prietenii lui Dap. Copiii înspăimântaţi sunt uşor de cucerit.

— Cine-mi zice în ce direcţie este „jos”?

Îi spuseră.

— Corect, aşa-i! De fapt, acest „jos” înseamnă *spre exterior.* Staţia se roteşte, şi din cauza asta aveţi senzaţia că „jos” e într-acolo. În realitate, podeaua se curbează în sus, în direcţia *aceea.* Dacă aţi umbla mult încolo, aţi reveni în punctul de pornire. Nu încercaţi însă s-o faceţi. Deoarece mergând în „sus”, acolo e sectorul profesorilor, iar în partea cealaltă – cel al băieţilor mari. Iar băieţilor mari nu le plac puştii curioşi. S-ar putea s-o încasaţi. De fapt, o *veţi încasa!* Iar atunci să nu veniţi bâzâind la mine. Aţi înţeles? Aici e Şcoala de Luptă, nu o grădiniţă.

— Şi-atunci ce să facem? întrebă un negru, un băieţel extrem de mic, care ocupa un pat de sus, pe lângă Ender.

— Dacă nu vă place s-o încasaţi, gândiţi-vă şi singuri ce aţi putea face. Dar vă previn: omorul e pedepsit de regulament. La fel şi orice rănire intenţionată. Am înţeles că în navetă s-a petrecut un incident. Un braţ fracturat… Dacă se mai întâmplă aşa ceva, autorul e congelat. Aţi înţeles?

— Ce-nseamnă „congelat”? întrebă cel cu braţul rupt.

— Congelat? Depozitat în frig. Expediat pe Pământ. S-a terminat cu Şcoala de Luptă!

Nimeni nu se uită spre Ender.

— Deci, băieţi, dacă vreunul dintre voi se gândeşte să fie zurbagiu, cel puţin s-o facă cu cap. Aţi înţeles?

Dap plecă. Băieţii continuau să nu-l privească pe Ender.

Ender simţea teama crescându-i în stomac. Nu avea nicio părere de rău pentru puştiul al cărui braţ îl rupsese. Era un Stilson. Şi, ca Stilson, îşi aduna deja o gaşcă. Un grup micuţ, câţiva dintre băieţii mai voinici.

Râdeau în celălalt capăt al dormitorului şi, la răstimpuri, unul dintre ei se întorcea şi privea către el.

Ender dorea din tot sufletul să revină acasă. Ce legătură aveau toate astea cu salvarea lumii? Monitorul nu mai exista acum. Era din nou singur împotriva bandei, numai că aceasta se afla chiar în dormitorul lui. Din nou Peter, însă fără Valentine.

Teama se menţinu şi pe durata cinei, deoarece nimeni nu se aşeză lângă el în cantină. Ceilalţi băieţi pălăvrăgeau despre fel de fel de subiecte: tabela care acoperea un perete, mâncarea, băieţii mai mari… Ender nu putea decât să privească, singur…

Pe tabelă erau afişate şi palmaresuri. Raportul victorii – înfrângeri şi scorul cel mai recent.

Unii dintre băieţii mari priveau la anumite meciuri. Două echipe, Manticorul şi Vipera, n-aveau afişat ultimul scor – rubrica respectivă clipea luminos. Ender bănui că se înfruntau chiar în acel moment.

Observă că cei mari erau împărţiţi în grupuri, după uniformele pe care le purtau. În general, discuţiile se purtau între băieţi cu aceleaşi uniforme, dar existau şi excepţii.

Ciclul întâi – colegii lui şi cele două, trei grupuri imediat superioare ca vârstă – aveau combinezoane albastre, simple. Însă ceilalţi, care făceau parte din echipe, purtau uniforme mult mai fistichii. Ender încercă să ghicească din ce echipe făceau parte. Scorpionii şi Păianjenii erau uşor de identificat. La fel, Flăcările şi Valurile.

Un băiat mare se aşeză lângă el. Era mult mai vârstnic – părea să aibă doisprezece sau treisprezece ani.

Intrase în pubertate.

— Salut, rosti el.

— Salut.
— Eu sunt Mick.
— Ender.
— Ăsta-i un nume?
— De când eram mic de tot. Aşa-mi spunea soră-mea.
— Nu-i un nume rău aici. Ender… Terminatorul. Nu[1]?
— Aşa sper.
— Tu eşti gândacul din ciclu-ntâi?
Ender înălţă din umeri.
— Am văzut că mănânci singur. Fiecare ciclu-ntâi are unul de-ăsta. Un puşti pe care nimeni nu-l iubeşte din capul locului. Uneori, mă gândesc că profesorii o fac intenţionat. Nu-s foarte cumsecade. O să vezi tu.
— Da.
— Deci, tu eşti gândacul?
— Cred că da.
— Hei! Să ştii că nu trebuie să plângi. Îi dădu lui Ender chifla sa şi-i luă desertul: Mănâncă chestiile nutritive. Te ţin în formă.
— Şi tu? întrebă Ender.
— Eu? Eu sunt un nimic. Un pârţ prin ventilaţie. Sunt tot timpul aici, dar de cele mai multe ori n-o ştie nimeni.
Ender zâmbi fără chef.
— Da, amuzant, da’ nu-i un banc. Aici n-ajung nicăieri. M-am şi făcut mare… În curând o să mă trimită la următoarea şcoală. Nici vorbă să fie Şcoala de Tactică. Ştii, n-am fost niciodată priceput ca şef. Numai tipii care devin şefi au şansa s-ajungă acolo.
— Şi cum ajungi şef?

[1] *Ender, to end,* „a sfârși, a termina, a încheia” (n. tr.).

— Păi, dacă ştiam, crezi că mai zăceam aici? Pe câţi de vârsta mea vezi în jur?

„Nu mulţi”, gândi Ender, dar tăcu.

— Câţiva. Nu-s singurul jumate-congelat. Mai suntem câţiva. Ceilalţi sunt toţi comandanţi. Toţi tipii din ciclul meu au acum echipele lor. Nu şi eu.

Ender încuviinţă din cap.

— Ascultă, piciule. Îţi fac o favoare. Fă-ţi prieteni. Fii şef. Pupă şi-n fund, dacă-i nevoie, însă dacă ceilalţi te dispreţuiesc… te-ai prins ce vreau să zic?

Ender încuviinţă din nou.

— Nu-u, habar n-ai de nimic! Voi, nou-veniţii, sunteţi toţi la fel. Habar n-aveţi de nimic. Aveţi capul ca spaţiul. Gol! Şi, dacă v-atinge ceva, cădeţi grămadă. Auzi, când o s-ajungi ca mine, nu uita că cineva te-a prevenit. E ultimul lucru drăguţ pe care-o să-l mai facă cineva pentru tine.

— Atunci tu de ce mi-ai zis? întrebă Ender.

— Eşti şmecher, nu? Taci şi mănâncă!

Ender tăcu şi mâncă. Nu-i plăcea Mick. Ştia însă că niciodată n-ar fi ajuns ca el. Poate că asta doreau profesorii, dar nu intenţiona să le cânte în strună.

„Nu voi fi gândacul clasei mele”, se gândi. „Nu i-am părăsit pe Valentine, pe mama şi pe tata ca să vin aici şi să fiu congelat.”

Ducând furculiţa spre gură, îşi putu simţi familia în jur, aşa cum fusese întotdeauna. Ştia în ce parte trebuia să întoarcă privirea, dacă voia s-o vadă pe mama, dăscălind-o pe Valentine să nu mai plescăie. Ştia unde era tata, parcurgând ştirile de pe masă şi lăsând impresia că participă la conversaţie. Peter, prefăcându-se că scoate un bob de mazăre din nas… chiar şi el putea fi amuzant.

Fusese o greşeală să se gândească la ei. Simţi un nod ridicându-i-se în gât şi-l înghiţi; nu-şi mai zărea farfuria.

Nu putea plânge. Nu exista nicio şansă de-a fi tratat cu compasiune. Dap nu era mama. Orice semn de slăbiciune le-ar fi spus Stilson-ilor şi Peter-ilor că putea fi îngenuncheat. De aceea, Ender făcu ceea ce făcea întotdeauna când îl chinuia Peter. Începu să recite puterile lui doi. „Unu, doi, patru, opt, şaisprezece, treizeci şi doi, şaizeci şi patru.” Mai departe, atât cât putea ţine minte numerele: „128, 256, 512, 1024, 2048, 4096, 8192, 16 384, 32 768, 65 536, 131 072, 262 144”. La 67 108 864 începu să fie nesigur – uitase o cifră? Trebuia să fie la zecile de milioane, la sutele de milioane sau pur şi simplu la milioane? Încercă să dubleze totul şi pierdu şirul cifrelor „1342 nu-ştiu-cum. 16? Sau 17 738?” Nu mai ştia. „De la început!” Toate puterile lui 2 pe care le putea ţine minte. Durerea dispăruse. Lacrimile dispăruseră. Nu o să plângă.

Nu plânse până când veni noaptea şi luminile se stinseră. Auzi câţiva băieţi, scâncind după mamele, taţii sau câinii lor. Nu se putu stăpâni. Buzele sale formară numele lui Valentine. Îi putea auzi glasul, râzând undeva pe coridoare. O putea vedea pe mama, deschizând uşa ca să se asigure că totul era în regulă. Îl putea auzi pe tata, hohotind la un film. Totul era perfect clar, şi n-avea să mai fie *niciodată* aşa.

„O să fiu mare când îi voi revedea, o să am cel puţin doisprezece ani. De ce am zis «da»? De ce am fost atât de prost?” Şcoala ar fi fost un fleac. Înfruntarea zilnică cu Stilson. Şi cu Peter. Era un pişăcios. Nu-i era teamă de el!

„Vreau acasă”, şopti Ender.

Dar şoapta lui era aceeaşi pe care o folosea când striga de durere, chinuit de Peter. Sunetul nu ajunse mai departe de urechile sale, ba chiar nici până acolo.

Şi lacrimile lui putură să se prelingă nedorite pe cearşaf, dar suspinele îi erau atât de slabe, încât patul nu se clinti şi atât de tăcute, încât nu puteau fi auzite. Totuşi, durerea rămase acolo, sufocându-i gâtlejul şi nările, arzându-i pieptul şi ochii. „Vreau acasă!”

În noaptea aceea, Dap veni în dormitor şi trecu neauzit printre paturi, atingând ici-colo câte un copil. Acolo unde o făcea, suspinele nu încetau, ci sporeau. În locul acesta, un gest de blândeţe era suficient pentru a face un copil să plângă. Nu însă şi pe Ender. Când intră Dap, lacrimile lui încetaseră şi faţa îi era uscată. Era faţa neadevărată pe care o arăta mamei şi tatei, atunci când Peter fusese crud cu el şi nu îndrăznea să se dea de gol. „Pentru asta, îţi mulţumesc, Peter. Pentru ochii uscaţi şi plânsul tăcut. M-ai învăţat cum să ascund orice aş simţi. Am nevoie de aşa ceva, mai mult decât oricând.”

Urmă şcoala. Zilnic, lecţii. Citire. Matematică. Istorie. Video cu bătălii spaţiale sângeroase, cu soldaţi revărsându-şi măruntaiele prin navele gândacilor. Holofilme ale războaielor „curate” ale flotei, navete transformându-se în norişori de lumină, echipaje ucigându-se cu îndemânare prin bezna cosmică. Erau multe lucruri noi. Ender muncea din greu, ca fiecare; cu toţii se străduiau din răsputeri, pentru prima dată în viaţa lor, şi pentru prima dată în viaţa lor se întreceau cu colegi cel puţin la fel de inteligenţi.

Însă jocurile... ele erau totul! Ele umpleau orele dintre deşteptare şi stingere.

Dap îi duse în sala de jocuri chiar a doua zi. Se afla deasupra sectorului unde locuiau şi învăţau băieţii. Urcară scări de-a lungul cărora gravitaţia scădea treptat, şi apoi, ca într-o grilă, văzură luminile orbitoare ale jocurilor.

Pe unele le cunoşteau; altele le jucaseră chiar acasă la ei. Simple sau mai complicate. Ender trecu pe lângă jocurile video bidimensionale şi privi ce jucau cei mari: jocuri holografice cu obiecte deplasându-se prin aer. Era singurul puşti din partea aceea a sălii şi, din când în când, unul dintre băieţii mai mari îi dădea câte un brânci. „Ce cauţi aici? Şterge-o! Zboară!” Şi bineînţeles că zbura, în gravitaţia redusă, ridicându-şi picioarele şi plutind până se izbea de ceva sau de cineva.

Dar de fiecare dată se întorcea, poate în alt loc, pentru a studia jocul din alt unghi. Era prea scund ca să vadă comenzile, dar nu erau importante. Prinsese esenţialul. Felul cum jucătorul săpa tunele prin întuneric, tunele de lumină pe care inamicii le căutau şi le urmăreau nemiloşi, până îi ajungeau nava. Puteai folosi capcane: mine, bombe plutitoare, bucle prin care să-ţi rătăceşti duşmanul, parcurgându-le la infinit. Unii jucători erau inteligenţi. Alţii pierdeau repede.

Cu toate acestea, lui Ender îi plăcea mai mult când se înfruntau doi oameni. Atunci trebuiau să se folosească de tunelele celuilalt şi, în scurt timp, era clar care dintre ei înţelesese strategia jocului.

După vreo oră, se plictisi. Pricepuse deja regulile. Pricepuse şi algoritmul calculatorului şi ştia că l-ar fi putut păcăli cu regularitate, odată ce stăpânea comenzile. Spirale, când inamicul juca într-un anume fel; bucle, când juca altfel. Aşteptând în ambuscadă la

o capcană. Instalând şapte capcane şi apoi ademenindu-l pas cu pas. Nu era nicio dificultate; jucai până când calculatorul devenea atât de rapid, încât reflexele umane nu-l mai puteau depăşi. Nu era amuzant. Ar fi preferat să se înfrunte cu ceilalţi băieţi. Băieţi care jucaseră atât de mult cu calculatorul, încât, chiar şi atunci când se întreceau între ei, încercau să-l copieze.

Gândeau ca o maşină, nu erau nişte oameni.

„I-aş putea bate! I-aş putea bate!"

— Aş vrea să fac o partidă cu tine, i se adresă ultimului câştigător.

— Vai de mine, ce-i asta? făcu băiatul. E un gând sau un gândac?

— A sosit ultimul transport de pitici, vorbi un altul.

— Dar *vorbeşte*… Ştiaţi că pot vorbi?!

— Am înţeles, făcu Ender. Ţi-e frică să te întreci cu mine, două din trei.

— Să te bat pe tine e la fel de uşor ca pişatul sub duş, spuse băiatul.

— Şi nici pe jumătate aşa de plăcut, comentă altul.

— Eu sunt Ender Wiggin.

— Ascultă, băi piciule! Tu eşti un nimeni. Te-ai prins? Eşti un *nimeni,* te-ai prins? Eşti un nimeni până n-ai fript pe cineva. Te-ai prins?

Argoul băieţilor mai mari avea propriul lui ritm. Ender îl înţelese destul de repede.

— Dacă-s un nimeni, atunci de ce ţi-e frică să vedem care câştigă două din trei?

Acum ceilalţi băieţi deveniseră nerăbdători.

— Frige-l odată pe căcăcios, că pierdem timpul!

Ender trecu în faţa butoanelor nefamiliare. Mâinile lui erau mici, însă comenzile nu erau complicate. Îşi dădu seama destul de repede cum se comandau

anumite arme. Mişcările se dirijau cu un joystick clasic. La început, reflexele îi erau încete. Celălalt băiat, al cărui nume nu-l aflase, îl întrecea cu uşurinţă. Totuşi, Ender învăţă multe şi se descurca mult mai bine când jocul luă sfârşit.

— Mulţumit, puştiu’?

— Două din trei.

— Noi nu jucăm aşa.

— Deci m-ai bătut prima dată când am atins jocul, replică Ender. Dacă n-o poţi face de două ori, n-o poţi face deloc.

Jucară din nou şi de data aceasta Ender fu îndeajuns de abil ca să aplice câteva manevre, pe care adversarul nu le mai întâlnise, în mod sigur, niciodată. Tactica după care juca el nu se putea adapta. Ender nu învinse uşor, dar învinse.

Băieţii mari încetară să mai râdă şi să glumească. Al treilea joc se desfăşură în tăcere absolută. Ender îl câştigă repede şi categoric.

După ce luă sfârşit, unul dintre privitori spuse:

— Era şi timpul să-nlocuiască rabla asta de maşină. A ajuns în aşa hal, că orice tăntălău o poate bate.

Niciun cuvânt de apreciere. Aceeaşi tăcere apăsătoare şi când Ender plecă.

Nu ieşi din sală. Se opri ceva mai departe şi privi cum următorii jucători încercau să folosească trucurile lui. „Orice tăntălău?” surâse el. „Nu mă vor uita.”

Se simţea bine. Câştigase împotriva celor mari. Poate că nu fuseseră cei mai buni dintre ei, însă scăpase de spaima că Şcoala de Luptă putea fi prea grea pentru el. N-avea decât să urmărească jocul şi să-l înţeleagă, iar apoi, utilizând sistemul, putea chiar să exceleze.

Cu adevărat grele erau aşteptatul şi privitul. Trebui să le îndure pe toată perioada ce urmă. Băiatul al cărui braţ îl rupsese urmărea să se răzbune. Se numea Bernard. Îşi pronunţa numele cu accent franţuzesc, deoarece francezii, cu arogantul lor separatism, insistaseră ca învăţarea Standardei să nu înceapă înainte de patru ani, când structurile limbii franceze erau deja fundamentate. Accentul îi conferea un aer exotic, interesant; braţul rupt făcuse din el un martir, iar sadismul lui era un magnet natural pentru toţi cei cărora le plăcea durerea altora.

Ender deveni duşmanul lor.

Fleacuri... Îi loveau patul cu piciorul de câte ori ieşeau sau intrau în dormitor. Îl îmbrânceau când îşi ducea tava cu mâncare. Îi puneau piedică pe scări. Ender învăţă rapid să nu-şi lase niciun lucru neîncuiat în dulap; învăţă, de asemenea, să se pună iute pe picioare şi să-şi recapete echilibrul. Bernard îi spusese odată „Maladroit”, şi porecla prinsese.

Existau momente când Ender clocotea de furie. Desigur, mânia era inutilă în cazul lui Bernard. Pur şi simplu, băiatul era un torţionar. Pe Ender îl înfuria cât de supuşi îl urmau ceilalţi. Cu siguranţă îşi dădeau seama că răzbunările se datorau răutăţii. Cu siguranţă, ştiau că el declanşase totul în navetă, că Ender nu făcuse decât să replice violenţei. Însă, dacă ştiau, se purtau ca şi cum n-ar fi avut habar; iar dacă nu ştiau, ar fi trebuit să-şi dea seama din purtarea lui Bernard că era viclean.

Ender nu era unica ţintă. Bernard punea bazele unui regat.

De la periferia grupului, Ender privea cum francezul stabilea o ierarhie. Unii băieţi îi erau folositori şi-i măgulea în mod deschis. Alţii erau de

acord să fie slujitori, făcând orice ar fi dorit el, deşi îi trata cu dispreţ.

Existau însă şi câţiva pe care îi irita comportarea lui Bernard.

Privindu-i, Ender îi remarcă iute. Shen era micuţ, ambiţios şi uşor de scos din sărite. Bernard descoperise repede toate acestea şi începuse să-l numească Râmă.

— Pentru că-i atât de *mic,* spuse el, şi pentru că *şerpuieşte.* Uite cum bâţâie din fund când merge.

Shen plecase iritat, dar băieţii hohotiseră şi mai tare:

— Ia uitaţi-vă la *fundul* lui! Pa, Râmă!

Ender nu-i spusese nimic lui Shen – ar fi fost prea evident că-şi forma propriul grup rival. Stătea cu pupitrul în poală, străduindu-se să pară cufundat în studiu.

Nu învăţa. Îşi programa pupitrul să trimită un mesaj din treizeci în treizeci de secunde. Mesajul se adresa tuturor băieţilor, era scurt şi la obiect. Mai greu fusese să-şi scoată numele său, aşa cum puteau face profesorii. Întotdeauna, mesajele trimise de băieţi inserau automat şi numele expeditorului. Ender nu spărsese încă sistemul de protecţie al profesorilor, ca să afle cum anume putea expedia un mesaj neiscălit. Dar putea să înfiinţeze un fişier pentru un elev inexistent, pe care îl boteză *Dumnezeu.*

Când mesajul fu gata, încercă să-i atragă atenţia lui Shen. Precum toţi ceilalţi băieţi, acesta îi privea pe Bernard şi pe gaşca lui râzând şi glumind, amuzându-se pe seama profesorului de matematică, care se oprea adesea în mijlocul unei fraze şi se uita în jurul lui, de parcă nu ştia unde se află.

În cele din urmă, Shen îşi luă ochii de acolo. Ender îi făcu semn din cap, arătă în jos şi zâmbi. Shen îl privi nedumerit. Ender ridică propriul pupitru şi-l indică. Băiatul întinse mâna după pupitrul său şi, în clipa aceea, Ender expedie mesajul. Shen îl zări aproape imediat. Îl citi, apoi râse sonor. Se uită la Ender, parcă întrebând: „Tu ai făcut-o?” dar Ender strânse din umeri, în semn de „habar n-am”.

Shen râse iarăşi şi câţiva dintre băieţii aflaţi mai departe de grupul lui Bernard îşi priviră pupitrele. La fiecare treizeci de secunde, mesajul apărea pe toate pupitrele, le traversa şi dispărea. Băieţii începură să chicotească.

— Care-i poanta? întrebă Bernard.

Ender se asigură că nu zâmbea când francezul îşi plimbă privirea prin încăpere şi se prefăcu înspăimântat, aşa cum erau cei mai mulţi. Bineînţeles, Shen rânjea sfidător. După o clipă, Bernard îi ceru unui băiat să aducă un pupitru. Împreună, citiră mesajul:

ATENŢIE LA FUNDURI. BERNARD E
CU OCHII PE ELE.
– DUMNEZEU

Bernard se împurpură de furie.

— Cine-a făcut asta! răcni el.

— Dumnezeu, replică Shen.

— În niciun caz n-ai fost *tu,* pufni Bernard. Cerea prea mult *creier* pentru o *râmă!*

Mesajul lui Ender se opri peste cinci minute. După o vreme, pe pupitrul său apăru:

ŞTIU CĂ TU AI FĂCUT-O.

– BERNARD

Nu ridică privirea, ba chiar se comportă de parcă nu văzuse mesajul. „Bernard vrea să mă prindă cu vinovăţia pe chip. Nu ştie cine a făcut-o…”

Bineînţeles, nu conta dacă ştia. Francezul avea să-l sâcâie cu atât mai mult, deoarece trebuia să-şi reconsolideze poziţia. Singurul lucru pe care nu-l suporta era să se râdă de el. Trebuia să dovedească cine era şeful. Drept urmare, Ender o încasă la duş. Unul dintre prietenii lui Bernard se prefăcu că se împiedică de el, şi izbuti să-i bage un genunchi în burtă.

Ender nu scoase un sunet. În privinţa războiului declarat, el continua să se menţină ca observator. Nu intenţiona să facă nimic.

Însă în celălalt război, cel al pupitrelor, îşi lansase deja următorul atac. Când reveni de la duş, Bernard era turbat, lovind cu picioarele în paturi şi răcnind la băieţi:

— Nu l-am scris eu! Gura!

Pe perimetrul fiecărui pupitru se plimba mesajul:

ÎMI PLACE FUNDUL TĂU. LASĂ-MĂ SĂ-L SĂRUT.
– BERNARD

— Nu l-am scris eu! urla Bernard.

După câteva minute de zbierete, Dap apăru în uşă.

— Ce-i gălăgia asta? întrebă el.

— Cineva trimite mesaje folosindu-se de numele meu, răspunse posac Bernard.

— Ce mesaje?

— Nu contează ce mesaje!

— Pentru mine contează.

Dap luă pupitrul cel mai apropiat care, întâmplător, îi aparţinea băiatului de deasupra lui Ender. Citi, surâse şi restitui pupitrul.

— Interesant, comentă el.

— Nu vreţi să aflaţi cine a făcut-o? întrebă Bernard.

— Ştiu cine a făcut-o.

„Da”, gândi Ender. „Sistemul a fost spart prea uşor. Intenţionat l-au lăsat aşa, ca să-l putem sparge. Ştie că eu sunt autorul.”

— Cine-i? răcni Bernard.

— Nu cumva strigi la mine, soldat? întrebă încetişor Dap.

Instantaneu, atmosfera din dormitor se schimbă. Atât mânia prietenilor lui Bernard, cât şi veselia de-abia reţinută a celorlalţi se transformară în tăcere. Avea să se facă auzit glasul autorităţii.

— Nu, domnule, răspunse Bernard.

— Toată lumea ştie că, în mod automat, calculatorul adaugă numele expeditorului.

— N-am scris eu!

— Ridici glasul?

— Ieri cineva a trimis un mesaj semnat DUMNEZEU, spuse Bernard.

— Chiar aşa? se miră Dap. N-am ştiut că s-a înrolat.

Se întoarse şi ieşi, iar odaia se umplu de râsete.

Încercarea lui Bernard de-a ajunge şeful dormitorului dăduse greş – acum doar câţiva mai rămăseseră de partea lui. Erau însă cei mai răi. Şi Ender ştia că, până nu abandona rolul de observator, n-avea să-i fie uşor. Cu toate acestea, amestecul său în programarea pupitrelor dăduse rezultate. Bernard fusese oprit şi toţi băieţii care aveau caracter se eliberaseră de el. Şi, cel mai important, Ender o făcuse fără să-l bage în spital. Mult mai bine aşa!

Se apucă după aceea să creeze un sistem de protecţie al propriului său pupitru, deoarece, în mod evident, cele existente erau necorespunzătoare. Dacă un puşti de şase ani le putuse sparge, atunci fuseseră puse doar ca divertisment, nu ca sisteme serioase.

„Pur şi simplu, un alt joc oferit de profesori. Şi încă unul la care mă pricep.”

— Cum ai făcut-o? îl întrebă Shen la micul dejun.

Ender constată că era prima dată când un coleg de clasă mânca împreună cu el.

— Ce să fac?

— Să expediezi un mesaj sub un nume fals. Mai ales sub numele lui Bernard! A fost grozav! Acum toţi îi zic Ochi de Fund. Faţă de profesori, numai Ochi, însă toţi ştiu unde-i cu ochiul.

— Sărmanul Bernard, murmură Ender. Şi-i atât de sensibil…

— Haide, Ender! Ai intrat în protecţii. Cum ai făcut-o?

Ender scutură din cap şi zâmbi:

— Îţi mulţumesc că mă crezi aşa inteligent s-o pot face. Însă pur şi simplu eu am văzut primul mesajul, atât.

— Bine, nu eşti obligat să-mi spui. Totuşi, a fost grozav!

Pentru o vreme mâncară în tăcere, apoi Shen întrebă:

— E *adevărat* că bâţâi din fund când merg?

— Nţţ, răspunse Ender. Doar puţin de tot. Încearcă să nu mai faci paşii aşa mari, asta-i şmecheria.

Shen încuviinţă.

— Singurul care a remarcat chestia asta a fost Bernard.

— E un porc!

— Priviţi în ansamblu, ridică din umeri Ender, porcii nu-s chiar atât de răi.

— Ai dreptate, izbucni în râs Shen. I-am jignit!

Râseră împreună şi li se alăturară alţi doi colegi. Izolarea lui Ender luase sfârşit. Războiul de-abia începea.

6. POCALUL URIAŞULUI

— În trecut am avut destule dezamăgiri, insistând ani de zile, sperând că vor depăşi momentul critic, fără s-o facă însă. Dar Ender e hotărât s-o termine în primele şase luni.

— De ce?

— Nu vezi ce se-ntâmplă? E blocat pe jocul cu Pocalul Uriaşului. Are cumva tendinţe sinucigaşe? N-ai pomenit niciodată de aşa ceva.

— Cu toţii ajung odată şi-odată la Uriaş.

— Însă Ender nu-l mai lasă. E ca Pinual.

— La un moment sau altul, toţi seamănă cu Pinual. Totuşi, el e singurul care s-a sinucis. Nu cred că are vreo legătură cu Pocalul Uriaşului.

— Pariezi pe mâna mea. Uită-te ce-a făcut din grupul lui!

— Să ştii că vinovatul nu-i el.

— Nu-mi pasă a cui e vina; el este motivul. Ar trebui să fie uniţi, dar exact pe locul lui e o prăpastie lată de kilometri.

— Oricum, nu intenţionez să-l las prea mult acolo.

— Atunci ar fi mai bine să-ţi refaci planurile. Clasa lui e bolnavă şi el este focarul de infecţie. Trebuie să rămână până se vindecă.

— Eu am fost focarul de infecţie. L-am izolat şi uite ce-a ieşit.

— Lasă-i timp. Să vedem cum îl foloseşte.

— Nu avem timp.

— Nu avem timp să grăbim un puşti care are tot atâtea şanse să fie un monstru sau un geniu militar.

— Ăsta a fost un ordin?

— Convorbirea se înregistrează, e procedura standard. Eşti acoperit, du-te dracului!

— Dacă a fost un ordin, atunci o să…

— A fost un ordin! Îl ţii pe loc, până vedem cum rezolvă situaţiile din grupul lui. Graff, mă îmbolnăveşti de ulcer!

— Nu te-ai îmbolnăvi dacă ai lăsa şcoala pe seama mea şi te-ai ocupa de flotă.

— Flota îşi caută un comandant. N-am de ce să mă ocup, până nu-mi dai aşa ceva!

Păşiră şovăind în sala de luptă, aidoma unor copii care intră întâia dată într-o piscină, agăţându-se de mânerele laterale. Imponderabilitatea îi dezorienta puternic; în scurt timp îşi dădură seama că lucrurile mergeau mult mai bine dacă nu foloseau deloc picioarele.

Din nefericire, costumele erau rigide. Era mai dificil să facă mişcări precise, deoarece se îndoiau lent în comparaţie cu veşmintele purtate până atunci.

Ender strânse mânerul şi flexă genunchii. Observă că, datorită rigidităţii, costumul amplifica mişcările. Începea cu greutate un gest, dar, după ce muşchii i se opreau, costumul continua mişcarea, cu o forţă mai mare. Ajungea să dea un impuls şi dezvolta o forţă dublă. „Pentru o vreme voi fi stângaci, dar mai bine să nu pierd timpul.”

Continuând să se ţină de mâner, se împinse puternic în tălpi. Imediat descrise un arc larg, cu picioarele deasupra capului, şi se lovi cu spatele de perete. Ricoşeul fu violent şi palmele i se desprinseră de mâner. Zbură de-a curmezişul sălii, rostogolindu-se prin văzduh.

Preţ de o clipă, care i se păru cumplită, încercă să-şi păstreze vechea orientare „sus-jos”, corpul său străduindu-se să se îndrepte, căutând atracţia gravitaţională care nu exista în sală. După aceea, se sili să-şi modifice perspectiva. Se îndreptă către un perete. Acela era „jos”. Şi imediat îşi regăsi controlul. Nu zbura, ci cădea. Era un plonjon. Putea alege *cum* anume să coboare pe suprafaţa respectivă.

„Viteza e prea mare ca să prind un mâner şi să mă opresc, însă pot atenua şocul. Pot ricoşa sub un unghi, dacă mă rostogolesc când ating suprafaţa şi-mi folosesc picioarele…”

Nu ieşi deloc aşa cum plănuise. Ricoşă, dar nu sub unghiul bănuit şi nu mai avu timp să analizeze ce se întâmplase. Se izbi de alt perete, de data asta prea rapid ca să fi avut timp să se pregătească. Totuşi, întâmplător, descoperi o modalitate de a-şi folosi picioarele pentru a controla unghiul de ricoşeu. Acum străbătea din nou sala, plutind spre ceilalţi băieţi care continuau să stea agăţaţi de mânere. Încetinise suficient pentru a reuşi să înşface şi el unul. Se găsea într-o poziţie relativ ciudată faţă de băieţi, însă orientarea i se modifică iarăşi şi, din câte îşi putea da seama, ei nu atârnau pe un perete, ci zăceau pe podea, iar el nu stătea cu capul în jos.

— Ce vrei să faci, să te sinucizi? întrebă Shen.

— Încearcă şi tu, răspunse Ender. Costumul te protejează de orice răniri, iar ricoşeurile se pot controla cu picioarele, uite aşa!

Repetă mişcarea pe care o făcuse.

Shen scutură din cap – nu avea de gând să încerce o asemenea cascadorie nebunească. Totuşi, un băiat porni, nu atât de repede ca Ender – pentru că nu începu printr-un salt – dar totuşi, destul de rapid.

Ender nu trebui să-i vadă chipul ca să ştie că era Bernard. Fu urmat aproape imediat de prietenul lui cel mai bun, Alai.

Îi privi traversând sala uriaşă. Bernard încerca să se orienteze spre direcţia pe care o considera „podea”, iar Alai se lăsa în voia zborului, pregătindu-se să ricoşeze din perete. „Nu-i de mirare că şi-a fracturat braţul în navetă”, se gândi Ender. „Se încordează atunci când zboară. Intră în panică.” Înregistră amănuntul şi-l păstră pentru viitor.

Alai nu se împinsese în aceeaşi direcţie ca Bernard. Ţintise spre un colţ al sălii. Traiectoriile lor erau divergente tot mai mult şi, în vreme ce Bernard făcu o aterizare stângace, ghemuită şi ricoşă, Alai intră în contact simultan cu cei trei pereţi ce se intersectau în colţ. Şocul îi reduse considerabil viteza şi-l îndreptă într-o direcţie neaşteptată. Alai ţipă încântat şi băieţii care-l priveau ovaţionară. Unii dintre ei uitară că se găseau în imponderabilitate şi începură să aplaude, dând drumul la mânere. Acum pluteau lent, agitând braţele şi încercând să înoate prin aer.

„Asta-i într-adevăr o problemă”, se gândi Ender. „Ce faci dacă ajungi să pluteşti, fără viteză, departe de orice perete? În *ce* te împingi?”

Fu ispitit să încerce pe propria lui piele şi să găsească răspunsul prin experimentări. Vedea însă eforturile inutile ale celorlalţi şi habar n-avea ce ar fi putut face el în plus faţă de strădaniile lor.

Ţinându-se cu o mână de podea, pipăi neatent pistolul care era fixat pe costum, în faţă, imediat sub umăr. Atunci îşi aminti rachetele manuale folosite uneori de puşcaşii marini când atacau o staţie inamică. Desprinse arma şi o cercetă. În dormitor, îi apăsase toate butoanele, dar nu se întâmplase nimic.

Poate că aici, în sala de luptă, urma să funcţioneze. Nu avusese instrucţiuni şi nici diferitele taste nu erau inscripţionate. Trăgaciul era clasic – avusese şi el pistoale de jucărie, aşa cum aveau toţi copiii, aproape din pruncie. Două butoane erau uşor accesibile cu degetul mare, dar la alte câteva, situate sub pat, nu putea ajunge decât dacă se folosea de ambele mâini. În mod clar, butoanele de lângă degetul mare erau cele pentru folosinţă imediată.

Îndreptă ţeava către podea şi apăsă pe trăgaci. Simţi arma încălzindu-se imediat; când depresă trăgaciul, redeveni rece. De asemenea, pe podea apăruse un cerculeţ luminos.

Cu degetul mare apăsă butonul roşu de pe pat şi trase din nou. Acelaşi lucru.

Apăsă după aceea butonul alb. Emise un fulger strălucitor care lumină o zonă largă, deşi nu cu aceeaşi intensitate. Arma rămase rece.

„Butonul roşu o face să funcţioneze ca un laser – deşi Dap a zis că nu-i un laser –, iar cel alb o transformă în lanternă.” Amândouă funcţiile erau inutile pentru deplasările prin spaţiu.

„Deci totul depinde de cum te lansezi, de traiectoria pe care porneşti. Asta înseamnă că va trebui să devenim experţi în decolări şi ricoşeuri, altfel vom rămâne plutind pasivi.” Privi în sală. Câţiva băieţi începuseră să se apropie de pereţi şi-şi agitau braţele căutând să prindă un mâner. Cei mai mulţi se ciocneau între ei şi râdeau; alţii se ţineau de mâini şi descriau cercuri. Doar puţini procedau ca Ender, stând lângă pereţi şi privind.

Unul dintre aceştia era Alai. Se oprise pe un perete apropiat. Mânat de un impuls, Ender se împinse către el. Când începu să zboare, se întrebă cum avea să

reacţioneze celălalt. Alai era prietenul lui Bernard. Ce i-ar fi putut spune Ender?

Acum însă nu-şi mai putea modifica traiectoria. De aceea, privi drept înainte şi exersă, făcând mici gesturi din mâini şi din picioare, pentru a controla direcţia în care se deplasa. Cu întârziere, îşi dădu seama că ţintise *prea* bine. N-avea să aterizeze lângă Alai… ci *pe* acesta.

— Prinde-mă de mână! strigă Alai.

Întinse braţul. Alai amortiză şocul contactului şi-l ajută să poposească destul de lin pe perete.

— Excelent, spuse Ender. Ar trebui să exersăm chestiile astea.

— Aşa m-am gândit şi eu, încuviinţă băiatul, dar s-au înmuiat cu toţii. Ce s-ar întâmpla dacă ne-am lansa împreună? Ar trebui să ne putem împinge unul pe altul, în direcţii opuse.

— Da.

— Ar fi bine?

Întrebarea dădea de înţeles că relaţiile dintre ei nu erau prea grozave… „Ar fi bine pentru noi să facem ceva împreună?” Ender nu-i răspunse, ci-l apucă de braţ şi se pregăti de lansare.

— Gata? făcu Alai. Hai!

Deoarece se propulsaseră cu forţe diferite, începură să se rotească unul în jurul celuilalt. Ender făcu câteva mişcări din palmă, apoi întinse un picior. Încetiniră. Repetă gestul. Rotirea încetă. Acum înaintau rectiliniu.

— Ai căpăţână, Ender, făcu Alai. Era cea mai mare laudă. Hai, acum să ne despărţim, până nu ne ciocnim de grupul ăla.

— Şi după aia, ne-ntâlnim în colţul de-acolo!

Ender nu voia să piardă acest cap de pod în teritoriul inamic.

— Ultimul care-ajunge e cel mai mare băşinos!

Se mişcară lent, până ajunseră faţă în faţă, ţinându-se de mâini şi sprijinindu-se reciproc în genunchi.

— Şi-acum, ne facem vânt? întrebă Alai.

— Îţi dai seama că nici eu nu ştiu mai multe.

Se împinseră în acelaşi timp. Viteza fu mai mare decât se aşteptaseră. Ender se ciocni de doi băieţi şi nu poposi pe peretele dorit. Avu nevoie de câteva clipe să se reorienteze şi să găsească colţul unde trebuia să ajungă. Alai se îndrepta deja într-acolo. Ender alese o traiectorie ce includea două ricoşeuri, pentru a evita grupurile mari de băieţi.

Când ajunse în colţ, Alai îşi vârâse braţele prin două mânere alăturate şi se prefăcea că doarme.

— Ai câştigat.

— Ia să-ţi văd colecţia de băşini, zise Alai.

— Am băgat-o în dulapul tău. Nu ţi-ai dat seama?

— Credeam că-s ciorapii mei.

— Nu mai purtăm ciorapi.

— Ah, da!

Amândoi îşi reamintiseră că erau departe de casă. Le mai reduse puţin din satisfacţia că deprinseseră câte ceva din tehnica deplasărilor în imponderabilitate.

Ender scoase pistolul şi-i arătă ce descoperise.

— Dar dacă ţinteşti în cineva? întrebă Alai.

— Nu ştiu ce se-ntâmplă.

— Hai să vedem.

Ender clătină din cap:

— Să nu facem vreun rău…

— Voiam să zic să ne împuşcăm noi doi, în picior sau în mână. Ce naiba, nu-s Bernard! Eu n-am chinuit mâţe ca să mă distrez.

— Ah…

— Nu poate fi ceva periculos, altfel nu ne-ar fi dat pistoalele.

— Acum suntem soldaţi.

— Împuşcă-mă-n picior.

— Nu, împuşcă-mă tu.

— Hai s-o facem în acelaşi timp.

Traseră amândoi. Imediat, Ender simţi cum piciorul costumului devine rigid, imobil la încheieturile genunchiului şi gleznei.

— Te-a-ngheţat? întrebă Alai.

— Sunt ca scândura.

— Hai să-ngheţăm câţiva, zise Alai. Să-ncepem primul nostru război. Noi contra lor!

Zâmbiră. Apoi Ender rosti:

— Să-l chemăm şi pe Bernard.

Alai înălţă o sprânceană:

— Da?

— Şi pe Shen.

— Pe Bâţâilă ăla micu', cu ochii oblici?

Ender decise că Alai glumea.

— Hei, nu putem să fim toţi negri!

Alai zâmbi larg:

— Bunicu-meu ţi-ar fi luat gâtu' pentru asta.

— Stră-străbunicu' meu l-ar fi vândut mai înainte.

— Hai să-i luăm pe Bernard şi Shen şi să-i îngheţăm pe iubitorii ăştia de gândaci!

Peste douăzeci de minute, toţi băieţii din sală erau încremeniţi, cu excepţia lui Ender, Alai, Bernard şi Shen. Cei patru începură să fluiere şi să hohotească până apăru Dap.

— Văd că aţi învăţat să folosiţi echipamentul, rosti el.

Acţionă apoi telecomanda pe care o ţinea în mână. Toţi fură atraşi lent spre peretele pe care stătea el. Dap trecu printre băieţii îngheţaţi, atingându-i şi dezgheţând costumele. Mulţi începură să se lamenteze că nu fusese cinstit ca Bernard şi Alai să-i împuşte când nu erau pregătiţi.

— De ce nu eraţi pregătiţi? întrebă Dap. Toată lumea s-a îmbrăcat în costume în acelaşi timp. Dar voi aţi pierdut timpul, jucându-vă ca nişte copii. Terminaţi cu văicărelile şi să-ncepem!

Ender observă că toţi considerau că Bernard şi Alai erau conducători în sala de luptă. Era perfect. Bernard ştia că Ender şi Alai învăţaseră împreună cum să folosească armele, apoi deveniseră prieteni. Francezul putea crede că Ender se alăturase grupului său, dar nu era aşa. Ender făcea parte dintr-un nou grup. Grupul lui Alai. Iar Bernard intrase şi el acolo.

Nu toţi îşi dădeau seama; Bernard continua să fie răutăcios şi se folosea de cei mai slabi. Dar acum Alai se deplasa nestingherit printre toţi, iar când pe Bernard îl apucau accesele de furie, el era singurul care-l putea calma. Când veni momentul alegerii unui şef al clasei, Alai fu votat aproape în unanimitate. Bernard rămase morocănos câteva zile, dar apoi îi trecu şi toţi îşi găsiră locul în noua ierarhie. Clasa nu mai era împărţită între gaşca lui Bernard şi proscrişii lui Ender. Alai era puntea.

Ender stătea pe pat, cu pupitrul pe genunchi. Erau orele de studiu individual şi intrase la Joc Liber. Era un program trăsnit, în permanentă schimbare, în care calculatorul şcolii inova întruna, construind un labirint

pe care trebuia să-l explorezi. La început, puteai reveni la scene şi evenimente care-ţi plăcuseră; dacă nu interveneai cu nimic asupra lor, după o vreme dispăreau şi erau înlocuite de altele.

Uneori erau lucruri amuzante. Alteori, excitante; trebuia să fie rapid ca să rămână în viaţă. Murise în multe rânduri, dar asta nu conta; aşa erau jocurile, mureai de destule ori până deprindeai toate trucurile. Pe ecran, personajul lui începuse sub chipul unui băieţel. După o vreme, se schimbase într-un urs. Acum era un şoarece cu labe lungi şi delicate. Îl alergă pe sub mobile. Se jucase cu pisica, însă devenise banal – acum era uşor s-o păcălească.

„De data asta, n-o mai iau prin gaura de şoarece”, îşi spuse. „M-am săturat de Uriaş. E un joc tâmpit şi nici măcar nu pot învinge. Orice aş alege, pierd.”

Ieşi totuşi prin gaura şoarecelui şi trecu podeţul din grădină. Ocoli răţuştele şi ţânţarii – încercase să se joace cu ei, însă era prea simplu, iar dacă se juca prea mult cu răţuştele, se transforma în peşte, şi nu-i plăcea deloc. Când devenea peşte, îşi amintea imediat de clipele când era îngheţat în sala de luptă, cu tot corpul rigid, aşteptând sfârşitul antrenamentului, când Dap îl dezgheţa. Aşa încât, ca de obicei, se pomeni urcând colinele.

Alunecările de teren porniră imediat. La început, fusese prins mereu şi strivit într-o exagerată revărsare de măruntaie scurgându-se de sub un morman de bolovani. Acum stăpânea tehnica de-a fugi în susul pantelor sub un anumit unghi, pentru a evita zdrobirea, urcând întruna.

După ce parcurse o distanţă, alunecările încetară să mai fie pietre şi pământ. Panta colinei se desfăcu într-o râpă, dar nu din argilă, ci din pâine albă şi pufoasă,

crescând ca aluatul, cu o crustă sfărâmicioasă. Era moale şi spongioasă; personajul său înaintă mai încet. Sări jos şi, ca întotdeauna, ajunse pe o masă. Înapoia lui se afla un gigantic codru de pâine şi un enorm calup de unt. Iar Uriaşul, rezemându-şi bărbia în mâini, îl privea. Personajul lui Ender era cam cât capul Uriaşului de la bărbie până la sprâncene.

— Cred c-o să te mănânc, spuse Uriaşul, aşa cum făcea mereu.

De data aceasta, în loc să fugă sau să rămână nemişcat, Ender înaintă şi-l lovi în bărbie cu piciorul.

Uriaşul scoase limba şi Ender fu trântit pe jos.

— Ce-ar fi să ne jucăm de-a ghicitul? întrebă Uriaşul.

Deci lovitura fusese inutilă: Uriaşul nu făcea altceva decât să se joace de-a ghicitul. Calculator imbecil! Deţinea milioane de scenarii posibile în memoria lui, dar aici programa acelaşi joc stupid.

Ca întotdeauna, Uriaşul aşeză pe masă două pocale, înalte cam până la genunchiul lui Ender. Erau umplute cu lichide diferite. Programul calculatorului era atât de bun, încât lichidele nu se repetau niciodată; cel puţin băiatul nu-şi amintea aşa ceva. De data aceasta un pahar conţinea o licoare cu aspect vâscos, ca o cremă. Celălalt bolborosea şi spumega.

— Într-unu-i otravă, în celălalt nu, spuse Uriaşul. Dacă le ghiceşti, ajungi în Ţara-din-Poveşti.

Ghicitul însemna să-şi bage capul într-unul dintre pocale, ca să bea. Nu ghicise niciodată. Uneori i se dizolva capul. Alteori lua foc. Uneori cădea înăuntru şi se îneca. Uneori cădea afară, se înverzea şi putrezea. Întotdeauna era o moarte oribilă şi întotdeauna Uriaşul râdea.

Ender ştia că ar fi murit indiferent de alegere. Jocul era măsluit. După prima moarte, personajul său reapărea pe masa Uriaşului, ca să mai încerce o dată. La a doua moarte, revenea la alunecările de teren. Apoi la podeţul din grădină. Apoi la gaura de şoarece. Iar după aceea, dacă se întorcea la Uriaş ca să mai joace şi murea din nou, pupitrul se întuneca, apăreau cuvintele „Sfârşitul Jocului Liber”, iar Ender se lăsa pe spate în pat şi tremura până când, în sfârşit, putea adormi. Jocul era măsluit, totuşi Uriaşul pomenea de Ţara-din-Poveşti; probabil vreun basm de adormit copiii de trei ani care avea cine ştie ce Scufiţă-Roşie, sau Pinocchio, sau Peter Pan, încât nici nu merita efortul; cu toate acestea trebuia să găsească o cale de a-l învinge pe Uriaş, ca să ajungă acolo.

Bău lichidul cu aspect de cremă. Imediat începu să se umfle şi să se înalţe, ca un balon. Uriaşul hohoti. Era mort.

Jucă din nou, iar de această dată lichidul căzu precum un bolovan şi-l ţinu ţintuit cu faţa în jos în vreme ce Uriaşul îl despică de-a lungul spinării, îl dezosă ca pe un peşte şi-l mâncă.

Reapăru la alunecările de teren şi decise să nu meargă mai departe. Ba chiar se lăsă o dată acoperit de pământ. Deşi începuse să transpire şi avea frisoane, la următoarea viaţă urcă pe coline până se transformară în pâine şi ajunse pe masa Uriaşului, unde apărură cele două pocale.

Privi băuturile. Una spumegând, cealaltă vălurind aidoma unui ocean. Încercă să ghicească ce fel de moarte ascundea fiecare. „Probabil că din ocean va ieşi un peşte care mă va înghiţi. Iar cea spumegândă mă va asfixia. Urăsc jocul ăsta! Nu-i cinstit! E tâmpit! E un putregai!”

Şi, în loc să-şi afunde chipul într-un pocal, răsturnă pe unul, apoi pe celălalt şi ocoli braţele Uriaşului, pe când acesta striga:

— Trişezi! Trişezi!

Sări spre chipul lui, se cocoţă pe buză şi pe nas, apoi începu să-i scobească în ochi. Era moale ca brânza şi, în vreme ce Uriaşul răcnea, personajul lui Ender săpa în ochi, pătrunzând în el, afundându-se.

Uriaşul căzu pe spate. Perspectiva se modifică în timpul căderii, iar când rămase nemişcat pe sol, de jur împrejur se zăreau arbori stranii, făcuţi parcă din dantele. Un liliac apăru în zbor şi coborî pe nasul Uriaşului. Ender îşi întoarse personajul spre el.

— Cum ai ajuns aici? întrebă liliacul. Nimeni nu vine aici, niciodată.

Desigur, Ender nu-i putea răspunde. Se aplecă, luă un pumn din substanţa ce forma ochiul Uriaşului şi-o întinse.

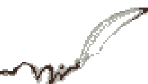
Liliacul o luă şi plecă, strigând pe când se îndepărta:

— Bun sosit în Ţara-din-Poveşti!

Reuşise! Ar fi trebuit să exploreze. Ar fi trebuit să coboare din ochiul Uriaşului şi să vadă ce obţinuse în cele din urmă.

În loc s-o facă, opri jocul, puse pupitrul în dulap, se dezbrăcă şi-şi trase pătura peste cap. Nu dorise să-l ucidă pe Uriaş. Crezuse că era un joc. Nu o alegere între propria moarte oribilă şi o crimă. „Sunt un ucigaş, chiar când mă joc! Peter ar fi mândru de mine.”

7. SALAMANDRA

— Nu-i plăcut să ştii că poate reuşi imposibilul?

— Morţile jucătorilor au fost întotdeauna groaznice. Mi-am spus mereu că Pocalul Uriaşului era partea cea mai perversă din tot jocul, totuşi să se repeadă aşa la ochi... Pe el vrem să-l punem comandantul flotelor noastre?

— Important este că a câştigat un joc ce nu putea fi câştigat.

— Probabil că acum o să-l muţi.

— Aşteptăm să vedem cum rezolvă cu Bernard. S-a descurcat perfect.

— Deci imediat ce poate soluţiona o situaţie dificilă, îl arunci în alta. Mai are timp să se odihnească?

— Mai rămâne o lună sau două, poate chiar trei, în clasa lui. Asta înseamnă o perioadă destul de lungă în viaţa unui copil.

— Nu ţi s-a părut niciodată că băieţii ăştia nu sunt copii? Mă uit ce fac ei, cum vorbesc şi nu mi se par deloc nişte puşti.

— Sunt cei mai sclipitori copii din lume; fiecare în felul lui.

— Totuşi, n-ar trebui să se comporte ca nişte copii? Nu sunt normali. Se poartă ca... în istorie. Napoleon şi Wellington... Cezar şi Brutus...

— Noi încercăm să salvăm lumea, nu să vindecăm inimile rănite. Eşti prea sentimental.

— Generalul Levy n-are milă pentru nimeni! Aşa se spune în toate emisiunile video. Totuşi, nu-i face rău băiatului ăstuia.

— Glumeşti?

— Vreau să zic, nu-i face mai mult rău decât trebuie.

La cină, Alai se aşează vizavi de Ender.

— M-am prins, în sfârşit, cum ai trimis mesajul ăla. Cum te-ai folosit de numele lui Bernard…

— Eu? făcu Ender.

— Hai las-o, cine altul? Doar n-a fost Bernard! Iar Shen nu-i prea tare la calculatoare. Eu ştiu că n-am făcut-o… Altul, cine? Nu contează! Mi-am dat seama cum se poate introduce un elev fals. Pur şi simplu, creezi un elev cu numele Bernard – pauză, B-E-R-N-A-R-D - spaţiu alb, aşa încât calculatorul să nu-l elimine ca fiind repetarea unui elev existent deja.

— Se pare c-ar merge, încuviinţă Ender.

— Haide, haide. *Merge!* Însă tu ai făcut-o practic în prima zi.

— Poate c-a făcut-o Dap, ca să nu-i permită lui Bernard să capete o autoritate prea mare.

— Am mai descoperit ceva. Trucul nu merge cu numele tău.

— Da?

— Orice mesaj care conţine *Ender* e respins. Nu pot pătrunde nici în fişierele tale. Ţi-ai făcut un sistem de protecţie personal.

— Poate.

Alai rânji:

— M-am băgat şi-am şters fişierele cuiva. Mi-a luat urma şi-n curând va sparge sistemul. Am nevoie de protecţie, Ender. Dă-mi sistemul tău!

— Dacă ţi-l dau, o să-l spargi şi-o să poţi intra să mă ştergi pe *mine.*

— Cine, *eu?* făcu Alai. Prietenul tău cel mai drag?

Ender izbucni în râs:

— O să-ţi aranjez un sistem.
— Acum?
— Pot termina mâncarea?
— Niciodată n-o termini.
Era adevărat. Întotdeauna, pe tava lui Ender rămânea mâncare neatinsă. Băiatul îşi privi farfuria şi hotărî că era de ajuns.
— Atunci, hai!
Când ajunseră în dormitor, Ender se opri lângă patul lui şi zise:
— Ia-ţi pupitrul şi vino aici, o să-ţi arăt cum se face.
Dar când Alai veni cu pupitrul, îl găsi pe Ender stând înaintea dulapului închis.
— Ce s-a întâmplat?
Drept răspuns, băiatul puse palma pe scaner. „Încercare de deschidere neautorizată”, anunţă ecranul. Uşile rămaseră închise.
— Cineva ţi-a tras-o, tataie, fluieră Alai. Cineva te-a muşcat nasol de tot.
— Eşti sigur că mai vrei sistemul meu de protecţie?
Se sculă şi porni spre uşă.
— Ender!
Băiatul se întoarse. Alai ţinea în mână un bilet.
— Ce-i ăla?
— Nu ştii? Era pe patul tău. Probabil că te-ai aşezat pe el.
Ender luă biletul.

ENDER WIGGIN
TRANSFERAT ARMATA SALAMANDRA
COMANDANT BONZO MADRID
PREZENTARE IMEDIATĂ
COD VERDE-VERDE-MARO
FĂRĂ OBIECTE PERSONALE

— Eşti tare, Ender, da’-n sala de luptă n-o să te descurci mai bine ca mine.

Ender clătină din cap. Era lucrul cel mai stupid pe care şi-l putea imagina: să fie promovat acum. Nimeni nu era promovat înainte de-a împlini opt ani. El nu avea nici măcar şapte. Iar elevii unei clase intrau toţi în aceeaşi armată. Pe celelalte paturi nu exista niciun alt ordin de transfer.

Tocmai când lucrurile începuseră, în sfârşit, să se îndrepte. Tocmai când Bernard se înţelegea cu toţii, chiar şi cu Ender. Tocmai când Ender începea să aibă în Alai un prieten adevărat. Tocmai când viaţa lui devenea, în sfârşit, acceptabilă.

— Oricum, Salamandrele sunt acum în bătălie, rosti Alai.

Ender era atât de furios din cauza transferului, încât simţi lacrimi în ochi. „Nu trebuie să plâng”, îşi spuse.

Alai văzu lacrimile, dar nu zise nimic.

— Sunt nişte perverşi, Ender, nu te lasă nici măcar să-ţi iei lucrurile *tale.*

Ender zâmbi şi nu mai plânse.

— Crezi c-ar trebui să mă dezbrac şi să mă duc gol-puşcă?

Alai râse şi el.

Mânat de un impuls, Ender îl strânse puternic în braţe, aproape ca pe Valentine. Ba chiar se gândi la Valentine în clipa aceea şi dori să meargă acasă.

— Nu vreau să mă duc, spuse el.

Alai îl îmbrăţişă la rândul lui:

— Îi înţeleg, Ender. Eşti cel mai bun dintre noi. Poate că se grăbesc să te înveţe totul.

— Nu vor să mă înveţe totul. Eu voiam să învăţ cum e să ai un prieten.

Alai încuviinţă cu seriozitate:

— O să fii întotdeauna prietenul meu; o să fii întotdeauna cel mai bun prieten al meu. Apoi zâmbi: Du-te şi rade-i pe gândaci!

— Da, surâse Ender.

Brusc, Alai îl sărută pe obraz şi-i şopti la ureche:

— *Salaam!*

Apoi, roşu la faţă, se întoarse şi porni către patul său aflat în fundul dormitorului. Ender presupuse că sărutul şi cuvântul erau cumva interzise. Poate un obicei religios… Sau, poate, cuvântul avea un înţeles profund şi aparte numai pentru Alai. Iar pentru Ender deveni ceva sfânt; fusese o dezvăluire sufletească, aşa cum făcuse mama sa când Ender era foarte mic, înainte de a-i implanta monitorul. Îşi lăsase palmele pe capul lui, când îl crezuse adormit, şi se rugase. Ender nu povestise nimănui despre cele întâmplate, nici chiar mamei, însă păstrase amintirea cu sfinţenie; felul cum mama lui îl iubise când ea crezuse că nimeni, nici chiar el, n-o putea vedea sau auzi. Acelaşi lucru îi oferise Alai: un dar atât de sacru, încât nici lui Ender nu i se putea permite să înţeleagă ce însemna.

După aşa ceva, nu se mai putea adăuga nimic. Alai ajunse la patul său şi se întoarse. Privirile lor se întâlniră pentru o clipă şi se susţinură înţelegătoare. Apoi Ender ieşi.

În partea aceea a şcolii nu exista verde-verde-maro; trebuia să ajungă într-o zonă publică, de unde să urmeze codul. În scurt timp, colegii lui urmau să termine cina; nu dorea să se apropie de cantină. Sala de jocuri însă avea să fie aproape pustie.

Aşa cum se simţea acum, niciunul dintre jocuri nu-l atrăgea. Se îndreptă către şirurile de pupitre din spatele sălii şi intră în jocul său. Ajunse rapid în Ţara-din-Poveşti. Uriaşul era mort; trebui să coboare cu grijă de pe masă, să sară pe piciorul scaunului răsturnat şi de acolo pe pământ. Un timp existaseră şobolani care rodeau din leş, dar Ender îl ucisese pe unul cu un arc luat din cămaşa zdrenţuită a Uriaşului şi după aceea îl lăsaseră în pace.

Cadavrul îşi încheiase descompunerea. Şobolanii mâncaseră ce fusese de mâncat, viermii terminaseră organele interne şi acum era o mumie zbârcită şi scofâlcită, cu dinţii dezgoliţi într-un rânjet fix, găvanele goale şi degetele strânse în pumni. Ender îşi aminti cum îi sfredelise ochiul, atunci când fusese viu, răutăcios şi inteligent. Furios şi frustrat cum se simţea, ar fi dorit să-l omoare încă o dată. Însă Uriaşul făcea acum parte din decor şi nu-şi mai putea descărca nervii pe el.

Până atunci, Ender trecuse podul spre castelul Reginei de Cupă, unde-l aşteptau destule jocuri, dar acum nu-l atrăgea niciunul. Ocoli leşul şi porni în amontele pârâului, spre pădurea din care izvora acesta. Acolo exista un parc de joacă, cu tobogane, bare, leagăne şi roţi, cu o duzină de copii care chiuiau şi râdeau, jucându-se. Ender intră şi constată că personajul său devenise copil, deşi, de obicei, era un adult. Ba chiar era mai mic decât ceilalţi.

Se aşeză la rând pentru tobogan. Ceilalţi îl ignorau. Urcă în vârf şi-l privi pe băiatul din faţa lui lunecând pe lunga spirală spre sol. Apoi se aşeză şi se împinse în jos.

Nu alunecă absolut deloc, ci trecu prin tobogan şi căzu pe pământ, sub scară. Toboganul nu-l ţinea.

Nici barele de gimnastică. Se putea urca pe ele o vreme, dar, la un moment dat, una devenea imaterială şi se prăbuşea. Putea sta pe balansoar, până se ridica în vârf; atunci cădea. Când roata se învârtea repede, nu se mai putea ţine de spiţe şi forţa centrifugă îl azvârlea jos.

Iar ceilalţi copii râdeau cu răutate, agresiv. Îl înconjurară, şi-l arătară cu degetul, şi râseră mult înainte de a reveni la joaca lor.

Ender ar fi vrut să-i lovească, să-i arunce în pârâu. Pătrunse în pădure. Găsi o potecă; aceasta, după un timp, se transformă într-un drum de dale de piatră, năpădit de buruieni, totuşi uşor de urmat. De ambele părţi se întrezăreau posibile jocuri, dar le ignoră. Voia să vadă unde ducea drumul.

Ajunse într-o poieniţă cu o fântână în mijloc şi o plăcuţă pe care scria: „Bea, călătorule.” Înaintă şi privi fântâna. Aproape imediat auzi un mârâit. Din pădure ieşiră o duzină de lupi fioroşi cu feţe omeneşti. Ender îi recunoscu – erau copiii de la terenul de joacă. Însă acum colţii lor puteau sfâşia; lipsit de arme, Ender fu sfârtecat imediat.

Ca de obicei, următoarea viaţă i se acordă în acelaşi loc şi fu ucis din nou, deşi încercă să se refugieze în fântână.

Următoarea apariţie fu la terenul de joacă. Copiii râseră iarăşi de el. „Râdeţi cât vreţi”, se gândi Ender. „Ştiu ce sunteţi.” Îmbrânci o fată. Furioasă, ea îl urmări. Ender o ademeni sus pe tobogan. Bineînţeles, când se lăsă să lunece, căzu prin tobogan; dar, pentru că ea îl urma atât de aproape, căzu şi fata. Când lovi pământul, se transformă într-un lup şi rămase acolo, moartă sau ameţită.

Unul câte unul, Ender îi atrase pe toţi în capcane. Dar, înainte de a termina cu ultimul, lupii începură să învie şi acum nu mai erau copii. Ender fu sfâşiat.

De data aceasta, tremurând şi acoperit de transpiraţie, căpătă noua viaţă pe masa Uriaşului. „Ar trebui să las jocul”, îşi spuse. „Ar trebui să mă duc la noua mea armată.”

În loc s-o facă, coborî de pe masă şi ocoli leşul, spre terenul de joacă.

Acum, de fiecare dată când copilul lovea solul şi se preschimba în lup, Ender îl târa până la pârâu şi-l împingea în apă. De fiecare dată, trupul sfârâia, parcă cufundat în acid; lupul era distrus, iar din el se înălţa un nor de fum negru care se spulbera în văzduh. Scăpă cu uşurinţă de toţi, deşi spre final începuseră să-l urmărească în grupuri de câte doi şi trei. În poieniţă nu mai apărură alţi lupi şi Ender coborî pe frânghia cumpenei în fântână.

Lumina din grotă era slabă, totuşi putea să zărească mormane de nestemate. Trecu pe lângă ele, observând că înapoia lui, printre pietrele preţioase, scânteiau ochi. O masă acoperită de bucate nu-l ademeni. Trecu printre mai multe colivii atârnate de plafon, fiecare conţinând o creatură stranie, dar cu aspect prietenos. „O să mă joc mai târziu cu voi”, se gândi Ender. În cele din urmă, ajunse la o uşă pe care scria cu smaralde strălucitoare:

CAPĂTUL LUMII

Nu ezită. Deschise uşa şi trecu pragul.

Se afla pe o platformă micuţă, sus, pe o stâncă deasupra unui ţinut cu păduri dese, smălţuite în culorile toamnei; ici-colo se zăreau petice de şes, cu

ogoare şi sătucuri, iar în depărtare, pe o colină, se înălţa un castel. Pe sub Ender treceau norişori purtaţi de vânt. Deasupra, cerul era plafonul unei peşteri nesfârşite, de care atârnau cristale, ca stalactite sclipitoare.

Uşa se închise înapoia lui. Ender cercetă atent peisajul. Era atât de frumos, încât supravieţuirea îl interesa mai puţin acum. Pe moment, nu era curios ce joc îl aştepta în locul acesta. Îl descoperise, şi simpla lui vedere constituia o recompensă. De aceea, fără să se gândească la consecinţe, sări de pe platformă.

Cădea spre un râu ce spumega printre stânci sălbatice, dar un nor apăru sub el, îl prinse din văzduh şi-l purtă. Îl duse până la turnul castelului, apoi prin fereastra deschisă, înăuntru. Acolo îl lăsă într-o odaie fără uşi, doar cu ferestre deschise, la o înălţime ameţitoare.

Cu o clipă mai devreme, sărise nepăsător de pe platformă; acum ezită.

Covoraşul din faţa şemineului se descolăci într-un şarpe lung şi subţire, cu colţi ameninţători.

— Eu sunt singura ta scăpare, sâsâi şarpele. Moartea e singura ta scăpare!

Ender privi în jur, căutând o armă, când, pe neaşteptate, ecranul se întunecă. Pe pupitru apăru un mesaj:

EŞTI ÎN ÎNTÂRZIERE.
VERDE-VERDE-MARO

Furios, Ender deconectă pupitrul şi se apropie de peretele codurilor, unde găsi banda verde-verde-maro, o atinse şi o urmă când se aprinse. Verdele întunecat, verdele-deschis şi cafeniul îi reaminteau de toamna

regatului pe care-l descoperise în joc. „Trebuie să revin acolo”, îşi spuse. „Şarpele este o frânghie lungă; cu ajutorul ei, pot coborî din turn şi pot cerceta împrejurimile. Poate că se numeşte «capătul lumii» pentru că este şi capătul jocului, pentru că pot ajunge într-un sătuc, ca să devin unul dintre băieţaşii care muncesc şi se joacă acolo, fără să ucid sau să fiu ucis; pur şi simplu trăind acolo.”

Şi, cu toate că se gândea la asta, nu-şi putea închipui ce însemna „pur şi simplu trăind”. N-o făcuse niciodată până atunci. Însă dorea s-o facă.

Armatele erau mai mari decât clasele şi, în mod firesc, dormitorul avea alte dimensiuni. Era lung şi îngust, cu paturi de ambele părţi; atât de lung, încât se putea zări podeaua curbându-se în sus, în capătul îndepărtat, ca parte a roţii gigantice care era Şcoala de Luptă.

Ender rămase în prag. Câţiva băieţi de lângă uşă îl priviră, dar îl ignorară. Îşi continuară conversaţiile, întinşi sau rezemaţi de paturi. Discutau despre bătălii, desigur, aşa cum făceau permanent cei mari. Cu toţii erau mult mai voinici decât Ender. Cei de zece şi unsprezece ani păreau uriaşi pe lângă el; niciunul nu avea mai puţin de opt ani, iar Ender nu era înalt pentru vârsta lui.

Încercă să-şi dea seama care era comandantul, însă majoritatea purtau „uniforma de somn”, cum îi spuneau, adică erau goi-puşcă. Mulţi îşi scoseseră pupitrele, totuşi câţiva studiau.

Ender păşi înăuntru. În clipa când o făcu, fu interpelat.

— Ce vrei? îl întrebă ocupantul patului de sus, de lângă uşă, un băiat trupeş, pe a cărui bărbie apăruseră primele tuleie. Nu eşti o Salamandră!

— Cred că voi deveni, răspunse Ender. Verde-verde-maro, nu? Am fost transferat.

Arătă ordinul de transfer.

Paznicul întinse mâna, dar Ender retrase biletul.

— Trebuie să i-l dau lui Bonzo Madrid.

Li se alătură un alt băiat, ceva mai scund, dar mult mai voinic decât Ender.

— Nu „Bon-zău”, pişăciosule! „Bon-so”! Numele-i spaniol. Bonzo Madrid. *Aqui nosotros hablamos espanol, Senior Gran Fedor.*

— Tu eşti Bonzo? întrebă Ender, pronunţând numele corect.

— Nu, doar un sclipitor şi talentat poliglot. Petra Arkanian. Singura fată din Armata Salamandră. Cu mai mult sânge-n… mine, decât oricare altul din dormitor.

— Mamă, Petra ce le mai vorbeşte, făcu unul dintre băieţi, vorbeşte, vorbeşte…

Altul preluă ştafeta:

— Vor-bese-beşte, vor-bese-beşte, vor-bese-beşte!

Mai mulţi râseră.

— Între noi doi fie vorba, spuse Petra, dacă ar face o clismă Şcolii de Luptă, ar ieşi verde-verde-maro.

Ender era disperat. Avea deja o situaţie dificilă – micuţ, fără experienţă, cu instrucţia neterminată, poate chiar dispreţuit pentru avansarea timpurie. Iar acum, întâmplător, se împrietenise exact cu cine nu trebuia. În ochii celorlalţi băieţi era asociat cu Petra, oaia neagră a Salamandrelor. O zi bună! Pentru o clipă, privind în jur la chipurile hohotind sau strâmbându-se, Ender îşi imagină trupurile lor

îmblănite şi dinţii dezgoliţi pentru a sfâşia. „Sunt, oare, singurul om de aici? Toţi ceilalţi sunt animale, aşteptând doar să devoreze?”

Apoi şi-l aminti pe Alai. Cu siguranţă, în fiecare armată există cel puţin un individ pe care merita să-l cunoşti.

Brusc, râsetele încetară şi băieţii amuţiră. Ender se răsuci spre uşă. În prag stătea un băiat înalt, brunet şi zvelt, cu ochi negri frumoşi şi buze senzuale. „Aş fi în stare să-l urmez oriunde”, spuse ceva din interiorul lui Ender. „Aş putea vedea lumea prin ochii lui.”

— Cine eşti? întrebă încet băiatul.

— Ender Wiggin. Transferat din ciclul primar la Armata Salamandra.

Întinse ordinul.

Îi luă biletul cu o mişcare rapidă şi sigură, fără să-i atingă mâna:

— Câţi ani ai, Wiggin?

— Aproape şapte.

— Te-am întrebat câţi ani ai, nu câţi „aproape” ai?

— Am şase ani, nouă luni şi douăsprezece zile.

— Cât timp te-ai instruit în sala de luptă?

— Câteva luni. Acum ţintesc mai bine.

— Ai executat manevre de bătălie? Ai făcut parte din vreun pluton? Ai participat la exerciţii combinate?

Ender nu auzise niciodată de asemenea lucruri. Clătină din cap.

Madrid îl scrută atent:

— Am înţeles. Vei învăţa destul de rapid că ofiţerilor comandanţi ai acestei şcoli, în frunte cu maiorul Anderson, care-i şeful cel mare, le plac farsele. Armata Salamandră de abia începe să iasă dintr-o indecentă obscuritate. Am obţinut victorii în douăsprezece din ultimele douăzeci de întâlniri. I-am

surprins pe Şobolani, Scorpioni şi Ogari şi suntem gata să atacăm primul loc. Aşa încât e normal, e absolut firesc, să capăt un asemenea specimen inutil, neinstruit şi subdezvoltat ca tine!

— Nu-i încântat să te cunoască, comentă în şoaptă Petra.

— Gura, Arkanian! rosti Madrid. Unei dificultăţi îi mai adăugăm alta. Dar, indiferent ce obstacole hotărăsc ofiţerii să ne ridice în cale, noi rămânem…

— Salamandra! răcniră soldaţii într-un glas.

Instinctiv, percepţia lui Ender asupra evenimentelor se modifică. Era un ritual. Madrid nu încerca să-l insulte, ci doar prelua controlul asupra unui eveniment neaşteptat şi-l folosea pentru a-şi spori autoritatea asupra armatei.

— Noi suntem focul care-i va arde, pântece şi măruntaie, cap şi inimă, suntem multe flăcări, dar un singur foc!

— Salamandra! strigară din nou.

— Nimic nu ne-nspăimântă!

Pentru o clipă, Ender îşi permise să spere.

— Voi trage tare şi voi recupera, zise el.

— Nu ţi-am acordat permisiunea să vorbeşti, replică Madrid. Intenţionez să te transfer cât mai repede. Probabil că va trebui să renunţ şi la altcineva mai valoros o dată cu tine, dar eşti atât de mic încât nu poţi fi nici măcar inutil. Nu poţi fi altceva decât un îngheţat, indiferent de bătălie, iar noi am ajuns la stadiul unde fiecare soldat îngheţat contează. N-am nimic personal cu tine, Wiggin, dar sunt sigur că-ţi poţi termina instrucţia pe socoteala altuia.

— Câtă generozitate! murmură Petra.

Madrid se apropie de fată şi o pălmui cu dosul mâinii. Sunetul fu foarte slab, deoarece o atinse numai

cu unghiile. Dar pe obrazul ei apărură patru dâre roşii, strălucitoare, şi câteva picături minuscule de sânge marcară locul unde o lovise.

— Wiggin, ascultă care-ţi sunt instrucţiunile! Sper să fie ultima dată când va fi nevoie să-ţi vorbesc. Stai deoparte atunci când ne antrenăm în sală. Bineînţeles, o să fii şi tu acolo, dar nu vei face parte din niciun pluton şi nu vei participa la manevre. Când suntem chemaţi la luptă, te echipezi rapid şi te prezinţi la poartă; împreună cu toată armata. Nu vei intra însă decât după patru minute de la începutul jocului şi vei rămâne lângă poartă, fără să scoţi arma şi fără să tragi.

Ender încuviinţă. Avea să fie un nimic. Spera să fie transferat cât mai curând.

În acelaşi timp, observă că Petra nu ţipase de durere şi nici măcar nu-şi atinsese obrazul, deşi o picătură de sânge se prelinsese, lăsând o dâră pe pomete. Poate că fata era oaia neagră a Salamandrelor, dar, dacă Bonzo Madrid n-avea să fie prietenul lui, mai bine ar fi căutat tovărăşia ei.

I se repartiză un pat în fundul dormitorului. Patul de sus, aşa încât, atunci când urca în el, nici nu putea zări uşa – era acoperită de curbura tavanului. În paturile din jur erau şi alţi băieţi posaci, părând obosiţi – cei mai puţin valoroşi. Nu aveau niciun cuvânt de bun venit pentru Ender.

Ender încercă să-şi deschidă dulapul, aşezând palma pe el, dar nu se întâmplă nimic. Atunci îşi dădu seama că dulapurile nu erau protejate. Toate compartimentele erau prevăzute cu uşiţe normale, lipsite de încuietori. Deci când făceai parte dintr-o armată, nu mai aveai nimic personal.

În dulap exista o uniformă. Nu verdele palid al ciclului întâi, ci verdele întunecat, tivit cu portocaliu al Armatei Salamandră. Îi era largă. Probabil că nu se gândiseră niciodată să croiască măsuri atât de mici.

Se pregătea s-o ia, când o zări pe Petra, venind pe culoar, spre patul lui. Coborî.

— Pe loc repaus, rosti ea. Nu-s ofiţer.

— Eşti şef de pluton, nu?

Cineva din apropiere pufni:

— Ce te face să crezi asta?

— Ai patul în faţă.

— Asta pentru că sunt cel mai bun ţintaş din Armata Salamandră şi pentru că lui Bonzo i-e teamă că aş porni o revoltă, dacă şefii de plutoane nu mă au sub ochi. De parcă aş putea porni ceva cu tipi ca *ăştia!*

Arătă spre băieţii cu chipuri obosite de pe paturile alăturate.

„Ce-ncearcă să facă, să agraveze şi mai mult situaţia?”

— Toţi sunt mai buni decât mine, zise Ender, străduindu-se să se delimiteze de dispreţul ei faţă de cei care, la urma urmei, aveau să-i fie vecini.

— Eu sunt fată, spuse Petra, iar tu eşti un pişăcios de şase ani. Avem multe în comun; de ce să nu fim prieteni?

— N-o să-ţi fac lecţiile, replică Ender.

Ea pricepu imediat gluma:

— Ha, ha… Totu-i militărie, când intri în joc. Şcoala nu-i ca-n ciclul întâi. Facem istorie, strategie, tactică, gândaci, mate şi astronomie, chestii de care o să ai nevoie ca pilot sau comandant. O să vezi!

— Deci eşti prietenul meu. Capăt vreun premiu? întrebă Ender.

Imita modul ei de-a vorbi, agresiv şi cinic.

— Bonzo n-o să te lase să te antrenezi. O să te pună să-ţi iei pupitrul în sală şi să-ţi faci lecţiile. Într-un fel, are dreptate – nu vrea un pici complet neinstruit, care să-i dea peste cap manevrele lui precise. Începu să vorbească în *gird,* limbajul argotic ce imita engleza stricată a oamenilor simpli: Bonzo, el *pre-cis.* El *atent,* el pişă în farfurie şi nu stropeşte.

Ender surâse.

— Sala de luptă e permanent deschisă. Dacă vrei, te duc după program şi te-nvăţ câte ceva din ce ştiu. Nu-s mare sculă, dar sunt destul de tare şi oricum ştiu mai multe decât tine.

— Dacă vrei, zise Ender.

— Începem mâine dimineaţă, după micul dejun.

— Şi dacă-i altcineva înăuntru? Clasa mea avea instrucţie şi antrenament imediat după micul dejun.

— Nu-i nicio problemă. De fapt, există nouă săli de luptă.

— N-am ştiut…

— Toate au aceeaşi intrare. Tot centrul şcolii, butucul roţii, e format din săli de luptă. Ele nu se rotesc o dată cu restul staţiei. Aşa se obţine impo… imponderabilitate – pentru că stă pe loc. Fără rotaţie, nu există un „jos”. Le pot însă deplasa până ajung la coridorul de intrare pe care-l folosim toţi. După ce intri, o mută şi aduc alta la intrare.

— Aha!

— Aşa rămâne. După micul dejun.

— Bine, încuviinţă Ender.

Fata se întoarse să plece.

— Petra, rosti el.

Ea întoarse capul.

— Mulţumesc.

Petra nu-i răspunse, ci porni mai departe.

Ender sui înapoi în pat şi se dezbrăcă. Rămase gol, cercetându-şi noul pupitru şi încercând să-şi dea seama dacă îi modificaseră codurile de acces. Bineînţeles, îi şterseseră sistemul de protecţie. Aici nu putea deţine nimic, nici măcar un pupitru personal.

Luminile păliră. Se apropia stingerea.

Ender nu ştia unde era closetul.

— Ieşi afară şi faci la stânga, îi spuse băiatul din patul alăturat. E comun cu Şobolanii, Condorii şi Veveriţele.

Ender îi mulţumi şi sări jos.

— Hei, făcu băiatul. Nu poţi merge aşa. Când ieşi din dormitor, uniforma e obligatorie.

— Chiar şi la toaletă?

— Mai ales. În plus, e interzis să discuţi cu cineva din altă armată. La masă ori la duş. Uneori ai voie s-o faci în sala de jocuri şi, bineînţeles, dacă-ţi spune un profesor. Dar, dacă te prinde Bonzo, te-ai ars, ai auzit?

— Mulţumesc.

— Şi… ăă… pe Bonzo-l apucă dracii dacă treci gol pe lângă Petra.

— Dar ea era dezbrăcată când am venit eu, nu?

— Ea poate să facă orice doreşte, dar tu rămâi îmbrăcat. Dispoziţiile lui Bonzo…

Era o prostie! Deocamdată. Petra arăta ca oricare alt băiat; era o regulă idioată. În felul acesta o separa, o diferenţia, diviza armata. O tâmpenie! Cum ajunsese Bonzo comandant, dacă nu înţelegea atâta lucru? Alai ar fi fost un comandant mai bun. Ştia cum să păstreze unitatea unui grup.

„Şi eu ştiu cum să păstrez un grup laolaltă”, se gândi Ender. „Poate că, într-o bună zi, voi ajunge comandant.”

Pe când se spăla pe mâini, cineva i se adresă:

— Hei, au ajuns să bage şi nou-născuţi la Salamandre?

Ender nu răspunse. Îşi uscă mâinile.

— Ia uitaţi-vă! Salamandrele au făcut copilaşi! Ia uite-l! Mi-ar putea trece printre picioare fără să-mi atingă coaiele!

— Pentru că nici n-ai, Dirk, chicoti altcineva.

Când părăsi încăperea, Ender auzi un glas:

— E Wiggin. Nu ştii? Şmecherul din sala de jocuri.

Porni pe coridor, zâmbind. Poate că era micuţ, dar îi ştiau numele. Din sala de jocuri, bineînţeles, aşa că nu însemna mai nimic. Dar aveau să vadă! Şi el urma să devină un soldat bun. În curând, toţi aveau să-i cunoască numele. Poate că nu în Armata Salamandră, dar în curând.

Petra îl aştepta în coridorul ce ducea spre sala de luptă.

— Stai puţin, îi spuse ea. Tocmai au intrat Iepurii, şi mai durează câteva minute până cuplează sala următoare.

Ender se aşeză lângă ea.

— Ar fi multe întrebări despre sălile astea, zise el, nu numai referitor la modul de cuplare. De exemplu, de ce, înainte de-a intra în sală, există gravitaţie pe coridorul din afara ei?

Fata închise ochii.

— Şi dacă sălile se află cu adevărat în imponderabilitate, ce se întâmplă când se cuplează cu coridorul? De ce nu încep să se rotească o dată cu şcoala?

Ender încuviinţă din cap.

— Sunt multe asemenea taine, şopti misterioasă Petra. Nu încerca să le dezlegi. Ultimul soldat care a

făcut-o a păţit lucruri îngrozitoare. A fost descoperit în toaletă, spânzurat cu picioarele de tavan şi cu capul înfundat în closet.

— Deci nu sunt primul care a întrebat…

— Ţine minte, băieţaş! Când rostise băieţaş, o făcuse cu afecţiune, nu cu dispreţ. *Ei* n-o să-ţi spună niciodată mai mult decât e necesar. Însă orice puşti cu creier ştie că-n ştiinţă s-au schimbat destule din zilele lui moş Mazer Rackham şi ale Flotei Victorioase. E clar că acum putem controla gravitaţia. S-o pornim şi s-o oprim, să-i schimbăm direcţia, poate chiar s-o reflectăm… m-am gândit la multe chestii ca lumea pe care le-ai putea face cu armele gravitaţionale şi propulsiile gravitaţionale. Închipuieşte-ţi cum s-ar putea deplasa navele pe lângă planete! Poate smulgând hălci mari din ele, reflectând chiar atracţia unei planete şi apoi focalizând-o. Dar nu ni se spune nimic…

Ender pricepu aluziile Petrei. Manipularea gravitaţiei era un aspect; manipulările ofiţerilor – altul; însă mesajul cel mai important era: „Duşmanii nu sunt celelalte armate, ci adulţii.” *Ei* nu spun adevărul.

— Hai, băieţaş, zise fata. Sala-i gata. Mâinile Petrei sunt aşi, inamicii sunt raşi! Chicoti: Mi se zice Petra-poeta.

— Se mai zice că eşti nebună de legat.

— Şi-ar fi bine s-o crezi, poponel de băieţel!

Ducea zece mingi-ţintă într-o geantă. Ender se ţinea cu o mână de costumul ei, iar cu cealaltă de perete, ca s-o ancoreze când le arunca, puternic, în diferite direcţii. În imponderabilitate, ţopăiau în toate părţile.

— Dă-mi drumul, zise fata.

Îşi făcu vânt, rotindu-se; din câteva mişcări ale braţelor, se opri locului şi începu să tragă în ţinte. În clipa când erau atinse, acestea îşi modificau culoarea din alb în roşu. Ender ştia că schimbarea culorilor ţinea mai puţin de două minute. Când lovi şi ultima ţintă, o singură minge redevenise albă.

Ricoşând dintr-un perete, Petra se îndreptă cu viteză spre Ender. Băiatul o prinse, şi-o frână – unul din primele procedee pe care-l învăţaseră în ciclul întâi.

— Eşti bună, zise el.

— Cea mai bună! Şi-o să-nveţi şi tu.

Îi explică să ţină braţul perfect întins şi să ochească pe toată lungimea lui.

— O chestie de care mulţi soldaţi nu-şi dau seama este că, cu cât ţinta e mai departe, cu atât trebuie să păstrezi mai mult timp raza într-un cerculeţ de vreo doi centimetri. Este diferenţa dintre o zecime de secundă şi o jumătate de secundă, însă în luptă asta înseamnă mult. Sunt destui care cred că au dat greş, deşi au ţintit perfect, pentru că se deplasează prea repede. Nu poţi folosi pistolul ca pe o sabie: ţac-pac, bucăţi îi fac! Trebuie să ocheşti.

Comandă readucerea ţintelor şi le lansă din nou, mai lent. Ender trase în ele. Nu nimeri niciuna.

— Bravo, zise Petra. N-ai nicio deprindere incorectă.

— Dar n-am nici vreuna ca lumea, sublinie el.

— Pe alea o să ţi le dau eu.

În acea primă dimineaţă, n-au făcut mare lucru. Mai mult au discutat. Cum să gândeşti în timp ce ocheşti. Trebuie ca, în acelaşi timp, să ai în minte atât mişcarea ta, cât şi pe a adversarului. Trebuie să ţii braţul perfect întins şi să ţinteşti cu tot corpul, astfel

încât, dacă braţul îţi este îngheţat, să poţi continua să tragi. Să înveţi locul exact unde se declanşează trăgaciul, ca să nu mişti degetul prea mult la fiecare împuşcătură. Să-ţi relaxezi corpul; să nu te încordezi, deoarece asta te face să tremuri.

A fost singurul antrenament al lui Ender din ziua aceea. În timpul instrucţiei de după-amiază, i se ordonă să-şi aducă pupitrul şi să-şi facă temele într-un colţ al sălii. Bonzo era obligat să aibă tot efectivul în sala de luptă, dar nu să-l şi utilizeze integral.

Ender nu-şi făcea însă lecţiile. Dacă nu avea voie să participe la instrucţie, îl putea studia pe Bonzo ca tactician. Armata Salamandră era împărţită în cele patru plutoane standard de câte zece soldaţi fiecare. Unii comandanţi îşi distribuiau oamenii astfel încât plutonul A îi cuprindea pe cei mai buni soldaţi, iar plutonul D pe cei mai slabi. Bonzo îi amestecase şi fiecare pluton conţinea soldaţi din toate categoriile. Atât doar că plutonul B avea numai nouă băieţi. Ender se întrebă cine fusese transferat ca să-i facă loc lui. Îşi dădu seama repede că şeful plutonului era nou. Nu era de mirare că Bonzo fusese furios – pierduse un şef de pluton în schimbul unui pici.

Bonzo avea dreptate şi în altă privinţă. Ender nu era pregătit. Toate antrenamentele constau în manevre. Plutoane care nu se puteau vedea între ele exersau operaţiuni perfect sincronizate laolaltă sau schimbări bruşte de direcţie fără să destrame formaţia. Toţi soldaţii aceia aveau însuşite perfect tehnici pe care Ender nu le învăţase. Abilitatea de-a *ateriza* lin, amortizând impactul. Zbor precis. Corectări de traiectorie, utilizând soldaţii îngheţaţi care pluteau răzleţi prin sală. Rostogoliri, rotiri, fente. Alunecare în lungul peretelui – o manevră extrem de

dificilă, dar foarte utilă, deoarece inamicul nu-ţi putea cădea în spate.

Chiar în timp ce-şi dădea seama cât de multe lucruri nu ştia, Ender văzu şi altele pe care le-ar fi putut îmbunătăţi. Formaţiunile îndelung repetate constituiau o greşeală. Permiteau executarea promptă a comenzilor, însă erau previzibile. De asemenea, soldatului ca individ nu i se acorda dreptul decât la puţină iniţiativă. O dată ce se stabilea un şablon, trebuia urmat până la capăt. Nu te puteai adapta la ripostele adversarului. Ender studie formaţiunile lui Bonzo precum un comandant inamic, găsind modalităţi de-a le distruge.

În seara aceea, în decursul perioadei libere, Ender îi ceru Petrei să mai exerseze cu el.

— Nu, răspunse fata. Vreau să ajung comandant într-o bună zi, aşa că trebuie să fac sala jocurilor.

Exista o credinţă unanim împărtăşită că profesorii urmăreau jocurile şi acolo îi remarcau pe potenţialii comandanţi. Cu toate acestea, Ender se îndoia de adevărul unei asemenea ipoteze. Şefii de plutoane aveau şanse mult mai mari de-a arăta ce pot face în funcţia de comandant, decât orice jucător pe video.

Nu-i spuse însă nimic Petrei. Şedinţa de după dejun fusese îndeajuns de generoasă. Cu toate acestea, trebuia să se antreneze. Şi n-o putea face singur, decât în privinţa câtorva mişcări de bază. Manevrele cu adevărat dificile necesitau parteneri sau echipe. Dacă i-ar fi avut pe Alai sau Shen…

De fapt, de ce *să nu se antreneze* cu ei? Nu mai auzise ca un soldat să se antreneze cu ciclul întâi, dar n-o interzicea niciun regulament. Pur şi simplu n-o făcea nimeni; elevii din ciclul întâi erau priviţi cu un dispreţ total. Ei bine, Ender continua să fie tratat ca

un proaspăt recrut. Avea nevoie de parteneri cu care să se antreneze şi, drept răsplată, îi putea învăţa unele lucruri văzute la băieţii mari.

— Hei, se-ntoarce marele soldat! răcni Bernard.

Ender rămase în uşa fostului său dormitor. Nu lipsise decât o zi, dar deja i se părea un loc străin, iar vechii lui colegi nişte necunoscuţi. Dădu să plece. Mai era însă şi Alai, care conferise un caracter sacru prieteniei lor. Alai nu era un străin.

Ender nu făcu niciun efort să ascundă modul cum era tratat în Armata Salamandră.

— Şi au dreptate. Sunt la fel de util ca un strănut în casca-nchisă.

Alai râse, şi alţi băieţi începură să se strângă în jurul lor. Ender propuse târgul. Zilnic, în orele libere, antrenament în sala de luptă, sub conducerea lui. Ei aveau să înveţe trucuri de la armate, de la bătăliile la care asista Ender, iar el urma să capete practica necesară în dezvoltarea aptitudinilor de soldat.

— O să ne perfecţionăm împreună.

Mai mulţi băieţi doreau să vină.

— Bineînţeles, încuviinţă Ender. Dar veniţi să transpiraţi. Dacă doar vă fâţâiţi, nu! N-am timp de pierdut.

Nu pierdură timpul. Ender se chinui, încercând să descrie ce văzuse şi căutând să demonstreze. Totuşi, când timpul liber se încheie, învăţaseră câte ceva. Erau obosiţi, însă prinseseră secretul câtorva tehnici.

— Unde ai fost? îl întrebă Bonzo.

Ender rămase în poziţie de drepţi lângă patul comandantului său.

— M-am antrenat în sala de luptă.

— Am auzit că ai fost însoţit de foştii tăi colegi.

— Nu mă puteam antrena singur.

— Nu sunt de acord ca soldaţii din Armata Salamandră să piardă timpul cu cei din ciclul întâi. Acum eşti soldat.

Ender îl privi în tăcere.

— M-ai auzit, Wiggin?

— Da, domnule.

— S-a terminat cu antrenamentele cu băşinoşii ăia mici.

— Pot să vă vorbesc între patru ochi? întrebă Ender.

Era o solicitare căreia comandanţii erau obligaţi să-i dea curs. Chipul lui Bonzo se întunecă şi-l conduse pe Ender afară, pe coridor.

— Uite ce-i, Wiggin! Nu te doresc. Încerc să scap de tine, dar nu-mi crea probleme, că te lipesc de pereţi!

„Un comandant, se gândi Ender, nu trebuie să profereze ameninţări prosteşti.”

Bonzo se înfurie din cauza tăcerii sale.

— Tu mi-ai cerut să venim aici; vorbeşte!

— Domnule, aţi avut dreptate să nu mă încadraţi în niciun pluton. Nu ştiu să fac absolut nimic.

— N-am nevoie să-mi spui tu că am dreptate.

— Dar voi deveni un bun soldat. Nu vă voi deranja instrucţia, dar voi exersa şi o voi face cu singurii care vor să se antreneze împreună cu mine – cei din fosta mea clasă.

— O să faci ce-ţi zic eu, piticanie!

— Exact, domnule. Voi îndeplini toate ordinele pe care sunteţi autorizat să le daţi. Dar în perioada de repaus nu se pot da ordine. Niciunul. De către nimeni.

Constată cum îi sporea mânia lui Bonzo. Furia fierbinte nu era bună. Frica lui Ender era rece şi o

putea întrebuinţa. A lui Bonzo era fierbinte şi-l stăpânea ea pe băiat.

— Domnule, trebuie să mă gândesc la propria mea carieră. Nu voi interveni în decursul antrenamentelor şi bătăliilor, totuşi trebuie să învăţ. N-am cerut să fiu adus în această armată. Încercaţi să mă transferaţi cât mai repede. Dar nimeni nu mă va lua, dacă habar n-am de nimic, e adevărat? Lăsaţi-mă să învăţ câte ceva şi după aceea puteţi scăpa iute de mine, căpătând un soldat pe care-l puteţi folosi mai bine.

Bonzo nu era lipsit de inteligenţă, pentru ca mânia să-l împiedice să recunoască o propunere de bun-simţ. Totuşi, nu se putea calma imediat.

— Atât timp cât faci parte din Armata Salamandră, o să asculţi ordinele mele!

— Dacă încercaţi să intraţi în timpul meu liber, aranjez să vă congeleze.

Probabil că nu era adevărat. Dar era posibil. Cu siguranţă, dacă Ender ar fi reclamat nerespectarea timpului său liber, Bonzo putea fi îndepărtat de la comandă. La aceasta se adăuga şi faptul că, în mod evident, ofiţerii văzuseră ceva la Ender, deoarece îl avansaseră. Poate că Ender avea *într-adevăr* influenţă în rândul lor şi putea congela pe cineva.

— Ticălosule! şuieră Bonzo.

— Nu-i vina mea că aţi dat ordinul acela de faţă cu toţi. Dar, dacă doriţi, mă voi preface că aţi câştigat runda asta. După aceea, mâine, mă puteţi anunţa că v-aţi răzgândit.

— N-am nevoie să-mi spui ce să fac!

— Nu doresc ca restul băieţilor să creadă că aţi cedat. N-aţi mai avea aceeaşi autoritate.

Bonzo îl urî pentru bunăvoinţă. Ender vorbise de parcă îi acorda funcţia de conducere ca o favoare. O

neobrăzare, însă n-avea de ales. N-avea alternativă. Nu se gândea că vina îi aparţinea numai lui, deoarece dăduse un ordin absurd. Ştia doar că Ender îl învinsese, iar apoi îl şi batjocorise prin mărinimie.

— O să te lichidez într-o bună zi, rosti el.

— Probabil.

Sună stingerea. Ender reveni în dormitor, părând descurajat. Înfrânt. Mânios. Ceilalţi băieţi traseră concluzia evidentă.

Dimineaţa, când pleca spre sala de mese, Bonzo îl opri şi rosti cu glas tare:

— M-am răzgândit, puţulică! Poate că, dacă te antrenezi cu ciclul întâi, o să-nveţi ceva. Şi o să te pot schimba mai uşor. Orice, numai să scap rapid de tine.

— Mulţumesc, domnule, zise Ender.

— Orice, şopti Bonzo. Sper să te văd congelat.

Ender zâmbi recunoscător şi părăsi încăperea. După micul dejun, se antrenă iarăşi cu Petra. Toată după-amiaza îl urmări pe Bonzo comandând şi-şi imagină căi prin care îi putea învinge armata. În timpul liber, el, Alai şi ceilalţi repetară până la epuizare. „O pot face”, gândi seara, întins în patul său, cu muşchii zvâcnindu-i şi destinzându-se. „Mă pot descurca.”

Peste patru zile, Armata Salamandră avu o bătălie. Ender alergă înapoia soldaţilor care tropăiau pe coridoare spre sala de luptă. De-a lungul pereţilor pâlpâiau două benzi: verde-verde-maro a Salamandrei şi negru-alb-negru a Condorului. Când ajunseră în locul unde fusese întotdeauna sala, coridorul se ramifică, cu verde-verde-maro spre stânga şi negru-alb-negru spre dreapta. Urmă un alt colţ la dreapta, şi armata se opri în faţa unui perete.

Plutoanele se formară în tăcere. Ender se aşeză îndărătul lor. Bonzo dădea instrucţiunile:

— A sus, B stânga, C dreapta, D jos. Aşteptă până când plutoanele se orientară corespunzător, apoi adăugă: Puţică, tu aştepţi patru minute, după care intri şi te opreşti lângă uşă. Nu atingi arma!

Ender încuviinţă. Brusc, peretele dinapoia lui Bonzo deveni transparent. Deci nu era perete, ci un câmp de forţă. Şi sala era diferită. Prin ea fuseseră suspendate uriaşe cuburi cafenii, acoperind parţial câmpul vizual. Deci acestea erau obstacolele pe care soldaţii le numeau *stele.* Păreau distribuite aleator. Bonzo părea că le tratează cu indiferenţă. Era clar că soldaţii ştiau deja cum se procedează cu ele.

Dar, privind bătălia de pe coridor, Ender îşi dădu seama că n-aveau habar să le folosească eficient. Ştiau să aterizeze pe ele şi să le utilizeze drept paravane, ştiau şi tacticile de asalt asupra unei stele deţinute de inamic. Nu demonstrau însă că ştiau *care* stele erau importante. Continuau să atace unele ce puteau fi depăşite prin simpla alunecare de-a lungul pereţilor.

Celălalt comandant profita de neglijarea strategiei de către Bonzo. Condorii sileau Salamandrele la atacuri riscante. Tot mai puţine Salamandre rămâneau neîngheţate pentru următoarele asalturi. După numai cinci-şase minute, deveni limpede că Armata Salamandră nu-şi putea învinge adversarul atacând.

Ender trecu prin poartă. Pluti uşor în jos. Sălile în care se antrenase avuseseră întotdeauna uşile la nivelul podelei. Însă în bătălii, uşa era situată la mijlocul peretelui, egal depărtată de podea şi de plafon.

Brusc, simţi cum se reorientează, aşa cum se întâmplase în navetă. Ceea ce fusese „jos” era acum

„sus”, iar apoi „lateral”. În imponderabilitate nu exista niciun motiv să rămâi orientat ca pe coridor. Uitându-te la uşile perfect pătrate, era imposibil de spus unde fusese „sus”. Şi nici nu conta. Acum, Ender descoperise orientarea care avea sens. Poarta adversarului era „jos”. Scopul jocului era de „a cădea” spre baza inamicului.

Făcu mişcările care-l răsuceau în noua direcţie. În loc să stea răşchirat, cu tot trupul descoperit duşmanului, acum îşi expunea numai tălpile către acesta. Era o ţintă mult mai mică.

Cineva îl zări. La urma urmei, plutea fără scop în loc deschis. Instinctiv, Ender ridică genunchii la piept. În acelaşi moment, raza armei îl atinse şi picioarele costumului îngheţară. Braţele îi rămaseră neîngheţate, deoarece, dacă fasciculul nu lovea trunchiul, se rigidizau doar membrele atinse. Ender înţelese că, dacă n-ar fi fost orientat cu picioarele către adversar, ar fi fost nimerit în trup. Ar fi fost complet imobilizat.

Deoarece Bonzo îi ordonase să nu-şi scoată arma, Ender continuă să plutească, fără să mişte capul sau braţele, de parcă şi ele ar fi fost îngheţate. Adversarii îl ignorau, concentrându-şi tirul asupra soldaţilor care trăgeau în ei. Era o bătălie aspră. Depăşită numeric, Armata Salamandră ceda pas cu pas. Lupta se fărâmiţă într-o duzină de confruntări individuale. Acum, disciplina lui Bonzo îşi dovedea roadele, căci fiecare Salamandră îngheţată scotea din luptă cel puţin un inamic. Nimeni nu dădu bir cu fugiţii sau nu intră în panică, toţi rămâneau calmi şi ocheau cu atenţie.

În special Petra era teribilă. Condorii o remarcaseră şi depuneau eforturi considerabile ca s-o îngheţe.

Izbutiră să-i lovească întâi braţul drept, cu care trăgea, şi potopul ei de înjurături fu întrerupt numai atunci când o îngheţară complet şi casca o împiedică să mai descleşteze maxilarele. Peste alte câteva minute, totul se termină. Armata Salamandră nu mai opunea rezistenţă.

Ender observă cu satisfacţie că adversarii rămăseseră doar cu cei cinci soldaţi necesari pentru a deschide poarta, ca să consemneze victoria. Patru dintre ei îşi atinseră căştile de punctele luminoase din colţurile uşii Salamandrelor, iar al cincilea trecu prin câmpul de forţă. Jocul luă sfârşit. Luminile reveniră la intensitatea lor orbitoare şi Anderson îşi făcu apariţia prin uşa profesorilor.

„Mi-aş fi putut scoate arma”, se gândise Ender când inamicii se apropiaseră de uşă. „Mi-aş fi putut scoate arma şi să împuşc pe unul singur dintre ei, şi atunci ar fi fost prea puţini. Jocul s-ar fi terminat la egalitate. Fără patru băieţi care să atingă cele patru colţuri şi un al cincilea care să treacă prin poartă, Condorii n-ar fi obţinut victoria. Bonzo, prostule, te-aş fi putut salva de la înfrângerea asta! Poate chiar aş fi putut s-o transform într-o victorie, deoarece erau toţi laolaltă, ţinte uşoare, şi în primele momente n-ar fi ştiut cine trage. Ţintesc suficient de bine ca să fi reuşit.”

Însă ordinele erau ordine şi Ender promisese că avea să le respecte. Avu totuşi satisfacţia că pe fişa oficială a Armatei Salamandre nu apăreau patruzeci şi unu de soldaţi eliminaţi sau scoşi din luptă, ci patruzeci eliminaţi şi unul rănit. Bonzo nu putu înţelege, până nu consultă înregistrarea lui Anderson şi-şi dădu seama cine era. „Rănit, Bonzo”, îşi spuse Ender. „Mai puteam trage!”

Se aşteptase ca Bonzo să vină la el şi să-i zică: „Data viitoare, dacă se mai întâmplă aşa ceva, poţi trage.” Însă acesta nu-i spusese absolut nimic, până a doua zi, după micul dejun. Bineînţeles, el mânca la popota comandanţilor, dar Ender era absolut sigur că scorul ciudat avea să stârnească şi acolo tot atâtea nedumeriri câte fuseseră în sala de mese a soldaţilor. În toate celelalte jocuri care nu se încheiaseră la egalitate, toţi membrii armatei învinse fuseseră fie eliminaţi – complet îngheţaţi –, fie scoşi din luptă, ceea ce însemna că aveau unele părţi ale trupului neîngheţate, dar nu mai puteau trage. Salamandra era singura armată învinsă cu un soldat de categoria Rănit-dar-Activ.

Ender nu oferi nicio explicaţie, însă alte Salamandre făcură cunoscut ce se întâmplase. Iar când fu întrebat de ce nu trăsese, răspunse calm:

— Mă conformez ordinelor.

După masă, Bonzo îl căută:

— Ordinul rămâne valabil, îi spuse, ar fi bine să nu uiţi!

„O să te coste, prostule. Poate că nu-s un soldat foarte bun, dar pot fi de folos şi n-ai niciun motiv să mi-o interzici.”

Nu comentă deloc.

Una dintre urmările interesante ale bătăliei a fost că Ender apăru pe locul întâi în clasamentul eficienţei individuale. Deoarece nu trăsese, avea calificativ maxim – nicio ratare. Şi deoarece nu fusese nici eliminat, nici scos din luptă, procentajul lui era excelent. Restul nu se apropiau nici măcar pe departe de el. Mulţi băieţi chicotiră, iar alţii se înfuriară, dar în preţuitul clasament al eficienţei, Ender devenise liderul.

Continuă să asiste la şedinţele de instruire ale armatei sale şi continuă să se antreneze din răsputeri în paralel, dimineţile cu Petra, iar serile cu prietenii lui. Li se alăturaseră tot mai mulţi băieţi din ciclul întâi, nu ca distracţie, ci pentru că rezultatele erau vizibile – deveneau tot mai buni. Supremaţia o deţineau însă Ender şi Alai. Pe de o parte, datorită faptului că Alai încerca întruna lucruri noi, care-l obligau pe Ender să-şi imagineze alte tactici pentru a-i replica. Pe de altă parte, deoarece continuau să facă erori prosteşti, ce le sugerau acţiuni pe care nici măcar nu le-ar fi încercat un soldat bine instruit şi care ţinea la respectul de sine. Multe se dovediră inutile. Dar întotdeauna era plăcut, întotdeauna excitant şi reuşiră suficiente acţiuni despre care ştiau că îi ajutau. Serile erau momentele cele mai bune ale zilei.

Următoarele două bătălii reprezentară victorii uşoare ale Salamandrelor; de fiecare dată, Ender intră în sală după cinci minute şi rămase neatins de adversarul înfrânt. Băiatul începu să-şi dea seama că Armata Condor, care-i bătuse, era excelentă. Salamandrele, deşi sufereau de pe urma strategiei lui Bonzo, reprezentau una din cele mai bune echipe, urcând treptat în clasament, concurând cu Şobolanii pentru locul patru.

Ender împlini şapte ani. În Şcoala de Luptă nu prea existau calendare, dar băiatul aflase cum să afişeze data pe pupitrul său şi-şi remarcă ziua de naştere. Şcoala o observase şi ea; îi luară măsurile şi-i confecţionară o altă uniformă şi un costum pentru sala de luptă. Reveni în dormitor, îmbrăcat cu hainele noi.

Le simţea stranii, largi de parcă însăşi pielea lui nu i se potrivea.

Ar fi vrut să se oprească la patul Petrei şi să-i povestească despre acasă, despre cum i se serbau zilele de naştere: pur şi simplu, să-i spună că era ziua lui şi ea să-i răspundă ceva convenţional. Însă aici nimeni nu-şi sărbătorea ziua. Era o copilărie. Aşa făceau planetarii. Prăjituri şi obiceiuri prosteşti. Când împlinise şase ani, Valentine îi făcuse un tort. Nu reuşise şi fusese oribil. Nimeni nu mai ştia cum anume se prepara mâncarea; era exact genul de lucruri nebuneşti pe care le făcea Valentine. Toţi o tachinaseră, dar Ender oprise o felie de tort în dulapul său. După aceea îi scoseseră monitorul, el plecase şi, din câte ştia, putea să fie tot acolo, o bucăţică galbenă, unsuroasă şi prăfuită. Nimeni printre soldaţi nu vorbea despre „acasă”; înainte de Şcoala de Luptă nu existase nimic. Nimeni nu primea nicio scrisoare. Toţi se prefăceau că nu le păsa deloc.

„Dar mie îmi pasă”, îşi spuse Ender. „Singurul motiv pentru care mă aflu aici este ca niciun gândac să nu tragă în Valentine, să nu-i facă ţăndări capul, aşa ca soldaţilor din benzile video ale primelor bătălii. Să nu-i despice capul cu o rază atât de fierbinte încât creierii să-i ţâşnească din ţeastă şi să curgă ca aluatul, cum se întâmplă în coşmarurile mele cele mai urâte, în nopţile cele mai rele, când mă trezesc tremurând, dar tăcut; trebuie să rămân tăcut, altfel vor auzi că-mi lipsesc ai mei. Vreau acasă!”

Dimineţile era mai bine. Căminul rămânea o durere surdă, undeva în adâncul memoriei. O oboseală în privire. În dimineaţa aceea, Bonzo apăru când se îmbrăcau.

— Costumele de luptă! ordonă el.

Era o bătălie. Al patrulea joc al lui Ender.

Adversarul era Armata Leopard. Avea să fie uşor. Leoparzii erau noi şi ocupau o poziţie în ultimul sfert al clasamentului. Fuseseră înfiinţaţi cu numai şase luni în urmă şi-l aveau comandant pe Pol Slattery. Ender îşi îmbrăcă noul costum şi intră în monom; Bonzo îl smuci violent de acolo şi-l împinse la coada armatei. „Nu trebuia să faci asta”, îşi spuse Ender. „M-ai fi putut lăsa în şir.”

Privi din coridor. Pol Slattery se număra printre cei mai tineri comandanţi, dar era inteligent şi avea idei originale. Soldaţii lui se deplasau permanent, ţâşnind de la o stea la alta, lunecând în lungul pereţilor pentru a ajunge deasupra sau înapoia Salamandrelor impasibile. Ender zâmbi. Bonzo era complet zăpăcit; şi la fel şi soldaţii lui. Leoparzii păreau că răsar din toate direcţiile. Cu toate acestea, bătălia nu era chiar atât de dezechilibrată pe cât părea. Ender observă că adversarii pierdeau mulţi luptători – tactica lor îi expunea prea mult. Mai important însă era faptul că Salamandrele *se simţeau* învinse. Cedaseră complet iniţiativa. Deşi erau, probabil, egali în număr cu inamicii, se adunaseră laolaltă precum ultimii supravieţuitori ai unui masacru, sperând parcă să fie trecuţi cu vederea.

Ender se strecură uşurel pe poartă, se orientă astfel încât poarta adversă să fie „jos” şi pluti lent spre est, către un colţ unde n-avea cum să fie observat. Ba chiar trase în propriile-i picioare, ca să le îngheţe în poziţia îngenuncheată care-i oferea cea mai bună protecţie. Unui spectator obişnuit i-ar fi apărut ca orice alt soldat îngheţat, îndepărtându-se neajutorat din mijlocul luptei.

Cum Armata Salamandră îşi aştepta resemnată distrugerea, Leoparzii le îndepliniră rapid dorinţa. Când ultima Salamandră încetă să mai tragă, mai rămăseseră nouă Leoparzi. Îşi formară echipa de deschidere a porţii adverse.

Ender ochi atent cu braţul întins, aşa cum îl învăţase Petra. Înainte să înţeleagă cineva ce se petrece, îngheţase trei dintre soldaţi care erau gata să-şi apese căştile pe colţurile luminate ale uşii. Apoi fu reperat şi traseră în el – dar la început îi loviră doar picioarele deja îngheţate. Avu timp să-i ţintească şi pe ultimii doi băieţi de la poartă. Leoparzilor le mai rămăseseră doar patru soldaţi neîngheţaţi când, în cele din urmă, Ender fu lovit în braţ şi scos din luptă. Jocul se terminase la egalitate, şi el nu fusese atins în corp.

Pol Slattery era furios, dar regulamentul nu fusese încălcat. Toţi Leoparzii bănuiau că fusese strategia lui Bonzo, de a păstra un soldat până în ultima clipă. Nu se gândiseră că micuţul Ender trăsese încălcând ordinele. Dar Salamandrele o ştiau. Bonzo o ştia şi Ender îşi putea da seama, după felul cum îl privea, că-l ura pentru că-l salvase de la înfrângerea totală. „Nu-mi pasă”, îşi spuse Ender. „Îţi va fi cu atât mai uşor să mă schimbi şi între timp n-o să cobori prea mult în clasament. Doar schimbă-mă! Am învăţat tot ce era de învăţat *de la tine.* Cum să pierzi cu stil, atâta ştii tu, Bonzo.”

„Şi, de fapt, *ce* am învăţat până acum?” Dezbrăcându-se lângă pat, Ender îşi recapitulă în gând: „Poarta adversarului e jos. Să-mi folosesc picioarele ca un scut în luptă. O mică rezervă, păstrată până la sfârşitul jocului, poate fi decisivă. Iar uneori

soldaţii pot lua decizii mai inteligente decât ordinele primite”.

Gol-puşcă, era gata să urce în pat, când Bonzo se apropie de el, cu faţa împietrită. „L-am mai văzut aşa pe Peter, se gândi Ender, tăcut, şi cu ochi de ucigaş. Dar Bonzo nu-i Peter. Bonzo ştie de frică.”

— Wiggin, rosti comandantul, în sfârşit, am reuşit să te schimb. Am izbutit să-i conving pe Şobolani că incredibila ta poziţie în clasament nu-i un simplu accident. De mâine te duci la ei.

— Mulţumesc, domnule, rosti Ender.

Poate că tonul lui fusese prea recunoscător. Pe neaşteptate, Bonzo îl pălmui cu toată puterea. Lovitura îl răsturnă pe băiat în pat. Apoi Bonzo îl izbi cu răutate în stomac. Ender căzu în genunchi.

— Nu mi-ai respectat ordinele, vorbi Bonzo. Tare, ca să audă toţi: Un soldat bun respectă întotdeauna ordinele!

Deşi plângea din cauza durerii, Ender nu putu să nu simtă satisfacţie la auzul murmurelor ce se înălţau prin dormitor. „Bonzo, prostule! Nu întăreşti disciplina, ci o distrugi. Ei ştiu că, datorită mie, înfrângerea s-a transformat în egalitate. Iar acum văd cum mă răsplăteşti. Te-ai dovedit lipsit de minte în faţa tuturor. Ce preţ mai are acum disciplina ta?”

În ziua următoare, Ender îi spuse Petrei că, pentru binele ei, trebuiau să termine cu antrenamentele de dimineaţă. Bonzo n-avea nevoie de o nouă provocare, aşa încât ar fi fost mai bine ca fata să-l evite o vreme. Ea îl înţelese perfect.

— În plus, îi zise, cred că te apropii de capacităţile tale maxime de ţintaş.

Îşi lăsă pupitrul şi costumul în dulap. Putea purta uniforma Salamandrelor până ajungea la magazie,

unde s-o schimbe pentru cea neagră-cafenie a Şobolanilor. Nu-şi adusese nimic cu el; avea să plece cu mâna goală. De altfel, nu deţinea nimic – tot ceea ce era valoros se găsea în calculatorul şcolii ori în capul şi în mâinile sale.

Utiliză unul dintre pupitrele publice din sala de jocuri şi se înscrise la un curs personal de autoapărare în condiţii de gravitate terestră. Nu se gândea să se răzbune pe Bonzo pentru că-l lovise. Dar intenţiona să nu mai permită nimănui s-o facă.

8. ŞOBOLANII

— Domnule colonel, până acum jocurile au fost programate cinstit. Cu stelele distribuite fie aleator, fie simetric.

— Cinstea e un atribut minunat, Anderson. N-are nimic de-a face cu războiul.

— Jocul va fi compromis. Clasamentele comparative vor fi lipsite de sens.

— Slavă Domnului!

— Va dura luni de zile, ani, până să proiectăm şi să testăm noile săli de luptă.

— De asta ţi-am cerut-o acum. Ca să începi. Să fii creativ. Să te gândeşti la toate combinaţiile de stele. Imposibile şi incorecte. Să te gândeşti la alte căi de a forţa regulamentul. Anunţuri în ultima clipă. Forţe inegale. După aceea, rulează simulările şi vezi care sunt cele mai dure şi cele mai simple. Dorim o progresie inteligentă. Dorim să-l dezvoltăm.

— Când intenţionaţi să-l faceţi comandant? La opt ani?

— Bineînţeles că nu. Încă nu i-am strâns armata.

— Ah, deci aşa intenţionaţi să aranjaţi lucrurile?

— Te-ai apropiat prea mult de joc, maiorule. Uiţi că nu-i altceva decât un exerciţiu de antrenament.

— E în acelaşi timp poziţie, identitate, scop, nume; tot ceea ce-i modelează pe copiii aceştia vine din joc. Când se va afla că poate fi manipulat, cântărit, aranjat, şcoala nu va mai exista. Nu exagerez.

— Ştiu.

— De aceea, sper că Ender Wiggin este într-adevăr cel căutat, pentru că veţi distruge eficienţa metodei noastre de instruire pentru mult timp.

— Dacă nu-i Ender, dacă vârful lui de sclipire militară nu coincide cu sosirea flotei noastre la planetele gândacilor, atunci n-o să mai conteze care-i metoda de instruire.

— Sper să mă scuzaţi, domnule Graff, dar consider că trebuie să raportez Strategului şi Hegemonului ordinele dumneavoastră şi opinia mea asupra consecinţelor.

— De ce nu dragului nostru Amiral?

— Toată lumea ştie că-l aveţi în buzunar.

— Câtă ostilitate, maior Anderson! Şi crezusem că suntem prieteni.

— Suntem. Şi cred că aveţi dreptate în legătură cu Ender. Pur şi simplu nu sunt de acord ca singur, absolut singur, să hotărâţi soarta lumii.

— Nici măcar nu cred că am dreptul să decid soarta lui Ender Wiggin.

— Deci nu vă deranjează dacă o să raportez?

— Ba bineînţeles că mă deranjează, tembelule! Asta e ceva ce trebuie decis de oameni care ştiu ce fac, nu de politicienii ăştia speriaţi, care şi-au obţinut posturile pentru că, întâmplător, au putere politică în ţara din care provin.

— Dar înţelegeţi de ce o fac.

— Pentru că eşti un nenorocit de birocrat atât de miop, încât crezi că trebuie să te acoperi pentru cazul în care lucrurile ies prost. Ei bine, dacă lucrurile ies prost, toţi o să fim hrana gândacilor! Ai încredere în mine, Anderson, şi nu-mi aduce pe cap toată blestemata aia de Hegemonie! Ceea ce fac e îndeajuns de greu şi fără prezenţa lor.

— Nu vi se pare cinstit? Jocurile sunt măsluite împotriva dumneavoastră? Lui Ender i-o puteţi face, dar nu vă place să fiţi într-o situaţie similară, aşa-i?

— Ender Wiggin e de zece ori mai inteligent şi mai puternic decât mine. Ceea ce-i fac eu îi va scoate la iveală geniul. Dacă aş fi fost în locul lui, aş fi fost strivit. Maior Anderson, ştiu că stric jocul, şi ştiu că-l iubeşti mai mult decât pe oricare dintre băieţii care-l joacă. Urăşte-mă dacă vrei, dar nu mă opri!

— Îmi rezerv dreptul de-a înştiinţa oricând Hegemonul şi Strategul. Deocamdată... faceţi ce doriţi.

— Îţi mulţumesc foarte mult.

— Ender Wiggin, micul prostănac care conduce-n clasament, ce plăcere să te-avem printre noi! Comandantul Armatei Şobolan zăcea întins pe un pat, în pielea goală şi cu pupitrul în braţe. Dacă te-avem pe tine, cum să mai pierdem de acum?

Câţiva băieţi din apropiere chicotiră. Nu puteau exista două armate mai diferite decât Salamandrele şi Şobolanii. Dormitorul era dezordonat şi gălăgios. După experienţa cu Bonzo, Ender crezuse că absenţa disciplinei urma să fie o bine venită uşurare. În loc de aşa ceva, descoperi că se aşteptase la linişte şi ordine, iar dezordinea de aici îl stânjenea.

— Ne descurcăm a-ntâia, Ender Tender. Io-s Rose Năsosu’, un evreiaş clasa unu, iar tu nu eşti decât o puţulică de creştin. Să nu uiţi chestia asta!

De la formarea FI, Strategul forţelor militare fusese întotdeauna un evreu. Exista o legendă potrivit căreia generalii evrei nu pierdeau războaie. Şi, deocamdată, era adevărat. Îi făcea pe toţi evreii din Şcoala de Luptă să viseze la funcţia de Strateg, conferindu-le prestigiu de la început. În acelaşi timp, trezea şi resentimente. Adesea, Armata Şobolan era poreclită „Forţa Cac”, parodiind denumirea Forţei de Atac a lui

Mazer Rackham. Multora le plăcea să-şi amintească faptul că în timpul Celei de A Doua Invazii, deşi un evreu american era Hegemonul alianţei, un alt evreu israelit ocupase funcţia de Strateg la comanda generală a apărării FI, iar un evreu rus fusese Amiralul flotei, adevăratul erou fusese Mazer Rackham, un neo-zeelandez puţin cunoscut, jumătate maori, adus de două ori înaintea curţii marţiale, dar a cărui Forţă de Atac alungase şi, în cele din urmă, zdrobise flota gândacilor în vecinătatea lui Saturn.

Dacă Mazer Rackham a putut să salveze lumea, atunci nu conta câtuşi de puţin dacă erai sau nu evreu, ziceau oamenii.

Dar, de fapt, conta, şi Rose Năsosu' o ştia. Obişnuia să glumească pe seama propriei persoane, pentru a diminua comentariile batjocoritoare ale antisemiţilor – aproape toţi cei pe care îi învingea deveneau, cel puţin o vreme, antisemiţi – dar, în acelaşi timp, se asigura că toţi îi cunoşteau naţionalitatea. Armata lui era pe locul al doilea, aspirând la primul.

— Te-am luat, creştine, deoarece nu vreau ca lumea să creadă că eu câştig numai pentru că am soldaţi extraordinari. Vreau să se vadă că, până şi cu un găinaţ ca tine, tot pot învinge. Aici avem numai trei reguli. Să faci ce-ţi zic eu şi să nu te pişi în pat.

Ender încuviinţă. Ştia că Rose aştepta să-l întrebe care era a treia regulă. De aceea îl întrebă.

— *Au fost* trei reguli. Aici nu prea avem timp de mate.

Mesajul era clar. Victoria e mai importantă decât orice.

— Antrenamentele tale cu picii din ciclul întâi s-au terminat, Wiggin. Ter-mi-nat! Acum eşti într-o armată de băieţi mari. Te-am pus în plutonul Blândului Dink.

De-acum încolo, în ceea ce te priveşte, Blândul Dink e Dumnezeu.

— Atunci tu cine eşti?

— Şeful de personal care l-a angajat pe Dumnezeu, rânji Rose. În plus, nu mai ai voie să te atingi de pupitru până nu îngheţi doi soldaţi inamici, în aceeaşi bătălie. Ordinul ăsta e de autoapărare. Am auzit că eşti bun la programare. N-am chef să-ţi bagi nasul prin pupitrul meu.

Toţi izbucniră în râs. După câteva clipe, Ender pricepu motivul. Rose îşi programase pupitrul să afişeze o pereche de organe genitale masculine gigantice, care se bălăbăneau. „Ăsta-i exact genul de comandant căruia m-ar fi dat Bonzo”, gândi Ender. „Cum poate câştiga bătălii un băiat care-şi ocupă timpul în felul ăsta?”

Îl găsi pe Blândul Dink în sala de jocuri, nu jucând, ci privind.

— Mi te-a arătat cineva, zise Ender. Eu sunt Ender Wiggin.

— Ştiu.

— Fac parte din plutonul tău.

— Ştiu.

— N-am prea multă experienţă.

Dink îl examină atent:

— Uite ce-i, Wiggin, ştiu toate astea. De ce crezi că i-am cerut lui Rose să mi te aducă?

Deci nu fusese azvârlit, fusese solicitat, fusese ales. Blândul îl dorise.

— De ce?

— Ţi-am urmărit antrenamentele cu ciclul întâi. Cred că eşti promiţător. Bonzo e prost şi voiam să capeţi o instrucţie mai bună decât ţi-o putea oferi Petra. Ea se pricepe numai la tir.

— Trebuia să învăţ să trag…

— Continui să te mişti de parcă ţi-ar fi frică să nu te scapi în pantaloni.

— Atunci, învaţă-mă tu!

— N-ai decât să ţii ochii deschişi.

— N-o să renunţ la antrenamentele mele din timpul liber.

— Nici nu vreau s-o faci.

— Rose aşa mi-a ordonat.

— Nu te poate opri. Aşa cum nu te poate opri să-ţi foloseşti pupitrul.

— Crezusem că un comandant poate ordona orice.

— Şi eu pot ordona Lunii să dispară, dar nu se va întâmpla. Uite ce-i, Ender, comandanţii au exact atâta autoritate cât îi laşi tu să aibă. Cu cât îi asculţi mai mult, cu atât au mai multă putere asupra ta.

— Şi cum îi pot opri să-mi facă rău? întrebă Ender, amintindu-şi loviturile lui Bonzo.

— Crezusem că de asta iei cursuri de autoapărare.

— M-ai urmărit peste tot?

Dink nu-i răspunse.

— Nu vreau să-l supăr pe Rose. Vreau să particip la bătălii. M-am săturat să tot privesc.

— Procentajul de eficienţă o să-ţi scadă.

De data aceasta, Ender fu cel care tăcu.

— Ascultă, Ender, atâta vreme cât faci parte din plutonul meu, participi la toate bătăliile.

În curând, Ender avea să afle ce însemna asta. Dink îşi instruia plutonul separat de restul Şobolanilor; nu se consulta niciodată cu Rose şi doar rareori toate plutoanele exersau împreună. Aveai impresia că Rose comanda o armată, iar Dink o alta, mult mai mică, aflată întâmplător în aceeaşi sală, în acelaşi timp.

Dink începu prima şedinţă, cerându-i lui Ender să demonstreze poziţia sa de atac cu picioarele înainte. Ceilalţi băieţi nu erau încântaţi.

— Cum putem ataca, întinşi pe spate? întrebară ei.

Spre surprinderea lui Ender, Dink nu-i corectă, nu le spuse: „Nu atacaţi întinşi pe spate, ci cădeţi în jos spre adversari.”

Văzuse cum proceda Ender, însă nu înţelesese ce implică poziţia aceea. În scurt timp, băiatul îşi dădu seama că, deşi Dink era extrem de capabil, persistenţa lui în a păstra orientarea gravitaţională de pe coridor, în loc să-şi imagineze poarta duşmană ca fiind „jos”, îi limita gândirea.

Exersară atacul unei stele ocupate de inamici. Înainte de a încerca metoda lui Ender, cu picioarele înainte, o făcuseră întotdeauna în poziţie verticală, cu întregul corp expus ca ţintă. Chiar şi aşa însă, ajunseră la stea şi apoi atacară adversarul dintr-o singură direcţie.

— Pe deasupra! strigă Dink şi ei executară.

Dink nu se mulţumi cu atât, ci repetă asaltul, ordonând:

— Din nou, cu capu-n jos!

Însă din cauza permanentei lor referiri la o gravitate care nu exista, băieţii se mişcau cu stângăcie pe dedesubtul stelei, parcă suferind de ameţeală.

Detestau atacul cu picioarele înainte. Dink insista să-l folosească şi, ca urmare, îl detestară pe Ender.

— Trebuie să-nvăţăm de la un ciclu-ntâi cum să luptăm? mormăi unul dintre ei, asigurându-se că Ender îl putea auzi.

— Da, replică Dink.

Continuară să exerseze.

Şi învăţară. La antrenamente începură să-şi dea seama cât de greu era să loveşti un inamic care te ataca venind cu tălpile spre tine. De îndată ce se convinseră de acest lucru, practicară manevra cu mai mult entuziasm.

În seara aceea fu prima dată când Ender veni la o şedinţă de antrenament după o întreagă după-amiază de instrucţie. Era obosit.

— Acum, că eşti într-o armată adevărată, îi zise Alai, nu mai trebuie să lucrezi cu noi.

— De la voi pot învăţa lucruri pe care nu le ştie nimeni.

— Blândul Dink e cel mai bun. Am auzit că eşti în plutonul lui.

— Atunci, hai la treabă! Să vă arăt ce-am învăţat azi de la el.

Împreună cu alţi douăzeci de băieţi, repetară toate exerciţiile care-l istoviseră cu câteva ore înainte. Veni însă cu idei noi, făcându-i să încerce manevrele cu un picior îngheţat, cu ambele picioare îngheţate sau utilizând soldaţi îngheţaţi drept cârme cu care să-şi modifice direcţia.

Pe la jumătatea şedinţei, Ender îi observă pe Dink şi Petra împreună, stând în uşă şi privind. Mai târziu, când se uită iarăşi, dispăruseră.

„Deci mă urmăresc şi se ştie ce facem.” Nu avea habar dacă Dink îi era prieten; credea că Petra îi era, însă nu putea fi sigur de nimic. Poate că se înfuriaseră pentru că el făcea ceea ce era apanajul comandanţilor şi şefilor de plutoane – instruirea şi antrenamentul soldaţilor. Poate se simţeau ofensaţi că un soldat era atât de apropiat de cei din ciclul întâi. Îl stânjenea să fie observat de alţii mai mari decât el.

— Credeam că ţi-am zis să nu foloseşti pupitrul!

Rose Năsosu’ apăruse lângă patul lui Ender.

Băiatul nu ridică privirea:

— Îmi fac tema la trigonometrie pentru mâine.

Rose lovi pupitrul cu genunchiul:

— Am zis să nu-l foloseşti!

Ender aşeză pupitrul pe pat şi se sculă:

— Am nevoie de trigonometrie mai mult decât am nevoie de tine.

Năsosu’ era cu cel puţin patruzeci de centimetri mai înalt decât Ender. Însă băiatul nu-şi făcea griji. N-avea să se ajungă la violenţă fizică. Şi, chiar dacă se ajungea, credea că putea face faţă. Rose era leneş şi nu se pricepea la lupta corp la corp.

— Ai coborât în clasament, pişpirică, spuse Rose.

— Mă aşteptam. Am fost în frunte numai datorită modului idiot în care mă utilizau Salamandrele.

— Idiot? Strategiile lui Bonzo au câştigat câteva jocuri-cheie.

— Strategiile lui Bonzo n-ar fi câştigat nici măcar o bătaie cu perne. Îi încălcam ordinele, ori de câte ori trăgeam.

Rose nu ştiuse. Se înfurie.

— Deci, Bonzo m-a minţit în legătură cu tine. Nu eşti numai mic şi incompetent, ci şi indisciplinat!

— Însă de unul singur am transformat o înfrângere în egalitate.

— O să vedem ce mai faci de unul singur data viitoare, rosti Rose şi plecă.

Un coleg de pluton al lui Ender clătină din cap:

— Eşti idiot ca un coiot.

Băiatul privi spre Dink, care desena pe pupitrul său. Dink ridică ochii şi-i întoarse privirea lui Ender.

Niciun semn. Absolut nimic. „Bine, se gândi Ender, mă pot descurca şi singur.”

Bătălia avu loc peste două zile. Era prima dată când Ender lupta în cadrul unui pluton şi se simţea nervos. Plutonul lui Dink se înşirui de-a lungul peretelui din dreapta coridorului şi Ender fu extrem de atent să nu se rezeme, să nu-şi lase greutatea pe niciun picior. Să rămână în echilibru.

— Wiggin! strigă Rose Năsosu’.

Ender simţi cum îl cuprinde groaza din gât şi până în stomac – un fior care-l străbătu ca un curent electric. Rose îl văzu.

— Tremuri? Vezi să nu te scapi în pantaloni, băieţel!

Îl împinse către câmpul de forţă care ascundea vederii sala de luptă.

— O să vedem cât de bine te descurci *acum,* Ender. Când se deschide uşa, sări şi porneşti drept spre poarta adversarului.

Sinucidere! Autodistrugere inutilă, lipsită de sens! Însă acum trebuia să urmeze ordine; aceasta era bătălie, nu şcoală. Pentru o clipă, clocoti în sine, apoi se calmă.

— Excelent, domnule, zise el. Direcţia în care voi trage este a corpului lor principal.

— N-o să ai timp să tragi, puţulică! chicoti Rose.

Peretele dispăru. Ender sări în sus, se prinse de mânerele din tavan şi se catapultă prin uşă, în jos, spre poarta inamică.

Adversarii erau Armata Centipedă, care de abia începuseră să iasă prin poarta lor, când Ender străbătuse deja jumătate din sală. Mulţi reuşiră să se adăpostească îndărătul stelelor, însă Ender îşi ghemuise picioarele sub el şi, ţinând pistolul între ele, trăgea îngheţându-i pe mulţi în timp ce ieşeau.

Îi loviră picioarele, dar mai avu la îndemână trei secunde preţioase înainte ca să-i poată atinge corpul, scoţându-l din acţiune. Mâna cu arma rămase îndreptată asupra grosului Centipezilor. Trase încontinuu, până-l îngheţară.

După încă o secundă, se izbi de câmpul de forţă al uşii inamice şi ricoşă, rotindu-se. Intră într-un grup de soldaţi duşmani dinapoia unei stele; aceştia îl împinseră şi se roti şi mai rapid. Ricoşă lipsit de control prin tot restul bătăliei, deşi frecarea treptată cu aerul îl încetini. N-avea habar câţi soldaţi îngheţase înainte de-a fi scos din luptă, totuşi îşi putea da seama că Şobolanii câştigaseră, ca de obicei.

La sfârşitul bătăliei, Rose nu-i vorbi. Ender continua să conducă în clasamentul eficienţei, deoarece îngheţase trei, scosese din luptă doi şi rănise şapte. Nu se mai pomeni absolut nimic despre răzvrătire şi despre interzicerea utilizării pupitrului. Năsosu' rămase în partea lui de dormitor, lăsându-l în pace.

Blândul Dink începu să exerseze intrările rapide în sală – atacul lui Ender asupra adversarului care de abia ieşea prin poartă fusese devastator.

— Dacă un soldat poate provoca atâtea pierderi, gândiţi-vă ce poate face un pluton!

Dink îi ceru maiorului Anderson să deschidă o uşă în mijlocul unui perete şi la antrenamente, pe lângă uşa de la nivelul podelei, ca să poată exersa lansările în condiţii de luptă. Ştirea se răspândi. De acum nimeni nu-şi mai putea permite să rămână cinci, zece sau cincisprezece secunde în coridor pentru a aprecia situaţia. Jocul se modificase.

Alte bătălii. De data aceasta, Ender îndeplini rolul cuvenit în cadrul unui pluton. Făcu greşeli. Pierdu acţiuni secundare. Coborî pe locul doi în clasamentul

eficienţei, apoi pe patru. După aceea, începu să greşească mai rar şi să se integreze în pluton; urcă pe poziţia a treia, a doua şi redeveni lider.

Într-o după-amiază, Ender rămase după instrucţie în sala de luptă. Observase că Dink obişnuia să întârzie la cină şi bănuia că se antrena suplimentar. Lui nu-i era foame şi dorea să vadă ce făcea Dink în secret.

Însă băiatul nu făcea nimic. Rămase lângă uşă, privindu-l.

Dink se întoarse cu spatele la el, îşi scoase costumul şi se împinse uşor cu tălpile în podea. Pluti încet spre mijlocul sălii, tot mai lent, cu trupul relaxându-se aproape complet, aşa încât braţele şi palmele îi păreau mişcate de curenţii foarte slabi din sală.

După viteza şi tensiunea instrucţiei, după epuizarea fizică şi nervoasă, era odihnitor, pur şi simplu, să-l vezi plutind. O făcu timp de zece minute, până ajunse la un alt perete. Acolo se împinse puternic cu picioarele, reveni la costum şi-l îmbrăcă.

— Vino, i se adresă lui Ender.

Merseră în dormitor. Era pustiu, deoarece toţi băieţii plecaseră la masă. Cei doi se îmbrăcară în uniformele obişnuite. Ender veni apoi lângă patul lui Dink şi aşteptă până acesta termină de îmbrăcat.

— De ce-ai rămas? îl întrebă şeful său de pluton.

— Nu mi-era foame.

— Bun, acum ştii de ce nu sunt un comandant.

Ender se întrebase adeseori.

— De fapt, m-au promovat de două ori şi am refuzat.

„Refuzat?”

— Mi-au luat dulapul, patul şi pupitrul; mi-au dat o cabină de comandant şi o armată. Eu am rămas în cabină fără să fac nimic, până au cedat şi m-au pus înapoi, în armata altuia.

— De ce?

— Pentru că n-o să-i las să mă manipuleze. Nu pot să cred că încă n-ai văzut ce-i dincolo de tot rahatul ăsta. Deşi, poate că eşti prea mic. Nu celelalte armate sunt adevăraţii adversari, ci profesorii! Ei ne pun să ne luptăm între noi, să ne urâm. Jocul e totul. Câştigaţi, câştigaţi, câştigaţi! Şi pentru ce? Ne omorâm între noi, înnebuniţi, încercând să ne învingem. Şi în tot timpul ăsta, ticăloşii ne privesc, ne studiază, descoperindu-ne punctele slabe, hotărând dacă suntem sau nu, *destul de buni.* Destul de buni pentru ce? Când m-au adus aici, aveam şase ani. Ce dracu' ştiam? *Ei* au decis că eram bun pentru program, dar niciodată nu m-a întrebat nimeni dacă programul era bun pentru mine.

— Atunci, de ce nu pleci acasă?

Dink rânji:

— Pentru că nu pot renunţa la joc. Luă costumul de luptă de pe pat. Pentru că iubesc chestia asta.

— Atunci, de ce nu vrei să fii comandant?

— Niciodată, clătină din cap băiatul. Uite ce-au făcut din Rose. A înnebunit. Rose Năsosu'! Doarme aici, cu noi, în loc să stea în cabină. De ce? Pentru că-i este frică să rămână singur. Îi e frică de întuneric.

— Lui Rose?

— L-au făcut comandant şi trebuie să se poarte ca un comandant. Nu ştie ce face. Câştigă, dar asta-l sperie cel mai rău, pentru că nu ştie *de ce* învinge, atât doar că am şi eu un rol în toată chestia asta. În orice clipă, cineva poate afla că Rose nu-i un sclipitor

general israelian, care poate câştiga în orice situaţie. El nu ştie de ce învinge sau pierde. Nimeni nu ştie.

— Nu-nseamnă că este nebun.

— Ştiu. Eşti aici de un an, crezi că oamenii ăştia sunt normali? Ei bine, nu sunt! Nici *noi* nu suntem. Am căutat în bibliotecă, am solicitat cărţi prin pupitru. Cărţi vechi, pentru că nu-ţi permit accesul la nimic nou, totuşi am căpătat o idee destul de clară despre ce sunt copiii – iar noi nu suntem copii. Copiii mai pot pierde uneori, fără să-i pese cuiva. Copiii nu sunt în armate, ei nu sunt *comandanţi,* nu conduc alţi patruzeci de copii; e mai mult decât poate suporta cineva fără să n-o ia niţel razna.

Ender încercă să-şi amintească cum erau colegii lui de şcoală de pe Pământ. Nu se putea gândi însă decât la Stilson.

— Am avut un frate. Un tip normal. Nu-l interesau decât fetele. Şi zborul. Voia să zboare. Obişnuia să joace mingea cu prietenii. Un joc amuzant: aruncai mingea printr-un inel şi driblai pe coridoare până îţi confiscau mingea ofiţerii de ordine. Ne distram grozav. Când m-au luat, mă învăţa cum să driblez.

Ender se gândi la propriul frate şi amintirile nu erau prea plăcute.

Dink îi înţelese expresia feţei.

— Hei, ştiu, nimeni nu trebuie să vorbească despre acasă. Totuşi, noi am venit de *undeva.* Să ştii că nu Şcoala de Luptă te-a creat. Ea nu creează *nimic.* Pur şi simplu distruge. Şi toţi ne amintim lucruri de acasă. Poate că nu neapărat lucruri bune, dar ni le amintim, şi atunci minţim şi pretindem că… uite ce-i, Ender, de ce *nimeni* nu vorbeşte *niciodată* despre acasă? Asta nu-ţi sugerează cât de importantă e problema? Că nimeni nici măcar nu recunoaşte că… oh’, la dracu’!

— Nu s-a întâmplat nimic rău, îl linişti Ender. Mă gândisem la Valentine. Sora mea…

— N-am vrut să te tulbur.

— Nu-i nimic. Nu mă gândesc prea mult la ea, pentru că întotdeauna păţesc… aşa.

— Exact, noi nu plângem niciodată. Hristoase, nu m-am gândit până acum! Nimeni nu plânge! Încercăm cu adevărat să fim adulţi. Aşa, ca taţii noştri. Pariez că taică-tău era ca tine. Pariez că era tăcut şi înghiţea multe, apoi izbucnea şi…

— Eu nu semăn cu tata.

— Deci poate că greşesc. Uită-te însă la Bonzo, fostul tău comandant. El are un sindrom avansat de trufie spaniolă. Nu-şi poate permite să aibă slăbiciuni. Să fii mai bun decât el constituie de-a dreptul o insultă. Să fii mai puternic e ca şi cum i-ai tăia coaiele. De asta te urăşte, pentru că n-ai suferit când a-ncercat să te pedepsească. Pentru asta e-n stare cu adevărat să te ucidă. E nebun! Toţi sunt nebuni.

— Şi tu nu eşti?

— Eu, nebun şi eu, băiatu’, dar când eu nebun, eu merge, eu pluteşte singur în aer şi nebunia iese din mine, intră-n pereţi şi nu mai iese de-acolo decât la bătălie, când băieţii se loveşte de pereţi şi-o scoate.

Ender zâmbi.

— Şi tu nebun curând, urmă Dink. Hai să mâncăm!

— Eu cred că poţi fi comandant fără să fii nebun. Poate că, dacă ştii despre nebunie, o poţi evita.

— N-o să-i las pe ticăloşi să mă-ncalece, Ender. Te-au luat şi pe tine în colimator şi nu intenţionează să te trateze cu bunătate. Uită-te ce ţi-au făcut până acum!

— Nu mi-au făcut nimic altceva decât că m-au promovat.

— Şi asta-ţi face viaţa mai uşoară?

Ender râse şi scutură din cap:

— Poate că ai dreptate.

— Ei cred că te-au prins. Nu-i lăsa!

— Dar de asta am venit, spuse Ender. Ca să fiu transformat într-o unealtă. Ca să salvez lumea.

— Cum poţi să mai crezi în povestea asta?

— Care poveste?

— Ameninţarea gândacilor... Salvarea lumii... Uite ce-i, Ender, dacă gândacii ar dori să ne desfiinţeze, ar fi deja aic*i. Nu* ne mai invadează. I-am bătut şi au fugit.

— Şi filmele...?

— Toate sunt din Prima şi A Doua Invazie. Bunicii tăi nici nu se născuseră când i-a terminat Mazer Rackham. Uită-te cu atenţie. Totu-i o farsă. Nu există niciun conflict, doar ne înnebunesc pe noi.

— De ce?

— Pentru că, atâta vreme cât oamenii se tem de gândaci, FI poate rămâne la putere şi, atâta vreme cât este la putere, anumite ţări îşi pot păstra autoritatea supremă. Mai uită-te la video, Ender. În curând, oamenii se vor prinde de jocul ăsta şi va izbucni un război civil care va însemna sfârşitul total. *Asta* e ameninţarea, nu gândacii. Iar când va izbucni, noi doi n-o să mai fim prieteni. Pentru că tu eşti american, la fel ca dragii noştri profesori. Iar *eu* nu sunt.

Merseră în sala de mese şi mâncară, discutând despre alte lucruri. Cu toate acestea, Ender ţinea minte cuvintele lui Dink. Şcoala de Luptă era atât de izolată, jocurile atât de importante în minţile copiilor, încât Ender uitase de lumea din exterior. Onoare spaniolă... Război civil... Politică... Şcoala de Luptă era într-adevăr un loc foarte mic.

Totuşi, Ender nu ajunsese la concluziile lui Dink. Gândacii erau reali. Ameninţarea era reală. FI controla o mulţime de lucruri, însă nu şi reţelele TV şi video. Cel puţin nu acolo unde crescuse Ender. În locul unde trăise Dink, în Ţările de Jos, aflate de trei generaţii sub hegemonie rusească, poate că totul era controlat, însă Ender ştia că minciunile nu puteau dura mult în America. Aşa încât continua să creadă.

Continua să creadă, dar sămânţa îndoielii fusese plantată acum, iar la răstimpuri îi mai încolţea un firicel de rădăcină. Sămânţa aceea schimba totul. Îl făcu pe Ender să asculte mai atent *ce vor,* de fapt, oamenii şi nu ceea ce spun. Îl făcu mai înţelept.

La antrenamentul din seara aceea nu veniră decât jumătate dintre băieţi.

— Unde-i Bernard? întrebă Ender.

Alai rânji. Shen închise ochii şi adoptă o mască meditativă.

— N-ai auzit? răspunse un băiat. Umblă vorba că oricine se antrenează cu tine n-o să ajungă nimic în nicio armată. Se zice că niciun comandant nu vrea soldaţi stricaţi de instrucţia ta.

Ender încuviinţă din cap.

— Da’ după cum o văd eu, urmă băiatul, dac-o să fiu cel mai tare soldat, orice comandant deştept o să mă ia. Nu?

Continuară şedinţa. După vreo jumătate de oră, când exersau evitarea coliziunilor cu soldaţi îngheţaţi, în sală intrară câţiva comandanţi în diferite uniforme. În mod ostentativ, începură să noteze numele băieţilor.

— Hei! strigă Alai. Vedeţi să mă scrieţi corect!

La următorul antrenament veniră şi mai puţini băieţi. Îi povestiră lui Ender diferite cazuri: băieţi din ciclul întâi care fuseseră îmbrânciţi la duş, sau avuseseră accidente în sala de mese şi de jocuri, sau li se şterseseră fişierele de către cei mari care puteau sparge sistemele de protecţie primitive ale pupitrelor.

— În seara asta nu ne mai antrenăm, spuse Ender.

— Pe dracu'! replică Alai.

— Facem o pauză de câteva zile. Nu vreau ca puştii să păţească ceva.

— Dacă te opreşti, fie numai pentru o seară, o să-şi dea seama că au găsit un punct slab. E ca şi cum ai fi dat înapoi din faţa lui Bernard, când se purta ca un porc.

— În plus, interveni Shen, nouă nu ne este teamă şi nici nu ne pasă, aşa că-i obligaţia ta morală să continui. Avem nevoie de antrenamente, şi tu ai tot atâta nevoie.

Ender îşi aminti cuvintele lui Dink. Jocul era un fleac, comparat cu restul lumii. La urma urmei, de ce ar fi trebuit cineva să-şi piardă toate serile pentru jocul ăsta imbecil?

— Oricum, nu reuşim mare lucru, zise Ender şi porni spre ieşire.

Alai îl opri:

— Te-au speriat şi pe tine? Te-au bătut la duşuri? Te-au băgat cu capu-n budă? Ţi-a băgat cineva pistolu-n cur?

— Nu.

— Mai eşti prietenul meu? şopti Alai.

— Da, răspunse Ender.

— Atunci şi eu mai sunt prietenul tău şi rămân aici să mă antrenez cu tine.

Băieţii cei mari veniră şi acum, dar mai puţini dintre ei erau comandanţi. Majoritatea erau soldaţi din alte armate. Ender recunoscu uniforma Salamandrelor. Chiar şi câteva uniforme ale Şobolanilor. De data aceasta, nu notară niciun nume. Dimpotrivă, râseră de ei, batjocorindu-i pe puştii din ciclul întâi, care încercau să stăpânească tehnici dificile cu muşchii lor neantrenaţi. Câţiva începuseră să se simtă ruşinaţi.

— Ascultaţi-i, le zise Ender. Ţineţi minte spusele lor. Dacă vreodată doriţi să vă scoateţi din minţi duşmanii, strigaţi-le exact aceleaşi lucruri. Îi vor face să acţioneze negând, să înnebunească. Dar *noi* nu înnebunim.

Lui Shen îi plăcu atât de mult ideea, încât, după fiecare atac verbal, puse un grup de patru puşti să repete aceleaşi cuvinte, în cor, de cinci-şase ori la rând. După câteva asemenea refrene, unii dintre băieţii mari se lansară de pe pereţi ca să-i ia la bătaie.

Costumele fuseseră proiectate pentru condiţiile înfruntărilor cu arme care nu răneau; ofereau însă puţină protecţie şi împiedicau serios mişcările atunci când se ajungea la luptă corp la corp în imponderabilitate. Oricum, jumătate dintre cei veniţi la antrenamente erau îngheţaţi şi nu se puteau lupta; totuşi, rigiditatea costumelor le conferea o utilitate potenţială. Ender le ordonă rapid să se adune într-unul dintre colţurile sălii. Cei mari râseră şi mai tare de ei, iar puţinii care rămăseseră lângă pereţi se alăturară acum atacului.

Ender şi Alai deciseră să propulseze un băiat îngheţat în calea unui duşman. Din coliziune, cei doi ricoşară în direcţii opuse. Adversarul răcni de durere

şi se prinse cu mâinile de pieptul lovit de casca celuilalt.

Gluma luase sfârşit. Toţi soldaţii mari se lansară ca să intre în luptă. Ender n-avea nicio speranţă că vreunul dintre ai lui avea să scape nevătămat. Însă adversarii veneau neorganizaţi, lipsiţi de orice tactică; nu mai acţionaseră niciodată împreună, în timp ce micul grup de antrenament al lui Ender era alcătuit dintr-o duzină de băieţi care se cunoşteau bine între ei şi ştiau cum să conlucreze.

— Nova! strigă Ender.

Ei râseră. Se adunară în trei grupuri, cu picioarele laolaltă, ghemuiţi pe vine şi ţinându-se de mâini aşa încât formau nişte stele pe fundalul peretelui.

— Îi ocolim şi ne-ndreptăm spre uşă! Acum!

La semnalul lui, cele trei stele explodară, fiecare băiat lansându-se într-o direcţie diferită, dar sub un asemenea unghi încât să poată ricoşa din perete şi să se îndrepte către uşă. Deoarece toţi inamicii erau în mijlocul sălii, unde schimbările de traiectorie erau mult mai dificile, scăpară neinterceptaţi.

Ender se poziţionase în aşa fel încât după lansare să facă joncţiunea cu puştiul îngheţat utilizat drept proiectil. Acum nu mai era îngheţat, şi-l lăsă pe Ender să-l prindă, să-l învârtă şi să-l împingă spre uşă. Din nefericire, reacţia îl trimise pe Ender în direcţia opusă, cu o viteză redusă. Singur din tot grupul său, se îndreptă lent către capătul sălii, unde se strânseseră băieţii cei mari. Rotindu-se, putu să-i zărească pe ai săi, aflaţi în siguranţă pe celălalt perete.

Între timp, adversarii, furioşi şi dezorganizaţi, îl observaseră. Ender calculă cât de repede avea să atingă peretele pentru a se relansa. Nu suficient de

rapid. Câţiva inamici se îndreptau deja spre el. Uluit, distinse printre ei chipul lui Stilson. Apoi scutură din cap şi-şi dădu seama că se înşelase. Totuşi, situaţia era similară, dar acum ceilalţi n-aveau să stea deoparte, pentru un duel unul-contra-unul. Din câte îşi dădea seama, nu exista niciun şef, iar băieţii erau mult mai voinici decât el.

La cursul de autoapărare, învăţase totuşi câteva lucruri despre deplasarea centrului de greutate, precum şi despre fizica obiectelor în mişcare. În bătăliile lor, n-ajungeau aproape niciodată la confruntări individuale corp la corp – nu se loveau de adversari decât dacă aceştia erau îngheţaţi. De aceea, în puţinele secunde pe care le avea la dispoziţie, Ender încercă să se poziţioneze cât mai bine pentru a-i primi pe adversari.

Din fericire, nici ei nu ştiau mai multe despre bătaia în imponderabilitate, şi puţinii care încercară să-l atace descoperiră că o lovitură cu pumnul era destul de ineficientă, atunci când trupul ţi se deplasează înapoi aproape cu aceeaşi viteză ca a pumnului. În grup existau însă şi unii care voiau să împingă lucrurile mai departe, să rupă mâini sau picioare. Ender înţelese asta repede şi nu mai pierdu nicio clipă.

Prinse de braţ un soldat care voise să-l lovească cu pumnul şi-l azvârli cu toată puterea. În felul acesta, se îndepărtă şi el din calea primului val de atacatori, deşi nu se apropiase de uşă.

— Staţi pe loc! strigă spre prietenii săi care se grupaseră, pregătindu-se în mod evident să-i vină în ajutor. Staţi acolo!

Cineva îl prinse de laba piciorului. Strânsoarea puternică îi oferea lui Ender un sprijin; putu să calce

violent pe urechea şi umărul atacatorului, făcându-l să scoată un strigăt şi să-i dea drumul. Dacă l-ar fi eliberat din prima clipă, băiatul ar fi suferit mai puţin şi i-ar fi permis lui Ender să utilizeze manevra ca o lansare. Se agăţase însă prea strâns; urechea i se rupse şi împrăştie picături de sânge prin aer, iar viteza lui Ender se reduse şi mai mult.

„Se-ntâmplă iarăşi, la fel”, gândi Ender. „Provoc iarăşi suferinţă doar pentru a mă salva pe mine. De ce nu mă lasă-n pace, ca să nu fiu nevoit să-i rănesc?”

Alţi trei băieţi se îndreptau acum către el, iar de data aceasta acţionau împreună. Ca să-i poată face ceva, trebuiau să-l prindă. Ender se aşeză astfel încât doi dintre ei îl puteau prinde imediat de picioare, lăsându-i braţele libere să se ocupe de al treilea.

Bineînţeles, înhăţară momeala. Ender înşfăcă pieptţii cămăşii celui de-al treilea şi-l izbi cu casca în faţă. Din nou, un răcnet şi o jerbă de sânge. Cei doi care-i apucaseră picioarele începuseră să i le răsucească. Ender îl propulsă pe cel cu nasul spart într-unul din ei, se ciocniră violent şi piciorul său se eliberă. După aceea fu o chestiune destul de simplă ca, folosind strânsoarea celuilalt drept reazem, să-l lovească puternic în testicule şi apoi să se lanseze în direcţia uşii. Nu reuşise să se împingă prea bine şi viteza era destul de mică, dar nu conta. Nu-l urmări nimeni.

Ajunse la prietenii săi de lângă uşă. Îl prinseră şi-l conduseră spre ieşire. Râdeau şi-l băteau cu palma pe spate.

— Durule! îi spuneau.

— Spaima!

— Terminatorule!

— Pe ziua de azi, gata cu antrenamentele, zise Ender.

— Se vor întoarce mâine, spuse Shen.

— N-o să facă nimic, replică Ender. Dacă vin fără costume, o să păţească exact ca azi. Dacă vin *în* costume, îi putem îngheţa.

— În plus, interveni Alai, n-o să-i lase profesorii.

Ender îşi aminti cuvintele lui Dink şi se întrebă dacă Alai avea dreptate.

— Hei, Ender! strigă unul dintre băieţii mai mari, atunci când ieşiră. Eşti un nimic, nenică! O să fii un nimic!

— Fostul meu comandant, Bonzo, spuse Ender. Cred că nu mă agreează.

În seara aceea, Ender ceru pupitrului noutăţile din şcoală. Patru băieţi se prezentaseră la infirmerie. Unul cu vreo două coaste rupte, altul cu un testicul umflat, unul cu urechea sfâşiată şi al patrulea cu nasul spart şi un dinte lipsă. În toate cazurile, motivul rănirii era acelaşi:

COLIZIUNE ACCIDENTALĂ ÎN IMPONDERABILITATE

Dacă profesorii permiteau aşa ceva în raportul oficial, era evident că nu intenţionau să pedepsească pe nimeni pentru încăierare. „Nu vor face nimic? Nu le pasă de ceea ce se-ntâmplă în şcoala asta?”

Deoarece revenise în dormitor mai devreme ca de obicei, Ender testă codul jocului cu Ţara-din-Poveşti. Nu-l mai jucase de mult. De aceea, atunci când apăru pe ecran, nu începu de acolo de unde se oprise, ci de lângă leşul Uriaşului. Acum nu-ţi mai puteai da seama ce fusese, decât dacă-l priveai din depărtare. Tipul

devenise o colină acoperită de iarbă şi rădăcini. Doar vârful feţei mai era vizibil, oase albe aidoma unei formaţiuni de calcar înălţându-se dintr-un munte erodat.

Ender nu avea chef să se lupte cu copiii-lupi, însă, spre surprinderea lui, nu erau acolo. Poate că dacă erau ucişi o dată, dispăreau pentru totdeauna. Se întristă puţin.

Coborî spre platforma de stâncă de unde se vedeau pădurile cele frumoase. Din nou sări în gol şi, din nou, un nor îl prinse şi-l purtă în odaia din turn.

Şarpele începu iarăşi să se descolăcească din covoraş, numai că acum Ender nu ezită. Ridică piciorul şi-i zdrobi capul. Şarpele se zbătu şi se zvârcoli, dar îl apăsă cu toată puterea pe pardoseala din piatră. În cele din urmă, rămase nemişcat. Îl luă de jos şi-l scutură, până ce tot covoraşul se deşiră. Apoi, târându-l după el, începu să caute o ieşire.

Primul obiect găsit a fost o oglindă. Iar în luciul ei zări un chip pe care-l recunoscu cu uşurinţă. Era Peter; pe bărbie i se prelingea un firişor de sânge, iar printr-un colţ al gurii ieşea o coadă de şarpe.

Ender scoase un strigăt şi azvârli pupitrul. Puţinii băieţi din dormitor săriră speriaţi, dar Ender îşi ceru scuze şi ei plecară. Privi din nou pupitrul. Personajul lui rămăsese pe loc, uitându-se în oglindă. Căută un obiect cu care s-o spargă, dar nu găsi nimic, iar oglinda nu se putea desprinde din perete. În cele din urmă, aruncă cu şarpele în ea. Se sparse, dezvăluind o gaură. Din ea ieşiră zeci de şerpi mai mici, care-l muşcară cu repeziciune. Încercând să şi-i smulgă de pe el, personajul se prăbuşi şi muri.

Ecranul se întunecă şi apărură cuvintele:

JOC NOU?

Ender deconectă pupitrul.

În ziua următoare, câţiva comandanţi veniră la el sau îi trimiseră soldaţi să-i spună să nu-şi facă griji; cei mai mulţi dintre ei considerau că antrenamentele suplimentare erau o idee bună şi nu trebuia s-o abandoneze. Ca să se asigure că nimeni nu avea să-l mai deranjeze, trimiteau câţiva soldaţi de-ai lor, care aveau nevoie de antrenamente suplimentare.

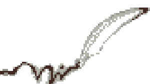
„Sunt tot atât de voinici cât gândacii care m-au atacat aseară. Dacă au de gând să încerce iarăşi, n-o să le fie uşor.” În seara aceea, în loc de o duzină de băieţi, veniră patruzeci şi cinci, mai mult decât o armată, şi, fie datorită prezenţei lor de partea lui Ender, fie datorită înfrângerii suferite cu o zi în urmă, agresorii nu apărură. Băiatul nu mai reveni în Ţara-din-Poveşti. Însă aceasta îi popula visele. Îşi reamintea întruna ce simţise când ucisese şarpele, strivindu-l, aşa cum rupsese urechea băiatului, aşa cum îl bătuse pe Stilson şi tot aşa cum îi fracturase braţul lui Bernard. Cum se ridicase după aceea şi văzuse chipul lui Peter privindu-l din oglindă. „Jocul ăsta ştie prea multe despre mine. Jocul spune minciuni sfruntate. Eu nu sunt Peter. N-am răul în inimă.”

Apoi, teama şi mai mare că *era* un ucigaş, însă unul mai priceput decât avea să fie Peter vreodată; că tocmai trăsătura aceasta îi încânta pe profesori. „Ei au nevoie de ucigaşi pentru războaiele cu gândacii. De oameni care zdrobesc feţele duşmanilor în ţărână şi le împrăştie sângele în spaţiu.”

„Ei bine, sunt omul vostru. Sunt nemernicul sângeros pe care l-aţi dorit când mi-aţi ordonat

apariţia pe lume. Sunt unealta voastră, şi ce mai contează dacă urăsc acea parte a mea de care aveţi cea mai mare nevoie? Ce contează că, atunci când şerpii cei mici m-au ucis în joc, eu am fost de acord cu ei şi m-am bucurat?”

9. LOCKE ŞI DEMOSTENE

— Nu te-am chemat aici ca să pierdem timpul. Ce dracu’ a făcut calculatorul?

— Nu ştiu.

— Cum a putut lua o fotografie a fratelui lui şi s-o introducă în grafica jocului ăluia?

— Domnule colonel, nu eu sunt programatorul. Ştiu doar că în jocul acesta nu s-a mai ajuns niciodată până aici. Ţara-din-Poveşti era şi aşa un loc special, dar acum nu mai e tot Ţara-din-Poveşti. Este dincolo de Capătul Lumii, şi…

— Cunosc numele alea. Nu ştiu însă ce-nseamnă!

— Ţara-din-Poveşti era programată. Apare şi în alte câteva jocuri. Dar despre Capătul Lumii nu ştim absolut nimic.

— Nu-mi place ca un calculator să-i zăpăcească în felul ăsta mintea. Peter Wiggin este persoana cea mai influentă din viaţa lui, cu excepţia surorii sale, Valentine.

— Iar jocurile au fost create în scopul de a-i ajuta să se formeze, să găsească lumi în care să se simtă cât mai bine.

— N-ai înţeles, nu-i aşa, maior Imbu? Eu nu vreau ca Ender să se simtă bine la sfârşitul lumii. Misiunea noastră aici nu este de a ne distra la sfârşitul lumii.

— Sfârşitul lumii din joc nu înseamnă neapărat sfârşitul omenirii în războiul cu gândacii. Pentru Ender are un înţeles aparte.

— Perfect. Care anume?

— Nu ştiu, domnule. Nu sunt eu puştiul. Întrebați-l pe el.

— Maior Imbu, te întreb pe tine!

— Ar putea avea o mie de înţelesuri.

— Zi-mi unul!

— Aţi izolat băiatul. Poate că el doreşte sfârşitul acestei lumi, sfârşitul Şcolii de Luptă. Sau poate că-i vorba despre sfârşitul lumii în care a crescut ca băieţaş, al căminului său. Sau poate că-i felul lui de-a reacţiona faţă de băieţii pe care i-a băgat în spital aici Ender e un puşti sensibil, o ştiţi doar, şi a făcut nişte lucruri destul de rele asupra altora, de aceea poate că doreşte sfârşitul acelei lumi.

— Sau poate că răspunsul e cu totul altul. Jocul acela este o relaţie între copil şi calculator. Laolaltă, ei creează poveşti. Poveştile respective sunt adevărate, în sensul că reflectă realitatea vieţii copilului Asta-i tot ce ştiu.

— Să-ţi spun şi ce ştiu eu, maior Imbu. Imaginea aceea, a lui Peter Wiggin, nu putea fi luată dintr-unul dintre fişierele noastre din şcoală. După venirea lui Ender aici, nu mai avem nimic despre fratele lui. Totuşi, imaginea din oglindă e recentă!

— A trecut doar un an şi jumătate, domnule, cât de mult se putea schimba băiatul?

— Acum are cu totul altă pieptănătură. Gura i-a fost modificată ortodental. Am solicitat Pământului o fotografie actuală şi le-am comparat. Singurul fel în care calculatorul şcolii putea obţine o imagine similară era s-o ceară de la un calculator pământean. Dar unul care să nu fie în reţeaua FI. Aşa ceva ar fi necesitat autorizaţii speciale. Noi nu putem merge pur şi simplu în Comitatul Guilford din Carolina de Nord ca să luăm o poză din dosarele şcolii de acolo. A autorizat cineva din şcoala noastră o asemenea acţiune?

— Nu înţelegeţi, domnule. Calculatorul Şcolii de Luptă este o simplă părticică din reţeaua FI. Dacă noi dorim o fotografie, ne trebuie o autorizaţie, dar dacă programul jocului decide că poza e necesară...

— N-are decât s-o ceară şi-o capătă.

— Nu în fiecare zi. Doar când e spre binele copilului.

— Perfect, e spre binele lui. Dar de ce? Fratele lui e periculos, a fost respins de noi pentru că e una dintre cele mai rele fiinţe omeneşti de care ne-am atins vreodată. De ce-i atât de important pentru Ender? De ce, după atâta timp?

— Domnule, vă răspund cu toată sinceritatea că habar n-am. Iar programul jocului este astfel făcut încât nu ne poate spune. Poate că, de fapt, nu ştie nici el. Este un teritoriu necunoscut.

— Vrei să spui că programul improvizează pe măsură ce se derulează acţiunea?

— Cam aşa ceva.

— Ei bine, atunci mă simt ceva mai bine. Crezusem că numai eu procedez aşa.

Valentine sărbători singură aniversarea celor opt ani ai lui Ender, în păduricea din spatele noii lor case din Greensboro. Curăţă un petic de sol, îndreptându-l şi îndepărtând acele de brad, apoi zgârie numele lui Ender pe pământ cu o crenguţă. După aceea, făcu un rug mititel din cetină şi rămurele şi-l aprinse. Înălţându-se, fumul se împleti cu crengile şi cetina brazilor de deasupra. „Tot mai sus, în spaţiu”, îşi spuse ea în gând. „Până la Şcoala de Luptă.”

Nu primiseră nicio scrisoare şi, din câte ştiau, nici scrisorile lor nu ajunseseră la destinaţie. După plecarea lui Ender, mama şi tata stăteau la masă şi-i

transmiteau scrisori lungi, la fiecare câteva zile. După o vreme, o făcuseră săptămânal, iar după ce nu primiseră niciun răspuns, lunar. Acum trecuseră doi ani de când fusese luat şi nu mai existau scrisori – absolut niciuna – şi nici măcar amintirea zilei lui de naştere. „E mort, se gândi ea cu amărăciune, pentru că noi l-am uitat.”

Totuşi, Valentine nu-l uitase. Făcea astfel încât părinţii ei să nu-şi dea seama şi în primul rând nu îi spusese nicio vorbă lui Peter despre cât de mult se gândea ea la Ender, cât de adesea îi scria scrisori la care ştia că n-avea să-i răspundă. Iar când mama şi tata îi anunţaseră că părăseau oraşul, pentru a se muta tocmai în Carolina de Nord, Valentine înţelesese că ei nu se mai aşteptau să-l revadă vreodată pe Ender. Plecau din singurul loc unde el ştia să-i caute. Cum avea Ender să-i găsească aici, printre copacii aceştia, sub cerul greu şi schimbător? Toată viaţa lui trăise în adâncul coridoarelor, iar dacă se mai afla încă în Şcoala de Luptă, acolo exista şi mai puţină natură. Ce ar fi crezut el despre toate astea?

Valentine ştia de ce se mutaseră aici. Era pentru binele lui Peter; pentru ca viaţa printre copaci şi mici vieţuitoare, natura în formă primitivă, aşa cum o puteau concepe mama şi tata, să-l domolească pe ciudatul şi chiar înfricoşătorul lor fiu. Şi, într-un fel, avură succes. Peter acceptă imediat natura. Făcea plimbări lungi – sub cerul liber, traversând păduri şi câmpii –, mergând uneori o zi întreagă, doar cu un rucsac în care ducea două-trei sandvişuri, pupitrul său şi un briceag mic.

Însă Valentine ştia. Văzuse o veveriţă pe jumătate jupuită, răstignită pe beţe înfipte în pământ. Şi-l imaginase pe Peter punând capcana, capturând-o,

apoi despicând atent pielea şi jupuind-o, fără să-i sfârtece abdomenul, privind muşchii zvâcnind şi încordându-se. Oare după câtă vreme murise veveriţa? Iar în tot timpul acela, Peter stătuse în preajmă, jucându-se pe pupitru, pe când viaţa veveriţei se scurgea.

La început, fata se îngrozise şi fusese gata să vomite la cină, privindu-l pe fratele ei mâncând cu poftă şi pălăvrăgind vesel. Mai târziu, gândindu-se, îşi dăduse seama că, probabil, pentru Peter reprezenta un soi de magie, aşa cum erau rugurile ei mititele; un sacrificiu menit să domolească zeii întunecaţi ce-i hăituiau sufletul. Mai bine să tortureze veveriţe decât pe copii. Peter fusese dintotdeauna un grădinar al suferinţei, sădind-o, îngrijind-o şi devorând-o nesăţios atunci când era pârguită; mai bine aşa, în doze mici şi concentrate, decât să perpetueze o cruzime surdă faţă de colegii de şcoală.

— Un elev model, spuneau profesorii lui. Păcat că nu avem o sută ca el în şcoală. Studiază permanent şi predă toate lucrările la timp. Îi place să înveţe.

Valentine ştia însă că era o înşelătorie. Adevărat, lui Peter îi plăcea să înveţe, însă profesorii nu aveau niciun merit. Învăţase totul acasă, prin intermediul pupitrului, conectându-se la biblioteci şi baze de date cu Valentine. Însă la şcoală se comporta de parcă era fascinat de lecţiile puerile. „Tii! Niciodată nu m-am gândit că aşa arată broaştele *pe dinăuntru”,* zicea el, apoi acasă studia combinările celulelor în organisme prin intermedierea filotică a ADN-ului. Peter era un maestru al disimulării şi-i păcălea pe toţi profesorii săi.

Totuşi, era bine! Nu se mai bătea. Nu mai intimida. Se înţelegea cu toată lumea. Era un nou Peter.

Toţi credeau asta. Tata şi mama o spuneau atât de des, încât lui Valentine îi venea să ţipe la ei: „Nu-i un nou Peter! E vechiul Peter, dar mult mai inteligent!”

„Cât de inteligent? Mai inteligent decât *tine,* tată! Mai inteligent decât *tine,* mamă! Mai inteligent decât orice persoană pe care o cunoaşteţi.”

„Dar nu mai inteligent decât mine.”

— Mă gândeam, rosti Peter, dacă să te ucid sau nu.

Valentine se rezemă cu spatele de tulpina bradului; din rugul ei mititel rămăseseră doar câţiva tăciuni.

— Şi eu te iubesc, Peter.

— Ar fi foarte uşor. Faci mereu focurile astea cretine. Ţi-aş da una în cap, să te-ameţesc, şi-apoi ţi-aş da foc.

— Eu mă gândisem să te castrez în timpul somnului.

— Nu-i adevărat. Tu te gândeşti la asemenea lucruri numai când sunt eu prezent. Scot din tine tot ce-ai mai bun. Nu, Valentine, am hotărât să nu te omor. Am hotărât că mă vei ajuta.

— Zău?

Cu câţiva ani în urmă, Valentine ar fi fost înspăimântată de ameninţările fratelui ei. Acum nu-i mai era frică. Nu pentru că nu-l credea pe Peter capabil s-o ucidă. Nu-şi putea imagina nimic într-atât de teribil încât Peter să nu fie în stare să-l facă. Ştia însă că el nu era nebun; se putea controla. Deţinea un autocontrol superior tuturor oamenilor cunoscuţi de Valentine, exceptând-o, poate, pe ea. Peter îşi putea amâna o dorinţă oricât ar fi fost nevoie; îşi putea masca orice sentiment. De aceea, fata ştia că nu i-ar fi făcut ei niciun rău, decât dacă câştigul ar fi justificat riscul. Şi nu-l justifica. Într-un fel, tocmai acesta era motivul pentru care îl prefera pe Peter altora. Acţiona întotdeauna doar mânat de un interes personal, dar o

făcea inteligent. De aceea, pentru a rămâne în siguranţă, ea nu trebuia decât să se asigure că Peter avea interesul s-o ştie vie.

— Valentine, lucrurile se precipită. Am urmărit mişcările trupelor din Rusia.

— Ce tot vorbeşti?

— Vorbesc despre lumea din jur, Val. Ai auzit de Rusia? De marele imperiu? De Tratatul Varşovia? Sunt stăpânitorii Eurasiei, din Ţările de Jos până în Pakistan.

— Dar nu-şi publică mişcările trupelor.

— Bineînţeles că nu. Însă publică orarele trenurilor de pasageri şi al mărfarelor. Mi-am programat pupitrul să le analizeze şi să extrapoleze deplasările pe aceleaşi rute ale trupelor secrete. Să facă asta pentru ultimii trei ani. Ştii ce-am descoperit? Că, de şase luni, deplasările s-au înmulţit. Se pregătesc de război.

— Şi Liga? Şi gândacii?

Valentine nu înţelegea unde voia Peter să ajungă: o provoca deseori la asemenea discuţii legate de interpretări ale evenimentelor mondiale. O folosea pe ea ca să-şi testeze ideile şi să le îmbunătăţească. Cu ocaziile respective, fata îşi dezvolta propria gândire. Descoperise că, deşi rareori cădea de acord cu Peter despre felul cum *trebuia* să fie lumea, aveau aceeaşi părere asupra modului cum *era* aceasta de fapt. Deveniseră pricepuţi în a cerne informaţiile exacte din articolele ziariştilor incredibil de ignoranţi şi naivi. „Turma reporterilor”, cum le spunea Peter.

— Amiralul e sus, nu? El ştie ce se întâmplă cu flota. Ori au aflat că gândacii nu mai reprezintă o ameninţare reală, ori se pregătesc de bătălia finală.

Indiferent care-i adevărul, războiul cu gândacii va lua sfârşit. Ruşii au în vedere perioada următoare.

— Dacă deplasează trupe, trebuie să aibă acordul Strategului.

— Este o problemă internă a Tratatului Varşovia.

Era destul de tulburător. Din clipa începerii Războiului cu Gândacii, faţada păcii şi cooperării rămăsese neclintită. Acum, Peter detectase o perturbare majoră a ordinii mondiale. Valentine avea o imagine mintală limpede ca o amintire despre cum fusese lumea înainte ca gândacii s-o determine să instaureze pacea.

— Deci revenim la situaţia dinainte…

— Cu unele schimbări. Datorită câmpurilor de forţă, armele nucleare au devenit inutile. Va trebui să ucidem numai cu miile, nu cu milioanele. Peter rânji: Val, trebuie să se întâmple! În clipa de faţă există uriaşa Flotă Internaţională, sub hegemonie americană. Când războiul cu gândacii va lua sfârşit, puterea aceea o să dispară, deoarece nu se bazează decât pe spaima comună faţă de inamici. Brusc, vom privi în jur şi vom descoperi că niciuna dintre vechile alianţe nu mai există, cu o excepţie: Tratatul Varşovia. Adică forţa dolarului împotriva a cinci milioane de lasere. Noi vom deţine centura asteroizilor, însă ei vor avea Pământul, şi păpica ţi se va termina destul de repede în spaţiu dacă n-ai o planetă pe care să te bazezi.

Valentine era mai degrabă tulburată de calmul băiatului.

— Să-nţeleg că aici întrevezi tu marea ocazie a lui Peter Wiggin?

— E vorba de ocazia *noastră,* Val!

— Peter, tu ai doisprezece ani. Eu, zece. Există un cuvânt pentru persoanele de vârsta noastră. Ni se spune „copii” şi suntem trataţi ca nişte căţeluşi.

— Însă noi nu *gândim* ca alţi copii, nu-i aşa, Val? Noi nu *vorbim* ca alţi copii. Şi, în primul rând, noi nu *scriem* ca alţi copii.

— Pentru o discuţie care a început prin ameninţări cu moartea, cred că ne-am cam îndepărtat de subiect.

Cu toate acestea, Valentine se simţea extrem de aţâţată. În privinţa scrisului îl întrecea pe Peter. O ştiau amândoi. Odată, el încercase o caracterizare, spunând că el putea să sesizeze ce anume detestă oamenii cel mai mult la propria persoană şi să-i intimideze, în vreme ce Val putea să vadă ce însuşiri îşi apreciază oamenii cel mai mult şi astfel să-i măgulească. Era o afirmaţie cinică, însă adevărată. Valentine avea talentul de a-i convinge pe alţii asupra punctului ei de vedere – îi putea convinge că îşi doreau ceea ce voia *ea* să-şi dorească. Pe de altă parte, Peter îi putea doar face să se teamă de ceea ce voia *el* să se teamă. Când i-o spusese prima dată lui Valentine, fata refuzase să-l asculte. Voia să creadă că reuşea să convingă oamenii pentru că avea dreptate, nu pentru că era inteligentă. Însă, oricât îşi repeta că nu dorise niciodată să exploateze pe cineva, aşa cum făcea Peter, se bucura să ştie că putea, în felul ei, să controleze alţi oameni. Şi nu doar să le controleze acţiunile. Într-un anume mod, le putea manipula dorinţele. Îi era ruşine de satisfacţia pe care o resimţea din cauza acestei puteri, şi totuşi uneori se trezea utilizând-o. Pentru ca profesorii să facă ceea ce dorea ea şi alţi colegi. Pentru ca mama şi tata să vadă lucrurile în felul ei. Uneori, era capabilă să-l convingă chiar şi pe Peter. Asta era cel mai înspăimântător – că-

l putea înţelege destul de bine, că avea cu el o empatie care-i permitea să-i pătrundă în suflet. Existau în caracterul lui Valentine mai multe trăsături din Peter decât ar fi suportat ea să recunoască, deşi, uneori, cuteza să le analizeze. În timp ce Peter vorbea, fata se gândea: „Visezi la putere, dar în felul meu sunt mult mai puternică decât tine.”

— Am studiat istoria, spuse băiatul. Am învăţat despre şabloanele comportării umane. Există perioade când omenirea se rearanjează şi, în asemenea momente, cuvintele corecte pot schimba lumea. Gândeşte-te ce-a făcut Pericle în Atena, sau Demostene…

— Păi… au izbutit să distrugă Atena.

— Pericle, da, însă Demostene n-a greşit în privinţa lui Filip…

— Sau l-a provocat…

— Vezi? Asta fac istoricii: argumentează despre cauză şi efect. De fapt, există momente când omenirea este în derută, iar glasul potrivit în locul potrivit poate s-o urnească. De pildă, Thomas Paine şi Ben Franklin. Bismarck… Lenin…

— Nu-s tocmai cazuri similare.

Îl contrazicea acum din obişnuinţă; pricepuse unde voia să ajungă şi se gândea că putea fi posibil.

— Nici nu mă aşteptam să-nţelegi imediat. Tu continui să crezi că profesorii cunosc lucruri care merită învăţate.

„Înţeleg mai multe decât crezi tu, Peter.”

— Deci te vezi în rolul lui Bismarck?

— Mă văd ca pe un individ care ştie cum să infiltreze idei în conştiinţa publică. Nu s-a întâmplat niciodată să faci o observaţie inteligentă, pentru ca,

după câteva săptămâni, s-o auzi în conversaţia a doi adulţi necunoscuţi ţie? Sau la video?

— Întotdeauna mi-am zis c-o auzisem din altă parte, mai demult, şi doar mi se părea că-i originală.

— Greşeai! Surioară, în toată lumea asta există cel mult două sau trei mii de oameni la fel de inteligenţi ca noi. Iar aceştia duc o viaţă obişnuită. Fie sunt nişte profesori amărâţi, fie se ocupă de cercetare. Foarte puţini ocupă poziţii de putere.

— Bănuiesc că noi suntem ăia.

— Foarte amuzant! Ca un iepure şchiop!

— Cred că sunt câţiva prin pădurile din jur.

— Ţopăind în cerculeţe…

Valentine râse de imaginea aceea grotescă, apoi se urî pentru că o făcuse.

— Val, noi putem introduce genul de idei pe care toţi să le repete după două săptămâni. O putem face! Nu trebuie să aşteptăm până vom fi mari şi întemniţaţi în obişnuinţa unei slujbe.

— Peter, ai *doisprezece ani!*

— Nu, în reţele n-am vârstă. Pe reţele pot pune orice nume doresc şi tu poţi face la fel.

— Pe reţele suntem identificaţi drept elevi şi nu putem nici măcar intra în dezbateri, decât ca auditoriu, adică fără să putem spune *nimic.*

— Am un plan.

— Mereu ai câte un plan.

Se prefăcu nepăsătoare, dar ciuli urechile atentă.

— Putem intra în reţele ca adulţi, sub orice nume dorim, dacă tata ne pune pe codul lui de acces.

— De ce-ar face-o? Avem deja accesul de elevi. Ce o să-i spui: că-ţi trebuie accesul lui de cetăţean, ca să poţi cuceri lumea?

— Nu, Val. *Eu* n-o să-i spun nimic. *Tu* o să-i spui cât eşti de îngrijorată pentru mine. O să-i spui că eu încerc din răsputeri să mă comport cât mai bine la şcoală, dar tu ştii că mă înnebuneşte faptul că nu pot discuta cu persoane cu adevărat inteligente. Toţi îmi vorbesc de sus pentru că-s tânăr şi n-ajung niciodată să conversez cu *egalii* mei. Poţi dovedi că sunt tot mai nefericit.

Valentine se gândi la veveriţa ucisă din pădure şi-şi dădu seama că până şi descoperirea aceea făcea parte din planul lui Peter. Sau cel puţin o *introdusese* ulterior în planul său.

— Convinge-l să ne autorizeze să-i folosim accesul de cetăţean. Să accepte să ne tăinuim identitatea, pentru ca oamenii să ne acorde respectul intelectual pe care-l merităm.

Fata îl putea contrazice în chestiunile teoretice, dar nu şi în cele practice. Nu-i putea spune: „Ce te face să crezi că meriţi respect?” Citise despre Adolf Hitler. Se întrebase cum fusese acesta la doisprezece ani. Nu atât de inteligent, nu asemănător lui Peter, dar probabil tânjise la glorie. Şi cum ar fi evoluat oare lumea, dacă în copilărie Hitler ar fi suferit, de pildă, un accident?

— Val, rosti Peter, ştiu ce crezi despre mine: îţi spui că nu sunt un individ cumsecade.

Valentine azvârli spre el un ac de brad.

— O săgeată prin inima ta.

— De mai mult timp voiam să discut cu tine, dar mi-a fost teamă.

Ea luă un alt ac între buze şi-l suflă către fratele ei. Căzu aproape imediat.

— Altă lansare ratată.

„De ce se preface că este slab?”

— Val, mă temeam că n-o să mă crezi. Că nu vei crede c-o pot face.

— Peter, sunt convinsă că poţi face orice şi probabil vei face.

— Însă mă temeam şi mai mult c-o să mă crezi şi o să-ncerci să mă opreşti.

— Haide, ameninţă-mă iarăşi că mă ucizi!

„Chiar crede că *eu* pot fi păcălită de masca asta de băiat cuminte?”

— Bun, am un simţ al umorului mai sumbru. Iartă-mă! Ţi-ai dat seama că te tachinam. Am nevoie de ajutorul tău.

— Tu eşti exact ceea ce-i trebuie lumii. Un băiat de doisprezece ani care să ne rezolve toate problemele.

— Nu-i vina mea că am doisprezece ani. Şi nu-i vina mea că acum mi se oferă ocazia. Acum e momentul când pot modela evenimentele. În perioadele de instabilitate, lumea recurge întotdeauna la democraţie şi învingător va fi cel cu glasul mai puternic. Toţi cred că Hitler a ajuns la putere datorită trupelor sale, datorită soldaţilor setoşi de sânge, şi există un adevăr în asta, pentru că, în lumea reală, puterea se clădeşte pe ameninţarea cu moartea şi pe dezonoare. Dar, de fapt, Hitler a ajuns la putere prin vorbe, prin vorbele potrivite la momentul potrivit.

— Tocmai mă gândeam să-l compar cu tine.

— Eu nu-i urăsc pe evrei, Val. Nu vreau să distrug pe nimeni şi nu doresc niciun fel de război. Vreau ca lumea să rămână unită. E ceva rău în asta? Nu vreau să revenim la situaţia dinainte. Ai citit despre războaiele mondiale?

— Da.

— Putem ajunge la aşa ceva. Sau, mai rău. Ne putem trezi prinşi în Tratatul Varşovia. N-ar fi o ipoteză interesantă?

— Peter, noi suntem copii, nu-nţelegi? Mergem la şcoală, creştem…

Dar chiar în timp ce căuta contraargumente, Valentine dorea ca fratele ei s-o convingă. Dorise s-o convingă din capul locului. Băiatul însă nu ştia că deja câştigase.

— Dacă eu cred asta, dacă accept asta, atunci ar trebui să stau şi să privesc cum se pierd ocaziile; dar când voi fi destul de mare, atunci va fi prea târziu. Val, ascultă-mă! Ştiu ce crezi şi ce simţi în privinţa mea, ştiu ce ai crezut dintotdeauna. Am fost un frate rău. Am fost crud cu tine, iar cu Ender – şi mai crud. Dar nu v-am urât. V-am iubit pe amândoi. Trebuie însă… trebuie să obţin *controlul,* mă-nţelegi? E cel mai important lucru pentru mine, e darul meu cel mai de preţ; pot vedea unde-s punctele slabe, cum pot fi ele atacate şi folosite. Pur şi simplu, văd *toate* astea fără efort! Aş fi putut deveni om de afaceri şi să conduc o supercorporaţie. M-aş fi zbătut şi aş fi manipulat, până ajungeam în vârf, dar ce aş fi obţinut? Nimic! Eu voi conduce, Val, eu voi controla. Însă vreau să fie ceva care să merite. Vreau să reuşesc ceva important. O *Pax Americana* în întreaga lume. Pentru ca atunci când va veni altcineva, după ce-i batem pe gândaci, când va apărea altcineva ca să ne cotropească, să constate că noi ne-am extins deja pe o mie de planete, că între noi domneşte pacea şi suntem imposibil de învins. Înţelegi? Vreau să salvez omenirea de la autodistrugere.

Valentine nu-l auzise niciodată vorbind cu atâta sinceritate. Fără urmă de ironie, fără undă de

minciună în glas. Devenise mult mai iscusit. Sau poate că atingea adevărul.

— Deci un băiat de doisprezece ani şi surioara lui mai mică vor salva lumea?

— Ce vârstă avea Alexandru? N-o să fac totul peste noapte. Acum abia încep. Dacă o să m-ajuți…

— Nu cred că ceea ce le-ai făcut veveriţelor a fost numai în scopul de-a impresiona. Cred c-ai făcut-o de plăcere.

Brusc, Peter izbucni în plâns şi-şi ascunse faţa în palme. Val bănui că se prefăcea, totuşi căzu pe gânduri. Era într-adevăr posibil s-o iubească şi să accepte, în clipa aceea extrem de importantă, să se arate slab în faţa ei pentru a-i câştiga dragostea. „Mă manipulează, îşi spuse, dar asta nu înseamnă că nu-i sincer.” Obrajii îi erau umezi şi ochii înroşiţi când îşi îndepărtă palmele.

— Ştiu, zise el. De asta mă tem cel mai mult. Că, de fapt, sunt un monstru. Nu vreau să fiu un ucigaş, dar n-am ce-i face…

Nu-l văzuse niciodată trădând atâta vulnerabilitate. „Cât de abil eşti, Peter. Ţi-ai păstrat slăbiciunea ca s-o poţi folosi acum şi să mă impresionezi.” Şi totuşi, o impresionase. Deoarece, dacă era adevărat, fie şi pe jumătate, atunci fratele ei nu era un monstru, iar ea îşi putea satisface dragostea de putere, atât de asemănătoare cu a lui, fără teama de a deveni ea însăşi monstruoasă. Ştia că Peter calcula chiar şi acum, însă credea că, înapoia tuturor calculelor, spunea adevărul. Fusese ascuns sub multe straturi, dar el testase până îi descoperise încrederea.

— Val, dacă nu mă ajuţi, nu ştiu ce voi deveni. Însă dacă eşti lângă mine, dacă eşti partenerul meu, mă poţi opri să devin… aşa. Ca oamenii răi.

Ea încuviinţă din cap. „Doar pretinzi că împarţi puterea cu mine, se gândi, dar, de fapt, eu am putere asupra ta, chiar dacă n-o ştii.”

— Bine. O să te-ajut.

Începură să experimenteze imediat ce intrară pe codul de acces de cetăţean al tatălui. Se feriră de reţelele care cereau utilizarea numelui real. Nu era greu, deoarece numele reale contau numai în privinţa banilor. Ei n-aveau nevoie de bani. Lor le trebuia respect şi pe acesta îl puteau câştiga. Cu nume false, în reţelele cu adevărat importante, puteau juca orice rol. Bătrâni, femei de vârstă mijlocie, oricine, atâta vreme cât erau atenţi cum scriau. De văzut nu li se vedeau decât cuvintele, ideile. În reţele, toţi cetăţenii porneau de pe poziţii egale.

La primele încercări folosiră nume care să poată fi abandonate ulterior, nu identităţile plănuite de Peter să ajungă faimoase şi influente. Bineînţeles, nu erau invitaţi să participe la marile forumuri publice naţionale şi internaţionale – puteau asista doar ca spectatori, până să fie invitaţi sau aleşi. Dar luau parte şi priveau, citind eseurile publicate de nume celebre şi asistând la discuţiile afişate pe pupitrele lor.

Începură să-şi insereze comentariile în dezbateri minore, unde oamenii simpli le comentau pe cele importante. La început, Peter insistă să fie în mod deliberat incendiare: „Nu putem afla cum funcţionează stilul nostru dacă nu avem răspunsuri – iar dacă suntem banali, n-o să ne răspundă nimeni.”

Nu erau banali şi oamenii reacţionară. Răspunsurile primite public, prin reţea, erau caustice; cele expediate prin poştă, strict personale, erau vitriolante.

Însă ei învăţară care anume atribute ale textelor erau considerate copilăreşti şi imature. Îmbunătăţiră stilul.

Când Peter aprecie că ştiau să scrie ca adulţii, renunţă la vechile identităţi şi începură să se pregătească pentru a atrage cu adevărat atenţia.

— Se pare că ne-am separat complet. Vom scrie despre lucruri diferite şi în momente diferite. Nu ne vom referi niciodată la celălalt. Tu vei publica în special în reţelele de pe coasta vestică, iar eu în sud. Subiectele – locale. Aşa că, mai întâi documentează-te!

Se documentară. Uneori părinţii se îngrijorau văzându-i pe Valentine şi Peter permanent împreună, cu pupitrele sub braţ. Dar nu se puteau plânge – aveau note bune şi Valentine exercita o influenţă pozitivă asupra lui Peter. Schimbase complet atitudinea fratelui ei faţă de lumea înconjurătoare. Erau împreună în păduri, când vremea era frumoasă; sau în cofetării şi grădini interioare, atunci când ploua, şi-şi compuneau comentariile politice. Peter lucrase cu grijă ambele personaje, pentru ca niciunul să n-aibă toate ideile sale; rămăseseră chiar şi câteva identităţi suplimentare pe care obişnuiau să le utilizeze pentru opiniile complet contrare.

— Să-i lăsăm pe amândoi să-şi găsească singuri calea, spusese băiatul.

Odată, obosită să mai tot scrie şi să rescrie până când Peter se arăta mulţumit, Valentine exclamase:

— N-ai decât să scrii şi singur!

— Nu pot, răspunse el. Nu se poate ca ambele personaje să se confunde. Niciodată! Nu uita că, într-o bună zi, vom fi suficient de celebri pentru a fi analizaţi. Va trebui ca, de fiecare dată, să ieşim drept individualităţi distincte.

Valentine continuă să scrie. Principala ei identitate în reţele era Demostene; numele îl alesese Peter. El îşi spunea Locke. Erau, în mod evident, pseudonime, dar şi asta făcea parte din plan.

— Cu puţin noroc, treptat vor încerca să ghicească cine suntem.

— Dacă devenim suficient de celebri, guvernul poate oricând să ne afle identităţile reale.

— Când se va întâmpla asta, o să fim prea bine consolidaţi ca să ne afecteze. S-ar putea ca oamenii să fie şocaţi, aflând că Demostene şi Locke sunt doi copii, dar vor fi deja obişnuiţi să ne asculte.

Începură să compună dezbateri pentru personajele lor. Valentine pregătea prima intervenţie, iar Peter îi răspundea sub un nume fals. Răspunsul lui era inteligent şi dezbaterea era animată, cu multe invective rafinate şi o bună retorică politică. Valentine avea un talent special în privinţa aliteraţiilor, ceea ce făcea frazele ei memorabile. După aceea, introduceau dezbaterea în reţea, conferindu-i o durată rezonabilă, care să creeze impresia spontaneităţii. Uneori, alţi participanţi la reţea trimiteau comentariile lor, dar, în general, cei doi fraţi le ignorau sau îşi adaptau replicile.

Peter urmărea atent frazele lor cele mai bune şi investiga periodic reţeaua, verificând dacă nu se reluau în alte părţi. Majoritatea erau repetate ici-colo, iar unele apărură chiar în dezbaterile majore din reţelele de prestigiu.

— Suntem citiţi, spuse el. Ideile se răspândesc.

— Mai degrabă frazele.

— Ele constituie măsura. Uită-te, avem ceva influenţă. Deocamdată, nimeni nu ne citează nominal, dar discută aspectele pe care le abordăm. Practic, îi

ajutăm să-şi alcătuiască lista de subiecte a dezbaterilor. Pătrundem!

— N-ar trebui să încercăm să intrăm în dezbaterile principale?

— Nu. Aşteptăm să ne invite.

Trecură numai şapte luni până când una dintre reţelele de pe coasta vestică îi trimise un mesaj lui Demostene. I se oferea o rubrică săptămânală într-un program de ştiri destul de bun.

— Nu pot avea o rubrică săptămânală, zise Valentine. Eu n-am nici măcar ciclul lunar.

— Între cele două nu există nicio legătură, replică Peter.

— Pentru mine există. Sunt încă un copil.

— Spune-le că eşti de acord, dar, pentru că nu vrei să-ţi dezvălui adevărata identitate, plata să ţi-o facă sub formă de timp de acces în reţea. Un nou cod de acces prin identitatea corporaţiei lor.

— Ca atunci când guvernul vrea să mă urmărească…

— Să fii pur şi simplu o persoană anonimă care poate accede prin intermediul lor. În felul ăsta, codul de acces de cetăţean al tatei nu mai e implicat. Totuşi, nu pot înţelege de ce-l vor pe Demostene înaintea lui Locke?

— Talentul se ridică la suprafaţă.

Ca joc, era distractiv. Lui Valentine nu-i plăceau însă unele poziţii pe care Peter i le impunea lui Demostene. Acesta începuse să se dezvolte ca un paranoic anti-Varşovia. O deranja, deoarece Peter era cel care ştia cum să exploateze teama în scrierile lui – ea trebuia să-i ceară idei despre cum s-o facă. Între timp, Locke al lui urma strategiile moderate, empatice ale fetei. Într-un fel, avea sens. Făcând-o pe ea să-l

scrie pe Demostene, însemna că şi băiatul avea o oarecare empatie, tot aşa cum Locke ar fi putut exploata temerile oamenilor. Însă efectul principal era că o ţinea legată strâns de Peter. Nu-l putea părăsi, ca să-l folosească pe Demostene în scop personal. N-ar fi ştiut cum s-o facă. Relaţia era însă valabilă în ambele direcţii. El nu-l putea scrie pe Locke, fără ajutorul surorii sale. Sau putea?

— M-am gândit că ideea este de a unifica lumea. Dacă scriu aşa cum zici tu că ar trebui s-o fac, Peter, atunci nu înseamnă că aţâţ la război împotriva Tratatului Varşovia?

— Nu la război, ci la deschiderea reţelelor şi interzicerea interceptărilor. Schimbul liber de informaţii. Respectarea regulamentelor Ligii, ce Dumnezeu!

Fără să vrea, Valentine începu să vorbească în stilul lui Demostene, deşi în niciun caz nu-i împărtăşea opiniile.

— Toţi ştiu că Tratatul Varşovia trebuia considerat ca o singură identitate legislativă. Schimbul internaţional de informaţii continuă să fie liber. Dar între naţiunile care alcătuiesc Tratatul, toate astea sunt chestiuni de organizare internă. Din acest motiv, ele au fost de acord cu hegemonia americană în Ligă.

— Ai trecut de partea lui Locke, Val. Ai încredere în mine. Trebuie să ceri desfiinţarea statutului oficial al Tratatului. Trebuie să inciţi rău de tot cât mai mulţi oameni. Ulterior, când vei începe să recunoşti necesitatea compromisului…

— Atunci n-o să mă mai asculte şi o să pornească războiul.

— Val, ai încredere în mine. Ştiu ce fac!

— De unde ştii? Nu eşti mai deştept ca mine şi nici n-ai mai făcut aşa ceva până acum.

— Am treisprezece ani, iar tu ai zece.

— Aproape unsprezece.

— Şi ştiu cum funcţionează lucrurile astea.

— Bine, o să fac cum zici tu. Dar fără chestiile alea cu „libertate sau moarte”.

— Ba şi cu ele.

— Şi într-o bună zi, când o să ne prindă şi-o să se întrebe de ce era atât de războinică surioara ta, sunt sigură că le vei spune că tu ai îndemnat-o.

— Eşti *sigură* că nu ţi-a venit ciclul, femeiuşco?

— Te urăsc, Peter Wiggin!

Pe Valentine o irită cel mai mult atunci când rubrica ei fu reprodusă de alte câteva reţele locale, iar tata începu s-o citească şi s-o comenteze în timpul mesei.

— În sfârşit, un om cu capul pe umeri, zise el, apoi reproduse câteva din pasajele pe care Valentine le ura cel mai mult din propria ei operă. E bine să conlucrăm cu hegemoniştii ăştia ruşi, acum că există gândacii, dar, după ce-i vom învinge, eu nu-i văd abandonând jumătate din lumea civilizată, nu, dragă?

— Cred că le iei pe toate prea în serios, replică mama.

— Îmi place acest Demostene. Îmi place cum gândeşte. Mă surprinde că nu-i în reţelele importante – l-am căutat în dezbaterile pe tema relaţiilor internaţionale, dar n-a participat la absolut niciuna.

Lui Valentine îi pieri pofta de mâncare şi părăsi masa. După un răstimp destul de lung, Peter o urmă.

— Bun, zise el, deci nu-ţi place să-l minţi pe tata. Şi ce dacă? *De fapt,* nu-l minţi. El nu ştie că tu eşti Demostene, iar Demostene nu spune ceea ce crezi tu

în realitate. Cele două se anulează reciproc; rezultanta lor e zero.

— Ăsta-i exact genul de raţionament care-l face pe Locke atât de imbecil.

Dar n-o îngrozea faptul că-şi minţea tatăl, ci că el era de acord cu Demostene. Crezuse că doar fraierii aveau să urmeze personajul acela.

După câteva zile, Locke fu solicitat pentru un editorial al unei reţele din New England, cu scopul precis de a oferi o replică popularei rubrici a lui Demostene.

— Nu-i rău pentru doi puşti care, laolaltă, au vreo opt fire de păr pubian, comentă Peter.

— E o cale lungă de la editorialistul unei reţele la conducătorul lumii, îi reaminti Valentine. E o cale atât de lungă, încât n-a făcut-o nimeni până acum.

— Ba s-a făcut. Cel puţin echivalentul ei moral. În primul meu articol, voi spune minciuni despre Demostene.

— Ei bine, Demostene nici măcar nu va observa că Locke există. Niciodată!

— Deocamdată…

Cu noile identităţi asigurate acum prin câştigurile de pe urma rubricilor permanente, foloseau codul de acces al tatei numai pentru personaje secundare, pe care le abandonau. Mama observase că petreceau prea mult timp în reţele.

— Numai munca, fără joacă, oboseşte puţin, îi reaminti ea lui Peter.

Băiatul lăsase mâna să-i tremure o fracţiune de secundă şi răspunse:

— Dacă tu crezi că ar trebui să mă opresc, bănuiesc că aş putea să ţin lucrurile sub control acum. Sunt absolut sigur.

— Nu, nu, spuse mama. Nu vreau să *te opreşti.* Doar… să fii atent, atât.

— Sunt atent, mamă.

Nimic nu era diferit, nimic nu se schimbase într-un an. Ender era sigur de asta, deşi parcă totul se acrise. Continua să fie primul în clasamentul individual şi nimeni nu se îndoia că o merita. La vârsta de nouă ani era şef de pluton în Armata Phoenix, comandată de Petra Arkanian.

Continua cu şedinţele de seară, la care participa acum un grup de soldaţi de elită, desemnaţi de comandanţi, deşi puteau veni şi soldaţi din ciclul întâi. Alai era, de asemenea, şef de pluton, în altă armată, şi rămăseseră prieteni buni. Shen nu avansase, dar asta nu reprezenta o barieră. Blândul Dink acceptase, în sfârşit, comanda şi-i urmase lui Rose Năsosu' la conducerea Şobolanilor. „Totul merge bine, *foarte* bine, n-aş fi putut cere ceva mai bun…" „Atunci de ce-mi urăsc viaţa?"

Parcurse etapele antrenamentelor şi ale jocurilor. Îi plăcea să-i înveţe pe băieţii din plutonul lui şi ei îl urmau cu loialitate. Era respectat de toţi şi tratat cu deferenţă la antrenamentul de seară. Alţi comandanţi veneau să studieze ce făcea. În sala de mese, soldaţii îi cereau permisiunea de a se aşeza la masa lui. Până şi profesorii erau politicoşi.

Era atât de respectat, încât îi venea să urle. Îi privea pe puştii din armata lui, de-abia ieşiţi din ciclul întâi, îi urmărea cum se jucau, cum râdeau de şefii lor atunci când credeau că nu-i vedea nimeni. Îl fascina camaraderia vechilor prieteni, care se ştiau de mulţi ani în Şcoala de Luptă, care râdeau şi povesteau

despre vechi bătălii, despre soldaţi şi comandanţi care absolviseră.

Însă cu vechii *lui* prieteni nu existau râsete şi depănare de amintiri. Doar muncă. Inteligenţă şi aţâţare provocate de joc, dar nimic altceva. Într-o seară, la un moment dat, făcuseră o pauză în timpul antrenamentului. Ender şi Alai discutau despre subtilităţi ale manevrelor în spaţiu deschis, când Shen apăruse lângă ei. Îi ascultase câteva clipe, apoi îl prinsese brusc de umeri pe Alai şi strigase:

— Nova! Nova! Nova!

Alai izbucnise în râs şi, pentru o secundă sau două, Ender îi privise rememorând împreună bătălia când manevrele în spaţii deschise fuseseră reale; şi cum trecuseră pe lângă băieţii mai mari şi…

După aceea îşi amintiseră de prezenţa lui.

— Iartă-ne, Ender, spusese Shen.

„Să-l iert? Pentru ce? Pentru că erau prieteni?”

— Şi eu am fost atunci acolo, să ştiţi, le zisese.

Iar ei îşi ceruseră scuze încă o dată. Înapoi la treabă. Înapoi la *respect.* Ender îşi dăduse seama că în râsetele lor, în prietenia lor, nu se gândiseră că era inclus şi el.

„De fapt, cum să fi crezut că am fost şi eu acolo? Am râs? M-am alăturat lor? Stăteam locului şi-i priveam aidoma unui profesor.

Aşa mă şi consideră. Un profesor. Soldatul legendar. Nu unul dintre *ei.* Nu cineva pe care-l îmbrăţişezi şi-i şopteşti *Salaam* la ureche.”

Asta durase numai atâta vreme cât el păruse o victimă. Cât păruse vulnerabil. Acum era supersoldatul şi devenise absolut singur.

„Plânge-ţi singur soarta, Ender.” Stând pe pat, scrise pe pupitrul său: „BIETUL ENDER”. Apoi râse şi

şterse cuvintele. „Nu există băiat sau fată din şcoala asta care n-ar dori să schimbe locul cu mine.”

Ceru pe pupitru jocul cu Ţara-din-Poveşti. Trecu, aşa cum făcea adesea, prin sătucul ridicat de pitici în deluşorul creat de leşul Uriaşului. Fusese uşor să construiască pereţi solizi din coastele uşor curbate, între care exista spaţiu suficient pentru ferestre.

Întregul schelet era împărţit în locuinţe ale căror uşi dădeau pe cărarea formată din şira spinării. Amfiteatrul public fusese scobit în pelvis, iar turma de ponei a sătucului păştea între picioarele gigantului. Ender habar n-avea cu ce se ocupau piticii, dar îl lăsau în pace când le traversa aşezarea şi nici el nu le făcea vreun rău.

Sări peste ridicătura de la baza pieţei publice şi coborî pe păşune. Poneii fugiră din calea lui. Nu-i urmări. De acum, Ender nu mai înţelegea modul de funcţionare a jocului. Pe timpuri, înainte de a ajunge prima dată la Capătul Lumii, totul era numai luptă şi situaţii ce trebuiau rezolvate – să ucizi duşmanii înainte de-a te ucide ei sau să-ţi dai seama cum poţi depăşi un obstacol. Acum însă nu ataca nimeni, nu apărea nicio luptă şi, oriunde s-ar fi dus, nu existau obstacole.

Cu excepţia, desigur, a camerei din castel.

Rămăsese singurul loc periculos. Iar Ender, oricât s-ar fi jurat că n-avea s-o mai facă, revenea mereu acolo, ucidea mereu şarpele, privea mereu chipul fratelui său şi mereu, orice ar fi făcut, murea.

Acum se întâmplă la fel. Încercă să folosească cuţitul de pe masă ca să desprindă o piatră din perete. Imediat ce îndepărtă mortarul, prin crăpătură începu să se reverse apă şi Ender privi cum personajul lui, acum nereacţionând la comenzi, se străduia cu

disperare să rămână în viaţă, să nu se înece. Ferestrele încăperii dispăruseră, apa crescu şi personajul se înecă. În tot acest timp, chipul lui Peter Wiggin rămase în oglindă şi-l privi.

„Sunt prins ca într-o capcană aici, se gândi Ender, captiv la Capătul Lumii, fără nicio ieşire.” Şi înţelese atunci, în sfârşit, ce însemna gustul amar ce-l însoţea în ciuda tuturor succeselor sale din Şcoala de Luptă. Era gustul disperării.

Când Valentine ajunse la şcoală, toate căile de acces erau păzite de soldaţi în uniforme. Aceştia nu stăteau nemişcaţi, aidoma unor santinele, ci se plimbau de colo-colo, parcă aşteptând pe cineva dinăuntru, care urma să-şi termine treburile. Purtau uniformele Marinei FI, aceleaşi care se puteau vedea pe video în lupte sângeroase. Locul căpătase un aer de aventură; toţi elevii comentau aţâţaţi.

Nu şi Valentine. În primul rând, o făcu să se gândească la Ender. În al doilea rând, o sperie. Recent, cineva publicase un comentariu virulent la adresa antologiei de articole a lui Demostene. Comentariul, şi implicit articolele ei, fuseseră discutate în conferinţa deschisă de pe reţeaua de relaţii internaţionale, cu unii dintre oamenii cei mai importanţi ai zilei atacând sau apărându-l pe Demostene. Cel mai mult o îngrijorase remarca unui englez: „Fie că-i place, fie că nu, Demostene nu poate rămâne veşnic incognito. A revoltat prea mulţi oameni înţelepţi şi a încântat prea mulţi inconştienţi pentru a se mai ascunde înapoia pseudonimului său atât de adecvat. Fie că îşi va dezvălui singur identitatea, pentru a-şi asuma conducerea forţelor lipsei de raţiune pe care le-a stârnit, fie va fi demascat de către

adversarii săi, pentru a înţelege mai bine boala ce a produs o asemenea minte deformată.” Peter fusese încântat, ceea ce era previzibil. Lui Valentine îi era teamă că persoane îndeajuns de influente fuseseră deranjate de caracterul lui Demostene şi aveau să-l pună sub urmărire. FI o putea face, chiar dacă guvernului american i se interzicea, prin Constituţie. Iar trupele FI se strânseseră la şcoala medie Western Guilford! Nu era tocmai domeniul obişnuit de recrutare al Marinei.

De aceea, nu fu surprinsă găsind un mesaj clipind pe pupitrul ei, imediat ce-l conectă:

PREZENTARE IMEDIATĂ
LA BIROUL DR. LINEBERRY

Aşteptă nervoasă în antecamera directoarei, până când aceasta deschise uşa şi o chemă înăuntru. Ultima ei îndoială dispăru când îl văzu pe bărbatul pântecos în uniformă de colonel FI, care stătea în singurul fotoliu din odaie.

— Eşti Valentine Wiggin, rosti el.

— Da, şopti fata.

— Eu sunt colonelul Graff. Noi doi ne-am mai întâlnit.

„Cum? Când am avut eu de-a face cu FI?”

— Am venit pentru o discuţie confidenţială despre fratele tău.

„Deci nu-i vorba numai de mine”, se gândi ea. „L-au găsit şi pe Peter. Sau e altceva? Să fi făcut Peter vreo nebunie? Crezusem că a terminat cu aşa ceva.”

— Valentine, pari speriată. Nu e cazul. Ia loc, te rog. Te asigur că fratele tău e perfect sănătos. Nu ne-a înşelat aşteptările, ba dimpotrivă.

Şi acum, cu un val uriaş de uşurare interioară, fata înţelese că veniseră în legătură cu Ender. Ender! Nu era vorba de nicio pedeapsă, ci de micuţul Ender, care dispăruse de atâta timp, care acum nu juca niciun rol în planurile lui Peter. „Tu ai fost norocosul, Ender. Tu ai evadat înainte ca Peter să te poată prinde în complotul ăsta.”

— Valentine, ce simţi tu în legătură cu fratele tău?

— Ender?

— Bineînţeles.

— Ce pot să simt? Nu l-am văzut şi n-am mai auzit nimic despre el de când aveam opt ani.

— Doamnă directoare, ne puteţi lăsa singuri?

Lineberry era îngrijorată.

— De fapt, cred că Valentine şi cu mine o să avem o discuţie mult mai productivă dacă vom face o plimbare. Afară. Departe de aparatele de înregistrat pe care adjunctul dumneavoastră le-a instalat în această cameră.

Era prima dată când Valentine o vedea pe directoare rămasă fără grai. Colonelul Graff ridică un tablou de pe perete şi desprinse o membrană senzitivă sonor, împreună cu minusculul ei transmiţător.

— Ieftin, comentă el, dar cu rezultate. Crezusem că ştiaţi.

Lineberry luă aparatul şi se aşeză sfârşită în spatele biroului. Graff o conduse pe Valentine afară.

Ieşiră pe terenul de fotbal. Soldaţii îi urmau la distanţă; formaseră un cerc larg, pentru a-i proteja pe un perimetru cât mai întins.

— Valentine, avem nevoie de ajutorul tău pentru Ender.

— Ce fel de ajutor?

— Nici măcar asta nu ştim exact. Trebuie să ne ajuţi să ne dăm seama cum ne poţi ajuta.

— Ce s-a întâmplat?

— Asta-i altă problemă. Nu ştim.

Valentine nu se putu stăpâni şi izbucni în râs.

— Nu l-am văzut de trei ani! L-aţi ţinut acolo sus, cu voi, tot timpul!

— Valentine, călătoria mea dus-întors pe Pământ costă mai mulţi bani decât va câştiga tatăl tău toată viaţa. Eu nu mă plimb de plăcere.

— Regele a visat un vis, rosti fata, şi duhul lui s-a tulburat, aşa încât le-a cerut înţelepţilor săi să-l tâlcuiască, altfel vor fi omorâţi. Doar Daniel l-a putut tălmăci, deoarece el era un profet.

— Citeşti Biblia?

— Anul ăsta studiem literatura clasică. Eu nu sunt un profet.

— Aş dori să-ţi pot spune totul despre situaţia lui Ender. Ar dura însă ore întregi, poate chiar zile, şi după aceea va trebui să te izolez, pentru că multe amănunte sunt strict secrete. Să vedem ce putem face cu nişte informaţii limitate. Există un joc pe care elevii noştri îl joacă pe calculator.

Îi povesti despre Capătul Lumii, odaia fără ieşire şi chipul lui Peter din oglindă.

— Chipul e pus de calculator, nu de Ender. De ce nu întrebaţi calculatorul?

— Calculatorul nu ştie.

— Şi eu ar trebui să ştiu?

— Este a doua oară când Ender a ajuns cu jocul acesta într-o fundătură, într-o situaţie aparent fără soluţie.

— Prima dată a rezolvat-o singur?

— În cele din urmă, da.

— Atunci lăsaţi-l şi probabil c-o va rezolva şi pe asta.

— Nu sunt sigur, Valentine; fratele tău e un băieţaş foarte nefericit.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Se pare că nu ştiţi prea multe, aşa-i?

Pentru o clipă fata crezuse că Graff avea să se înfurie. El însă izbucni în râs:

— Aşa-i, nu ştim prea multe. Valentine, oare de ce Ender îl vede întruna în oglindă pe fratele tău, Peter?

— N-ar trebui. E o prostie.

— De ce este o prostie?

— Pentru că, dacă vreodată a existat cineva care să fie opusul lui Ender, acela e Peter.

— Cum adică?

Valentine nu cunoştea un răspuns care să nu fi fost periculos. Prea multe întrebări referitoare la Peter puteau duce la necazuri. Ea ştia destule despre lume ca să înţeleagă că nimeni n-avea să ia în serios planurile lui Peter asupra dominaţiei mondiale; că n-aveau să fie considerate pericole pentru guvernele existente. Dar se putea ajunge la concluzia că Peter era nebun şi trebuia internat.

— Te pregăteşti să mă minţi, spuse Graff.

— Mă pregătesc să nu-ţi mai vorbesc deloc, răspunse Valentine.

— Şi ţi-e teamă. De ce anume?

— Nu-mi plac întrebările despre familia mea. Lăsaţi-mi familia în pace!

— Valentine, încerc să-ţi las familia în pace. Am venit la tine tocmai ca să nu fiu nevoit să-l testez pe Peter sau să-i întreb pe părinţii tăi. Încerc să rezolv această problemă acum, cu persoana pe care Ender o

iubeşte cel mai mult şi în care se încrede cel mai mult; poate chiar singura persoană pe care o iubeşte şi în care are încredere. Dacă n-o putem rezolva în felul ăsta, atunci îţi vom sechestra familia, ca să procedăm altfel. Nu este o chestiune minoră, şi eu nu mă dau bătut.

„Singura persoană pe care Ender o iubeşte şi în care are încredere.” Fata simţi un fior adânc de durere, de regret, de ruşine pentru că acum era atât de apropiată de Peter, că Peter devenise centrul vieţii ei. „Pentru tine, Ender, aprind focuri la aniversări. Pe Peter îl ajut să-şi îndeplinească toate visurile.”

— Niciodată n-am crezut că sunteţi un om drăguţ. Nici când aţi venit să-l luaţi pe Ender şi nici acum.

— Nu juca rolul de fetiţă ignorantă. Ţi-am văzut testele când erai mică, iar în clipa de faţă nu există prea mulţi profesori care să poată ţine pasul cu tine.

— Ender şi Peter se urăsc.

— Ştiam asta. Spuneai că sunt opuşi. De ce?

— Peter… uneori poate fi odios.

— În ce mod?

— Rău. Doar rău, atât!

— Valentine, pentru binele lui Ender, spune-mi ce face atunci când e rău?

— Ameninţă deseori cu moartea. N-o face în mod serios. Totuşi, când eram mici, eu şi Ender ne temeam de el. Zicea c-o să ne omoare. De fapt, zicea c-o să-l omoare pe Ender.

— Am urmărit şi noi asemenea scene prin monitor.

— Tocmai monitorul era cauza.

— Asta-i tot? Mai povesteşte-mi despre Peter.

Şi astfel, Valentine povesti despre copiii din toate şcolile prin care trecuse Peter. Nu-i bătea niciodată, dar îi tortura în mod subtil. Afla care era pentru ei

ruşinea cea mai mare şi o dezvăluia persoanei după a cărei dragoste tânjeau. Afla de ce anume se temeau cel mai mult şi avea grijă ca ei să-şi întâlnească frecvent obsesiile.

— Aşa a făcut şi cu Ender?

Valentine clătină din cap.

— Eşti sigură? Ender n-avea niciun punct slab? Ceva de care să se teamă sau de care să-i fie ruşine?

— Ender n-a făcut niciodată ceva de care să se ruşineze.

Şi deodată, copleşită de propria ei trădare, de faptul că-l uitase pe Ender, începu să plângă.

— De ce plângi?

Fata scutură din cap. Nu putea explica cum se simţea când se gândea la fratele ei mai mic, care era bun şi pe care ea îl apărase atâta vreme, iar apoi îşi amintea că acum era aliata lui Peter, ajutorul lui Peter, sclava lui Peter într-o schemă aflată în afara controlului ei. „Niciodată Ender n-a cedat în faţa lui Peter, însă eu am făcut-o, am devenit parte din el, aşa cum Ender n-a fost niciodată.”

— Ender n-a cedat niciodată, rosti ea.

— Cui?

— Lui Peter. Posibilităţii de a fi la fel ca Peter.

Merseră în tăcere de-a lungul uneia dintre tuşele terenului.

— Cum ar fi putut ajunge Ender ca fratele lui?

Valentine se înfioră:

— V-am spus deja. Dar Ender n-a făcut niciodată asemenea lucruri. El nu era decât un băieţaş. Însă amândoi voiam… Amândoi voiam să… să-l ucidem pe Peter.

— Aha!

— De fapt, nu-i adevărat. Ender n-a zis niciodată că voia să facă aşa ceva. Eu doar… m-am gândit. *Eu,* nu Ender. El n-a zis niciodată că voia să-l omoare.

— Dar ce *voia?*

— Pur şi simplu nu voia să fie…

— Ce anume?

— Peter tortureză veveriţe, le răstigneşte şi le jupoaie de vii, apoi stă şi le priveşte până mor. A făcut asta o vreme, după ce a plecat Ender, acum nu mai face. Dar o făcea… Dacă Ender ar fi ştiut, dacă Ender l-ar fi văzut, cred că ar fi…

— Ce anume? Ar fi salvat veveriţele? Ar fi încercat să le îngrijească?

— Nu, pe atunci nu se putea repara… ce făcea Peter. Nu-l contrazicea. Însă ar fi fost bun cu veveriţele. Înţelegeţi? Le-ar fi hrănit.

— Dacă le-ar fi hrănit, ele se domesticeau şi Peter le-ar fi prins cu şi mai mare uşurinţă.

Valentine începu iarăşi să plângă:

— Indiferent ce-ai face, întotdeauna e în sprijinul lui Peter. Totul îl ajută, totul, nu poţi scăpa, orice ai face!

— Tu îl ajuţi? întrebă Graff.

Ea nu răspunse.

— Este chiar atât de rău?

Fata încuviinţă din cap.

— Este cea mai rea persoană din lume?

— Din lume? Nu ştiu… Este cea mai rea persoană pe care o cunosc.

— Totuşi, tu şi Ender sunteţi sora şi fratele lui. Aveţi aceleaşi gene, aceiaşi părinţi; cum poate fi atât de rău dacă…

Valentine se răsuci şi urlă la el; urlă de parcă voia s-o omoare:

— Ender nu-i ca Peter! Nu seamănă deloc cu Peter! Decât că-i inteligent, atât… În orice alt fel, el nu-i deloc, deloc, deloc ca Peter! Deloc!

— Înţeleg, spuse Graff.

— Ştiu la ce te gândeşti, nenorocitule, te gândeşti că n-am dreptate, că Ender şi Peter sunt la fel. Poate că *eu semăn* cu Peter, dar nu Ender, câtuşi de puţin! I-o spuneam când plângea, i-am spus-o de multe ori: „Tu nu eşti ca Peter, ţie nu-ţi place să le faci rău oamenilor, eşti bun şi blând şi nu semeni deloc cu Peter!”

— Şi e adevărat.

Se domoli:

— Bineînţeles că-i adevărat. E foarte adevărat.

— Valentine, o să-l ajuţi pe Ender?

— Acum nu pot face nimic pentru el.

— Nimic altceva decât ce făceai şi înainte. Vorbeşte-i şi spune-i că lui nu i-a plăcut niciodată să facă rău oamenilor, că-i bun şi blând şi că nu seamănă deloc cu Peter. Ăsta-i lucrul cel mai important. Că nu seamănă absolut deloc cu Peter.

— Îl pot vedea?

— Nu. Vreau să-i scrii o scrisoare.

— La ce bun? Nu mi-a răspuns la niciuna dintre scrisorile pe care i le-am trimis.

Graff suspină:

— A răspuns la toate scrisorile pe care le-a primit.

Fata pricepu într-o singură clipă:

— Eşti cu adevărat un ticălos!

— Izolarea este… mediul optim pentru creativitate. Noi doream ideile lui, *nu*… nu contează. Nu trebuie să mă justific faţă de tine.

„Atunci de ce o faci?”

— Însă el a slăbit ritmul. E în derivă. Vrem să-l împingem mai departe şi se opune.

— Poate că i-aş face un bine lui Ender, dacă ţi-aş spune să te duci dracului.

— M-ai ajutat deja. Mă poţi ajuta şi mai mult. Scrie-i!

— Promite-mi că nu vei cenzura nimic.

— N-o să promit aşa ceva.

— Atunci, las-o baltă!

— Nicio problemă. Voi scrie eu în numele tău. Pentru reconstituirea stilului, putem folosi celelalte scrisori ale tale. E foarte simplu.

— Vreau să-l văd.

— O să capete prima permisie când împlineşte optsprezece ani.

— I-aţi spus că o capătă la doisprezece ani.

— Am modificat regulamentul.

— De ce te-aş ajuta?

— Nu mă ajuta pe mine. Ajută-l pe Ender. Ce contează dacă în felul ăsta ne ajuţi şi pe noi?

— Ce lucruri îngrozitoare îi faceţi acolo?

Graff chicoti:

— Valentine, draga mea fetiţă, lucrurile îngrozitoare de abia de-acum încep.

Ender citi patru rânduri până să-şi dea seama că scrisoarea nu era de la unul din soldaţii şcolii. Sosise în mod obişnuit – un mesaj CORESPONDENŢĂ, când conectase pupitrul. Citi patru rânduri, apoi derulă până la sfârşit şi se uită la numele expeditorului. După aceea reveni la început şi, ghemuindu-se pe pat, citi şi reciti:

ENDER,

TICĂLOŞII N-AU VRUT SĂ-ŢI DEA NICIUNA DINTRE SCRISORILE MELE PÂNĂ ACUM. CRED CĂ ŢI-AM SCRIS DE O SUTĂ DE ORI ŞI TU POATE AI CREZUT CĂ NU ŢI-AM SCRIS NICIODATĂ. BA DA. NU TE-AM UITAT. ÎMI AMINTESC ZIUA TA DE NAŞTERE. ÎMI AMINTESC TOTUL. UNII AR PUTEA SĂ CREADĂ CĂ, PENTRU CĂ EŞTI SOLDAT, EŞTI UN TIP DUR ŞI CRUD CĂRUIA ÎI PLACE SĂ LE FACĂ RĂU OAMENILOR, CA PUŞCAŞII DIN VIDEO, DAR EU ŞTIU CĂ NU-I ADEVĂRAT. TU NU EŞTI DELOC CA ŞTII-TU-CINE. EL PARE MULT MAI CUMSECADE, DAR PE DINĂUNTRU E TOT JOSNICĂLOS. POATE CĂ TU PARI RĂU, DAR EU NU MĂ LAS PĂCĂLITĂ. TOT CANOE, VÂSLIND.

CU DRAG,

BUZILĂ-VAL.

NU-MI RĂSPUNDE. PROBABIL C-O SĂ-ŢI PISICANALIZEZE SCRISOAREA.

Evident, fusese scrisă cu aprobarea deplină a profesorilor. Nu încăpea însă îndoială că autoarea era Val. Felul cum scrisese „psihanalizeze”, epitetul „josnicălos” pentru Peter, gluma cu canoe, însemna „ca Noe”, toate erau lucruri pe care le cunoştea numai ea.

Şi totuşi, erau cam prea evidente, de parcă cineva dorise să fie absolut sigur că Ender avea să creadă scrisoarea autentică. „De ce atâta insistenţă, dacă *este* autentică?” „Oricum, chiar dacă ar fi scris-o ea cu mâna ei, nu-i adevărată, pentru că au silit-o s-o scrie. A mai scris şi până acum, dar n-au lăsat să treacă nicio scrisoare. Poate că acelea au fost autentice, însă asta a fost comandată; face parte din manipularea lor.”

Şi disperarea îl copleşi iarăşi. Acum ştia motivul. Acum ştia ce anume ura atât de mult. N-avea niciun control asupra propriei vieţi. *Ei* conduceau totul. *Ei* luau toate hotărârile. Lui i se lăsase doar jocul, atât; în rest existau numai ei, cu regulile, planurile, lecţiile şi programele lor, iar tot ceea ce putea el face era să lupte în bătălii. Singurul lucru real, unicul lucru real şi pretenţios, era amintirea lui despre Valentine, persoana care-l iubise înainte de a fi jucat vreun joc, care-l iubise indiferent dacă exista sau nu un război cu gândacii, dar o luase şi o înrolaseră de partea lor. Acum era una dintre ei.

Îi ura pe ei şi jocurile lor. Îi ura atât de mult, încât plânse recitind scrisoarea aceea scrisă la comandă, fără conţinut. Ceilalţi băieţi din Armata Phoenix îl văzuseră şi-şi feriră privirile. *Ender Wiggin* plângea? Era tulburător, se întâmpla ceva teribil.

Cel mai bun soldat din toate armatele zăcea în patul lui şi *plângea.* În dormitor se lăsă o tăcere adâncă.

Ender şterse scrisoarea din pupitru, o şterse din memorie, apoi programă jocul său neterminat. Nu ştia de ce dorea atât de mult să-l joace, să ajungă la Capătul Lumii, dar nu pierdu nicio clipă. Abia când sui pe nor, trecând peste culorile toamnei din lumea de basm, abia atunci pricepu ce anume urâse cel mai mult din scrisoarea lui Val. Nu vorbea decât despre Peter. Despre faptul că el nu semăna deloc cu Peter. Cuvinte pe care sora lui i le spusese în atâtea rânduri, ţinându-l în braţe, alintându-l în timp ce el tremura de frică, şi furie, şi ură după ce-l chinuise Peter – atât conţinea scrisoarea.

Asta solicitaseră ei. Blestemaţii o ştiau şi mai ştiau despre imaginea lui Peter din oglinda din turn; ei ştiau

totul, iar Val nu era decât o altă unealtă prin care îl puteau controla, un alt şiretlic ce putea fi utilizat.

Dink avea dreptate, ei erau duşmanul, ei nu iubeau nimic şi nu le păsa de nimic, însă n-avea să facă ce voiau, în niciun caz, n-avea să facă nimic pentru ei. Avusese o singură amintire ascunsă şi neprihănită, un singur lucru bun, iar blestemaţii ăia îl murdăriseră cu restul rahatului – îl terminaseră pe el şi n-avea să mai joace niciodată.

Ca întotdeauna, şarpele aştepta în turn, descolăcindu-se din covoraşul de pe podea. Însă de data asta, Ender nu-l zdrobi sub călcâi. De data aceasta, îl prinse în mâini, îngenunche în faţa lui şi delicat, cu gingăşie, apropie botul căscat al şarpelui de buzele sale.

Şi-l sărută.

Nu voise să facă asta. Voise să lase şarpele să-l muşte de gură. Sau poate că voise să-l mănânce de viu, aşa cum făcuse Peter din oglindă, cu bărbia mânjită de sânge şi cu coada şarpelui atârnându-i dintre buze. În loc de toate astea îl sărută.

Iar şarpele crescu şi se preschimbă în altceva. Se preschimbă într-un om. Era Valentine, şi ea îl sărută.

Şarpele-om nu putea fi Valentine! Îl ucisese de prea multe ori ca să fie sora lui. Peter îl devorase de prea multe ori, ca să accepte că tot timpul putuse fi Valentine.

Asta plănuiseră când îl lăsaseră să-i citească scrisoarea? Nu-i păsa.

Ea se sculă de pe podea şi se îndreptă către oglindă. Ender îşi ridică personajul şi-l puse s-o urmeze. Rămăseseră înaintea oglinzii. În locul imaginii lui Peter, acum se zărea un dragon şi un unicorn. Ender întinse braţul şi atinse suprafaţa lucioasă; zidul

se deschise, dezvăluind o scară uriaşă ce cobora, acoperită cu un covor şi mărginită de ambele părţi de o mulţime de oameni care strigau şi ovaţionau. Coborî treptele, ţinând-o de braţ pe Valentine. Lacrimile îi umplură ochii, lacrimi de uşurare pentru că, în sfârşit, scăpase din odaia de la Capătul Lumii. Şi, din cauza lacrimilor, nu observă că toţi oamenii aveau chipul lui Peter. El ştia doar că, oriunde ar fi mers în această lume, Valentine era alături de el.

Valentine citise scrisoarea pe care i-o dăduse directoarea: „Dragă Valentine, îţi mulţumim şi te felicităm pentru contribuţia ta în sprijinul câştigării războiului. Prin prezenta, te anunţăm că ai fost decorată cu Steaua Ordinului Ligii Omenirii, Clasa Întâi, cea mai importantă distincţie militară ce i se poate acorda unui civil. Din păcate, măsurile de securitate FI ne interzic anunţarea publică a acestui eveniment până după încheierea cu succes a operaţiunilor curente, însă dorim să ştii că eforturile au fost încununate de succes. Cu stimă, General Shimon Levy, Strateg”.

După ce o citise de două ori, directoarea i-o luase din mână.

— Am primit instrucţiuni s-o distrug după ce ai citit-o.

Luase apoi o brichetă din sertar şi dăduse foc scrisorii. Hârtia arse strălucitor în scrumieră.

— Veşti bune sau rele? întrebase ea.

— Mi-am vândut fratele, spuse Valentine, şi m-au răsplătit pentru asta.

— Un pic cam melodramatic, nu, Valentine?

Fata revenise în clasă fără să-i răspundă. În seara aceea, Demostene publică un atac teribil asupra

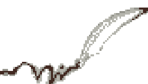
legilor de limitare a natalităţii. Oamenilor trebuie să li se permită să aibă atâţia copii câţi îşi doresc, iar surplusul de populaţie să fie trimis pe alte planete, pentru a răspândi civilizaţia umană prin galaxie. În acest fel, niciun dezastru, nicio invazie nu va mai putea ameninţa vreodată rasa umană cu desfiinţarea. „Titlul cel mai nobil pe care-l poate purta vreun copil, scrise Demostene, este *Terţul.* ”

„Pentru tine, Ender”, îşi spuse ea, scriind.

Peter chicoti încântat când citi.

— Asta o să-i facă să sară-n sus. Terţul! Un titlu nobil! Valentine, ai în tine un filon de răutate.

10. DRAGONUL

— Acum?

— Aşa cred.

— Trebuie să fie un ordin, domnule colonel. Armatele nu acţionează pentru că un comandant spune: „Cred că-i momentul să atacăm.”

— Eu nu sunt un comandant. Sunt un profesor.

— Domnule colonel, recunosc că v-am agasat, recunosc că am fost enervant, însă a dat roade, totul a ieşit aşa cum aţi dorit. Ba chiar, în ultimele săptămâni, Ender a fost, a fost…

— Fericit.

— Mulţumit. Merge bine. Are o minte ascuţită şi joacă excelent. Deşi este atât de tânăr, n-am avut niciodată un băiat mai bine pregătit pentru comandă. De obicei, nivelul optim e atins la unsprezece ani, dar el a atins vârful de formă la nouă ani şi jumătate.

— Mda. Câteva minute chiar m-am întrebat ce fel de om ar putea lecui un copil, numai pentru a-l azvârli înapoi în luptă. O mică şi personală dilemă morală. Te rog, treci cu vederea peste ea. Eram obosit.

— Salvarea lumii, vă amintiţi?

— Cheamă-l.

— Facem ceea ce trebuie făcut, domnule colonel.

— Haide, Anderson, de-abia aştepţi să vezi cum rezolvă toate jocurile acelea măsluite pe care te-am pus să le pregăteşti.

— Nu-i tocmai elegant să le spuneţi…

— Deci sunt un tip lipsit de eleganţă. Haide, maiorule! Amândoi suntem drojdia Pământului. Şi eu mor de curiozitate să văd cum le rezolvă. La urma

urmei, vieţile noastre depind de buna lui comportare. Nu?

— Aţi început să vorbiţi ca băieţii?

— Cheamă-l, maiorule! Eu o să-i şterg corvezile din fişiere şi o să-i dau sistemul de protecţie. Să ştii că nu-i chiar rău ceea ce facem. Îşi recapătă intimitatea.

— Izolarea, vreţi să ziceţi.

— Singurătatea puterii. Du-te şi adu-l!

— Da, domnule, în cincisprezece minute am venit.

— La revedere.

„Da, domnule, da, domnule, da, domnule. Sper că a fost frumos şi te-ai simţit bine de tot, să fii fericit, Ender. S-ar putea să fie pentru ultima oară în viaţa ta. Bun venit, băieţel. Scumpul tău unchi Graff are planuri mari pentru tine. ”

Ender ştia ce avea să se întâmple din clipa când îl aduseseră. Toţi se aşteptau ca el să ajungă repede comandant. Poate nu chiar *atât* de repede, dar timp de trei ani ocupase aproape mereu primul loc în clasament; nimeni nu se apropiase de punctajul lui, iar antrenamentele de seară constituiau un punct de atracţie al şcolii. Erau destui care se întrebau de ce profesorii aşteptaseră atâta.

Se întreba ce armată aveau să-i dea. În curând trebuiau să absolve trei comandanţi, printre care şi Petra, dar era sigur că n-avea să capete Armata Phoenix – nimeni nu comandase chiar armata din care făcuse parte în momentul promovării.

Anderson îl duse întâi în noua sa cameră. Acum nu mai putea exista îndoială – doar comandanţii aveau camere personale. După aceea i se luară măsurile pentru uniformă şi costumul de luptă. Se uită pe comanda de croială, ca să vadă numele armatei.

Pe comandă scria „Dragon”. Dar nu exista nicio armată Dragon!

— N-am auzit niciodată de Armata Dragon, spuse el.

— Pentru că, de patru ani, nu mai există. Am abandonat numele, deoarece se înconjurase de superstiţie. În toată istoria Şcolii de Luptă, niciuna dintre Armatele Dragon n-a izbutit să câştige măcar o treime dintre jocurile ei. A devenit sinonimul unei glume.

— Atunci de ce a reînviat?

— Avem multe uniforme nefolosite.

Graff stătea la biroul său, părând mai gras şi mai obosit decât la ultima întâlnire. Îi înmână băiatului „cârligul”, dispozitivul minuscul cu care comandanţii se puteau deplasa prin sala de luptă în timpul antrenamentelor. De multe ori, la şedinţele lui de seară, Ender îşi dorise să aibă un cârlig, în loc să ricoşeze din pereţi pentru a ajunge acolo unde dorea. Îl căpătase acum, când deja devenise expert în asemenea manevre.

— Funcţionează doar în cursul orelor de antrenament planificate, îl anunţă Anderson.

Ender plănuise să facă ore suplimentare de instrucţie, deci cârligul n-avea să fie util permanent. Se explica astfel motivul pentru care mulţi comandanţi nu depăşeau orele de program: deveniseră dependenţi de cârlig. Dacă ei simţeau că obiectul reprezenta autoritatea lor, puterea asupra celorlalţi băieţi, atunci existau cu atât mai puţine şanse să lucreze fără el. „E un avantaj pe care-l voi avea asupra unor adversari”, se gândi Ender.

Discursul de felicitare al lui Graff suna plictisit şi învatat pe de rost. Doar spre sfârşit începu să pară interesat de propriile cuvinte.

— Cu Armata Dragon încercăm un experiment. Sper că n-o să te deranjeze lucrul ăsta. Am format o armată complet nouă, promovând un întreg ciclu întâi şi amânând absolvirea mai multor elevi destul de pregătiţi. Cred că vei fi încântat de calitatea soldaţilor tăi. Sper asta, pentru că-ţi interzicem orice transfer.

— De ce? întrebă Ender.

Transferurile reprezentau schimburi reciproce prin care comandanţii îşi puteau ameliora punctele slabe.

— Conduci de peste trei ani şedinţele de antrenament suplimentar. Ai mulţi participanţi. Destui soldaţi buni vor exercita presiuni asupra comandanţilor lor ca să ajungă sub comanda ta. Ţi-am dat o armată care, cu timpul, poate să devină competitivă. Nu avem intenţia de a te lăsa să domini în mod incorect.

— Şi dacă am un soldat cu care, pur şi simplu, nu mă pot înţelege?

— Înţelege-te!

Graff închise ochii. Anderson se ridică şi întrevederea luă sfârşit. Dragonii aveau culorile gri-portocaliu-gri; Ender îşi luă pe el costumul de luptă şi urmă indicaţiile benzilor luminoase până ajunse la dormitorul armatei sale. Soldaţii erau deja acolo, adunaţi în jurul uşii. Ender îşi intră imediat în rol.

— Paturile se ocupă conform vechimii. Veteranii în spate, cei noi în faţă.

Era exact opusul aranjamentului obişnuit şi Ender o ştia. Mai ştia şi faptul că nu intenţiona să procedeze precum mulţi comandanţi care nici măcar nu-i vedeau

vreodată pe băieţii mai mici pentru că se aflau întotdeauna în fundul dormitorului.

Pe când ei se dispuneau în ordinea sosirii în şcoală, Ender se plimbă în sus şi în jos pe culoarul dintre paturi. Aproape treizeci dintre soldaţii săi veneau direct din ciclul întâi, complet lipsiţi de experienţa bătăliilor. Unii erau chiar sub vârsta minimă – cei de lângă uşă erau înduioşător de micuţi. Ender se gândi că, probabil, la fel îi apăruse şi el lui Bonzo Madrid. Însă Bonzo nu avusese pe cap decât un singur soldat aşa mic.

Dintre veterani, niciunul nu făcea parte din grupul de elită care participa la antrenamentele sale. Niciunul nu fusese şef de pluton. De fapt, niciunul nu era mai mare decât Ender, ceea ce însemna că aveau o experienţă de maximum optsprezece luni. Pe unii nici măcar nu-i recunoscu, deoarece nu-l impresionaseră deloc.

Bineînţeles, ei îl recunoscuseră, deoarece era cel mai celebru soldat din şcoală. Iar unii, văzu Ender, nu-l agreau. „Cel puţin mi-au făcut o favoare – niciunul nu-i mai în vârstă decât mine."

După ce-şi luară paturile în primire, le ordonă să-şi îmbrace costumele.

— Sunteţi programaţi dimineaţa, imediat după micul dejun. În mod oficial, între masă şi antrenament aveţi o pauză de o oră. Vom vedea ce se întâmplă după ce aflu cât de buni sunteţi.

După trei minute, deşi mulţi dintre ei nu se îmbrăcaseră încă, le ordonă să părăsească dormitorul.

— Dar sunt gol! exclamă un băiat.

— Data viitoare să te-mbraci mai repede. Trei minute din momentul anunţului până la ieşirea pe uşă

– asta-i regula pe săptămâna în curs. Săptămâna viitoare, coborâm la două minute. Marş!

În curând, în restul şcolii avea să circule gluma că Dragonii erau atât de tâmpiţi, încât trebuiau să facă antrenamente de îmbrăcat.

Cinci băieţi erau complet goi şi alergau pe coridoare cu costumele în braţe; puţini erau îmbrăcaţi. Atrăseseră, în mod evident, atenţia, trecând pe lângă uşi deschise. Niciunul n-avea să mai întârzie vreodată.

Îndreptându-se către sala de luptă, Ender îi puse să execute sprinturi înainte şi înapoi pe unele coridoare, lăsându-le astfel tuturor răgaz să se echipeze. Când ajunseră la sală, erau uşor transpiraţi. Îi purtă la uşa de sus, cea care se deschidea în mijlocul peretelui, exact ca în timpul jocului. Apoi le spuse să folosească mânerele din plafon pentru a se propulsa înăuntru.

— Adunarea pe peretele opus, le ordonă. Ca şi cum aţi ataca poarta inamicului.

Îi putu vedea mai bine când săriră, câte patru odată prin uşă. Aproape niciunul nu ştia să stabilească o linie dreaptă cu ţinta şi, când ajunseră la destinaţie, puţini avură vreo idee cum să aterizeze sau măcar cum să-şi controleze ricoşeurile.

Ultimul care ieşi fu un băieţel scund, în mod evident sub vârsta minimă. N-avea cum ajunge la mânerul din plafon.

— Dacă doreşti, poţi să foloseşti un mâner lateral, îi zise Ender.

— Sictir! replică puştiul.

Sări cât putu, atinse mânerul din tavan cu vârful unui deget şi trecu prin uşă lipsit de orice control, rotindu-se simultan în trei direcţii. Ender încercă să se decidă dacă să-l aprecieze pe puşti deoarece refuzase să facă o concesie sau să-l îngrijoreze indisciplina lui.

În cele din urmă, reuşiră să se alinieze toţi la perete. Fără excepţie, rămăseseră cu capetele în direcţia care pe coridor fusese „Sus”. De aceea, în mod deliberat, Ender se prinse cu mâinile de suprafaţa pe care o considerau podea şi rămase aşa, cu capul în jos faţă de ei.

— De ce staţi cu capu-n jos, soldaţi?! răcni el.

Unii începură să se întoarcă.

— Atenţie! Toţi încremeniră. Am întrebat de ce staţi cu capu-n jos?

Nu răspunse nimeni. Nu ştiau ce voia.

— Am întrebat de ce staţi cu picioarele în sus şi cu capul spre podea?

În cele din urmă, unul din ei îndrăzni:

— Păi, aşa am intrat pe uşă.

— Ce contează? Ce contează cum aţi venit din afara uşii? O să luptăm pe coridor? Aici există gravitaţie?

— Nu, domnule! Nu, *domnule!*

— De-acum încolo, uitaţi de gravitaţie! A dispărut; e anulată. Înţeles? Indiferent care ar fi gravitaţia pe coridor, aici ştiţi un singur lucru: poarta inamică e *jos.* Picioarele voastre sunt îndreptate către ea. „Sus” e poarta voastră. Nordul e acolo, sudul acolo, estul acolo, vestul… unde-i?

Indicară direcţia.

— Exact ce mă aşteptam. Singurul procedeu pe care-l stăpâniţi este al eliminării şi singurul motiv pentru care îl stăpâniţi este pentru c-o puteţi face la toaletă. Ce-a fost circul pe care l-am văzut aici? Asta numiţi voi adunarea pe plafon? Marş!

Aşa cum se aşteptase, mulţi se lansaseră instinctiv nu spre peretele cu uşa, ci spre cel pe care Ender îl numise *nord,* direcţia „sus” a coridorului. Bineînţeles,

îşi dădură seama de greşeală, însă prea târziu – trebuiau să aştepte până ricoşau din peretele nordic.

Între timp, Ender îi categorisise: cei ageri şi cei mai lenţi în gândire. Piciul care-l sfidase sosi primul pe peretele corect şi se ancoră cu siguranţă. Avuseseră dreptate să-l avanseze. Avea să se descurce bine. În plus, era îndrăzneţ şi, probabil, furios pentru că fusese unul dintre cei care alergaseră dezbrăcaţi pe coridoare.

— Tu! îl arătă Ender. Încotro e jos?

— Spre poarta inamică.

Răspunsul fusese rapid, dar în acelaşi timp plictisit, de parcă ar fi zis: „Bine, bine, acum hai să trecem la chestiile importante.”

— Cum te numeşti?

— Soldat Bean[2], domnule.

— Asta ai în loc de creier? Ceilalţi băieţi chicotiră puţin. Ei bine, Bean, eşti valabil. Acum ascultaţi-mă cu atenţie, pentru că vă spun ceva important. Oricine iese pe uşa aceea are şansa de-a fi lovit. Pe timpuri, aveai la dispoziţie zece, poate chiar douăzeci de secunde înainte de-a fi nevoit să te mişti. Acum, dacă nu ai ieşit deja când apare inamicul, te-a îngheţat. Ia spuneţi, ce se întâmplă când eşti îngheţat?

— Nu te poţi mişca, răspunse un băiat.

— Asta-i ceea ce *înseamnă* să fii îngheţat. Ce se *întâmplă* cu voi?

Răspunsul inteligent îl dădu Bean, deloc intimidat:

— Continui să înaintezi în aceeaşi direcţie. Cu viteza pe care o aveai la momentul respectiv.

— Corect. Voi cinci, din capăt, marş!

Surprinşi, băieţii se priviră între ei. Ender îi îngheţă pe toţi.

---

[2] *Bean,* „fasole, bob de fasole” (n. tr.).

— Următorii cinci, marş!

Aceştia se lansară. Îi îngheţă şi pe ei, dar continuară să înainteze, apropiindu-se de perete. Primii cinci pluteau în derivă lângă restul armatei.

— Priviţi aceşti aşa-zişi soldaţi, spuse Ender. Comandantul lor le-a dat un ordin şi acuma uitaţi-vă la ei. Nu numai că sunt îngheţaţi, ci sunt îngheţaţi aici, unde se pot încurca. Pe când ceilalţi, pentru că au executat ordinul, sunt îngheţaţi acolo, coborând pe traiectoriile inamicului şi blocându-i câmpul vizual. Bănuiesc că vreo doi-trei dintre voi au priceput deja. Şi fără îndoială că Bean e unul dintre ei. Aşa-i, Bean?

Băieţelul rămase tăcut. Ender îl fixă cu privirea, până când spuse:

— Aşa-i, domnule.

— Ce-ai priceput?

— Când ţi se ordonă să te mişti, o faci imediat, aşa încât, dacă eşti îngheţat, să nu încurci operaţiunile armatei tale.

— Excelent! Am cel puţin un soldat care înţelege ceva.

Ender putea să vadă cum sporea nemulţumirea celorlalţi soldaţi după cum îşi schimbau greutatea de pe un picior pe celălalt, după cum se priveau sau evitau să se uite spre Bean. „De ce fac asta? Dacă sunt un bun comandant, trebuie să fac din acest băiat o ţintă pentru ceilalţi? Pentru că alţii au procedat aşa cu mine, de ce trebuie s-o fac şi eu?” Ar fi dorit să-şi poată lua înapoi vorbele, să le spună soldaţilor că piciul avea nevoie de ajutorul şi prietenia lor mai mult decât oricare altul. Dar, desigur, n-o putea face. Nu în prima zi. În prima zi, până şi greşelile lui trebuiau să pară că aparţin unui plan extrem de rafinat.

Se apropie de perete şi-i făcu semn unui soldat.

— Ţine corpul drept, îi zise, apoi îl roti, întorcându-l cu picioarele spre ceilalţi.

Când băiatul se mişcă, Ender îl îngheţă. Ceilalţi râseră.

— Ce poţi să-i loveşti? îl întrebă Ender pe unul dintre cei aflaţi imediat sub cel îngheţat.

— Picioarele, domnule.

Ender se întoarse către vecinul lui:

— Tu?

— Îi pot vedea şi corpul, domnule.

— Şi tu?

Răspunse un băiat aflat ceva mai departe:

— Şi capul, domnule.

— Picioarele nu-s prea mari. Nu reprezintă o protecţie grozavă.

Ender îl împinse la o parte pe soldatul îngheţat. Apoi îşi strânse gambele sub el, ca şi cum ar fi îngenuncheat în văzduh, şi trase în ele, îngheţându-le. Imediat, picioarele costumului deveniră rigide şi imobile.

Se răsuci în aer, până ajunse deasupra băieţilor.

— Ce vedeţi? îi întrebă.

Îi răspunseră că doar tălpile. Ender îşi vârî arma printre picioare.

— Eu văd perfect, îi anunţă, apoi începu să tragă în cei aflaţi chiar sub el. Opriţi-mă! le strigă. Încercaţi să mă-ngheţaţi!

În cele din urmă o făcură, dar abia după ce îngheţase mai mult de o treime din numărul lor. Acţionă cârligul şi se dezgheţă pe el şi pe toţi soldaţii atinşi.

— Acum, rosti el, unde-i poarta inamicului?

— Jos!

— Şi care-i poziţia noastră de atac?

Unii începură să răspundă, dar Bean se împinse cu genunchii îndoiţi sub el, drept către peretele opus, trăgând tot timpul printre picioare.

Pentru o clipă, Ender simţi impulsul de a-l sancţiona, apoi se stăpâni şi-şi alungă gândul. „De ce mă irită atâta puştiul?”

— Bean e singurul care ştie cum s-o facă? strigă el.

Imediat, întreaga armată se propulsă spre peretele din faţă, îngenuncheaţi în aer, trăgând printre picioare şi răcnind din răsputeri. „Poate că va veni un moment, gândi Ender, când exact asta va fi strategia necesară – patruzeci de băieţi răcnind, într-un atac direct.”

Când ajunseră toţi, Ender le strigă să-l atace pe el. „Da”, îşi spuse. „Nu-i rău. Mi-au dat o armată neinstruită, lipsită de veterani de elită, dar cel puţin nu-i o adunătură de proşti. Pot lucra cu ei.”

După ce reveniră în formaţie, râzând excitaţi, Ender începu adevărata instrucţie. Îi puse să-şi îngheţe singuri picioarele, în poziţia îngenuncheat.

— La ce sunt bune picioarele în luptă? îi întrebă.

Unii răspunseră că la nimic.

— Bean e de altă părere, spuse el.

— Să te împingi în pereţi.

— Exact! încuviinţă Ender.

Ceilalţi începură să protesteze că împinsul în pereţi era deplasare, nu luptă.

— Nu există luptă fără deplasare, zise Ender. Toţi tăcură şi-l urâră şi mai mult pe Bean. Bun, cu picioarele îngheţate astfel, vă puteţi împinge în pereţi?

Nimeni nu îndrăzni să răspundă, de teamă să nu greşească.

— Bean?

— N-am încercat niciodată, dar poate dacă aş sta cu faţa la perete şi m-aş îndoi din mijloc…

— Pe aproape, dar greşit. Atenţie la mine! Sunt cu spatele la perete şi cu picioarele îngheţate. Pentru că stau îngenuncheat, tălpile mele sunt lipite de perete. De obicei, când te lansezi, trebuie să-mpingi în „jos”, astfel încât trupul ţi se întinde ca *fasolea* pe aţă, da?

Râsete.

— Cu picioarele îngheţate, mă folosesc cam de aceeaşi forţă, împingându-mă din şolduri şi coapse, atât că acum umerii şi tălpile îmi sunt trase înapoi, bazinul iese în faţă şi, când pornesc, corpul îmi este „pachet”, nu întins. Priviţi!

Ender împinse din şolduri înainte, propulsându-se de lângă perete; după o clipă, îşi corectă poziţia şi, cu picioarele în jos, se îndreptă spre peretele opus. Ateriză pe genunchi, făcu o tumbă peste cap şi se împinse în altă direcţie.

— Împuşcaţi-mă! răcni el, apoi începu să se rotească prin aer într-un plan aproximativ paralel cu peretele pe care erau băieţii. Deoarece se rostogolea, nu-l puteau urmări permanent cu razele pistoalelor.

Se dezgheţă şi reveni lângă ei.

— Asta vom exersa azi, în prima jumătate de oră. Descoperirea unor muşchi pe care nu ştiaţi că-i aveţi. Învăţaţi să vă utilizaţi picioarele drept pavăză şi controlaţi-vă mişcările pentru a vă roti cum aţi văzut. Nu-i un procedeu util în apropiere, însă din depărtare nu puteţi fi loviţi dacă vă rostogoliţi. De la distanţă, raza trebuie să rămână fixată în acelaşi punct vreo două secunde, ceea ce nu se poate în cazul rotirii. Acum îngheţaţi-vă şi începeţi.

— Nu ne repartizaţi culoare? întrebă un băiat.

— Nu, nu vă repartizez culoare. Vreau să vă ciocniţi între voi şi să învăţaţi singuri să rezolvaţi asemenea probleme. Atunci când vom exersa formaţiile, vă voi face eu să vă ciocniţi în mod intenţionat. Şi acum, marş!

Când spuse *marş*, ţâşniră toţi. La sfârşitul antrenamentelor, Ender plecă ultimul, după ce insistase cu cei mai neîndemânatici, ajutându-i să-şi perfecţioneze tehnica. Avuseseră profesori buni, însă proaspăt ieşiţii din ciclul întâi erau complet neajutoraţi când trebuiau să facă două-trei lucruri simultan. Se descurcau în lansările cu picioarele îngheţate, n-aveau probleme la manevrele aeriene, dar să se lanseze într-o direcţie, să tragă în alta, să se rotească de două ori în aceeaşi direcţie – aşa ceva îi depăşea! Instrucţie, antrenament, instrucţie – pentru o vreme, Ender nu putea face altceva cu ei. Strategiile şi formaţiile erau bune, însă nu însemnau mare lucru dacă băieţii nu cunoşteau manevrele elementare.

Trebuia să-i pregătească cât mai repede. Îl avansaseră înainte de termen, iar regulamentul fusese modificat, interzicându-i să facă transferuri şi lipsindu-l de veterani de elită. Nu exista nicio garanţie că aveau să-i lase obişnuitele trei luni de instruire a armatei înainte de a-i programa prima bătălie.

Cel puţin serile, Alai şi Shen îl puteau ajuta să-i înveţe pe băieţii cei noi.

Se afla încă pe coridorul de acces spre sală, când în faţa lui apăru micul Bean. Părea nervos. Ender nu mai avea chef de probleme.

— Salut, Bean.

— Salut, Ender.

Pauză.

— *Domnule,* rosti încet Ender.

— Ştiu ce faci, Ender, domnule, şi te previn!

— Mă previi?

— Pot fi omul cel mai bun pe care l-ai căpătat, dar nu te juca cu mine.

— De ce?

— Pot deveni omul cel mai rău pe care l-ai căpătat. Una, sau alta!

— Şi ce vrei: dragoste şi pupături?

Ender începuse să se enerveze.

— Vreau un pluton, răspunse calm Bean.

Ender se apropie de el şi-l privi atent:

— De ce ţi l-aş da?

— Pentru că eu ştiu ce să fac cu el.

— E uşor să ştii ce să faci cu un pluton, spuse Ender. Mai greu e s-o faci cu adevărat. De ce ar asculta un soldat pe un pişăcios ca tine?

— Am auzit că ţie îţi spuneau la fel. Am auzit că Bonzo Madrid continuă să-ţi zică aşa.

— Ţi-am pus o întrebare, soldat!

— O să le câştig respectul… dacă nu mă opreşti.

— Te-am ajutat, rânji Ender.

— Pe dracu'! pufni Bean.

— Nimeni nu te-ar fi băgat în seamă, decât ca să te compătimească pentru cât de mic eşti, dar eu am făcut ca azi să fii remarcat de *toţi.* O să-ţi urmărească fiecare mişcare. Acum, ca să le câştigi respectul, nu trebuie decât să fii perfect.

— Deci sunt judecat fără să mi se ofere nici măcar şansa de-a învăţa.

— Bietul copilaş! Nimeni nu-l tratează cinstit! Ender îl împinse uşor pe Bean, lipindu-l de perete. O să-ţi zic cum să obţii un pluton. Dovedeşte-mi că ştii cum să-i foloseşti pe ceilalţi soldaţi. Şi apoi dovedeşte-mi că există cineva gata să te urmeze în bătălie.

Atunci o să-ţi capeţi plutonul. În niciun caz mai devreme.

— Mi se pare corect, zâmbi Bean. Dacă *într-adevăr* aşa lucrezi, într-o lună o să fiu şef de pluton.

Ender se aplecă, îl prinse de pieptul uniformei şi-l izbi de perete:

— Când eu spun că lucrez într-un anume fel, Bean, atunci aşa fac!

Piciul continua să zâmbească. Ender îi dădu drumul şi plecă. Ajuns în camera lui, se întinse pe pat şi simţi cum îi tremura tot corpul. „Ce fac? Primul antrenament şi deja îi ameninţ pe soldaţi, aşa cum făcea Bonzo. Şi Peter. Îi bruschez. Mă iau de un biet puşti, pentru ca restul să aibă pe cine urî. Oribil. Fac exact tot ceea ce am detestat la un comandant.”

„Să fie vorba oare de o lege a firii omeneşti ca, inevitabil, să devii aidoma primului tău comandant? Dacă-i aşa, pot abandona totul chiar acum.”

Revăzu iarăşi şi iarăşi tot ce făcuse şi spusese în prima şedinţă de instrucţie cu soldaţii lui. De ce nu putuse vorbi aşa cum o făcea întotdeauna la antrenamentele de seară? Nicio autoritate, cu excepţia perfecţiunii. Nu trebuia să dea ordine, ci doar să facă sugestii. Deşi aşa ceva n-ar fi avut succes cu o armată. Colegii lui de antrenamente nu trebuiau să înveţe manevrele ca un singur tot. Nu trebuiau să-şi dezvolte sentimentul acela de apartenenţă la grup; nu trebuiau să înveţe cum să reziste laolaltă şi să se încreadă unul în altul în timpul luptei. Nu trebuiau să răspundă instantaneu la comenzi.

La urma urmei, ar fi putut cădea în extrema opusă. Ar fi putut să fie moale şi incompetent ca Rose Năsosu’. Ar fi putut face greşeli stupide la tot pasul. Trebuia să impună disciplină; şi asta însemna să ceară

– şi să capete – ascultare totală, fără ezitări. Trebuia să aibă o armată bine pregătită, adică să facă antrenament şi instrucţie, instrucţie şi antrenament, chiar şi mult după ce soldaţii credeau că stăpâneau o anumită tehnică, până când le devenea atât de firească, încât puteau acţiona în mod instinctiv.

Ce se întâmplase totuşi cu Bean? De ce-l luase în vizor pe cel mai mic, cel mai slab şi, probabil, cel mai inteligent dintre băieţi? De ce-i făcuse puştiului ceea ce i se făcuse chiar lui de către comandanţii pe care-i dispreţuise?

Apoi îşi aminti că începutul nu-l făcuseră comandanţii. Înainte de Rose şi Bonzo, el fusese izolat chiar în grupul lui din ciclul întâi. Şi nici Bernard nu fusese cel care declanşase totul. Ci Graff.

Profesorii începuseră. Şi Ender înţelese acum că nimic nu fusese întâmplător. Fusese o strategie. În mod deliberat, Graff manevrase lucrurile astfel încât să-l separe de ceilalţi băieţi, să-i fie imposibil să se apropie de ei. Abia în acest moment începea să bănuiască motivul. Nu pentru a uni grupul, ci pentru a-l diviza. Graff îl izolase ca să-l oblige să lupte. Să-l oblige să-şi dovedească nu competenţa, ci superioritatea absolută. Aceea era singura modalitate prin care putea câştiga respect şi prietenie. Făcuse din el un soldat mult mai bun decât ar fi devenit altfel. În acelaşi timp, îl făcuse singuratic, furios, neîncrezător. Şi poate că, la rândul lor, aceste trăsături îi sporiseră calităţile de soldat.

„Asta-ţi fac, Bean! Te rănesc, ca să devii un soldat mai bun. Ca să-ţi ascut inteligenţa. Ca să-ţi intensific eforturile. Ca să te ţin în alertă fără să ştii niciodată ce se va întâmpla în clipa următoare, încât să fii permanent pregătit pentru orice, gata să improvizezi,

hotărât să învingi, indiferent cum. Şi, în acelaşi timp, te fac să te simţi neînsemnat. De asta mi te-au adus, Bean. Ca să poţi ajunge ca mine. Ca să poţi creşte exact ca bătrânu'."

„Şi eu… oare eu trebuie să ajung ca Graff? Obez, înăcrit şi insensibil, manipulând vieţile picilor ca să iasă perfecţi din fabrică, generali şi amirali gata să conducă flota pentru apărarea căminului? Ai toate satisfacţiile unui păpuşar. Până când găseşti un soldat care poate face mai mult decât oricare altul.

Aşa ceva nu se poate! Strică simetria. Trebuie să-l aliniezi; îl zdrobeşti, îl izolezi, îl baţi până când intră în şir alături de ceilalţi.

Ei bine, Bean, ce ţi-am făcut azi rămâne bun făcut. Dar o să te urmăresc cu mai multă afecţiune decât bănuieşti şi, când va sosi momentul cuvenit, vei constata că sunt prietenul tău, iar tu eşti soldatul care ai dori să fii."

În după-amiaza aceea, Ender nu se duse la cursuri. Rămase în cameră şi-şi clasifică impresiile despre fiecare soldat al său, lucrurile care-i săriseră în ochi, detaliile ce trebuiau exersate. La antrenamentul de seară, avea să discute cu Alai şi să se gândească împreună la nişte modalităţi prin care să explice unor grupuri mici lucrurile ce trebuiau cunoscute. Cel puţin, n-avea să fie singur.

Dar în seara aceea, când Ender ajunse la sală, în vreme ce băieţii erau încă la cină, îl găsi pe maiorul Anderson aşteptându-l.

— Regulamentul s-a modificat, Ender. De acum, antrenamentele în timpul orelor libere sunt permise numai cu soldaţi din aceeaşi armată. De aceea, sălile sunt disponibile doar prin programare. După seara aceasta, rândul Dragonilor vine peste patru zile.

— Nimeni altcineva nu se mai antrenează în timpul liber?

— Ba da. Acum, de când ai o armată, ceilalţi comandanţi nu mai vor să-şi lase băieţii să se antreneze cu tine. Sunt convins că înţelegi. Ei îşi vor conduce propriile antrenamente.

— Până acum şi-au trimis soldaţii să-i antrenez.

— Pe atunci nu erai comandant.

— Mi-aţi dat o armată lipsită de orice experienţă, domnule maior…

— Ai destui veterani.

— Nu sunt dintre cei buni.

— Aici nu ajunge nimeni care nu-i promiţător, Ender. Fă-i buni.

— Aveam nevoie de Alai şi Shen ca să…

— A sosit momentul să-ţi rezolvi singur problemele. N-ai nevoie de alţi băieţi să te ţină de mână. Acum eşti comandant. Te rog, comportă-te ca atare!

Ender trecu pe lângă Anderson, îndreptându-se către sală. Apoi se opri, se întoarse şi întrebă:

— Deoarece antrenamentele de seară sunt acum programate, asta înseamnă că pot folosi cârligul?

Fusese Anderson gata să zâmbească? Nu. Nicio şansă.

— Vom vedea.

Băiatul îi întoarse spatele şi intră în sală. În curând apăru armata lui, dar nimeni altcineva; fie că Anderson rămăsese la uşă, întorcându-i din drum, fie că vestea desfiinţării antrenamentelor de seară ţinute de Ender se răspândise deja în toată şcoala.

A fost o şedinţă bună şi productivă, dar, la sfârşitul ei, Ender era obosit şi însingurat. Până la stingere mai era o jumătate de oră. Nu se putea duce în dormitorul armatei sale – învăţase de mult că un bun comandant

nu intra acolo decât dacă avea un motiv clar. Soldaţii trebuiau să se poată bucura de clipele de relaxare fără să fie ascultaţi de cineva care să-i aprecieze, sau să-i dispreţuiască, în funcţie de modul cum vorbeau, acţionau şi gândeau.

Aşa încât se îndepărtă spre sala de jocuri, unde alţi câţiva băieţi profitau de ultimele minute înaintea stingerii. Niciunul dintre jocuri nu i se părea interesant, totuşi se aşeză în faţa unei animaţii destinate celor din ciclul întâi. Plictisit, ignoră obiectivele jocului şi-şi deplasă personajul, un urs, explorând decorurile.

— Aşa n-o să câştigi niciodată.

Ender zâmbi:

— Ţi-am simţit lipsa în seara asta, Alai.

— Eu am venit, dar te-au izolat. Se pare că ai ajuns în elită, nu te mai joci cu băieţaşii cei mici.

— Eşti cu un picior mai înalt decât mine.

— Picior! Ţi-a cerut Domnul să-i construieşti vreo arcă? Sau, pur şi simplu, ai o predispoziţie arhaică?

— Nu arhaică, ci aramaică. Tainic, subtil, evaziv… Îţi simt deja lipsa, câine belit.

— N-ai aflat? Acum suntem adversari. Data viitoare, când te-ntâlnesc în bătălie, te fac arşice.

Era o lăudăroşenie, ca întotdeauna, însă de data aceasta în spatele ei exista mult adevăr. Acum, când Ender îl auzi pe Alai vorbind de parcă totul ar fi fost o glumă, simţi durerea pierderii prietenului şi durerea mai crâncenă a întrebării dacă Alai era cu adevărat atât de nepăsător pe cât părea.

— Poţi încerca, spuse Ender. Te-am învăţat tot ce ştii. Dar nu te-am învăţat tot ce ştiu *eu.*

— Eram sigur că ai secrete.

O pauză. Pe ecran, ursul avea probleme. Se căţăra într-un copac.

— Nu, Alai. N-am secrete.

— Ştiu, replică băiatul. Nici eu nu am.

— *Salaam,* Alai.

— Din păcate, n-o să fac.

— Ce anume?

— Pace. Asta înseamnă *Salaam.* „Pacea fie cu tine.”

Cuvintele deşteptară un ecou în memoria lui Ender. Glasul mamei sale, citindu-i încetişor, când era foarte mic. „Nu credeţi că am sosit să aduc pacea pe Pământ. Nu pacea o aduc, ci tăişul spadei.” Ender şi-o închipuise pe maică-sa străpungându-l pe Peter cel Groaznic cu o sabie însângerată, şi cuvintele îi rămaseră în memorie alături de imagine.

În tăcerea care urmă, ursul muri. O moarte hazlie, însoţită de muzică veselă. Ender se întoarse. Alai plecase. Simţea că fusese smulsă o parte din el, un reazem interior ce-i susţinea curajul şi încrederea. Într-o măsură pe care n-o mai întâlnise, Ender ajunsese să se simtă atât de solidar cu Alai, încât cuvântul *noi* îi venea pe buze cu mai multă uşurinţă decât *eu.*

Totuşi, Alai lăsase ceva în urmă. În noaptea aceea, în pat, Ender simţi pe obraz buzele prietenului său, murmurând cuvântul *pace.* Sărutul, cuvântul, pacea rămăseseră cu el. „Eu sunt doar ceea ce-mi amintesc, şi Alai este prietenul meu din amintire, atât de înrădăcinat, încât nu-l pot smulge. Precum Valentine – amintirea cea mai puternică.”

A doua zi, se întâlni cu Alai pe coridor şi se salutară, îşi dădură mâinile, vorbiră, însă amândoi ştiau că acum exista un zid. Zidul acela putea fi străpuns, cândva, în viitor, dar deocamdată singura

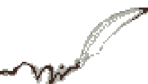
lor conversaţie reală o reprezentau rădăcinile ce crescuseră deja adânci, pe sub zid, unde nu puteau fi retezate.

Sentimentul cel mai teribil era însă că zidul nu putea fi niciodată străpuns, că, în adâncul inimii sale, Alai se bucura de despărţire şi era pregătit să fie inamicul lui Ender. Deocamdată, când nu puteau fi laolaltă, trebuiau să fie infinit separaţi; tot ceea ce fusese sigur şi de nezdruncinat devenise fragil şi lipsit de substanţă. „Din clipa în care nu mai suntem împreună, Alai e un străin, pentru că acum viaţa lui nu va mai fi o părticică din a mea, iar asta înseamnă că, atunci când ne vom întâlni, nu ne vom mai cunoaşte.”

Gândul îl întristă, totuşi Ender nu plânse. Terminase cu plânsul. De când o preschimbaseră pe Valentine într-o străină, de când o folosiseră ca pe o unealtă împotriva lui, din ziua aceea nu-l mai puteau răni atât de adânc, încât să-l facă să plângă. Ender era sigur de asta.

Şi hotărî că era îndeajuns de puternic ca să-i înfrângă pe profesori – inamicii lui.

11. VENI, VIDI, VICI

— Sper că nu vorbeşti serios cu programările astea de bătălii.

— Ba da!

— Abia au trecut trei săptămâni şi jumătate.

— V-am spus. Am rulat pe calculator simulările rezultatelor probabile. Asta estimează calculatorul că va face Ender.

— Noi vrem să-l învăţăm, nu să-i provocăm un colaps nervos.

— Calculatorul îl cunoaşte mai bine decât noi.

— Calculatorul nu-i faimos pentru milostenia lui.

— Dacă doreaţi să fiţi milostiv, trebuia să vă duceţi la mănăstire.

— Vrei să zici că asta nu-i o mănăstire?

— E mai bine şi pentru Ender. Îl aducem la potenţialul maxim.

— Crezusem că-l lăsăm doi ani comandant. Obiceiul era ca după trei luni să aibă câte o bătălie din două în două săptămâni. Acum mi se pare exagerat.

— Avem doi ani de pierdut?

— Ştiu. Numai că mi-l imaginez pe Ender peste un an. Complet inutil, uzat, pentru că a fost împins dincolo de limitele la care poate ajunge el sau orice persoană în viaţă.

— Am introdus în calculator prioritatea absolută ca subiectul să rămână util la terminarea programului.

— Bun, atât timp cât e util…

— Domnule colonel, dacă vă amintiţi, dumneavoastră m-aţi pus să pregătesc asta, în ciuda obiecţiilor mele.

— Ştiu, ai dreptate. N-ar trebui să te împovărez cu mustrările mele de conştiinţă. Totuşi, hotărârea mea de-a sacrifica nişte puşti pentru a salva omenirea a început să se destrame. Amiralul s-a dus să discute cu Hegemonul. Serviciile de informaţii ruseşti sunt preocupate de faptul că unii cetăţeni activi în reţele au înţeles deja cum ar trebui americanii să utilizeze FI ca să distrugă Tratatul Varşovia, imediat după înfrângerea gândacilor.

— Mi se pare prematur.

— Mie mi se pare demenţă. Libertatea cuvântului este una, dar amestecul în dispute naţionaliste e cu totul altceva şi, pentru asemenea indivizi cu vederi înguste şi tendinţe sinucigaşe, noi îl împingem pe Ender la limitele rezistenţei umane.

— Cred că-l subestimaţi pe băiat.

— Mă tem însă că subestimez şi prostia restului omenirii. Suntem noi absolut siguri că trebuie să câştigăm acest război?

— Domnule, cuvintele acestea sună a trădare!

— Era un banc macabru.

— N-a fost deloc amuzant. Când e vorba de gândaci, nimic nu-i...

— Nimic nu-i amuzant. Ştiu.

Ender Wiggin stătea întins pe pat şi privea tavanul. De când devenise comandant, nu dormise mai mult de cinci ore pe noapte. Însă luminile se stingeau la 22.00 şi nu se mai aprindeau până la 6.00. Uneori lucra la pupitru, chinuindu-şi ochii în lumina slabă a ecranului. De obicei însă, privea spre plafonul invizibil şi se gândea.

Ori profesorii fuseseră, totuşi, înţelegători cu el, ori era un comandant mai bun decât crezuse. Micul său

grup de veterani, lipsiţi de orice glorie în fostele lor armate, se dezvoltase într-un nucleu de conducători capabili. De aceea, în locul celor patru plutoane obişnuite, el crease cinci, fiecare cu un şef şi un secund; toţi veteranii aveau ranguri. Instrucţia şi antrenamentele se desfăşurau pe plutoane de câte patru oameni. În felul ăsta, la o singură comandă, armata lui putea executa zece manevre diferite şi simultane. Până atunci, nicio altă armată nu se fragmentase într-atât, dar Ender nu intenţionase să repete ceea ce se mai făcuse şi înainte. Majoritatea armatelor exersau manevre globale, strategii gândite anterior. Ender nu avea aşa ceva. El îşi antrena şefii de plutoane pentru ca să-şi folosească în modul cel mai eficient micile lor unităţi, obţinând succese locale. Fără ajutor, singuri, cu propriile idei. După prima săptămână, Ender organiză simulacre de bătălii, confruntări reale în sala de antrenament, care îi epuizau pe toţi. Ştia însă că, după mai puţin de o lună, soldaţii lui aveau posibilitatea de-a alcătui cel mai bun grup din istoria şcolii.

Câte din acestea fuseseră plănuite de profesori? Ştiuseră că-i dădeau băieţi necunoscuţi, dar excelenţi? Aduseseră treizeci din ciclul întâi, mulţi sub vârsta minimă, tocmai pentru că ştiau că picii învăţau rapid? Sau aşa putea deveni orice grup similar, sub comanda cuiva care ştia ce voia să facă armata lui şi cum s-o înveţe să facă?

Întrebarea îl tulbura, deoarece nu era sigur dacă le înşela sau le împlinea aşteptările.

Singura lui certitudine era că de-abia aştepta bătălia. Cele mai multe armate aveau nevoie de trei luni, pentru că trebuiau să memoreze zeci de manevre complicate. „Acum suntem gata. Băgaţi-ne în luptă!”

În întuneric, uşa se deschise. Ender ascultă. Câţiva paşi uşori. Uşa se închise.

Coborî din pat şi, în beznă, bâjbâi cei doi metri până la uşă. Acolo era un petic de hârtie. Bineînţeles, nu-l putea citi, însă ştia despre ce era vorba. „Bătălia! Ce drăguţ din partea lor! Eu îmi pun în gând o dorinţă şi ei mi-o îndeplinesc.”

Când se aprinseră luminile, Ender era deja îmbrăcat în costumul de luptă. Porni imediat în fugă pe coridor şi la 6.01 era în faţa dormitorului Dragonilor.

— La 7.00, avem bătălie cu Iepurii. Încălzirea în gravitaţie şi pregătirea. Dezbrăcarea şi adunarea în sala de gimnastică. Luaţi-vă costumele de bătălie; plecăm direct acolo.

— Dar micul dejun?

— Nu vreau să-mi vomitaţi prin sală.

— Putem face măcar pipi înainte?

— Nu mai mult de un decalitru.

Băieţii râseră. Cei care nu dormeau goi se dezbrăcară; toţi îşi luară costumele şi-l urmară pe Ender alergând spre sala de gimnastică. Îi puse mai întâi să parcurgă de două ori traseul cu obstacole, apoi îi împărţi în grupe care se schimbau succesiv la trambulină, saltea şi cal.

— Nu vă extenuaţi; doar să vă treziţi ca lumea.

Nu trebuia să-şi facă griji pentru extenuare. Erau cu toţii în formă, uşori şi agili şi, în primul rând, aţâţaţi, gândindu-se la bătălia ce avea să urmeze. Spontan, câţiva dintre ei începură să lupte – în loc de-a fi plictisitoare, încălzirea devenise amuzantă. Încrederea lor era încrederea supremă a celor care n-au fost niciodată într-o înfruntare şi cred că sunt

pregătiţi. „Ei bine, de ce să nu creadă aşa? Sunt pregătiţi! Şi eu.”

La 6.40 ordonă echiparea. În acest timp vorbi cu şefii de plutoane şi cu secunzii lor.

— Iepurii sunt majoritatea veterani, dar Cam Carby a fost numit la comanda lor abia acum cinci luni; n-am luptat niciodată cu ei conduşi de Carby. Era un soldat destul de bun şi Iepurii s-au descurcat frumuşel în clasamente. Mă aştept să văd formaţii de luptă şi de asta nu-mi fac griji.

La 6.50 îi întinse pe toţi pe saltele, obligându-i să se relaxeze. Apoi, la 6.56, se sculară şi porniră într-o uşoară alergare spre sala de luptă. Din loc în loc, Ender sărea şi atingea tavanul cu vârful degetelor. Băieţii îl imitau şi încercau să atingă acelaşi punct. Banda pe care erau marcate culorile lor ducea la stânga; Iepurii trecuseră deja spre dreapta. La ora 6.58 ajunseră înaintea porţii.

Plutoanele se aliniară în cinci coloane. A şi E erau pregătite să se propulseze în părţi, folosind mânerele laterale. B şi D aveau să se prindă de cele două mânere din plafon, împingându-se în sus, în sală. Plutonul C era pregătit ca, utilizând pragul uşii, să coboare.

Sus, jos, stânga, dreapta; Ender stătea în mijloc, între culoare, ca să nu le împiedice, şi le poziţionă.

— Unde-i poarta inamicului?

— Jos, răspunseră în cor, râzând.

Şi, în momentul acela, *sus* deveni nord, *jos* deveni sud, iar *stânga* şi *dreapta* deveniră est şi vest.

Zidul cenuşiu dinaintea lor dispăru şi putură vedea sala. Nu era un joc pe întuneric, dar nici în lumină puternică – lămpile erau la jumătatea intensităţii, ca în amurg. În depărtare puteau distinge poarta Iepurilor;

costumele lor luminoase deja apăreau. Ender încercă un moment de satisfacţie. Din cauza greşitei utilizări de către Bonzo, toţi învăţaseră o stratagemă incorectă. Năvăleau imediat prin poartă stabilind dinainte formaţiile ce urmau să fie folosite înăuntru.

Comandanţii n-aveau timp să gândească. Ei, bine, Ender nu voia să se pripească; avea să iasă mai târziu, bizuindu-se pe abilitatea soldaţilor săi de a lupta cu picioarele îngheţate.

Privi atent configuraţia sălii; grila familiară a majorităţii jocurilor de la început, asemănătoare grătarelor de lemn din parcurile copiilor, cu şapte sau opt stele risipite prin ea. Erau destule şi în poziţii suficient de înaintate, încât să merite să fie ocupate.

— Răspândiţi-vă spre stelele cele mai apropiate, comandă Ender. C încearcă să lunece de-a lungul peretelui. Dacă reuşeşte, îl urmează A şi E. Dacă nu, o să hotărăsc atunci. O să fiu cu D. Porniţi!

Toţi soldaţii cunoşteau obiectivul, dar deciziile tactice le aparţineau exclusiv şefilor de plutoane. Deşi întârziaseră pentru a asculta instrucţiunile lui Ender, ieşiră cu numai zece secunde în urma inamicului. Iepurii făceau deja nişte manevre complicate în capătul lor de sală. Ender ştia din experienţă că acesta era momentul optim când se putea asigura că el şi plutonul lui ocupau poziţia corectă din formaţie. Acum însă, împreună cu toţi soldaţii săi, se gândea numai la modalităţi de-a ocupa stelele şi colţurile sălii, pentru ca apoi să fragmenteze formaţiunea adversă în grupuri care habar n-aveau ce să facă. Deşi n-aveau nici patru săptămâni de antrenament laolaltă, felul în care luptau deja părea singurul mod inteligent, singurul *posibil.* Ender fu aproape surprins că Iepurii nu ştiuseră cât de anacronică era tactica lor.

Plutonul C lunecă de-a lungul unui perete, cu genunchii îndoiţi spre inamic. Tom Nebunu', şeful plutonului, le ordonase băieţilor săi să-şi îngheţe singuri picioarele. Era o idee destul de bună în lumina aceea slabă, deoarece costumele luminoase se întunecau în porţiunile îngheţate. Le făcea mai puţin vizibile. Ender avea să-l felicite pentru asta.

Iepurii izbutiră să le respingă atacul, dar abia după ce Tom Nebunu' şi soldaţii săi îngheţaseră vreo duzină de inamici înainte de-a se retrage la adăpostul unei stele. Era însă amplasată în spatele formaţiei Iepurilor, ceea ce însemna că aveau să fie uşor vânaţi.

Comandantul plutonului D era Han Tzu, poreclit „Supă Fierbinte". Apăru lunecând rapid pe muchia stelei unde se afla Ender.

— Ce zici, să ricoşăm din peretele nord şi să venim peste ei?

— Fă-o, încuviinţă Ender. Eu îl iau pe B în sud, să le cad în spate. Apoi răcni: A şi E, lent pe pereţi!

Se împinse de-a lungul stelei, se propulsă cu picioarele în muchia ei şi se lansă către peretele de deasupra, de unde ricoşă către steaua plutonului B. Peste o clipă îi conducea în jos, spre peretele sud. Ricoşară perfect cu toţii şi ajunseră înapoia celor două stele apărate de soldaţii lui Cam Carby. Cucerirea lor a fost mai mult o joacă; Iepurii erau copleşiţi. Acum rămaseră de distrus numai câteva grupuri mici. Ender diviză plutoanele în jumătăţi, ca să inspecteze colţurile după inamici neatinşi sau parţial scoşi din luptă. În trei minute, şefii de plutoane raportară sala curată. Doar unul dintre băieţii lui Ender era complet îngheţat – unul dintre soldaţii plutonului C care dusese greul atacului – şi numai cinci erau scoşi din luptă. Cei mai mulţi erau atinşi, însă doar în picioare, iar majoritatea

se împuşcaseră singuri. Pe ansamblu, ieşise chiar mai bine decât se aşteptase Ender.

Îi puse pe şefii de plutoane să deschidă poarta inamică – patru căşti la colţuri, iar Tom Nebunu’ trecu prin mijloc.

De obicei, comandanţii îi foloseau pe cei rămaşi disponibili. Ender ar fi putut alege, practic, pe oricine. O bătălie bună!

Luminile se aprinseră complet şi însuşi maiorul Anderson apăru prin poarta profesorilor, din peretele sudic. Era foarte solemn când îi întinse lui Ender cârligul profesoral, acordat în mod ritual învingătorului. Băiatul îşi dezgheţă propriii soldaţi, şi-i alinie în plutoane înainte de a-i dezgheţa pe inamici. Dorea ca atunci când Carby şi Iepurii îşi vor redobândi controlul corpurilor, să vadă imaginea perfectă a unei armate. „N-au decât să ne înjure şi să răspândească minciuni despre noi, dar nu vor uita că i-am distrus şi, indiferent ce vor spune ei, alţi soldaţi şi alţi comandanţi le vor citi adevărul în ochi; acolo ne vor vedea perfect aliniaţi, victorioşi şi aproape neatinşi în prima noastră bătălie. Dragonii nu vor rămâne prea mult în umbră.”

După ce fu dezgheţat, Cam Carby se apropie de Ender. Avea doisprezece ani şi fusese avansat comandant în ultimul său an de şcoală. De aceea nu era trufaş, precum cei promovaţi la unsprezece ani. „O să-mi amintesc asta, se gândi Ender, când voi fi învins. Să-mi păstrez demnitatea şi să-mi respect inamicul atunci când se cuvine, pentru că înfrângerea nu-i dizgraţie. Şi sper că nu va trebui s-o fac prea des.”

Anderson le comandă pe loc repaus Dragonilor, după ce Armata Iepurilor părăsise sala. După aceea, Ender îşi conduse băieţii prin poarta inamicilor.

Lumina de pe pragul inferior al uşii le reaminti unde era „jos” în gravitaţie. Cu toţii aterizară lin în picioare. Se aliniară pe coridor.

— Este 7.15, spuse Ender, ceea ce înseamnă că aveţi cincisprezece minute pentru micul dejun, apoi ne întâlnim la antrenamentul de dimineaţă.

Îi putea auzi rostind în gând: „Haide, am învins, lasă-ne să sărbătorim.” „Bine, încuviinţă Ender, aveţi dreptul.”

— Aveţi permisiunea comandantului, continuă el, să vă bateţi cu mâncare în timpul mesei.

Ei râseră, apoi ovaţionară, iar Ender le ordonă să rupă rândurile, trimiţându-i la dormitor. Îi opri pe şefii de plutoane şi le spuse că antrenamentul urma să înceapă la 7.45 şi avea să se termine mai devreme, pentru ca băieţii să poată face duş. O jumătate de oră pentru micul dejun, dar fără duş după o bătălie – tot nu era mare lucru, însă părea grozav faţă de cele cincisprezece minute iniţiale. Iar Ender prefera ca anunţarea suplimentului de un sfert de oră să fie făcută de şefii de plutoane. „Soldaţii să înveţe că bunătatea vine de la şefii de plutoane, iar duritatea de la comandant – în felul acesta, se vor uni şi mai strâns în nodurile mici ale acestei ţesături care e armata.”

El nu se duse în sala de mese. Nu-i era foame. Făcu duş şi puse costumul de luptă în curăţător, ca să fie gata până termina. Se săpuni de două ori şi lăsă apa să-i curgă mult peste corp. Oricum avea să fie reciclată. „Astăzi să bea toţi din transpiraţia mea.” Îi dăduseră o armată neantrenată, dar învinsese, şi nu oricum. Avusese doar şase îngheţaţi şi scoşi din luptă. „Să vedem cât timp vor continua ceilalţi comandanţi să se folosească de formaţii, acum când au văzut ce se poate obţine cu o strategie flexibilă.”

Plutea în mijlocul sălii de antrenament, când soldaţii lui începură să apară. Bineînţeles, nimeni nu i se adresă. Ştiau că el avea să le vorbească.

După ce veniră toţi, Ender se apropie de ei şi-i privi pe rând.

— A fost un început bun, spuse el şi toţi se puseră pe răcnit şi chiar începură să scandeze „Dra-gon! Dra-gon!”, dar îi opri imediat. Dragonii s-au descurcat bine cu Iepurii, însă inamicul nu va fi întotdeauna aşa de slab. Atacul plutonului C a fost atât de lent, încât orice armată mai bună v-ar fi lovit din flancuri înainte de-a ocupa o poziţie ca lumea. Trebuia să vă fi împărţit şi să fi înaintat din două direcţii, ca să aveţi un flanc protejat. A şi E, aţi ochit prost. Rezultatele indică media de o lovitură la doi soldaţi. Asta înseamnă că cele mai multe lovituri au fost reuşite de soldaţii staţionari, din apropiere. Nu putem continua aşa – un inamic competent distruge un grup de asalt care nu are o acoperire bună din partea soldaţilor aflaţi la distanţă. Vreau ca toate plutoanele să exerseze tirul de la distanţă pe ţinte fixe şi mobile. Pe rând, jumătăţile de plutoane vor deveni ţinte. O să dezgheţ costumele lovite la fiecare trei minute. Executarea!

— Vom avea şi stele? întrebă Supă Fierbinte. Să avem pe ce ne sprijini braţul?

— Nu vreau să vă sprijiniţi braţul cu pistol. Dacă vă tremură mâna, îngheţaţi-vă cotul! Acum, daţi-i drumul!

Şefii de plutoane organizară totul rapid şi Ender trecu de la un grup la altul, oferind sugestii şi ajutând băieţii care aveau probleme. Soldaţii ştiau de acum că el putea fi dur în felul cum discuta cu grupurile, însă când lucra cu un individ, era întotdeauna răbdător, explicând de câte ori era necesar, făcând cu blândeţe

observaţii, ascultând întrebări, probleme şi explicaţii. Însă nu râdea niciodată când încercau să glumească cu el şi în curând încetară s-o mai facă. Era comandant în fiecare moment când lucrau laolaltă. Nu trebuia să le-o reamintească niciodată; pur şi simplu, *era.*

Munciră toată ziua, cu gustul victoriei încă proaspăt, şi ovaţionară din nou când li se dădu liber cu o jumătate de oră mai devreme pentru prânz. Ender rămase cu şefii de plutoane până la ora mesei; discutară despre tacticile pe care le utilizaseră şi evaluară comportarea fiecărui soldat. După aceea merse în odaia lui şi se schimbă în uniformă. Avea să intre în popota comandanţilor cu o întârziere de vreo zece minute. Exact cât dorise. Deoarece era prima lui victorie, nu ştia cum arăta popota şi n-avea habar ce trebuia să facă un comandant nou, totuşi voia să intre ultimul, când se afişaseră deja rezultatele bătăliilor de dimineaţă. Acum, Armata Dragon n-avea să mai fie un nume obscur.

Nimeni nu-i remarcă apariţia. Însă după ce câţiva observară cât de mic era şi-i zăriră dragonii de pe mâneci, îl priviră de-a dreptul curioşi, iar atunci când îşi luă tava cu mâncare şi se aşeză la o masă, în sală se făcu linişte. Ender începu să mănânce, meticulos şi concentrat, prefăcându-se că nu observă că era în centrul atenţiei. Treptat, conversaţia şi zgomotele din jur reîncepură şi se putu relaxa îndeajuns ca să privească prin sală.

Un întreg perete era acoperit cu un panou de afişaj. Soldaţii cunoşteau palmaresul general al unei armate pe ultimii doi ani; aici însă clasamentele se făceau pentru fiecare comandant în parte. Un nou comandant

nu putea moşteni punctajul obţinut de predecesorul lui – era clasificat numai după propriile reuşite.

Ender avea punctajul cel mai bun. Doar victorii, nicio înfrângere, bineînţeles, dar şi în celelalte categorii se detaşase clar. Media soldaţilor proprii scoşi din luptă, media inamicilor scoşi din luptă, media timpului de obţinere a victoriei – în toate clasamentele era pe primul loc.

Aproape terminase de mâncat, când cineva veni din spate şi-l atinse pe umăr:

— Pot să iau loc?

Ender nu trebui să întoarcă privirea ca să ştie că era Blândul Dink.

— Bună, Dink, spuse el. Aşază-te!

— Băftosu' naibii de băşinos, chicoti Dink. Toţi ne chinuim să ne dăm seama dacă rezultatele alea sunt un miracol sau o eroare.

Un obicei, zise Ender.

— O victorie nu înseamnă un obicei, replică Dink. Nu fi trufaş! Când eşti nou, te pun să lupţi cu diverşi comandanţi mai slabi.

— Cam Carby nu-i tocmai coada.

Era adevărat. Carby era pe la jumătatea clasamentului.

— E un tip bun, comentă Dink, ţinând cont că de-abia a început. E promiţător. Tu nu eşti promiţător. Tu eşti ameninţător.

— Pe cine ameninţ? Vă dau mai puţină mâncare dacă înving eu? Mi se pare că tu mi-ai zis că nu-i decât un joc stupid şi că nimic nu contează.

Lui Dink nu-i plăcu să i se răspundă cu propriile cuvinte; nu în condiţiile acelea.

— Tu m-ai adus să joc cu ei. Dar cu tine nu mă joc, Ender. *Pe mine* n-o să mă baţi.

— Probabil că nu.
— Eu te-am învăţat.
— Tot ce ştiu, spuse Ender. Acum cânt după ureche.
— Felicitări!
— E bine să ştiu că am un prieten aici.
Însă nu mai era sigur că Dink îi rămăsese prieten. Tot aşa gândea şi Dink. După câteva fraze banale, se ridică de la masa lui.
Terminând de mâncat, Ender privi în jur. Câţiva comandanţi discutau în grupuleţe. Îl văzu pe Bonzo, care acum era unul dintre cei mai vârstnici. Rose Năsosu’ absolvise. Petra era cu un grup într-un colţ îndepărtat şi nu-i arunca nicio privire. Deoarece toţi îl priveau pe furiş în răstimpuri, inclusiv cei din grupul Petrei, Ender fu sigur că ea îl evita în mod intenţionat. „Asta-i problema când învingi chiar de la început”, se gândi. „Îţi pierzi prietenii. O să-i las câteva săptămâni să se obişnuiască. Până la următoarea mea bătălie, lucrurile se vor potoli.”
Cam Carby veni să-l felicite înainte de sfârşitul mesei. Era din nou un gest amabil şi, spre deosebire de Dink, Carby nu părea viclean.
— În clipa de faţă sunt în dizgraţie, recunoscu el deschis. Nimeni nu mă crede când le spun că ai făcut chestii care nu s-au mai văzut până acum. Aşa că sper să baţi următoarea armată de să-i meargă fulgii. Ca să-mi faci o favoare.
— Ca favoare, da, încuviinţă Ender. Îţi mulţumesc că stai de vorbă cu mine.
— Cred că se comportă urât cu tine. De obicei, noii comandanţi sunt aplaudaţi când intră prima dată în popotă. Însă, tot de obicei, un nou comandant a încasat câteva bătăi până să ajungă aici. Eu am făcut-o

acum o lună. Dacă cineva merită să fie aplaudat, acela eşti tu. Dar asta-i viaţa. Mătură podeaua cu ei!

— O să încerc.

Cam Carby plecă şi, în minte, Ender îl adăugă pe lista lui secretă de persoane care erau şi fiinţe omeneşti.

În noaptea aceea, Ender dormi mai bine ca de obicei. Ba chiar dormi atât de bine, încât se trezi abia după ce se aprinseră luminile. Se deşteptă simţindu-se perfect, făcu o alergare uşoară până la duş şi nu observă biletul de pe podea decât când se întoarse şi începuse să-şi îmbrace uniforma. Îl zări numai pentru că hârtia fluturase în curentul de aer produs de mişcările lui. Ridică biletul şi citi:

PETRA ARKANIAN,
ARMATA PHOENIX, 7.00

Era vechea lui armată, cea pe care o părăsise acum mai puţin de o lună, şi îi cunoştea formaţiile pe dinafară. Parţial, datorită influenţei sale, era cea mai flexibilă armată, răspunzând destul de rapid în faţa unor situaţii noi. Ei aveau să fie cei mai capabili să se adapteze atacului fluid, lipsit de şabloane, al lui Ender. Profesorii erau decişi să-i facă viaţa palpitantă.

Ora 7.00 scria pe bilet şi era deja 6.30. Probabil că unii băieţi porniseră deja spre sala de mese. Ender azvârli uniforma, înhăţă costumul şi într-un minut se afla în pragul dormitorului Dragonilor.

— Domnilor, rosti el, sper că aţi învăţat ceva ieri, deoarece astăzi o facem iarăşi.

Abia după câteva clipe, băieţii îşi dădură seama că se referea la o bătălie, nu la antrenamente.

— Trebuie să fie o greşeală, spuseră ei. Nimeni, niciodată, n-a avut două bătălii două zile la rând.

Ender îi întinse biletul lui Molo Musca, şeful plutonului A, care răcni imediat: „Costumele de luptă!” şi începură să-şi schimbe echipamentul.

— De ce nu ne-ai anunţat mai devreme? întrebă Supă Fierbinte.

Băiatul îi punea întrebări pe care nimeni altul nu îndrăznea să le rostească.

— M-am gândit că aveţi nevoie de un duş, răspunse Ender. Ieri, Iepurii au pretins că i-am bătut numai pentru că i-a dat gata mirosul.

Soldaţii care-l auziră chicotiră.

— N-aţi găsit biletul până nu v-aţi întors de la baie, aşa-i?

Ender se uită să vadă cine vorbise. Era Bean, deja îmbrăcat în costumul de luptă, privindu-l insolent. „A sosit momentul să-ţi plăteşti vechile umilinţe, Bean?”

— Bineînţeles, pufni dispreţuitor Ender. Nu-s atât de aproape de podea ca tine.

Alte râsete. Bean se înroşi de mânie.

— E clar că nu ne putem bizui pe vechiul regulament, continuă Ender. Aşa că ar fi bine să vă aşteptaţi la bătălii oricând. Şi frecvent. Nu pot spune că mă-ncântă modul cum ne freacă, dar un lucru tot îmi place – că am o armată care poate face faţă!

După aceea, dacă le-ar fi cerut să-l urmeze pe lună fără costume spaţiale, niciunul n-ar fi stat pe gânduri.

Petra nu era Cam Carby; avea o tactică mult mai flexibilă şi răspundea prompt atacurilor iuţi, imprevizibile ale Dragonilor. Drept urmare, la încheierea bătăliei, Ender avea trei băieţi îngheţaţi şi nouă scoşi din luptă. Petra nu fu amabilă nici la sfârşit, când îi întinse mâna. Fulgerele din ochii ei

păreau că spun: „Am fost prieteni şi mă umileşti în halul ăsta?”

Ender se prefăcu că nu-i observă mânia. După alte câteva bătălii, fata avea să-şi dea seama că marcase în dreptul lui mai multe lovituri decât avea s-o mai facă vreodată cineva. Iar Ender continua să înveţe de la ea. În antrenamentele de azi, urma să-şi înveţe şefii de plutoane cum să contracareze capcanele Petrei. În curând aveau să redevină prieteni. Spera.

La sfârşitul săptămânii, Armata Dragon luptase şapte bătălii în şapte zile. Scorul era 7 victorii şi 0 înfrângeri. Ender nu înregistrase niciodată mai multe pierderi ca în bătălia cu Armata Phoenix, iar în două bătălii nu avusese nici măcar un singur soldat îngheţat sau scos din luptă. Acum nimeni nu mai credea că ajunsese în fruntea clasamentelor printr-un noroc. Învinsese armate din cele mai bune la diferenţe incredibile. Ceilalţi comandanţi nu-l mai puteau ignora. Câţiva se aşezau mereu la masa lui, încercând să afle cum îşi învinsese ultimii adversari. Ender le spunea absolut totul, încrezător că puţini dintre ei aveau să ştie cum să-şi instruiască soldaţii şi şefii de plutoane ca să imite ceea ce făceau băieţii lui. În timp ce Ender discuta cu aceştia, grupuri mult mai largi se strângeau în jurul învinşilor săi, străduindu-se să descopere cum putea fi înfrânt.

Erau şi mulţi care-l urau. Îl urau pentru că era mai mic, era sclipitor şi pentru că victoriile lor păreau acum chinuite şi lipsite de importanţă. Ender le-o citi mai întâi pe chipuri, trecând pe lângă ei pe coridoare; apoi observă că unii băieţi se mutau la altă masă dacă el se aşeza la masa vecină; apoi coate, înghiontindu-l accidental în sala de jocuri, picioare care se împiedicau printre ale lui la intrarea şi ieşirea din sala

de gimnastică, scuipături şi ghemotoace de hârtie udă lovindu-l în spate, când alerga pe coridoare. Nu-l puteau învinge în sala de luptă şi o ştiau – de aceea îl atacau acolo unde nu mai era un uriaş, ci un băieţel. Ender îi dispreţuia, însă în adâncul inimii, atât de adânc încât n-o ştia nici el, se temea de ei. Erau exact genul de răutăţi pe care le folosise întotdeauna Peter, şi Ender începuse să se simtă prea mult ca acasă.

Totuşi, erau neplăceri minore şi Ender se autoconvinse să le accepte drept o formă de apreciere. Deja, celelalte armate începuseră să imite Dragonii. Acum, majoritatea soldaţilor atacau cu genunchii strânşi sub ei, formaţiunile nu mai erau rigide şi tot mai mulţi comandanţi trimiteau plutoane în acţiuni de învăluire de-a lungul pereţilor. Nimeni nu sesizase încă organizarea în cinci plutoane a Dragonilor – ceea ce-i oferea lui Ender uşorul avantaj ca, atunci când adversarul se aştepta la acţiunile a patru unităţi, să-l poată surprinde cu a cincea.

Îşi învăţa băieţii tot ce ştia despre tacticile din imponderabilitate. Dar de unde să înveţe *el* lucruri noi?

Începu să frecventeze sala video, plină cu înregistrări despre Mazer Rackham şi alţi comandanţi ai forţelor pământene din timpul Primei şi Celei de A Doua Invazii. Ender înceta instrucţia generală cu o oră mai devreme şi-i lăsa pe şefii de plutoane să-şi conducă propriile antrenamente; de obicei, organizau lupte între ei. El rămânea doar câteva minute, apoi pleca să vizioneze vechile bătălii.

Majoritatea filmelor erau inutile. Muzică solemnă, prim-planuri de comandanţi şi soldaţi decoraţi, imagini neclare de luptători ocupând baze ale gândacilor. Totuşi, ici-colo, găsi secvenţe utile: nave,

ca nişte puncte luminoase manevrând în bezna spaţiului sau, şi mai bine, display-urile tactice ale navelor, prezentând întreaga bătălie. Pe video era greu să distingi toate cele trei dimensiuni, iar adesea scenele erau scurte şi lipsite de explicaţii. Dar Ender începu să vadă cât de bine utilizau gândacii traiectorii de zbor aparent aleatorii, pentru a crea confuzie, şi cum se foloseau de retragerile false, ca să atragă navele FI în capcane. Unele bătălii fuseseră decupate într-o mulţime de scene, risipite prin mai multe filme; vizionându-le secvenţial, băiatul izbuti să reconstituie bătălii întregi. Observă acum amănunte pe care comentatorii oficiali nu le menţionau niciodată. Ei încercau permanent să trezească mândrie faţă de realizările oamenilor şi ură faţă de gândaci, însă Ender se întreba cum reuşise omenirea să învingă. Navele pământene erau lente; flotele răspundeau teribil de încet unor situaţii noi, în vreme ce gândacii păreau că acţionează în unitate perfectă, adaptându-se instantaneu oricărei tactici.

Desigur, în Prima Invazie, navele terestre fuseseră absolut inadecvate unor înfruntări rapide, totuşi nici cele ale gândacilor nu păreau mai bune; de abia în A Doua Invazie, navele şi armele deveniră iuţi şi neiertătoare.

Aşa încât, Ender învăţă strategia de la gândaci, nu de la oameni. Se simţea ruşinat şi în acelaşi timp temător să înveţe de la ei, deoarece erau inamicii cei mai teribili: ucigaşi şi vrednici de tot dispreţul. Dar, în acelaşi timp, erau foarte buni în ceea ce făceau. Până la un punct… Se părea că întotdeauna urmează o singură strategie fundamentală: să adune cât mai multe nave în punctul-cheie al înfruntării.

Niciodată nu făceau nimic surprinzător, nimic care să pară sclipirea sau imbecilitatea unui ofiţer subordonat.

Disciplina părea foarte strictă.

În plus, exista o ciudăţenie. Se vorbea mult despre Mazer Rackham, însă nu putuse găsi decât extrem de puţine imagini ale bătăliei sale. Câteva scene de la începutul ei, cu formaţiunea micuţă a lui Rackham părând jalnică pe lângă imensa putere a inamicilor. Gândacii înfrânseseră deja principala flotă pământeană, în afara sistemului planetar, în norul de comete, distrugând primele nave şi ridiculizând încercările strategice ale oamenilor; filmul acela era proiectat deseori pentru a trezi, iarăşi şi iarăşi, teroarea şi groaza stârnite de victoria duşmanilor. După aceea, întâlniseră navele lui Mazer Rackham în vecinătatea lui Saturn, şi atunci...

Doar un cadru, filmat din crucişătorul lui Rackham, cu o navă inamică explodând. Nimic mai mult. Multe imagini cu soldaţi pătrunzând în navele gândacilor. Filme întregi cu cadavrele gândacilor dinăuntru. Dar nicio scenă de luptă directă, în afara celor din Prima Invazie. Ender se simţea frustrat de cenzurarea atât de evidentă. Elevii din Şcoala de Luptă puteau învăţa multe de la Rackham, însă toate amănuntele victoriei sale lipseau. Tendinţa aceasta spre tăinuire nu le era de mare ajutor soldaţilor care trebuiau să repete succesul lui Rackham.

Bineînţeles, imediat ce se auzi că Ender Wiggin privea la nesfârşit filmele din timpul războiului, sala video începu să se aglomereze. Majoritatea celor care veneau erau comandanţi şi urmăreau aceleaşi imagini pe care le solicita el, prefăcându-se că înţelegeau de ce le examina şi ce învăţa din ele. Ender nu explica

nimic, niciodată. Chiar şi atunci când rulase şapte scene ale aceleiaşi bătălii, însă luate din filme diferite, un singur băiat întrebase într-o doară:

— Unele sunt din aceeaşi luptă?

Ender se mulţumise să ridice din umeri, aparent nepăsător. În ultimul antrenament al celei de-a şaptea zile, la numai câteva ore după ce Dragonii câştigaseră a şaptea bătălie, maiorul Anderson intră în sala video. Îi întinse o foaie de hârtie unuia dintre comandanţii de acolo, apoi i se adresă lui Ender:

— Colonelul Graff te aşteaptă la el imediat.

Ender se sculă şi-l urmă pe Anderson prin coridoare. Maiorul deschidea uşile ce opreau accesul elevilor în sectorul ofiţerilor; în cele din urmă, ajunseră în camera unde Graff stătea într-un scaun pivotant. Pântecele său se revărsa acum peste ambele braţe ale scaunului, chiar când ţinea spatele drept. Ender îşi răscoli amintirile. Graff nu i se păruse prea gras când îl întâlnise prima dată, cu patru ani în urmă. Timpul şi tensiunea nervoasă nu-l cruţau pe directorul Şcolii de Luptă.

— Au trecut şapte zile de la prima ta bătălie, Ender, rosti Graff.

Băiatul nu răspunse.

— Şi ai câştigat şapte bătălii, câte una pe zi.

Ender încuviinţă din cap.

— Iar scorurile sunt neobişnuit de mari.

Ender clipi.

— Care anume crezi că sunt atributele remarcabilului tău succes?

— Mi-aţi dat o armată care face orice îmi pot imagina.

— Şi ce anume ţi-ai imaginat?

— Ne orientăm cu „josul” spre poarta duşmană şi folosim pulpele drept paveze. Evităm formaţiunile şi ne păstrăm mobilitatea. Mă ajută şi faptul că am cinci plutoane de opt, în loc de patru de zece. În plus, adversarii n-au găsit încă soluţii eficiente ca să ne contracareze noutăţile, de aceea îi batem cu aceleaşi vicleşuguri. Asta nu va mai ţine mult.

— Deci nu te aştepţi să continui cu victoriile.

— Nu cu aceleaşi trucuri.

Graff încuviinţă:

— Ia loc, Ender.

Ender şi Anderson se aşezară în acelaşi timp. Graff privi spre maior şi acesta vorbi:

— În ce condiţie se găseşte armata ta, luptând aşa des?

— Acum toţi sunt veterani.

— Dar cum se simt? Obosiţi?

— Dacă sunt obosiţi, n-o vor admite.

— Îşi păstrează agerimea şi reflexele?

— Voi sunteţi cei cu jocurile pe calculator care testează minţile oamenilor. *Voi* ar trebui să-mi spuneţi.

— Ştim ceea ce ştim. Dorim însă să ştim ce ştii *tu.*

— Sunt soldaţi foarte buni, domnule maior. Sunt convins că au şi ei limite, dar încă nu le-am atins. Unii dintre cei noi se descurcă mai greu, deoarece nu cunoşteau unele tehnici fundamentale, dar se străduiesc din răsputeri şi progresează. Ce vreţi să spun: că au nevoie de odihnă? Bineînţeles că au! Le trebuie vreo două săptămâni de pauză. Lecţiile au fost abandonate, nimeni dintre noi nu mai ia note bune. Dar asta o ştiţi şi se pare că nu vă pasă, aşa că de ce mi-ar păsa mie?

Graff şi Anderson schimbară priviri.

— Ender, de ce studiezi filmele războaielor cu gândacii?

— Ca să învăţ strategie, bineînţeles.

— Filmele acelea au fost realizate în scop de propagandă. Toate scenele privind strategia noastră au fost scoase.

— Ştiu.

Cei doi bărbaţi se priviră din nou. Colonelul începu să bată darabana cu degetele pe masă.

— Nu mai joci jocul cu Ţara-din-Poveşti, rosti el.

Ender nu răspunse.

— De ce nu-l mai joci?

— Pentru că am câştigat.

— În jocul acela niciodată nu câştigi *totul.* Întotdeauna mai există ceva.

— Eu am câştigat totul.

— Ender, noi dorim să te ajutăm să fii cât mai fericit posibil, dar dacă tu…

— Doriţi să faceţi din mine cel mai bun soldat posibil. Uitaţi-vă la rezultate. Comparaţi-le cu cele mai bune rezultate de până acum. Deocamdată faceţi o treabă excelentă cu mine. Felicitări! Totuşi, când mă veţi pune să lupt împotriva unei armate *bune?*

Colţurile buzelor lui Graff se ridicară, şi bărbatul se zgudui de un râs înăbuşit.

Anderson îi întinse lui Ender o bucată de hârtie.

— Acum, rosti el.

BONZO MADRID, ARMATA SALAMANDRA, 12.00

— Asta înseamnă peste zece minute, spuse Ender. Armata mea îşi face duşul de după antrenament.

Graff surâse:

— Atunci ar fi cazul să te grăbeşti, băiete!

Ajunse la dormitorul armatei sale după cinci minute. Majoritatea se îmbrăcau după duş; unii plecaseră deja, la sala de jocuri sau la sala video, în aşteptarea mesei. Trimise trei băieţi să-i adune pe toţi şi-i puse să se echipeze cât mai rapid.

— N-avem timp, începu Ender. Pe Bonzo l-au anunţat acum douăzeci de minute şi, până ajungem la poartă, ei vor fi înăuntru de cel puţin cinci minute.

Băieţii erau furioşi şi protestau vehement în limbajul pe care evitau să-l folosească în prezenţa comandantului. „Ce dracu' ne fac? Au înnebunit, sau ce?"

— Nu vă mai bateţi capul cu motivul; o s-avem timp să ne gândim la noapte la asta. Sunteţi obosiţi?

— Am tras tare de tot la antrenamente, răspunse Molo Musca. Plus cafteala de dimineaţă, cu Nevăstuicile.

— Nimeni n-a avut două bătălii într-o zi! zise Tom Nebunu'.

— Şi nimeni nu i-a bătut încă pe Dragoni, replică Ender pe acelaşi ton. Ăsta să fie marele moment al înfrângerii? Întrebarea lui fu răspunsul la toate lamentările. Mai întâi să câştigăm şi după aceea punem şi întrebările.

Reveniseră cu toţii în dormitor şi cei mai mulţi erau deja îmbrăcaţi.

— Marş! răcni Ender şi porniră în fugă după el, unii echipându-se pe drum, până ajunseră la coridorul exterior al sălii de luptă.

Majoritatea gâfâiau; semn că erau prea obosiţi pentru această bătălie. Poarta era deja dezactivată. Înăuntru nu exista nicio stea. Sala era absolut goală şi

scăldată într-o lumină orbitoare. Nu aveai unde te ascunde, nici măcar în umbre.

— Hopa, făcu Tom Nebunu’, nici ei n-au ieşit încă.

Ender ridică degetul la buze, cerându-le tăcere; poarta fiind deschisă, adversarul le putea auzi fiecare cuvânt. Indică apoi perimetrul ieşirii în sală, arătându-le că Salamandrele se aflau, fără îndoială, dispuse pe perete în jurul porţii, unde nu puteau fi zărite, însă puteau îngheţa pe oricine apărea.

Ender le făcu semn băieţilor să se retragă pe coridor. După aceea alese câţiva dintre cei mai înalţi, inclusiv pe Tom Nebunu’, şi-i puse să îngenuncheze, nu ghemuiţi cu şezutul pe călcâie, ci drepţi, formând un L din trup. Îi îngheţă. Armata îl privea în tăcere. Îl luă pe cel mai micuţ soldat, Bean, îi dădu şi arma lui Tom şi-l aşeză în spatele acestuia, pe picioarele lui îngheţate. Apoi trase braţele lui Bean, fiecare ţinând o armă, pe sub umerii lui Tom.

Băieţii înţeleseră. Tom era o pavăză, o navă spaţială blindată, iar Bean se ascundea înăuntru. Desigur, nu era invulnerabil; totuşi, avea să câştige timp.

Ender numi alţi doi băieţi să-i propulseze pe Tom şi Bean prin uşă, dar le făcu semn să aştepte. Parcurse întregul efectiv al armatei, împărţind-o rapid în grupuri de câte patru – pavăză, un ochitor şi doi propulsori. După aceea, când toţi erau îngheţaţi, înarmaţi, sau gata să azvârle, le semnală propulsorilor să împingă cuplurile prin poartă, apoi să iasă şi ei.

— Acum! răcni el.

Acţionară imediat. Perechile pavăză-ochitor ieşiră două câte două, cu spatele, aşa încât pavăza să fie interpusă între ochitor şi duşman. Salamandrele deschiseră imediat focul, însă, în general loviră în băiatul îngheţat din faţă. Între timp, cu două arme şi

cu ţintele expuse pe perete în jurul porţii, ochitorii Dragoni se distrau. Era aproape imposibil să greşească. Iar când propulsorii ieşiră şi ei, se ancorară pe acelaşi perete cu inamicii, deschizând focul, încât adversarii nu mai ştiau în cine să tragă – în perechile care-i vânau de sus sau în cei aflaţi la nivelul lor. Până când Ender apucă să intre în sală, bătălia luase sfârşit. Nu durase nici măcar un minut. Dragonii aveau douăzeci de pierderi, îngheţaţi ori scoşi din luptă, şi numai doisprezece băieţi erau neatinşi. Era cel mai slab rezultat al lor de până atunci, dar învinseseră.

Când maiorul Anderson ieşi şi-i întinse cârligul, Ender nu-şi putu ascunde mânia:

— Crezusem că ne veţi opune unei armate de aceeaşi valoare cu noi, într-o luptă cinstită!

— Felicitări pentru victorie, comandante.

— Bean! strigă Ender. Dacă ai fi comandat Salamandrele, ce-ai fi făcut?

Scos din luptă, dar nu complet îngheţat, Bean răspunse din locul unde plutea, în preajma porţii adverse:

— I-aş fi pus să se deplaseze permanent, aleator, în faţa ieşirii. Niciodată nu rămâi nemişcat atunci când inamicul ştie cu exactitate unde te afli.

— Dacă tot trişaţi, adăugă Ender, mai bine învăţaţi cealaltă armată să trişeze inteligent!

— Îţi sugerez să-ţi aduni soldaţii, spuse Anderson.

Ender apăsă butonul prin care dezgheţa ambele armate.

— Dragonii, liber! strigă el imediat.

Nu voia să-i alinieze ca să accepte predarea Salamandrelor. Nu fusese o luptă cinstită, chiar dacă învinseseră – profesorii intenţionaseră să piardă, şi

numai prostia lui Bonzo îi salvase. *Asta* nu reprezenta o glorie.

Abia când părăsi sala, îşi dădu seama că Bonzo n-avea să înţeleagă că el se înfuriase pe profesori. Onoarea spaniolă! Bonzo ştia doar că fusese învins, deşi condiţiile erau de partea lui, că Ender îl pusese pe cel mai mic soldat al lui să declare în public ce ar fi trebuit să facă Salamandrele pentru a câştiga; şi că Ender nici măcar nu rămăsese să le accepte predarea demnă. Dacă până atunci Ender i-ar fi fost indiferent, acum ar fi început, cu siguranţă, să-l urască; dar pentru că-l urâse dinainte, avea să fie scos din minţi de furie. „Bonzo a fost ultimul care m-a lovit”, se gândi Ender. „Sunt sigur că n-a uitat asta.”

Nu uitase nici înfruntarea sângeroasă din sala de antrenament, când băieţii mai mari încercaseră să pună capăt şedinţelor lui. Nu era singurul care n-o uitase. Atunci, ceilalţi îi doriseră sângele, acum Bonzo era însetat după el. Ender cântări ideea de-a urma cursurile avansate de autoapărare; însă ştia că timpul îi era preţios acum, când bătăliile puteau avea loc nu numai zilnic, ci de două ori în aceeaşi zi. „Va trebui să-mi asum riscurile. Profesorii m-au împins aici – tot ei mă pot feri.”

Bean se trânti complet epuizat pe pat; jumătate din băieţi dormeau deja, deşi mai erau cincisprezece minute până la stingere. Fără chef, scoase pupitrul din dulap şi-l porni. A doua zi avea lucrare la geometrie şi era ruşinos de nepregătit. La cinci ani îl citise pe Euclid şi reuşise întotdeauna să rezolve problemele, dacă avea timp suficient la dispoziţie, însă lucrarea de mâine era contra cronometru, deci n-avea vreme să cumpănească. Trebuia să cunoască tema, dar n-o

studiase. Probabil că n-avea să reuşească. Însă azi învinseseră de două ori şi de aceea se simţea minunat.

Uită imediat de geometrie în clipa când cuplă pupitrul. Pe perimetrul acestuia circula un mesaj:

IMEDIAT LA MINE.
– ENDER

Era 21.50, cu zece minute înainte de stingere. Când trimisese Ender mesajul? Era, totuşi, bine să nu-l ignore. Poate că dimineaţă avea să urmeze altă bătălie – gândul îi înmuie picioarele – şi, dacă Ender voia să discute ceva cu el, nu ar fi avut răgaz. Coborî din pat şi merse fără chef spre cabina comandantului. Ciocăni.

— Intră, rosti Ender.

— Acum ţi-am văzut mesajul.

— Bine.

— E aproape stingerea.

— O să te conduc înapoi, dacă ţi-e frică de întuneric.

— Nu… dar nu ştiam dacă aveai habar cât e ora…

— Ştiu întotdeauna cât e ora.

Bean suspină în gând. Mereu era aşa! Orice discuţie dintre el şi Ender se transforma într-o ceartă. Detesta situaţia. Recunoştea geniul comandantului şi-l stima. Totuşi, de ce Ender nu vedea nimic bun şi în persoana lui?

— Bean, ţii minte discuţia de acum patru săptămâni? Când mi-ai cerut să te fac şef de pluton?

— Da.

— De atunci, am numit cinci şefi de pluton şi cinci secunzi. Niciunul dintre ei n-ai fost tu. Ender ridică din sprâncene. Am fost corect în alegerile respective?

— Da.

— Spune-mi atunci ce-ai făcut în cele opt bătălii.

— Azi a fost prima dată când am fost scos din luptă, dar calculatorul trecuse deja în dreptul meu unsprezece ţinte atinse. Niciodată n-am coborât sub cinci ţinte lovite într-o bătălie. În plus, am dus la bun sfârşit toate misiunile primite.

— De ce te-au făcut soldat aşa de tânăr, Bean?

— Nu mai tânăr decât ai fost tu.

— Dar *de ce?*

— Nu ştiu.

— Ba ştii şi o ştiu şi eu.

— Am încercat să ghicesc, dar nu sunt decât ipoteze. Tu eşti… foarte bun. Ei ştiau asta şi te-au împins…

— Spune-mi *de ce,* Bean!

— Pentru că au nevoie de noi, de-aia. Băiatul se aşeză pe duşumea, cu ochii ţintă la picioarele lui Ender. Pentru că au nevoie de cineva care să-i bată pe gândaci. Ăsta-i singurul lucru care-i interesează.

— Este important că ştii asta, Bean. Majoritatea băieţilor din şcoală cred că jocul contează *în sine,* dar nu-i aşa. Singurul lui merit este că ajută la găsirea puştilor care ar putea deveni comandanţi adevăraţi, în războiul adevărat. Dar în privinţa jocului, îl distrug. Asta fac. Distrug jocul!

— Curios… Eu credeam că noi suntem cei vizaţi.

— Primul joc cu nouă săptămâni mai devreme decât ar fi trebuit… Câte un joc zilnic… Şi acum, două într-o zi. Bean, nu ştiu ce fac profesorii, dar armata mea a obosit şi obosesc şi eu, iar lor nu le pasă câtuşi de puţin de regulament. Am cerut calculatorului toate rezultatele de la înfiinţarea şcolii. Până acum n-a mai

existat nimeni care să distrugă atâţia inamici, păstrându-şi un număr aşa mare de soldaţi neatinşi.

— Tu eşti cel mai bun, Ender.

Ender clătină din cap:

— Poate… Dar nu întâmplător am căpătat soldaţii pe care i-am căpătat. Din ciclul întâi şi refuzaţi de alte armate, dar, după ce i-am pus laolaltă, soldatul meu cel mai slab poate fi şef de pluton în orice armată. La început m-au ajutat, dar acum au întors armele împotriva mea. Bean, vor să ne înfrângă.

— Pe tine nu te pot înfrânge.

— S-ar putea să ai o surpriză.

Ender trase adânc aer în piept, brusc, de parcă simţise un junghi de durere sau se sufocase. Bean îl privi şi înţelese că imposibilul se întâmpla. În loc să-l ironizeze, Ender Wiggin i se destăinuia. Nu mult. Puţin. Era, totuşi, uman şi lui Bean i se permise s-o vadă.

— Poate că tu vei avea o surpriză, replică puştiul.

— Există o limită în privinţa numărului de idei noi şi inteligente pe care le pot inventa zilnic. Va apărea cineva care mă va ataca într-un mod la care nu m-am gândit şi mă va surprinde.

— Şi ce se poate întâmpla? O să pierzi un joc…

— Da. Ăsta-i lucrul cel mai rău care se poate întâmpla. Nu-mi pot permite să pierd *niciun* joc. Deoarece, dacă pierd chiar şi *unul…*

Nu termină propoziţia, şi nici Bean nu-i ceru s-o facă.

— Am nevoie să fii isteţ, Bean. Am nevoie de tine să te gândeşti la soluţii pentru problemele de care nu ne-am ciocnit încă. Vreau să încerci lucruri pe care nu le-a încercat nimeni, niciodată, deoarece sunt absolut prosteşti.

— De ce tocmai eu?

— Pentru că, deşi în Armata Dragon există soldaţi mai buni decât tine – nu mulţi, dar există –, nimeni nu poate gândi mai repede şi mai bine decât o faci tu.

Bean nu-i răspunse. Amândoi ştiau că era adevărat.

Ender îi arătă pupitrul său. Pe el figurau douăsprezece nume. Două-trei din fiecare pluton.

— Alege cinci nume, zise el. Câte unul din fiecare pluton. Vor forma o echipă specială, antrenată de tine. Dar numai în cadrul unor şedinţe suplimentare. Discută cu mine despre ceea ce vrei să-i înveţi. Nu pierde prea mult timp cu un singur lucru. În majoritatea timpului, tu şi echipa ta veţi face parte din armata obişnuită, din plutoanele voastre. Cu excepţia momentelor când am nevoie de voi. Când trebuie făcut ceva ce numai voi puteţi face.

— Nu-i niciun veteran, remarcă Bean.

— După ultima săptămână, toţi sunteţi veterani. Îţi dai seama că în clasamentul realizărilor personale, cei patruzeci de Dragoni sunt în primele cincizeci de locuri? Că primele şaptesprezece locuri sunt ocupate de soldaţii noştri?

— Şi dacă nu-mi vine nicio idee?

— Atunci m-am înşelat în privinţa ta.

— Nu te-ai înşelat, rânji Bean.

Luminile se stinseră.

— Poţi găsi singur drumul de întoarcere?

— Probabil că nu.

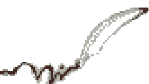
— Atunci rămâi aici. Dacă asculţi foarte atent, o poţi auzi pe zâna cea bună venind noaptea şi lăsându-ne surpriza pentru mâine.

— Crezi că ne vor da altă bătălie?

Ender nu răspunse. Bean îl auzi urcându-se în pat. Se ridică de pe podea şi făcu la fel. Înainte de-a

adormi, răsuci pe toate părţile câteva idei noi. Ender ar fi fost încântat – toate erau absolut prosteşti.

12. BONZO

— Vă rog să luaţi loc, domnule general Pace. Am înţeles că aţi venit la mine cu o chestiune foarte importantă.

— În condiţii obişnuite, colonele Graff, nu intenţionez să mă amestec în organizarea internă a Şcolii de Luptă. Autonomia vă este garantată şi, în ciuda diferenţei de rang existente între noi, ştiu că pot doar să ofer sfaturi, nu să-ţi ordon să treci la acţiune.

— Acţiune?

— Nu face pe naivul, colonele! Americanii sunt iscusiţi în a se preface inocenţi, totuşi eu nu mă las înşelat. Ştii de ce mă aflu aici.

— Ah! Deci Dap a trimis un raport?

— Dap are o atitudine... paternală faţă de elevii şcolii. El consideră că ignorarea unei situaţii potenţial letale constituie mai mult decât o neglijenţă – se apropie de posibilitatea unui complot în scopul de-a provoca moartea sau rănirea gravă a unuia dintre elevi.

— Domnule general, aceasta e o şcoală pentru copii. Pretextul mi se pare nefundamentat pentru prezenţa şefului poliţiei militare FI.

— Colonele, numele lui Ender Wiggin a ajuns până la Statul Major. A ajuns chiar şi la urechile mele. Mi-a fost descris, cu modestie, ca fiind singura noastră speranţă de victorie în momentul declanşării invaziei. Dacă viaţa sau integritatea lui corporală sunt în pericol, nu mi separe exagerat ca poliţia militară să se preocupe de protecţia băiatului. Crezi altceva?

— Lua-v-ar dracu’ pe Dap şi pe dumneavoastră, domnule, ştiu foarte bine ceea ce fac!

— Chiar aşa?

— Mai bine decât oricare altul.

— Asta-i de la sine înţeles, deoarece nimeni altul n-are nici cea mai vagă idee ce faci. Cunoşti faptul că, de opt zile, un grup de „copii” plănuiesc să-l încolţească pe Ender Wiggin pentru a-l pedepsi. Se mai ştie că unii membri ai acestui grup, în special Bonito de Madrid, cunoscut sub porecla Bonzo, nu vor ezita să folosească violenţa extremă în această „pedepsire”. Aşadar, Ender Wiggin, o speranţă mondială de o inestimabilă valoare, are toate şansele de-a sfârşi cu creierii întinşi pe pereţii şcolii dumitale. Deşi avertizat asupra pericolului, intenţionezi să faci exact…

— Nimic.

— Înţelegi atunci de ce ne-ai atras atenţia?

— Ender Wiggin a mai fost în asemenea situaţii. Pe Pământ, în ziua când i-a fost scos monitorul, apoi ulterior, când un grup de băieţi mai mari…

— N-am venit aici înainte de a cerceta trecutul. Ender Wiggin l-a jignit pe Bonzo Madrid cu mult peste ce poate îndura băiatul. Iar dumneata nu ai o poliţie militară care să intervină în cazul unui conflict. Este inadmisibil!

— Când Ender Wiggin va conduce flotele noastre, când va trebui să ia decizii care să ne aducă victoria sau distrugerea, va exista o poliţie militară care să-l salveze dacă situaţia îi scapă de sub control?

— Nu văd legătura.

— Evident. Totuşi, legătura există. Ender Wiggin trebuie să ştie că, indiferent ce s-ar întâmpla, niciun adult nu va interveni, niciodată, în ajutorul lui. Trebuie să creadă şi trebuie să fie convins că poate face doar ceea ce au gândit el sau ceilalţi copii. Dacă

nu crede asta, atunci nu va da niciodată măsura deplină a capacităţilor sale.

— N-o va da nici dacă va fi mort sau infirm pe viaţă.

— Nu se va întâmpla aşa ceva.

— De ce nu-l promovezi pe Bonzo în ciclul următor? A împlinit vârsta necesară.

— Pentru că Ender ştie că Bonzo plănuieşte să-l ucidă. Dacă îl avansăm pe Bonzo înainte de termen, va înţelege că am făcut-o ca să-l salvăm. Nu-i nicio noutate că nu-i un comandant atât de bun ca să fie promovat pentru meritele lui.

— Dar ceilalţi băieţi? Îi laşi să-l ajute?

— Vom vedea ce-o să se întâmple. Aceasta e prima, ultima şi singura mea hotărâre.

— Dumnezeu să te-ajute dacă greşeşti!

— Dumnezeu să ne-ajute pe toţi dacă greşesc.

— Dacă greşeşti, te bag în tribunalul militar! O să mă ocup personal de condamnarea ta.

— Mi se pare cinstit. Dar, dacă se întâmplă să am dreptate, nu uitaţi să-mi daţi un maldăr de decoraţii.

— Pentru ce?

— Pentru că v-am oprit să interveniţi.

Ender stătea într-un colţ al sălii, cu braţul trecut printr-un inel, privindu-l pe Bean care se antrena cu echipa lui. Cu o zi în urmă, exersaseră atacurile fără arme, dezarmându-i pe inamici cu picioarele. El îi ajutase cu câteva procedee învăţate la cursul de autoapărare. Multe detalii trebuiau adaptate, deoarece cursul acela se desfăşurase în condiţii de gravitaţie, totuşi inerţia în timpul zborului putea fi utilizată împotriva adversarului şi în imponderabilitate.

Azi însă, Bean avea o jucărie nouă. Era un monofilar, unul dintre cablurile subţiri, aproape invizibile, folosite în construcţiile spaţiale pentru ancorarea obiectelor. Monofilarele puteau fi lungi de kilometri. Al lui Bean depăşea în lungime perimetrul sălii, dar aşa cum îl purta, înfăşurat în jurul taliei, era imposibil de văzut. Băiatul şi-l trase peste cap şi-i întinse unul dintre capete unui băiat, instruindu-l:

— Bagă-l printr-un inel şi înfăşoară-l de câteva ori.

Îl trase după aceea cu el, oprindu-se pe peretele opus. Aprecie însă că nu era prea util ca obstacol. Deşi aproape invizibil, un singur fir nu constituia o piedică serioasă în calea unui inamic care-l putea depăşi pe deasupra sau pe dedesubt. Apoi avu ideea să-l folosească pentru a-şi schimba direcţia deplasării în timpul zborului. Îşi legă un capăt în jurul pieptului, lăsându-l pe celălalt prins de inelul din perete, se îndepărtă câţiva metri şi se lansă. Când monofilarul se desfăşură complet, îi schimbă brusc direcţia, purtându-l într-un arc de cerc care-l izbi violent de perete.

Urlă o dată şi încă o dată. Abia după câteva clipe, Ender pricepu că nu striga de durere.

— Ai văzut ce rapid m-am dus? Ai văzut cum am schimbat direcţia?

În curând, toţi Dragonii se opriră ca să-l privească pe Bean exersând cu firul. Schimbările de direcţie erau uluitoare, mai ales când nu ştiai că există o coardă de legătură. Când folosea monofilarul ca să ocolească o stea, pe măsură ce firul se înfăşura în jurul ei, căpăta viteze pe care nimeni nu le crezuse posibile.

La 21.40, Ender opri antrenamentele de seară. Obosiţi, dar încântaţi pentru că asistaseră la ceva nou,

soldaţii plecară la dormitor. Ender mergea printre ei, fără să vorbească, mulţumindu-se să-i asculte. Erau extenuaţi; de peste patru săptămâni susţineau bătălii zilnice, adesea în situaţii care îi solicitau la maximum. Dar erau mândri, fericiţi, legaţi sufleteşte, nu pierduseră niciodată şi învăţaseră să se bizuie unul pe celălalt. Se încredeau în camarazii lor, care aveau să lupte bine şi fără reţineri; se încredeau în şefii lor, care ştiau să nu le irosească eforturile. Şi, nu în ultimul rând, se încredeau în Ender, care avea să-i pregătească pentru orice s-ar fi putut întâmpla.

Mergând pe coridoare, Ender observă câţiva băieţi mai mari aparent adânciţi în discuţii pe holurile laterale; unii treceau chiar pe lângă ei, deplasându-se încet în direcţia opusă. Treptat, i se păru o coincidenţă cam mare ca atâţia să poarte uniformele Salamandrelor, iar cei cu alte uniforme să aparţină unor armate ai căror comandanţi îl urau pe el. Câţiva îl priviră, apoi îşi feriră repede ochii; alţii erau încordaţi, anormal de nervoşi, deşi se prefăceau relaxaţi. „Ce-o să fac dacă ne atacă aici, pe coridor? Băieţii mei sunt mici şi complet neinstruiţi în luptă în condiţii de gravitaţie. Când vor învăţa?”

— Hei, Ender! strigă cineva.

Se opri şi se întoarse. Era Petra.

— Putem sta de vorbă?

Băiatul înţelese într-o clipă că, dacă se oprea să discute, soldaţii lui aveau să-l depăşească şi rămânea singur pe coridor.

— Vorbim în timp ce mergem, răspunse el.

— Doar două clipe!

Ender se răsuci şi porni mai departe. O auzi pe Petra alergând ca să-l ajungă.

— Bine, vorbim în timp ce mergem.

Când fata se apropie de el, se încordă. Oare făcea parte dintre cei care-l urau îndeajuns pentru a-i face rău?

— Un prieten de-al tău m-a rugat să te previn. Nişte băieţi vor să te ucidă.

— Ce surpriză! făcu Ender.

Câţiva dintre soldaţii săi păruseră că ciulesc urechile. Urzelile împotriva comandantului lor reprezentau noutăţi interesante.

— Ender, te avertizez că o s-o facă! Zicea că o plănuiesc încă de când ai devenit comandant.

— Vrei să zici de când am bătut Salamandrele.

— Să ştii că şi eu te-am urât după ce m-ai învins.

— N-am zis că dau vina pe cineva.

— Aşa-i. Mi-a zis să te iau deoparte şi să te previn să fii atent mâine, pentru că…

— Petra, dacă într-adevăr m-ai lua deoparte acum, pe coridor, sunt cel puţin zece băieţi care m-ar ataca. Să nu-mi spui că nu i-ai observat!

— N-am observat, se înroşi fata. Cum te poţi gândi la aşa ceva? Nu ştii care-ţi sunt prietenii?

Îşi făcu loc printre Dragoni, se îndepărtă de el şi dispăru urcând o scăriţă către o punte superioară.

— I-adevărat? întrebă Tom Nebunu'.

— Ce să fie adevărat?

Ender cercetă cu privirea dormitorul şi strigă spre doi băieţi care se luaseră la harţă.

— Că unii dintre cei mari vor să te-omoare?

— Vorbe, făcu Ender.

Ştia însă că Petra aflase ceva, iar cele văzute pe drumul de întoarcere de la sală nu fuseseră doar imaginaţia lui.

— Or fi vorbe, da-n seara asta şefii de plutoane te escortează până în cameră.

— Complet inutil.

— N-ai decât să râzi de noi. Ne eşti dator.

— Nu vă datorez nimic! Ar fi fost un prost să-i refuze: Faceţi ce vreţi!

Se întoarse şi plecă. Şefii de plutoane alergară în jurul lui.

Unul i-o luă înainte şi deschise uşa. Inspectară camera, îl siliră pe Ender să le promită că avea să se încuie şi plecară cu puţin înainte de stingere.

Pe pupitrul lui pâlpâia un mesaj.

NU FI SINGUR. NICIODATĂ.
– DINK

Ender surâse. Dink rămăsese prietenul lui. „Nu te teme. N-o să-mi facă nimic. Am armata mea.”

Dar în întuneric nu mai avea armata. În noaptea aceea îl visă pe Stilson şi văzu cât de mic era la cei numai şase ani şi cât de ridicol în postura de tip dur. Cu toate acestea, în vis, Stilson şi prietenii săi îl legară fedeleş şi-i făcură tot ceea ce-i făcuse el lui Stilson în realitate. Iar după aceea, Ender se zări pe sine, bolborosind ca un cretin, chinuindu-se să-şi comande armata, însă niciunul dintre cuvintele lui nu se putea înţelege.

Se trezi în beznă şi se sperie. Apoi se linişti, amintindu-şi că profesorii îl apreciau, altfel n-ar fi exercitat atâta presiune asupra lui; n-ar fi permis să păţească ceva, oricum nimic rău. Probabil că atunci când băieţii mari îl atacaseră în sala de antrenament, cu ani în urmă, în preajmă existaseră profesori, aşteptând să vadă ce urma să se întâmple; dacă situaţia s-ar fi înrăutăţit, ar fi intrat şi ar fi oprit totul. „Probabil că puteam sta locului, fără să fac nimic, şi ei

ar fi avut grijă să scap nevătămat. Mă vor cravaşa cât vor putea în joc, dar în afara lui o să mă apere.”

Liniştit, adormi la loc, până când uşa se deschise neauzit şi războiul de dimineaţă fu lăsat pe podea, unde avea să-l găsească.

Câştigară, bineînţeles, dar greu; avură nevoie de patruzeci şi cinci de minute să-i vâneze pe toţi inamicii printr-o sală plină cu un labirint de stele. I-au avut adversari pe Bursucii lui Pol Slattery, care se bătuseră cu disperare. În plus, jocul avea un element nou – când loveai un adversar, sau îl scoteai din luptă, el redevenea activ după cinci minute, aşa cum se întâmpla la antrenamente. Dar dacă era complet îngheţat, înceta să mai constituie un pericol. Procesul nu era însă valabil şi pentru Dragoni. Tom Nebunu’ pricepuse ce se întâmpla, atunci când fusese atacat din spate de către soldaţi pe care-i crezuse anihilaţi. La sfârşitul bătăliei, Slattery îi scutură mâna lui Ender şi-i spuse:

— Mă bucur c-ai învins. Dacă te voi bate vreodată, Ender, vreau s-o fac cinstit.

— Ia tot ce ţi se dă, replicase Ender. Dacă ai un atu cât de mic asupra adversarului, nu sta pe gânduri.

— N-am stat, zâmbise Slattery. Atâta doar că nu-mi pierd mintea nici înainte, nici după bătălii.

Jocul durase aşa de mult, încât dejunul se terminase. Ender îşi privi soldaţii transpiraţi şi obosiţi, adunaţi pe coridor, şi le spuse:

— Azi aţi ştiut totul. Nu mai facem antrenamente. Odihniţi-vă. Distraţi-vă. Daţi vreun examen.

Erau atât de vlăguiţi, încât nici măcar nu ovaţionară, râseră sau zâmbiră; intrară în dormitor şi se dezbrăcară.

S-ar fi antrenat, dacă Ender le-ar fi cerut-o, însă se apropiau de capătul puterilor şi absenţa unei mese constituia o nedreptate în plus.

Ender intenţionase să meargă direct la duş, dar şi el era obosit. Se întinse pe pat fără să-şi scoată costumul şi se trezi înaintea prânzului. Nu reuşise să afle mai mult despre gândaci în cursul dimineţii. Îi mai rămăsese timp să se spele, să mănânce şi să se ducă la ore.

Îşi scoase costumul de luptă, care era îmbibat de transpiraţie. I se făcu frig şi simţi o durere în încheieturi. „N-ar fi trebuit să dorm în mijlocul zilei. Încep să mă-nmoi. Mă ajunge oboseala. Nu-mi pot permite s-o las să mă dărâme!”

De aceea porni în alergare până la sala de gimnastică şi se strădui să escaladeze frânghia de trei ori înainte de-a merge la baie. Nu se gândi că absenţa lui din popotă avea să fie observată şi că, făcând duş la amiază, când soldaţii lui înfulecau prima masă a zilei, avea să rămână absolut singur.

Nici când îi auzi intrând în sala de baie, nu-i băgă în seamă. Lăsase apa să-i şiroiască pe cap şi corp; zgomotele înăbuşite ale paşilor de-abia se distingeau. „S-a terminat prânzul”, îşi spuse. Începu să se săpunească. Poate că cineva terminase antrenamentele mai târziu.

Sau poate că nu… Se răsuci. Erau şapte, rezemaţi de chiuvetele metalice sau stând lângă duşuri, cu ochii la el. Bonzo era cel mai în faţă. Mulţi rânjeau, cu mila dispreţuitoare a vânătorului faţă de victima încolţită. Bonzo însă nu zâmbea.

— Salut, făcu Ender.

Nu-i răspunse nimeni.

Opri duşul, deşi nu-şi clătise tot săpunul de pe el, şi se întinse după prosop. Nu se mai afla la locul lui. Îl ţinea unul dintre băieţi. Era Bernard. Mai lipseau Stilson şi Peter, ca tabloul să fie complet. Ar fi avut nevoie de surâsul lui Peter; precum şi de imbecilitatea lui Stilson.

Înţelese că dispariţia prosopului constituia prima farsă. Nimic nu l-ar fi făcut să pară mai vulnerabil decât o goană în pielea goală pentru a-l recupera. Asta doreau: să-l umilească, să-l îngenuncheze. N-avea să le facă jocul. Refuza să se simtă slab, pentru că era ud, înfrigurat şi gol. Se întoarse să-i privească, cu spatele drept şi braţele pe lângă corp. Îl fixa cu privirea pe Bonzo.

— Deschiderea îţi aparţine, rosti el.

— Ăsta nu-i un joc, vorbi Bernard. Ne-am săturat de tine, Ender. Azi închei şcoala. Te congelăm!

Ender nu-l privi. Deşi tăcea, Bonzo era cel care îi dorea moartea. Ceilalţi veniseră numai pentru distracţie, neştiind nici ei până unde să împingă lucrurile. Bonzo însă ştia foarte bine.

— Bonzo, rosti încet Ender. Tatăl tău ar fi mândru de tine.

Băiatul se încordă.

— Ar fi mândru să te vadă acum, însoţit de şase prieteni, venind să-l bateţi pe un puşti mai mic decât tine, dezbrăcat şi ud leoarcă. „Ce onoare!” ar spune el.

— N-a venit nimeni să se bată cu tine, interveni Bernard. Am venit să te convingem să joci jocurile cinstit. Poate să mai şi pierzi din când în când…

Ceilalţi râseră, dar Bonzo nu râse; şi nici Ender.

— Fii mândru, Bonito, frumosule! Te poţi duce acasă şi să-i spui tatălui tău: „Da, l-am bătut pe Ender

Wiggin, care nici nu împlinise zece ani, iar eu aveam treisprezece. Şi n-aveam decât şase prieteni care să mă ajute, dar am reuşit în cele din urmă să-l învingem, deşi era gol, ud şi singur… Ender Wiggin este atât de *periculos şi înspăimântător,* încât era cât pe-aci să venim două sute”.

— Gura, Wiggin! mormăi unul dintre băieţi.

— N-am venit aici să-l ascultăm pe pici vorbind, zise altul.

— Ba tăceţi voi, rosti Bonzo. Gura şi la o parte! Începu să-şi scoată uniforma. Gol, şi ud, şi singur, Ender, ca să fim egali. Nu-i vina mea că-s mai solid ca tine. Tu eşti un asemenea geniu încât o să te gândeşti la ceva care să egaleze şansele. Se întoarse către ceilalţi: Păziţi uşa! Să nu intre nimeni!

Sala de baie nu era mare, iar de peste tot răsăreau ajutaje şi armături. Fusese lansată gata construită, ca un satelit de orbită joasă, ticsită cu echipament de circulare şi reciclare a apei; proiectarea avusese grijă să nu existe niciun spaţiu nefolosit. Tactica celor doi adversari era evidentă. Să-l izbească pe celălalt de ţevile care ieşeau din pereţi, până când îl scotea din luptă.

Văzând poziţia adoptată de Bonzo, Ender simţi un fior. Şi Bonzo urmase cursurile de autoapărare. Probabil chiar mai recent decât el. Avea superioritatea alonjei, era mai puternic şi plin de ură. N-avea să fie milos. „O să-mi caute capul”, se gândi Ender. „Va încerca, în primul rând, să-mi afecteze creierul. Şi, dacă lupta va fi lungă, va câştiga. Forţa lui mă poate învinge. Dacă vreau să ies teafăr de aici, trebuie să câştig rapid şi definitiv.” Putea simţi iarăşi felul oribil în care cedaseră oasele lui Stilson. „Acum însă va trosni trupul meu, dacă nu-l zdrobesc eu primul.”

Se retrase un pas, răsuci duşul spre plafon şi deschise apa fierbinte. Aproape imediat, aburul începu să se ridice. Porni următorul duş, şi pe următorul.

— Nu mi-e frică de apa fierbinte, şopti Bonzo.

Însă Ender nu voia apa fierbinte, ci căldura. Corpul său era încă acoperit de săpun, iar transpiraţia îl înmuiase şi-i făcuse pielea mai lunecoasă decât s-ar fi aşteptat Bonzo.

Brusc, dinspre uşă se auzi o voce:

— Opriţi!

Pentru o clipă, Ender crezu că era un profesor, dar era doar Blândul Dink. Prietenii lui Bonzo îl prinseră la uşă şi-l ţinură.

— Termină, Bonzo! răcni Dink. Nu-i face rău!

— De ce? întrebă Bonzo şi pentru prima dată surâse.

„Aha, se gândi Ender, îi place ca un altul să recunoască faptul că *el* e stăpân pe situaţie, că *el* deţine puterea.”

— Pentru că-i cel mai bun, de-aia! Care altul îi poate-nvinge pe gândaci? Asta contează, idiotule, gândacii!

Bonzo nu mai zâmbi. Acela era lucrul pe care-l ura cel mai mult la Ender, faptul că puştiul era cu adevărat important pentru alţi oameni, iar el, Bonzo, nu era. „M-ai omorât cu vorbele astea, Dink! Bonzo nu vrea s-audă că eu aş putea salva lumea.”

„Unde sunt profesorii?” se întrebă Ender. „Nu-şi dau seama că primul contact dintre noi poate însemna sfârşitul luptei? Asta nu-i ca bătaia din sala de antrenamente, unde nu exista posibilitatea unei răniri fatale. Aici există gravitaţie, iar podeaua şi pereţii sunt duri şi cu excrescenţe metalice. Opriţi-o acum, sau niciodată!”

— Dacă-l atingi, eşti de partea gândacilor! zbieră Dink. Eşti un trădător, dacă-l atingi, şi meriţi să mori!

Îl izbiră cu ceafa de uşă. Şi Dink amuţi.

Aburul duşurilor reducea vizibilitatea şi sudoarea şiroia pe trupul lui Ender. „Acum, înainte ca săpunul să se scurgă de pe mine. Acum, cât sunt destul de lunecos ca să nu pot fi apucat."

Se retrase încă un pas, lăsând ca frica pe care o simţea să i se citească pe chip.

— Bonzo, nu mă lovi, spuse el. Te rog!

Era ceea ce aşteptase celălalt, recunoaşterea faptului că el era mai puternic. Pentru alţi băieţi ar fi putut să fie suficient că Ender cedase; pentru Bonzo însă era doar un semn că victoria lui era sigură. Îndoi piciorul ca şi cum ar fi vrut să-l izbească, dar în ultima clipă preschimbă lovitura într-un salt. Ender îl văzu deplasându-şi centrul de greutate şi se ghemui, pentru ca Bonzo să fie dezechilibrat când avea să încerce să-l înşface şi să-l împingă.

Coastele lui Bonzo se loviră de obrazul său, iar palmele băiatului îi loviră spinarea, încercând să-l prindă. Ender se răsuci şi mâinile lui Bonzo lunecară. Într-o clipă, Ender se întorsese complet, deşi se găsea în continuare între braţele celuilalt. În acest moment, mişcarea clasică ar fi fost să înalţe călcâiul, lovind testiculele adversarului. Pentru a fi eficientă, lovitura trebuia să fie extrem de precisă, iar Bonzo se aştepta la ea. Se ridica deja pe vârfuri, retrăgând şoldurile pentru a-şi proteja regiunea sensibilă dintre picioare. Fără să-l vadă, Ender ştiu că mişcarea avea să-i coboare faţa, apropiind-o de ceafa lui; aşa că, în loc să lovească cu piciorul, ţâşni brusc în sus şi spre spate, cu toată forţa unui soldat propulsându-se de pe perete, şi izbi cu capul în obrazul celuilalt.

Se întoarse la timp ca să-l vadă pe Bonzo împleticindu-se cu nasul însângerat, icnind de surpriză şi de durere. În clipa aceea ştiu că putea părăsi sala, punând capăt luptei. Aşa cum scăpase şi din sala de antrenamente după ce făcuse să curgă sângele. Însă asta însemna că bătaia avea să se repete. O dată şi încă o dată până la epuizarea motivaţiei. Iar unicul mod de a încheia definitiv socotelile era să-l bată pe Bonzo aşa de rău, încât teama acestuia să fie mai puternică decât ura.

De aceea, se lăsă pe spate, rezemându-se de peretele din spatele lui, se împinse cu braţele şi sări cu picioarele înainte. Tălpile sale loviră pieptul şi stomacul lui Bonzo. Făcând o tumbă în aer, Ender ateriză în patru labe; se răsuci pe spate, lunecă pe sub Bonzo, iar de data aceasta lovitura lui în testiculele adversarului fu precisă şi puternică.

Bonzo nu răcni de durere. Nu reacţionă deloc, doar trupul i se ridică puţin în aer. Apoi se prăbuşi, se întoarse pe o parte şi căzu cu braţele deschise sub picăturile de apă fierbinte ale unui duş. Nu se clinti câtuşi de puţin ca să scape de acolo.

— Dumnezeule! strigă cineva.

Prietenii lui Bonzo săriră să oprească apa. Ender se sculă încet în picioare. Cineva îi azvârli prosopul. Era Dink.

— Hai de aici, îi zise acesta.

Îl conduse pe Ender afară. În urma lor auziră paşii grei ai unor adulţi coborând pe o scară. Veneau profesorii… Personalul medical… Ca să îngrijească rănile inamicului lui Ender. Unde fuseseră înainte de luptă, când ar fi putut opri orice suferinţă?

Acum Ender era sigur. Pentru el nu exista ajutor. Indiferent cu ce s-ar fi confruntat, acum şi-n vecii

vecilor, nimeni n-avea să-i sară în ajutor. Poate că, într-adevăr, Peter era o lepădătură, însă avusese dreptate, avusese întotdeauna dreptate; singura putere importantă este puterea de-a provoca suferinţă, puterea de-a ucide şi de-a distruge, pentru că, dacă nu poţi ucide, atunci eşti permanent atacat de cei care o pot face şi nimic şi nimeni nu te va mai salva vreodată.

Dink îl însoţi până în camera lui şi-l obligă să se întindă pe pat.

— Te doare pe undeva? îl întrebă.

Ender scutură din cap.

— L-ai făcut praf. Când a sărit pe tine, am crezut c-o să te bată uşor. Dar l-ai făcut praf! Dacă ar mai fi rămas în picioare, l-ai fi omorât.

— El voia să mă omoare cu adevărat.

— Ştiu. Îl cunosc. Nimeni nu urăşte ca Bonzo. Dar n-o s-o mai facă. Dacă nu-l congelează pentru asta, trimiţându-l pe Pământ, n-o să te mai privească niciodată în ochi. Nici pe tine şi nici pe altul. Era cu douăzeci de centimetri mai înalt decât tine şi l-ai lăsat ca pe un cretin, cu gura căscată şi saliva curgând.

Ender vedea însă doar privirea lui Bonzo când îl lovise între picioare. O privire goală şi fixă… Era deja terminat atunci. Deja inconştient. Ţinea ochii deschişi, dar nu gândea şi nici nu se mişca – purta expresia aceea inertă şi imbecilă; o expresie teribilă – „aşa cum arăta şi Stilson când l-am terminat”.

— Însă îl vor congela, continuă Dink. Toţi ştiu că el a început. I-am văzut ridicându-se şi plecând din popotă. Mi-au trebuit vreo două secunde să-mi dau seama că nici tu nu erai acolo, apoi încă un minut ca să aflu unde eşti. Ţi-am spus să nu rămâi singur!

— Scuză-mă.

— E clar c-o să-l congeleze. Scandalagiu… Marea lui onoare…

Atunci, spre surprinderea lui Dink, Ender începu să plângă. Întins pe spate, leoarcă de transpiraţie, căuta să-şi înăbuşe suspinele, cu lacrimile izvorând de sub pleoapele strânse şi dispărând în picăturile de apă de pe obraji.

— Ce s-a-ntâmplat?

— N-am vrut să-l rănesc! hohoti Ender. De ce nu m-a lăsat în pace?!

Auzi uşa deschizându-se uşor, apoi închizându-se. Ştiu imediat că era convocarea la bătălie. Deschise ochii, aşteptându-se să zărească penumbrele dimineţii, înainte de ora 6.00. Luminile erau însă aprinse. El era gol, iar când se mişcă, simţi aşternutul ud. Ochii îi erau umflaţi şi-l dureau de atâta plâns. Privi ceasul pupitrului. 18.20. „E aceeaşi zi! Azi am purtat deja o bătălie, am avut chiar două – blestemaţii ştiu prin ce am trecut şi tot nu se lasă!”

WILLIAM BEE, ARMATA GRIFON, TALO MOMOE, ARMATA TIGRU, 19.00

Se aşeză pe marginea patului. Biletul îi tremura în mână. „Nu pot s-o fac”, rosti în gând. După aceea cu glas tare:

— Nu pot s-o fac!

Se sculă, istovit, şi-şi căută costumul de luptă. Apoi îşi aminti… Îl pusese în curăţător, când plecase la duş. Era tot acolo.

Ieşi din cameră cu hârtia în mână. Cina se sfârşise şi pe coridor erau puţini băieţi, însă nu-i vorbi nimeni, doar îl priviră, poate impresionaţi de cele întâmplate

la amiază în sala de baie, sau poate din cauza expresiei teribile de pe chipul său. Majoritatea Dragonilor erau în dormitor.

— Salut, Ender! Avem antrenament diseară?

Îi întinse hârtia lui Supă Fierbinte.

— Blestemaţii, mârâi acesta. Două deodată?

— Două armate?! răcni Tom Nebunu'.

— O să se-mpiedice între ei, zise Bean.

— Trebuie să mă schimb, rosti Ender. Adunaţi-i şi pregătiţi-i. Ne-ntâlnim acolo, la poartă.

Ieşi din dormitor. În urma lui se înălţă vacarmul glasurilor. Îl auzi pe Tom Nebunu' zbierând:

— Două-armate de căcat! O să-i facem arşice!

Sala de baie era pustie, totul fusese curăţat. Nicio picătură din sângele scurs din nasul lui Bonzo. Dispăruse totul. Aici nu se întâmplase nimic rău, niciodată.

Ender intră sub un duş şi se frecă, curăţând sudoarea luptei şi lăsând-o să curgă în canal. „A dispărut orice urmă, atât doar că totul e reciclat şi mâine dimineaţă vom bea apa-sângele lui Bonzo. Nu mai este aici, însă rămâne sângele lui, sângele lui şi sudoarea mea, pierdute în prostia lor, sau în cruzimea lor."

Se uscă, se îmbrăcă în costumul de luptă şi porni spre sală. Armata îl aştepta pe coridor; poarta nu fusese încă deschisă. Îl priviră tăcuţi, apropiindu-se de câmpul de forţă cenuşiu şi opac. Aflaseră, desigur, despre bătaia de la duşuri; marcaţi de această întâmplare, dar şi de propria epuizare după înfruntarea de dimineaţă, deveniseră tăcuţi şi, treptat, mai înspăimântaţi de faptul că urmau să se lupte cu două armate în acelaşi timp.

„Sunt în stare de orice numai să mă înfrângă”, îşi spuse Ender. „Nu le pasă chiar dacă modifică regulile, numai să mă-nfrângă. Ei bine, m-am săturat de joc! Niciun joc nu face cât sângele lui Bonzo, înroşind apa de pe gresia băii. Congelaţi-mă, trimiteţi-mă acasă, nu mai vreau să joc!”

Poarta deveni transparentă. La numai trei metri în faţa ei existau patru stele lipite între ele, blocând complet câmpul vizual.

Două armate nu erau de-ajuns. Voiau să-l facă să-şi desfăşoare forţele orbeşte.

— Bean, rosti Ender, ia-ţi băieţii şi spune-mi ce-i dincolo de stele.

Bean luă colacul de monofilar, îşi petrecu un capăt în jurul pieptului, îi întinse celălalt capăt unui băiat din echipa lui şi ieşi uşor prin uşă. Echipa îl urmă imediat. Exersaseră de multe ori operaţiunea aceasta şi avură nevoie de numai câteva secunde ca să se instaleze îndărătul stelelor. Bean se propulsă cu viteză într-o linie aproape paralelă cu peretele porţii; când atinse peretele perpendicular, îşi făcu vânt din nou şi ţâşni drept spre inamic. Punctele de lumină de pe perete dovedeau că se trăgea în el. Pe măsură ce coarda fu oprită, pe rând, de muchiile formaţiunii stelare, curba descrisă de el deveni tot mai strânsă, iar direcţia i se schimbă; era o ţintă imposibil de nimerit. Echipa îl prinse imediat ce ocoli stelele prin cealaltă parte. Îşi mişcă braţele şi picioarele, pentru ca să arate că nu fusese lovit nicăieri.

Ender trecu prin poartă.

— E penumbră, raportă Bean, totuşi destulă lumină ca să nu-i poţi depista după fosforescenţa costumelor. Cum nu se poate mai rău! De la stele şi până la poarta lor nu-i niciun obstacol. În jurul porţii, au un pătrat

din opt stele. N-am văzut pe nimeni; toţi erau pitiţi înapoia stelelor. Stau acolo şi ne aşteaptă.

Parcă auzindu-l pe Bean, inamicii începură să strige:

— Hei!

— Ne e foame, veniţi să ne daţi păpică!

— Aveţi fundurile late!

— Aveţi funduri de Dragoni!

Ender îşi simţea creierul amorţit. Era stupid! N-avea nicio şansă; era obligat să atace un adversar adăpostit şi de două ori mai numeros.

— Într-un război adevărat, orice camarad cu o fărâmă de creier s-ar retrage ca să-şi salveze armata.

— Ce dracu’! făcu Bean. E doar un joc.

— A-ncetat să mai fie un joc; atunci când au încălcat regulile.

— Atunci, încalcă-le şi tu!

— Bine, rânji Ender. De ce nu? Ia să vedem cum reacţionează înaintea unei formaţiuni.

— O formaţiune! exclamă Bean nevenindu-i să creadă. Niciodată n-am exersat aşa ceva!

— Mai avem încă o tură până când ar trebui, în condiţii normale, să se încheie perioada de pregătire. Ar fi timpul să învăţăm şi nişte formaţiuni. Poate fi util…

Făcu din degete un A şi-l ridică spre uşă. Plutonul apăru imediat şi Ender începu să-i aranjeze înapoia stelelor. Trei metri nu reprezentau suficient spaţiu de manevră, şi băieţii erau speriaţi şi derutaţi, de aceea trecură mai mult de cinci minute până să priceapă despre ce era vorba.

Tigrii şi Grifonii se mulţumeau să-i întărâte, batjocorindu-i, în vreme ce comandanţii lor nu se înţelegeau între ei dacă n-ar fi fost mai bine să-i atace

pe Dragoni, câtă vreme rămâneau în spatele stelelor. Momoe era pentru atac:

„Suntem de două ori mai mulţi.” În vreme ce Bee argumenta: „Dacă stăm pe loc, nu putem pierde; dacă ieşim, o să inventeze imediat ceva ca să ne bată.”

Rămaseră locului până când, în cele din urmă, în lumina slabă, zăriră o formă masivă alunecând din spatele stelelor adverse. Îşi păstră configuraţia, deşi se opri brusc din mişcarea ei laterală şi se lansă exact către centrul celor opt stele, unde aşteptau optzeci şi doi de soldaţi.

— Hopa-hopa! făcu un Grifon. Au o formaţie!

— Probabil c-au construit-o în astea cinci minute, comentă Momoe. Dacă i-am fi atacat atunci, i-am fi putut distruge.

— Las-o moartă, Momoe! şopti Bee. Ai văzut cum a zburat tipul ăla! A ocolit fără s-atingă niciun perete. Poate că au toţi cârlige, te-ai gândit la asta? Oricum, e clar c-au ceva nou.

Formaţia era ciudată. Un pătrat din trupuri strâns lipite între ele, în faţă, alcătuind un zid. Îndărătul lui, un cilindru, lung de doi băieţi şi cu circumferinţa de şase băieţi, cu membrele întinse şi îngheţate, aşa încât n-ar fi putut să se ţină unul de celălalt. Totuşi, se menţineau laolaltă, de parcă ar fi fost legaţi – aşa cum şi erau, de fapt.

Din interiorul formaţiunii, Dragonii trăgeau cu maximă precizie, obligându-i pe inamici să nu scoată capul din spatele stelelor.

— Rahatu-ăla-i deschis la spate, zise Bee. Putem cădea în urma lor…

— Lasă vorba şi fă-o! se răsti Momoe.

Apoi li se adresă băieţilor săi, comandându-le să se lanseze către pereţi şi să ricoşeze înapoia adversarilor.

În agitaţia provocată de lansarea lor, în vreme ce Grifonii rămăseseră lipiţi de stele, formaţiunea Dragonilor se despică în două, sub apăsarea băieţilor dinăuntru; aproape imediat, cele două fragmente îşi inversară sensul zborului, revenind spre poarta Dragonilor. Cei mai mulţi Grifoni traseră în ele şi în Dragonii ce le însoţeau; Tigrii îi atacară pe supravieţuitori din spate.

Totuşi, ceva părea în neregulă. William Bee se gândi pentru o clipă şi înţelese ce anume era. Formaţiunile acelea nu-şi puteau schimba direcţia cu 180° în timpul zborului, decât dacă erau împinse de *altceva* care se deplasa în direcţie opusă; iar dacă acel altceva reuşise să împingă masa a douăzeci de soldaţi, însemna că avea o viteză *mare.*

Atunci îi şi zări: şase Dragoni lângă poarta lui. După luminiţele de pe costume, se vedea că trei dintre ei erau scoşi din luptă, iar doi atinşi; unul singur era nevătămat. Niciun pericol. Bee ţinti calm înspre ei, apăsă pe trăgaci şi…

Nu se întâmplă nimic.

Luminile se aprinseră.

Jocul se terminase!

Deşi privea chiar într-acolo, Bee avu nevoie de câteva clipe să priceapă ce se petrecuse. Patru Dragoni apăsau cu căştile pe colţurile porţii, iar al cincilea tocmai trecuse prin ea. Efectuaseră ritualul învingătorilor. Erau nimiciţi, de-abia reuşiseră să scoată din luptă câţiva inamici, dar avuseseră îndrăzneala să efectueze ritualul şi să încheie jocul chiar sub nasul duşmanilor.

Abia atunci înţelese Bee că, potrivit regulamentului, Armata Dragon nu numai că încheiase jocul, ci îl şi câştigase. La urma urmei, indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu erai confirmat ca învingător dacă nu aveai destui soldaţi neîngheţaţi care să atingă colţurile porţii şi să treacă prin ea, în coridorul adversarilor. În felul acesta se putea afirma că ritualul final era *chiar* victoria. Cu siguranţă, porţile sălilor de luptă aşa ştiau.

Poarta profesorilor se deschise şi în sală intră maiorul Anderson.

— Ender! strigă el privind în jur.

Unul dintre Dragonii îngheţaţi încercă să-i răspundă, dar maxilarele îi erau imobilizate de casca devenită rigidă. Anderson se apropie şi-l dezgheţă.

Ender zâmbea.

— V-am învins din nou, domnule, rosti el.

— Prostii, Ender, răspunse calm Anderson. Te-ai luptat cu Grifonii şi cu Tigrii.

— Chiar aşa prost mă credeţi?

— După această manevră, strigă Anderson, regulamentul se modifică. Pentru a deschide poarta, e necesar ca toţi soldaţii inamicului să fie scoşi din luptă sau îngheţaţi!

— Oricum, nu ţinea decât prima dată, murmură Ender.

Maiorul îi întinse cârligul. Ender dezgheţă toţi soldaţii din sală. La dracu’ cu protocolul! La dracu’ cu toate!

— Hei! strigă el când Anderson se îndepărtă. Ce va fi data viitoare? Armata mea într-o cuşcă, fără arme, împotriva tuturor armatelor din şcoală? Ce-ar fi să egalăm niţel şansele?

Se auzi un murmur de încuviinţare din partea celorlalţi băieţi, nu numai dinspre Dragoni. Maiorul nici măcar nu se întoarse.

— Ender, dacă tu eşti de cealaltă parte, şansele n-o să fie egale indiferent care ar fi condiţiile!

— Aşa-i! răcniră băieţii.

Mulţi râseră. Talo Momoe începu să bată din palme.

— En-der Wig-gin! răcni el.

Toţi începură să aplaude şi să scandeze.

Ender trecu prin poarta inamică. Soldaţii lui îl urmară. Scandările lor îl însoţiră pe coridoare.

— Diseară facem antrenament? întrebă Tom Nebunu'.

Ender clătină din cap.

— Mâine dimineaţă?

— Nu.

— Atunci când?

— În ce mă priveşte, niciodată.

Auzi murmurele în urma lui.

— Hei, asta nu-i cinstit! zise un băiat. Nu-i vina noastră că profesorii strică jocul. Nu te poţi opri să ne-nveţi pentru că…

— Nu-mi mai pasă de joc! răcni Ender şi izbi cu palma în perete.

Vocea lui răsună pe coridoare. Băieţi din alte armate ieşiră la uşi.

— Înţelegeţi? vorbi el încet în tăcerea care se lăsase. Şi şopti: Jocul s-a terminat.

Porni singur spre camera lui. Ar fi vrut să se întindă, dar nu putu, deoarece era ud. Îşi amintea tot ce se întâmplase azi şi în furia lui smulse păturile, salteaua şi le azvârli pe coridor. După aceea mototoli o uniformă ca să-i slujească drept pernă şi se trânti pe plasa din sârmă întinsă pe cadrul metalic al patului.

Nu era deloc confortabil, însă lui Ender nu-i păsa într-atât încât să se scoale.

Se aşezase de numai câteva minute, când cineva ciocăni la uşă.

— Pleacă, rosti el încet.

Cel care bătea nu-l auzi sau îl ignoră. În cele din urmă, îi spuse să intre.

Era Bean.

— Şterge-o, Bean!

Băiatul încuviinţă din cap, dar rămase locului. Îşi privea bocancii. Ender fu gata să urle la el, să-l înjure, să-l facă să plece. Văzu însă cât de istovit arăta piciul, cocârjat de epuizare şi cu ochii încercănaţi de nesomn; cu toate acestea, pielea îi era moale şi strălucitoare, pielea unui copil, obrajii rotunzi şi membrele subţiri. Încă nu împlinise opt ani. Nu conta, era excepţional, şi pasionat, şi bun. Era un copil. Era *tânăr.*

„Nu, nu-i aşa”, îşi spuse Ender. „Mic, da. Însă a trecut printr-o bătălie cu o întreagă armată depinzând de el şi de soldaţii pe care i-a condus, s-a comportat minunat şi am învins. Aici nu mai e vorba de tinereţe. Nici de copilărie.”

Considerând tăcerea drept o aprobare de-a rămâne, Bean înaintă un pas. Abia atunci, Ender îi observă hârtia din mână.

— Eşti transferat? întrebă el.

Era uluit, dar glasul i se auzi plat, lipsit de interes.

— La Iepuri.

Ender încuviinţă: „Bineînţeles. Era evident. Dacă nu pot fi învins, îmi iau armata”.

— Cam Carby e un tip bun, zise el. Sper c-o să-ţi recunoască valoarea.

— Cam Carby a absolvit azi. A primit ordinul în timpul bătăliei noastre.

— Şi acum cine-i comandantul Iepurilor?

— Eu, desfăcu braţele, neajutorat, puştiul.

Ender privi tavanul şi încuviinţă iarăşi.

— Bineînţeles. La urma urmei, n-ai decât cu patru ani sub vârsta regulamentară.

— Nu-i de râs. Nu ştiu ce se-ntâmplă aici. Toate schimbările din joc… Şi-acum, asta! Nu sunt singurul avansat, să ştii. Au absolvit jumătate din comandanţi şi au promovat o mulţime dintre ai noştri să comande armatele alea.

— Pe cine-au mai transferat?

— Păi… pe toţi şefii de plutoane şi secunzii lor.

— Sigur că da. Dacă au decis să-mi distrugă armata, mi-o decimează. Sunt foarte meticuloşi în tot ceea ce fac.

— Tot tu o să-nvingi, Ender. O ştim cu toţii. Tom Nebunu’ a zis: „Adică trebuie să mă gândesc cum să-i bat pe Dragoni?” Toţi ştiu că eşti cel mai bun! Nu te pot dărâma, indiferent ce-ar…

— Au făcut-o deja.

— Nu, Ender, nu te pot…

— Bean, nu-mi mai pasă de jocul lor. N-o să-l mai joc niciodată. S-a terminat cu antrenamentele. S-a terminat cu bătăliile. N-au decât să-şi lase bileţelele pe podea; eu nu mă mai duc! Am decis asta înainte de-a intra în sală, azi. De aceea v-am pus s-atacaţi poarta. Nu credeam că voi reuşi, dar nu-mi păsa. Voiam o ieşire spectaculoasă.

— Să-l fi văzut pe Bee. Pur şi simplu nu reuşea să priceapă cum pierduse, deşi mai aveai numai şapte băieţi care-şi puteau mişca degetele de la picioare, iar el avea doar trei care n-o puteau face.

— De ce să vreau să-l văd pe Bee? De ce să vreau să bat pe cineva? Ender îşi apăsă palmele pe ochi: Bean, azi i-am făcut rău lui Bonzo. L-am lovit rău de tot.
— O merita!
— L-am lovit şi l-am pus jos. Parcă era mort, aşa rămăsese. Şi tot l-am mai lovit.
Bean nu spuse nimic.
— Voiam doar să fiu sigur că n-o să-mi mai facă niciodată vreun rău.
— N-o să-ţi facă. L-au trimis acasă.
— Deja?
— Profesorii nu spun multe; n-au spus niciodată. Înştiinţarea oficială spune că a absolvit, dar în dreptul destinaţiei – ştii tu, şcoala tactică, auxiliar, precomandă, navigaţie – scrie numai Cartagena, Spania. Acolo locuieşte el.
— Mă bucur că l-au absolvit.
— Ce dracu', Ender, noi ne bucurăm c-a dispărut! Dacă am fi ştiut ce-ţi face, l-am fi mierlit pe loc. E adevărat c-a sărit cu toată gaşca pe tine?
— Nu. A fost doar el şi cu mine. A luptat cu onoare. „Dacă n-ar fi fost onoarea lui, m-ar fi bătut cu toţii. Atunci m-ar fi putut omorî. Simţul onoarei lui mi-a salvat viaţa." Eu n-am luptat cinstit, adăugă Ender. M-am bătut ca să câştig.
Puştiul râse:
— Şi-ai făcut-o! L-ai şutat de pe orbită.
O ciocănitură la uşă. Înainte ca Ender să poată răspunde, uşa se deschise. Băiatul se aşteptase la alţi soldaţi de-ai săi. Era însă maiorul Anderson. În urma lui intră colonelul Graff.
— Ender Wiggin, rosti Graff.
— Da, domnule.

— Comportamentul tău azi în sală a reprezentat un act de indisciplină care nu dorim să se repete.

— Da, domnule.

Bean se simţi furios; nu considera că Ender merita muştruluit.

— Sosise momentul să se spună unui profesor ce simţim noi despre ceea ce faceţi!

Adulţii îl ignorară. Anderson îi întinse lui Ender o hârtie. O coală de dimensiuni normale, nu unul dintre bileţelele folosite pentru ordinele interne în Şcoala de Luptă; era un întreg set de dispoziţii. Bean ştiu ce însemna. Un ordin de transfer.

— Absolvirea? întrebă el. Ender încuviinţă. De ce-au întârziat atâta? N-ai decât doi-trei ani sub vârsta minimă. Ştii deja să umbli, să vorbeşti şi să te-mbraci singur. Ce le-a mai rămas să te-nveţe?

Ender clătină din cap:

— Ştii doar că jocul a luat sfârşit. Împături coala: Nu-i deloc devreme. Îmi pot anunţa armata?

— Nu mai e timp, răspunse Graff. Naveta pleacă peste douăzeci de minute. În plus, e preferabil să nu mai vorbeşti cu nimeni după primirea ordinului de transfer. Despărţirea este mai uşoară.

— Pentru ei sau pentru voi? întrebă Ender.

Nu aşteptă răspuns. Se răsuci iute spre Bean, îl prinse de mână pentru o clipă, apoi porni către uşă.

— Stai aşa, strigă puştiul. Unde te duci? La Tactică? Navigaţie? Auxiliare?

— La Şcoala de Comandă, răspunse Ender.

— *Pre*-comandă?

— Comandă, repetă băiatul şi ieşi.

Anderson îl urmă îndeaproape. Bean îl prinse de mânecă pe Graff:

— Dar nimeni n-ajunge la Şcoala de Comandă înainte de şaisprezece ani!

Colonelul îi îndepărtă mâna şi ieşi, închizând uşa.

Bean rămase singur în cameră, încercând să înţeleagă ce însemnau toate astea. Nimeni nu intra în Şcoala de Comandă fără trei ani de pre-comandă în Şcoala Tactică sau Auxiliară. De fapt, nimeni nu părăsea Şcoala de Luptă fără un stagiu de cel puţin şase ani, şi Ender făcuse doar patru.

„Sistemul se năruie. Clar! Fie că cineva de sus a luat-o razna, fie că s-a întâmplat ceva rău cu războiul, cu adevăratul război, cel cu gândacii. Altfel de ce ar fi de acord să distrugă sistemul de antrenamente, să distrugă jocul, aşa cum o fac? De ce ar pune un pici ca mine la comanda unei armate?”

Bean se gândi la toate astea în timp ce mergea pe coridoare, spre patul său. Luminile se stinseră exact când ajunse. Se dezbrăcă pe întuneric, bâjbâind ca să-şi pună hainele într-un dulap pe care nu-l putea zări. Se simţea îngrozitor. La început, crezu că-i era teamă să conducă o armată, dar nu acesta era motivul. Ştia că avea să fie un comandant bun. Simţea că ar fi vrut să plângă. Nu mai plânsese din primele zile de la venirea aici, când îl copleşise dorul de casă. Încercă să definească senzaţia aceea care-i punea un nod în gât şi-l făcea să suspine înăbuşit, indiferent cât s-ar fi străduit s-o alunge. Se muşcă de palmă ca s-o oprească, ca s-o înlocuiască cu durere. Nu reuşi. N-avea să-l mai revadă niciodată pe Ender. Odată identificată cauza, senzaţia putea fi controlată. Se întinse pe spate şi se sili să parcurgă rutina relaxării, până simţi că-i trece plânsul. Apoi alunecă în somn. Mâna lui era în apropierea gurii. Zăcea pe pernă, ezitantă, de parcă Bean nu se putea decide dacă să-şi

roadă unghiile sau să-şi sugă degetul. Fruntea îi era încruntată şi asudată. Respira uşor şi întretăiat. Era un soldat, şi dacă cineva l-ar fi întrebat ce dorea să fie când o să ajungă mare, n-ar fi ştiut ce însemna asta.

Când intră în navetă, Ender observă pentru prima oară că gradele de pe uniforma maiorului Anderson se schimbaseră.

— Da, rosti Graff, acum e colonel. De fapt, din această după-amiază, maiorul Anderson a devenit şeful Şcolii de Luptă. Eu am căpătat alte însărcinări.

Ender nu întrebă care anume.

Graff se aşeză într-un fotoliu în faţa lui şi-şi prinse centura. Mai era un singur pasager: un individ tăcut, în haine civile, care fusese prezentat drept generalul Pace. Avea doar o geantă, la fel ca Ender. Cumva, băiatul se simţea liniştit şi mulţumit că nici Graff nu avea bagaje.

În timpul călătoriei, Ender vorbi o singură dată:

— De ce mergem pe Pământ? întrebase el. Credeam că Şcoala de Comandă e în centura de asteroizi.

— Aşa-i, încuviinţase Graff, însă Şcoala de Luptă n-are docuri pentru nave interplanetare. Aşa încât ai căpătat o scurtă permisie.

Băiatul voi să întrebe dacă asta însemna că-şi putea vizita familia. Dar deodată, gândul că ar fi fost posibil îl sperie, şi nu mai întrebă. Închise ochii şi încercă să doarmă. În spatele lui, generalul Pace îl studia; în ce scop, nu putea bănui.

Când aterizară în Florida, era o după-amiază toridă de vară. Ender fusese atâta vreme lipsit de soare, încât lumina aproape îl orbi. Miji ochii, strănută şi îşi dori să revină într-o incintă. Totul era îndepărtat şi plat; solul, lipsit de curba ascendentă a podelelor din

Şcoala de Luptă, părea gata să se prăbuşească. Ender avea permanent senzaţia că se află în vârful unui pisc. Reala forţă gravitaţională se simţea altfel; îşi târşâia picioarele când umbla. Ura Pământul. Voia să se întoarcă acasă, înapoi la Şcoala de Luptă, singurul loc din univers căruia îi aparţinea.

— Arestat?!

— Este un act firesc, nu? Generalul Pace este şeful poliţiei militare, iar în Şcoala de Luptă a avut loc un deces.

— N-am fost înştiinţat dacă colonelul Graff a fost avansat ori trimis înaintea tribunalului militar. Doar că e transferat şi trebuie să raporteze Amiralului.

— E un semn bun sau rău?

— Cine ştie? Pe de o parte, Ender Wiggin a supravieţuit şi a depăşit un prag; a absolvit într-o manieră excepţională – în privinţa asta trebuie să recunoşti meritul bătrânului Graff. Pe de altă parte, se pune problema celui de-al patrulea pasager din navetă. Cel din sicriu.

— Al doilea deces din istoria şcolii. Cel puţin de data asta n-a fost o sinucidere.

— Prin ce-i mai bună o crimă, maior Imbu?

— N-a fost o crimă, domnule colonel. Avem înregistrări video din nouă unghiuri. Nimeni nu-l poate învinui pe Ender.

— Dar poate fi învinuit Graff. Oricum, s-a terminat; civilii pot răscoli arhivele şi pot hotărî cum ar fi fost mai bine. Să ne decoreze dacă ei cred că am procedat corect, să ne ia pensiile şi să ne bage la-nchisoare dacă vor decide că am greşit. Cel puţin au avut bunul-simţ să nu-i spună lui Ender că băiatul a murit…

— Nu-i prima oară…

— Mda, nici despre Stilson nu i-au zis.

— Puştiul mă sperie.

— Ender Wiggin nu-i un ucigaş! Pur şi simplu, el învinge… total. Dacă-i vorba de speriat, să se sperie gândacii!

— Aproape că ţi-e milă de ei, când ştii că-l vor înfrunta.

— Singurul pentru care mi-e milă este chiar Ender. Dar nu îndeajuns ca să le sugerez s-o lase mai moale. Am obţinut acces la rapoartele primite de Graff. Chestiile legate de mişcările flotei… până acum dormisem fără vise!

— Am intrat în criză de timp?

— N-ar fi trebuit s-aduc vorba despre asta. Sunt date secrete.

— Ştiu.

— Să zicem doar atât: nu l-au adus deloc devreme la Şcoala de Comandă. Poate chiar cu doi ani prea târziu.

13. VALENTINE

— Copii?

— Frate şi soră. S-au ascuns în reţea sub cinci identităţi succesive… scriind pentru companii care le plăteau timpii de acces, chestii de-astea… A durat al dracului de mult până i-am descoperit.

— Ce ascund?

— Pot fi mai multe lucruri. Secretul cel mai important este însă vârsta lor. Băiatul are paisprezece ani, fata – doisprezece.

— Care este Demostene?

— Fata. Cea de doisprezece ani.

— Scuză-mă! Nu cred că-i amuzant, dar nu m-am putut abţine să nu râd. Când mă gândesc câte griji ne făceam, cum ne-am chinuit să-i convingem pe ruşi să nu-l ia pe Demostene în serios, pentru că-l avem pe Locke drept dovadă că nu toţi americanii sunt demenţi iubitori de război. Frate şi soră, la pubertate…

— Iar numele lor de familie este Wiggin.

— Ah! O coincidenţă?

— Acel Wiggin e un terţ. Ei sunt unu şi doi.

— Excelent! Ruşii n-o vor crede niciodată…

— Că Demostene şi Locke nu se găsesc sub controlul nostru, ca Wiggin.

— Să fie oare o conspiraţie? Îi manipulează cineva?

— N-am reuşit să depistăm niciun contact între ei şi un adult care să-i dirijeze.

— Asta nu înseamnă că cineva n-ar fi putut inventa o metodă pe care să n-o poţi depista. E greu de crezut că doi copii…

— Am discutat şi cu colonelul Graff, când a sosit de la Şcoala de Luptă. El consideră că nimic din ce-au

făcut aceşti copii nu le depăşeşte posibilităţile. Practic, capacităţile lor sunt identice cu ale lui Wiggin. Numai temperamentele diferă. L-a surprins însă orientarea celor două personaje. În mod clar, Demostene e fata, însă Graff spunea că ea a fost respinsă de la Şcoala de Luptă pentru că era prea paşnică, prea conciliantă şi, mai ales, prea empatică.

— N-aduce deloc cu Demostene...

— Pe când băiatul are sufletul unui şacal.

— Nu cumva tocmai Locke a fost recent apreciat drept „singura minte cu adevărat deschisă a Americii”?

— E greu de înţeles ce se întâmplă de fapt. Totuşi, Graff a recomandat, şi sunt de acord cu el, să-i lăsăm în pace. Să nu-i demascăm. Să nu raportăm nimic oficial, doar că s-a constatat că Locke şi Demostene nu au legături cu străinătatea şi nici cu vreo grupare din interior, exceptându-le pe cele recunoscute public în reţele.

— Altfel zis, să-i declarăm curaţi.

— Ştiu că Demostene pare periculos, parţial tocmai pentru că el – sau ea – are un număr aşa mare de admiratori. Mie însă mi se pare semnificativ faptul că cel mai ambiţios dintre ei a ales personajul moderat şi înţelept. Nu uita că ei nu fac altceva decât să scrie. Au influenţă, dar n-au putere.

— Experienţa mea mă învaţă că influenţa înseamnă putere.

— Dacă vreodată vor depăşi măsura, îi putem demasca extrem de uşor.

— Numai în următorii câţiva ani. Cu cât aşteptăm mai mult, ei vor înainta în vârstă şi va fi mai puţin şocant când se va afla cine sunt de fapt.

— Ştii ce au fost manevrele trupelor ruseşti. Există posibilitatea ca Demostene să aibă dreptate. Şi atunci…

— Ar fi bine să-l avem la îndemână. Bine! Deocamdată îi lăsăm în pace. Dar urmăreşte-i. Bineînţeles, eu va trebui să găsesc modalităţi de a-i calma pe ruşi.

În ciuda îndoielilor personale, Valentine găsea amuzant să fie Demostene. Acum rubrica ei era preluată de aproape toate reţelele info din ţară şi era plăcut să vezi cum banii se adunau în conturi. Din când în când, Demostene dona o sumă, atent calculată, unui candidat sau unei cauze; suficient pentru ca donaţia să fie remarcată, totuşi nu atât de mult încât respectivul să aibă impresia că se încerca influenţarea lui. Valentine primea atât de multe scrisori, încât reţeaua îi angajase o secretară să răspundă unor subiecte comune. Scrisorile din partea unor lideri naţionali şi internaţionali, uneori ostili, alteori prietenoşi, întotdeauna le citea împreună cu Peter, râzând deseori încântaţi că *asemenea* oameni le scriau unor copii, fără să aibă habar care era adevărul.

Alteori însă, fata se simţea ruşinată. Tatăl ei îl citea cu regularitate pe Demostene; pe Locke nu-l citea niciodată sau, dacă o făcea, nu vorbea nimic despre asta. La cină, obişnuia să repete una dintre argumentaţiile făcute de Demostene în articolul din ziua respectivă. Peter era încântat – „Vezi, se dovedeşte că oamenii obişnuiţi sunt interesaţi” –, dar Valentine se simţea ruşinată pentru tatăl ei. „Dacă ar afla vreodată că *eu* scriam articolele despre care ne

povestea şi că nu credeam nici măcar jumătate din lucrurile pe care le spuneam, ar fi mânios şi umilit.”

La şcoală fusese cât pe-aci să-i demaşte pe amândoi, când profesorul ei de istorie le dăduse să facă o comparaţie între două articole mai vechi ale lui Locke şi Demostene. Din neatenţie, Valentine făcuse o analiză excepţională. După aceea, se străduise din răsputeri s-o convingă pe directoare să nu-i publice eseul în aceeaşi reţea care avea rubrica lui Demostene. Peter fusese necruţător: „Este prea în stilul lui ca să apară. Dacă nu te poţi controla, o să fiu nevoit să anunţ moartea lui Demostene.”

Cu toată explozia de atunci, Peter o înfricoşa mai mult când tăcea. Aşa se întâmplase când Demostene primise invitaţia de-a se alătura Comitetului Prezidenţial „Educaţia Viitorului”, o organizaţie de elită care avea scopul de-a nu face nimic, dar în modul cel mai grandios cu putinţă. Valentine crezuse că Peter avea s-o considere un triumf, însă nu se întâmplase aşa.

— Refuză, îi spusese el.

— De ce? Nu voi avea absolut nimic de făcut şi chiar au anunţat că, respectând binecunoscuta dorinţă de anonimat a lui Demostene, toate şedinţele se vor desfăşura prin reţea. În felul ăsta capătă statutul unei persoane respectabile şi…

— Şi eşti mulţumită că mi-ai luat-o înainte.

— Peter, nu-i vorba de tine şi de mine, e vorba de Locke şi Demostene. Noi i-am creat. Ei nu sunt reali. În plus, solicitarea asta nu înseamnă că-l apreciază pe Demostene mai mult decât pe Locke, ci doar că el are o bază de susţinere mai largă. Ştiai că aşa va fi. Numirea lui mulţumeşte pe toţi şovinii şi rusofobii.

— Nu trebuia să se-ntâmple aşa! Locke trebuia să fie cel respectat.

— Păi este! Respectul real se instalează mai încet decât respectul oficial. Peter, nu te supăra pe mine pentru că am făcut bine ceea ce mi-ai zis *tu* să fac!

Însă băiatul rămăsese furios zile întregi şi de atunci o lăsase pe ea să-şi conceapă singură articolele, în loc să-i spună ce anume să scrie. Crezuse probabil că în felul acesta calitatea textelor lui Demostene avea să scadă, dar, dacă într-adevăr aşa se întâmplă, nimeni n-o sesiză. Poate că-l mâniase şi mai mult faptul că Valentine nu venise la el plângând, să-i ceară ajutorul. Fata fusese prea multă vreme Demostene ca să mai aibă nevoie de cineva care să-i spună ce ar fi crezut acesta despre diferite subiecte.

Şi pe măsură ce corespondenţa ei cu alţi cetăţeni activi politic crescu, începu să afle lucruri, informaţii care pur şi simplu nu erau accesibile marelui public. Fără să vrea, unii ofiţeri cu care coresponda scăpau anumite amănunte, iar ea şi Peter le puseră cap la cap, construind un tablou fascinant şi înspăimântător al activităţilor Tratatului Varşovia. Într-adevăr, se pregătea de război, un război planetar şi sângeros. Demostene nu greşise, suspectând Tratatul că nu respecta prevederile Ligii.

Treptat, personajul ei începu să capete o viaţă proprie. Uneori, la sfârşitul unei şedinţe de redactare, Valentine se trezea gândind ca Demostene, aprobând idei ce nu trebuiau să fie decât afirmaţii precis calculate. Iar alteori, citea eseurile lui Locke, scrise de Peter, şi se simţea exasperată de evidenta lui orbire faţă de ceea ce se întâmpla.

Poate că-i imposibil să îmbraci o identitate fără să devii ceea ce pretinzi că eşti. Se gândi la acest lucru,

îl întoarse pe toate feţele pentru câteva zile, apoi scrise un articol pornind chiar de la premisa respectivă, arătând că politicienii care se prosternau înaintea ruşilor în scopul menţinerii păcii aveau, în cele din urmă, să ajungă să-i susţină în orice întreprindere. Era un act incisiv la adresa partidului aflat la putere şi primi o sumedenie de scrisori pe tema aceea. În acelaşi timp, încetase s-o mai sperie ideea că se transformă, într-o anumită măsură, în Demostene. „El e mai inteligent decât Peter, şi chiar mai inteligent decât l-am crezut eu”, îşi spunea.

Graff o aşteptă după încheierea orelor de şcoală. Stătea rezemat de maşină. Purta haine civile şi se îngrăşase, aşa încât fata nu-l recunoscu imediat. Însă el îi făcu semn cu mâna şi, chiar înainte de-a se prezenta, Valentine îşi reaminti cum îl chema.

— Nu mai scriu nicio scrisoare, îi zise. Nici pe aceea n-ar fi trebuit s-o scriu!

— Deci bănuiesc că nu-ţi plac medaliile.

— Nu prea.

— Hai să facem o plimbare împreună, Valentine.

— Nu mă plimb cu străinii.

Bărbatul îi întinse o hârtie. Era un acord semnat de ambii ei părinţi.

— Înţeleg că nu eşti un străin. Unde mergem?

— Să vizităm un tânăr soldat, venit în permisie în Greensboro.

Fata se urcă în automobil.

— Ender n-are decât zece ani, spuse ea. Mi s-a părut că ne-ai zis că prima lui permisie va fi la doisprezece ani.

— A absolvit mai multe clase într-un an.

— Deci e bine?

— Întreabă-l când o să-l vezi.

— De ce tocmai eu? De ce nu toată familia?

Graff suspină:

— Ender vede lumea în felul lui personal. A trebuit să-l convingem să se întâlnească cu tine. Nu l-au interesat nici Peter, nici părinţii tăi. Viaţa din Şcoala de Luptă a fost… intensă.

— Ce vrei să zici? C-a înnebunit?

— Dimpotrivă, este persoana cea mai întreagă la minte pe care o cunosc. E suficient de lucid ca să înţeleagă că părinţii lui n-ar fi încântaţi să redeschidă o casetă afectivă, închisă atât de ermetic cu patru ani în urmă. Iar în privinţa lui Peter… nici măcar n-am sugerat vreo întâlnire, de aceea n-a avut ocazia să ne dea dracului.

Ieşiră pe Lake Brandt Road şi ocoliră lacul, urmând un drum şerpuitor, până ajunseră înaintea unei vile mari din cherestea albă, care acoperea o întreagă colină. De o parte se întindea lacul Brandt, iar de cealaltă un heleşteu cu suprafaţa de peste două hectare.

— Casa a fost construită de „Medly Mist-E-Rub”, explică Graff. FI a cumpărat-o acum vreo douăzeci de ani. Ender a insistat ca discuţia voastră să nu fie înregistrată. I-am promis-o şi, pentru a vă asigura de asta, veţi fi pe o plută construită chiar de el. Te previn totuşi că, după ce veţi termina, intenţionez să te întreb ce s-a petrecut. Nu eşti obligată să-mi răspunzi, însă sper c-o vei face.

— Nu mi-am adus un costum de baie.

— Îţi putem oferi noi unul?

— Care să n-aibă microfoane?

— Trebuie să existe şi un anumit grad de încredere. De pildă, eu cunosc adevărata identitate a lui Demostene.

Valentine se simţi străbătută de un fior de teamă, dar nu spuse nimic.

— Am aflat-o după ce am părăsit Şcoala de Luptă. În toată lumea suntem poate vreo şase care-i cunoaştem numele adevărat. Fără să-i punem la socoteală pe ruşi – numai Dumnezeu ştie ce informaţii au ei. Totuşi, Demostene nu trebuie să se teamă. Se poate încrede în discreţia noastră. Tot aşa cum eu mă încred că el nu-i va spune lui Locke ce s-a petrecut azi, aici. Încredere reciprocă. Ne spunem unii altora anumite lucruri.

Fata nu se putea decide dacă ei erau de acord cu Demostene sau cu Valentine Wiggin. În prima variantă, n-ar fi avut încredere în ei; în a doua, poate că da. Faptul că nu voiau să-i povestească lui Peter cele întâmplate sugera că erau conştienţi de diferenţa dintre ei. Nu mai pierdu timpul să se întrebe dacă ea însăşi mai ştia care era diferenţa aceea.

— Spuneai că el a construit pluta. De când e aici?

— De două luni. Intenţionasem ca permisia să dureze doar câteva zile. Dar, vezi tu, nu mai pare interesat să-şi continue instruirea.

— Aha! Deci voi fi iarăşi factorul terapeutic.

— De data asta nu te putem cenzura. Pur şi simplu, riscăm. Avem mare nevoie de fratele tău. Omenirea se găseşte la răspântie.

Val crescuse îndeajuns ca să ştie exact în ce pericol se afla lumea. Şi fusese de suficientă vreme în pielea lui Demostene ca să nu ezite să-şi îndeplinească datoria.

— Unde este?

— Jos, la debarcader.

— Unde-i costumul de baie?

Ender nu flutură braţul, văzând-o cum cobora colina, şi nici nu zâmbi când Valentine păşi pe pontonul plutitor. Însă fata ştiu că se bucura s-o vadă, ştiu din felul în care ochii lui îi priveau întruna faţa.

— Eşti mai înalt decât ţineam minte, rosti ea prosteşte.

— Şi tu, răspunse băiatul. Eu îmi aminteam că erai frumoasă.

— Memoria îţi poate juca feste.

— Nu! Chipul ţi-a rămas la fel, dar eu nu mai ţin minte ce înseamnă frumos. Haide! Hai să ieşim pe lac.

Valentine privi neîncrezătoare pluta micuţă.

— Numai să nu stai în picioare pe ea, zise Ender.

Urcă pe plută în patru labe.

— E primul lucru pe care l-am făcut cu mâinile mele, de când construiam, folosind cuburile, Clădirile anti-Peter.

Ea râse. Obişnuiau să construiască clădiri care să rămână în picioare, chiar şi după ce se îndepărtau multe din suporturile vizibile. La rândul lui, Peter scotea câte un cub dintr-un loc sau altul, pentru ca structura să rămână fragilă şi să se năruie la prima atingere întâmplătoare. Era un ticălos, totuşi constituia un fel de focar al copilăriei lor.

— Peter s-a schimbat, spuse fata.

— Hai să nu discutăm despre el.

— Bine.

Se sui şi ea pe plută, nu cu aceeaşi dexteritate. Ender luă o vâslă şi înaintară încet spre mijlocul apei. Valentine observă cu glas tare că era bronzat şi musculos.

— Muşchii se datorează Şcolii de Luptă. Bronzul este de aici. Stau mult pe lac. Când înot, parcă n-aş mai avea greutate. Duc dorul imponderabilităţii. Şi-n

plus, de aici, de pe lac, terenul se ridică de jur-împrejur.

— Ca şi cum te-ai afla pe fundul unui castron.

— Am trăit patru ani într-un asemenea loc.

— Deci acum suntem străini?

— Nu-i aşa, Valentine?

— Nu, răspunse ea.

Întinse mâna şi-l atinse pe picior. Apoi, brusc, îl strânse de genunchi, în locul unde Ender se gâdilase întotdeauna.

Dar aproape în acelaşi moment, băiatul îi prinse încheietura mâinii. Strânsoarea lui era foarte puternică, deşi palmele îi erau mai mici decât ale ei, iar braţele subţiri. Pentru o clipă, păru ameninţător; apoi se relaxă.

— Ah, da, rosti el. Obişnuiai să mă gâdili.

— N-o mai fac, îşi retrase mâna Valentine.

— Vrei să-noţi?

În loc de răspuns, ea se lăsă în apă, peste marginea plutei. Apa era limpede şi curată şi nu avea clor. Înotă o vreme, după aceea reveni la plută şi se întinse sub razele soarelui. O viespe îi dădu târcoale, apoi ateriză lângă capul său. Ştia că era acolo şi, în mod normal i-ar fi fost frică. Nu însă şi azi. „Las-o să se plimbe, las-o să se încălzească la soare la fel ca mine.”

Apoi pluta se legănă şi, întorcându-se, îl văzu pe Ender strivind calm viespea cu vârful unui deget.

— Sunt rele, rosti el. Te-nţeapă fără să aştepte să fie mai întâi insultate. Zâmbi: Am învăţat despre strategia de prevenire. Sunt foarte bun. Nu m-a bătut nimeni, niciodată. Sunt cel mai bun soldat pe care l-au avut vreodată.

— Cine s-ar fi aşteptat la altceva? replică Valentine. Eşti un Wiggin.

— Indiferent ce-ar putea însemna asta.
— Înseamnă că vei face o schimbare în lume.
Şi-i povesti cu ce se ocupau ei.
— Câţi ani are Peter, paisprezece? Deja plănuieşte să cucerească lumea?
— Se crede Alexandru cel Mare. Şi de ce n-ar fi? De fapt, de ce n-ai fi *şi tu?*
— Nu putem fi *doi* Alexandru.
— Două feţe ale aceleiaşi monede. Iar eu sunt metalul dintre ele.
În timp ce vorbea, se întreba dacă era adevărat. Împărţise atâtea cu Peter în aceşti ultimi ani, încât chiar atunci când se gândise că-l dispreţuia, ea îl înţelegea. În vreme ce Ender fusese până acum doar o amintire. Un băiat micuţ şi fragil, care avea nevoie de protecţia ei. Nu acest bărbat în miniatură, cu ochi reci şi piele întunecată, care ucidea viespile cu mâna goală. „Poate că el, şi Peter, şi eu suntem la fel şi am fost aşa de la început. Poate că doar gelozia ne-a făcut să ne credem diferiţi."
— Necazul cu monedele este că atunci când o faţă e-n sus, cealaltă e-n jos.
„Iar acum crezi că eşti jos."
— Vor să te încurajez să continui studiile.
— Nu sunt studii, ci jocuri. Jocuri de la început până la sfârşit; numai că ei schimbă regulile de câte ori au chef. Ridică un braţ moale: Vezi firele marionetei?
— Dar şi tu te poţi folosi de ei.
— Numai dacă vor să fie folosiţi. Numai dacă cred că *ei* te manipulează. Nu, e prea greu, m-am săturat. În clipa când încep să fiu fericit, în clipa când cred că mă pot descurca, vâră în mine alt cuţit. Am coşmaruri şi aici. Visez că-s în gravitaţie. Iar ei schimbă permanent direcţia gravitaţiei. De aceea, nu pot

ateriza pe peretele spre care m-am lansat. N-ajung niciodată acolo unde voiam. Şi-i rog mereu să mă lase să plec, dar ei nu vor şi mă trag înapoi.

Îi sesiză mânia din voce şi bănui că era îndreptată împotriva ei.

— Cred că pentru asta mă aflu aici. Ca să te trag înapoi.

— Eu n-am vrut să te întâlnesc.

— Mi-au spus.

— Mă temeam că te mai iubesc.

— Şi eu speram.

— Teama mea şi speranţa ta… s-au îndeplinit amândouă.

— Ender, e-adevărul adevărat. Poate că suntem copii, dar nu suntem lipsiţi de putere. Am jucat destul după regulile lor şi a devenit jocul nostru. Chicoti: Acum fac parte dintr-o comisie prezidenţială. Peter e tare furios.

— Pe mine nu mă lasă să folosesc reţelele. Nu există niciun calculator, exceptând programele casnice care monitorizează sistemul de securitate şi luminile. Chestii vechi, instalate acum o sută de ani, când construiau calculatoare care nu se cuplau cu nimic altceva. Mi-au luat armata, mi-au luat pupitrul şi ştii ceva? Chiar că nu-mi pasă!

— Probabil că eşti propriul prieten.

— Eu, nu. Amintirile mele.

— Atunci, asta eşti tu – ceea ce-ţi aminteşti.

— Nu. Amintirile mele despre străini. Amintirile mele despre gândaci.

Valentine se cutremură, parcă străbătută de un neaşteptat fior rece.

— Refuz să mă mai uit la filmele cu gândaci! Sunt întotdeauna la fel.

— Eu le-am studiat ore întregi. Felul cum se mişcă navele lor prin spaţiu… Şi încă ceva, de care mi-am dat seama abia aici, pe lac. Toate imaginile în care gândacii şi oamenii se înfruntă direct provin din Prima Invazie. În cadrele din A Doua Invazie, unde soldaţii noştri poartă uniforme FI, gândacii sunt întotdeauna deja morţi. Zac peste tot, prăbuşiţi peste comenzi. Niciun semn de luptă, nimic. Iar din bătălia lui Mazer Rackham… nu mi s-a arătat nici măcar o fotografie.

— Poate că-i vorba de o armă secretă.

— Nu, nu, nu mă interesează felul *cum* au murit. E vorba de gândacii înşişi. Nu ştiu nimic despre ei, şi totuşi într-o bună zi se pare că va trebui să-i înfrunt. Am disputat multe bătălii în viaţa mea, uneori jocuri, alteori… nu. De fiecare dată am învins pentru că am înţeles felul în care gândea inamicul meu. L-am înţeles după cum se *comporta,* îmi puteam da seama ce credea c-o să fac eu şi cum ar fi vrut să se desfăşoare lupta. Şi mă adaptam. Mă pricep bine la asta. Să înţeleg cum gândesc alţii.

— Blestemul copiilor Wiggin…

Valentine glumea; totuşi, o înfricoşa gândul că Ender ar fi putut s-o cunoască la fel de bine ca pe inamicii lui. Peter o înţelesese dintotdeauna, sau cel puţin aşa credea el; era însă o asemenea lepădătură morală, încât fata nu se simţise niciodată stânjenită când îi ghicise chiar şi gândurile cele mai urâte. Dar Ender… n-ar fi dorit s-o „citească”. S-ar fi simţit dezbrăcată în faţa lui. S-ar fi ruşinat.

— Crezi că nu-i poţi bate pe gândaci dacă nu-i cunoşti.

— Nu-i doar atât. Stând singur aici şi neavând ce face, m-am gândit şi la mine. Am încercat să-nţeleg de ce mă detest atât de mult.

— Nu-i adevărat, Ender…

— Nu-mi spune: „Nu-i adevărat, Ender”. Mi-a trebuit mult timp să-mi dau seama de lucrul ăsta, dar, crede-mă, aşa-i! Mă urăsc pe mine însumi. Şi am ajuns la următoarea concluzie: în clipa când îmi înţeleg cu adevărat inamicul, când îl înţeleg îndeajuns de bine ca să-l pot învinge, în acel moment eu îl şi iubesc. Cred că-i imposibil să înţelegi cu adevărat pe cineva, ce vrea el, ce crede el şi să nu-l iubeşti aşa cum se iubeşte el pe sine. Şi atunci, în clipa aceea, când îl *iubesc…*

— Îl înfrângi.

Pentru o clipă, lui Valentine nu-i mai fu teamă că Ender avea s-o înţeleagă şi pe ea.

— Nu, n-ai înţeles. Îl *distrug!* Fac în aşa fel încât să-i fie imposibil să-mi mai facă rău vreodată. Îl strivesc şi-l zdrobesc, până nu mai *există.*

— Ba nu-i adevărat.

Iar acum frica reveni, mai puternică decât înainte. „Peter s-a cuminţit, însă tu… pe tine te-au transformat într-un ucigaş. Două feţe ale aceleiaşi monede, dar ce-nseamnă fiecare?”

— Val, eu am făcut cu adevărat rău unor persoane. Nu inventez nimic.

— Ştiu, Ender. „Cum îmi vei face mie rău?”

— Vezi în ce mă transform, Val? întrebă el încetişor. Până şi tu te temi de mine.

Şi-i atinse obrazul, atât de uşor, încât fata fu gata să izbucnească în plâns. Aşa cum o atingea mânuţa lui de prunc. Îşi amintea gestul acesta, atingerea mâinii moi şi nevinovate, pe obrazul ei.

— Nu-i aşa, răspunse ea şi în clipa aceea era adevărat.

— Ar trebui să te temi.

„Nu, n-ar trebui să mă tem.”

— O să ţi se umfle pielea, dacă stai atâta în apă. Şi s-ar putea să te atace şi rechinii.

Ender surâse:

— Rechinii au învăţat de mult să mă lase-n pace.

Se caţără totuşi pe plută, care se înclină şi fu inundată de apă. Valentine o simţi rece pe piele.

— Să ştii că Peter va reuşi. E suficient de inteligent ca să nu grăbească lucrurile, dar va izbuti să-şi croiască drum în sânul puterii – dacă nu imediat, atunci mai târziu. Încă nu sunt sigură dacă asta o să fie bine sau rău. Peter poate fi crud, dar el ştie cum poate obţine şi păstra puterea şi există semne că după ce se termină războiul cu gândacii, sau poate chiar mai devreme, lumea se va prăbuşi înapoi în haos. Tratatul Varşovia se îndrepta spre hegemonie încă înainte de Prima Invazie. Dacă o vor face şi după…

— Deci până şi Peter poate reprezenta o alternativă mai bună.

— Ai descoperit în tine semnele unui distrugător, da? Acelaşi lucru este valabil şi pentru mine. Peter n-are un monopol asupra răului, indiferent ce consideră cei care i-au interpretat testele. Are însă calităţi de constructor: nu-i blând, dar nu mai distruge orice lucru bun pe care-l întâlneşte. Odată ce-ţi dai seama că puterea va ajunge întotdeauna la cei care tânjesc după ea, cred că vei fi de acord că ar putea-o deţine oameni mult mai răi decât Peter.

— Cu aşa o recomandare, mai că l-aş vota şi eu.

— Uneori pare absolut prostesc. Un băiat de paisprezece ani şi surioara lui mai mică plănuind să cucerească lumea… Încercă să râdă. Nu era nimic amuzant. Dar noi nu suntem copii obişnuiţi?

Valentine încercă să se imagineze aidoma celorlalte fete de la şcoală. Încercă să-şi închipuie o viaţă lipsită de responsabilităţi pentru viitorul lumii.

— Eu nu cred la fel.

Se întinse pe plută, de parcă putea rămâne veşnic pe loc.

Era adevărat. Indiferent ce-i făcuseră lui Ender în Şcoala de Luptă, îi distruseseră ambiţia. Pur şi simplu nu mai dorea să părăsească apele încălzite de soare.

„Nu, înţelese ea, nu, el *crede* că nu vrea să plece de aici, totuşi are prea mult din Peter. Sau prea mult din mine. Niciunul dintre noi n-ar putea să fie fericit mult timp fără să facă nimic. Sau poate că, de fapt, noi n-am putea fi fericiţi trăind fără altcineva."

Aşa încât, începu să iscodească din nou:

— Care-i persoana cea mai cunoscută din întreaga lume?

— Mazer Rackham.

— Şi dacă tu vei câştiga următorul război, aşa cum a făcut Mazer?

— Rackham a reprezentat un noroc chior. O baftă... Nimeni nu credea în el. S-a întâmplat să se găsească în locul potrivit, la momentul potrivit.

— Dar să zicem că aşa va fi şi cu tine. Să zicem că-i înfrângi pe gândaci şi numele tău va fi cunoscut aşa cum e cunoscut al lui.

— Îl las pe altul să fie faimos. Peter vrea să fie faimos. Îl las pe el să salveze lumea.

— Nu vorbesc despre glorie, Ender. Nu vorbesc nici despre putere. Vorbesc despre accidente, aşa cum a fost accidentul prin care Mazer Rackham a ajuns să fie acolo, atunci când cineva trebuia să-i oprească pe gândaci.

— Dacă eu sunt aici, spuse Ender, atunci nu voi mai fi *acolo.* Va fi altcineva. Să aibă altcineva accidentul.

Tonul lui de nepăsare plictisită o înfurie pe fată:

— Eu vorbesc despre viaţa *mea,* egoistul naibii ce eşti!

Dacă vorbele ei îl deranjaseră, Ender nu se trădă în niciun fel. Rămase locului, cu ochii închişi.

— Când erai mic şi Peter te tortura, a fost bine că n-am rămas întinsă în pat, aşteptând ca mama şi tata să te salveze. Ei n-au înţeles niciodată cât de periculos era Peter. Ştiam că ai monitorul, dar n-am stat să-i aştept. Ştii ce-mi făcea Peter pentru că-l opream să te chinuiască?

— Taci, şopti Ender.

Şi pentru că Valentine văzu că pieptul îi tremura, pentru că ştia că într-adevăr îi făcuse rău, pentru că, la fel ca Peter, îi găsise punctul vulnerabil şi-l lovise acolo, ea tăcu.

— Nu-i pot bate, rosti încet băiatul… Într-o bună zi, voi fi în spaţiu, ca Mazer Rackham, şi toţi vor depinde de mine, iar eu nu voi putea s-o fac.

— Dacă tu nu poţi, Ender, atunci nimeni nu poate. Dacă tu nu poţi să-i învingi, atunci merită să câștige, pentru că sunt mai puternici şi mai buni decât noi. Nu va fi vina ta.

— Spune-le asta celor morţi.

— Dacă nu tu, atunci cine?

— Oricine.

— Nimeni, Ender. Vreau să-ţi spun ceva: Dacă încerci şi pierzi, atunci nu-i vina ta. Dar dacă nu-ncerci şi noi pierdem, atunci e numai vina ta. Tu ne-ai omorât pe toţi.

— Indiferent ce-ar fi, nu sunt un ucigaş.

— Dar ce altceva ar trebui să fii? Creierul oamenilor n-a evoluat pentru ca ei să stea tolăniţi lângă lacuri. Primul lucru pe care l-am învăţat a fost să ucidem. Şi-a fost bine că l-am învăţat, altfel am fi morţi şi tigrii ar stăpâni Pământul.

— Niciodată nu l-am putut învinge pe Peter. Indiferent ce am zis sau am făcut. Niciodată!

Deci totul revenea la Peter.

— Era mai mare decât tine. Şi mai puternic.

— Aşa sunt şi gândacii.

Valentine îi înţelegea logica. Sau, mai degrabă, lipsa de logică. Ender putea învinge oricând, dar în adâncul inimii sale ştia că întotdeauna exista cineva capabil să-l distrugă. Ştia că nu putea câştiga cu adevărat, deoarece mai exista şi Peter, invincibilul campion.

— Vrei să-l învingi pe Peter? întrebă fata.

— Nu.

— Învinge-i pe gândaci! După aceea, revino acasă şi vezi cine-l mai bagă în seamă pe Peter Wiggin. Priveşte-l în ochi, când toată lumea te va iubi şi adula. În ochii lui vei citi înfrângerea, Ender. Aşa vei învinge!

— Nu înţelegi, spuse el.

— Ba da.

— Nu, nu-nţelegi. Nu vreau să-l înving pe Peter.

— Atunci ce vrei?

— Vreau ca el să mă iubească.

Valentine nu avea ce să răspundă. Din câte ştia, Peter nu iubise pe nimeni.

Ender nu mai adăugă nimic. Tăcu şi rămase întins, fără să se mişte.

În cele din urmă, transpirată şi ciupită de ţânţarii care apăruseră odată cu amurgul, fata făcu o baie, apoi începu să împingă pluta spre ţărm. Ender

continua să stea nemişcat, totuşi răsuflarea lui neregulată dovedea că nu dormea. Când ajunseră la mal, Valentine sui pe ponton şi spuse:

— *Eu* te iubesc, Ender. Mai mult ca oricând. Indiferent ce vei hotărî.

Băiatul nu răspunse. Ea se îndoi că fusese crezută. Urcă dealul, clocotind de mânie împotriva celor care o determinaseră să vină aici. La urma urmei, făcuse exact ce doriseră ei. Îl convinsese pe Ender să revină la şcoală şi el n-avea s-o ierte prea curând pentru asta.

Băiatul intră pe uşă încă ud după ultima baie. Afară era întuneric, iar în odaia unde-l aştepta Graff lumina era stinsă.

— Plecăm? întrebă Ender.

— Dacă tu vrei…

— Când?

— Când eşti gata.

Ender făcu duş şi se îmbrăcă. În cele din urmă se obişnuise cu hainele civile, totuşi parcă nu se simţea în largul său fără uniformă sau costum de luptă. „N-o să mai port niciodată un costum”, se gândi. „Acela era jocul Şcolii de Luptă, şi eu am terminat cu el.” Auzea greierii cântând în pădure; mult mai aproape, pietrişul scrâşni sub roţile unei maşini care se apropia.

Ce altceva să ia cu el? Citise câteva cărţi din bibliotecă, dar nu erau ale lui şi nu le putea lua. Singurul obiect ce-i aparţinea era pluta, pe care o construise singur, dar ea urma să rămână aici.

Acum lumina se aprinsese în camera lui Graff. Bărbatul îşi schimbase hainele. Revenise la uniformă.

Au luat loc amândoi pe bancheta din spate a maşinii, care merse pe drumuri de ţară, apropiindu-se de o poartă secundară a aeroportului.

— Pe vremuri, rosti Graff, când populaţia era în creştere, aici existau ferme şi păduri. A fost un ţinut al apelor; ploile formau o mulţime de pâraie şi există multe ape subterane. Pământul este adânc, Ender, şi e viu. Noi, oamenii, trăim doar la suprafaţă, ca insectele de pe gunoaiele care se strâng la malul bălţilor.

Băiatul nu spuse nimic.

— Îi antrenăm, aşa cum o facem, pe viitorii comandanţi pentru că aşa trebuie – trebuie să gândească în anumite feluri, să nu se lase distraşi de altele; de aceea îi izolăm. Pe ei şi pe tine. Vă ţinem izolaţi. Şi dă rezultate. Dar când nu întâlneşti niciodată oameni, când nu cunoşti Pământul în sine, când trăieşti între pereţi de metal care te apără de frigul spaţiului, e foarte uşor să uiţi de ce merită salvat Pământul. De ce lumea oamenilor s-ar putea să merite preţul pe care-l plăteşti tu.

„Deci de-asta m-aţi adus aici!” gândi Ender. „Deşi vă grăbeaţi atât de tare, de asta aţi sacrificat trei luni: ca să mă faceţi să iubesc Pământul. Ei bine, aţi reuşit! Toate trucurile au reuşit. Şi Valentine; ea era alt atu al vostru, care să-mi amintească faptul că nu mă duc la şcoală pentru binele meu personal. Ei bine, n-o să uit!”

— Poate că m-am folosit de Valentine, continuă Graff, şi poţi să mă urăşti pentru asta, dar nu uita că a venit doar datorită relaţiei dintre voi; ea este adevărată şi doar ea contează. Între oameni există miliarde de asemenea legături. Iar tu lupţi ca ele să nu fie distruse.

Ender îşi întoarse chipul spre geam şi urmări elicopterele şi dirijabilele, ridicându-se şi coborând.

Luară un elicopter până la spaţioportul FI de la Stumpy Point. În mod oficial purta numele unui fost

Hegemon, însă toată lumea îi spunea Stumpy Point; aşa se numise orăşelul care fusese complet acoperit cu asfalt atunci când începuseră să construiască insulele uriaşe din oţel şi beton ce presărau strâmtoarea Pamlico. Existau încă păsări acvatice, păşind agale prin apa sărată, unde copacii acoperiţi cu muşchi îşi plecau ramurile parcă adăpându-se. Începuse să plouă uşor, şi betonul era negru şi lucios; era greu de spus unde anume se termina asfaltul şi unde începea strâmtoarea.

Graff îl conduse printr-un labirint de uşi. Autoritatea era reprezentată de o sferă micuţă din plastic. Colonelul o introducea în fante, uşile se deschideau, oamenii se ridicau în picioare şi salutau, iar ei treceau mai departe. Băiatul observă că la început toţi îl urmăreau cu privirile pe Graff, însă, pe măsură ce pătrundeau mai adânc în spaţioport, oamenii începură să-l privească pe el. Iniţial remarcaseră purtătorul autorităţii, dar apoi, în locurile unde toţi deţineau autoritate, îi interesa necunoscutul.

Abia când Graff îşi fixă centurile pe scaunul de lângă el, Ender înţelese că bărbatul avea să-l însoţească.

— Până unde? întrebă el. Până unde o să vii cu mine?

Graff surâse scurt:

— Până la capăt.

— Te-au făcut directorul Şcolii de Comandă?

— Nu.

Deci îl scoseseră de la Şcoala de Luptă doar pentru a-l însoţi pe el la următoarea destinaţie. „Cât de important sunt?” se întrebă băiatul. Şi, aidoma unei şoapte a lui Peter înăuntrul minţii sale, auzi întrebarea: „Cum să mă pot folosi de acest lucru?”

Se înfioră şi încercă să se gândească la altceva. Poate că Peter visa să conducă lumea, dar Ender nu avea asemenea vise. Totuşi, revăzându-şi anii din Şcoala de Luptă, îşi dădu seama că, deşi nu căutase niciodată puterea, o deţinuse mereu. Considera însă că era o putere născută din calităţi, nu obţinută prin manipulare. Nu avea niciun motiv să se ruşineze de ea. Niciodată, exceptând poate cazul lui Bean, n-o folosise ca să facă rău cuiva. Iar cu Bean lucrurile sfârşiseră bine. În cele din urmă, îi devenise prieten, luând locul pierdutului Alai, care, la rândul său, o înlocuise pe Valentine. Valentine, care îl ajuta pe Peter în planurile sale. Valentine, care continua să-l iubească pe Ender, indiferent ce se petrecuse. Şi urmând asociaţiile acelea de gânduri, reveni la Pământ, la ceasurile liniştite petrecute în mijlocul lacului limpede, înconjurat de colinele împădurite. „Acesta e Pământul”, îşi spuse. Nu un glob cu diametrul de mii de kilometri, ci o pădure cu un iaz scânteietor, o căsuţă ascunsă printre copaci, sus, pe creasta dealului, o pantă acoperită cu iarbă urcând de pe mal, peşti sărind şi păsări plonjând după insectele care trăiesc la graniţa dintre apă şi cer. Pământul era zgomotul permanent al greierilor, al vânturilor şi al păsărilor. Şi glasul unei fete, care-i vorbea din copilăria sa îndepărtată. Acelaşi glas care, odată, îl apărase de teroare. Acelaşi glas pentru care ar fi făcut orice să-l păstreze în viaţă, pentru care s-ar fi întors la şcoală, pentru care era gata să lase până şi Pământul pentru alţi patru, patruzeci sau patru mii de ani. Chiar dacă ea îl iubea pe Peter mai mult.

Ţinea ochii strâns închişi şi nu scoase niciun sunet; cu toate acestea, Graff se întinse de pe scaunul său şi-i atinse mâna. Ender se încordă surprins şi după scurt

timp colonelul îşi retrase braţul; dar pentru o clipă, băiatul se gândi uluit că, poate, Graff simţea o afecţiune pentru el. Era însă imposibil; nu fusese decât un alt gest bine calculat. Graff crea un comandant dintr-un băieţel. Fără îndoială, în manualul de pedagogie se recomanda un gest de afecţiune din partea profesorului.

Naveta ajunse în numai câteva ore la satelitul LIP. Lansarea Inter-Planetară era locuită de trei mii de oameni, care respirau oxigenul produs de plantele ce le furnizau şi hrana şi beau apa care trecuse deja de zece mii de ori prin corpurile lor. Se aflau acolo ca să repare şi să întreţină remorcherele ce executau toate operaţiunile grele din Sistemul Solar, precum şi navetele care-şi purtau încărcăturile şi pasagerii pe Pământ sau Lună. Era o lume unde, pentru scurt timp, Ender se simţi în largul său, deoarece podelele se curbau în sus, la fel ca în Şcoala de Luptă.

Remorcherul lor era destul de nou; FI renunţa periodic la navele vechi, înlocuindu-le cu cele mai recente modele. Tocmai descărcase oţel laminat provenit de la o navă-uzină ce consuma asteroizii mai mărunţi din Centură. Laminatele aveau să fie trimise pe Lună şi se formase deja un convoi de paisprezece şlepuri. Colonelul introduse însă bila din plastic în altă fantă şi şlepurile fură decuplate. Remorcherul urma să facă o cursă rapidă, spre o destinaţie ţinută în secret de Graff, până când părăseau LIP.

— Nu-i niciun mister, zise căpitanul remorcherului. Când destinaţia nu se comunică, înseamnă că-i LIS.

Prin analogie cu LIP, Ender bănui că literele însemnau Lansare Inter-Stelară.

— Nu şi acum, răspunse Graff.

— Atunci încotro?

— Comandamentul FI.

— N-am nicio autorizaţie de securitate ca să cunosc destinaţia asta, domnule!

— O cunoaşte nava ta, spuse Graff. Rulează programul acesta şi urmează ruta afişată.

Îi întinse bila din plastic.

— Şi eu ce-o să fac, o să-nchid ochii în timpul călătoriei, ca să nu-mi dau seama unde suntem?

— Ah, nu, bineînţeles că nu! Comandamentul FI se află pe Eros, care se găseşte cam la trei luni de aici, mergând cu viteză maximă. Desigur, aceasta va fi viteza utilizată de navă.

— Eros? Crezusem că gândacii l-au ars cu radiaţii până… ah! Când *am* primit autorizaţia de securitate ca să ştiu toate astea?

— N-ai primit-o. De aceea, la sosirea pe Eros vei căpăta, probabil, o slujbă permanentă acolo.

Căpitanul pricepu imediat şi nu-i plăcu câtuşi de puţin.

— Sunt un pilot, blestematule, şi n-ai niciun drept să mă legi de-un bolovan!

— Deocamdată ignor limbajul folosit cu un ofiţer superior. Îmi pare rău, dar am primit ordin să rechiziţionez cel mai rapid remorcher militar disponibil. La momentul sosirii mele, nu exista altul. Fruntea sus! Războiul se poate termina peste vreo cincisprezece ani, şi-atunci poziţia Comandamentului FI n-o să mai fie un secret. Apropo, în cazul când eşti unul dintre tipii care preferă manevrele manuale, ar trebui să ştii că Eros a fost întunecat. Albedo-ul lui e doar cu puţin mai strălucitor decât o gaură neagră. N-o să-l vezi.

— Mersi! zise căpitanul.

Abia după o lună de drum, reuşi să i se adreseze politicos lui Graff.

Calculatorul remorcherului avea o bibliotecă limitată, orientată în principal spre destindere, nu spre educaţie. Aşa încât pe durata călătoriei, după micul dejun şi exerciţiile matinale, Ender şi Graff stăteau de vorbă. Despre Şcoala de Comandă. Despre Pământ. Despre astronomie şi fizică şi despre orice dorea băiatul să afle. Şi, în primul rând, dorea să afle despre gândaci.

— Nu ştim prea multe, îi spuse Graff. Niciodată n-am avut un prizonier viu. Dacă prindeam unul viu şi neînarmat, murea în clipa când îşi dădea seama că a fost capturat. Chiar şi acel „unul” este nesigur – de fapt, majoritatea gândacilor soldaţi sunt femele, dar cu organe sexuale atrofiate sau rudimentare. Nu putem fi siguri. Ţie ţi-ar fi de cel mai mare folos psihologia lor, însă n-am avut nicio ocazie să-i interogăm.

— Spune-mi ce ştiţi şi poate c-o să aflu ceva util.

Şi Graff îi spuse. Gândacii erau fiinţe care ar fi putut evolua şi pe Pământ, dacă în urmă cu un miliard de ani lucrurile s-ar fi petrecut altfel. La nivel molecular nu existau surprize. Până şi materialul genetic era acelaşi. De aceea nu era de mirare că pentru oameni aduceau cu nişte insecte. Deşi organele lor interne erau mult mai complexe şi specializate decât ale oricărei insecte, şi dezvoltaseră un schelet intern, exoscheletul dispărând aproape în totalitate, structura fizică semăna cu a strămoşilor lor, comparabili cu furnicile pământene.

— Să nu te laşi însă păcălit, spuse Graff. Te ajută în aceeaşi măsură în care ţi-aş spune că strămoşii noştri semănau foarte mult cu veveriţele.

— Dacă altceva n-avem, tot e *ceva,* zise Ender.

— Veveriţele n-au construit niciodată nave interstelare. De obicei, apar unele transformări pe drumul de la culesul alunelor şi seminţelor la exploatarea asteroizilor şi instalarea de baze ştiinţifice permanente pe sateliţii lui Saturn.

Se presupunea că gândacii vedeau cam în acelaşi spectru ca oamenii; navele şi bazele planetare erau iluminate artificial, totuşi antenele lor păreau aproape rudimentare. Autopsiile nu oferiseră date asupra existenţei mirosului, gustului sau auzului.

— Bineînţeles, nu putem fi siguri. Dar n-am găsit nicio dovadă că folosesc sunetele pentru comunicaţii. Mai ciudat este că pe navele lor nu exista niciun fel de aparatură de transmisii. Nici radiouri, nici altceva care ar fi putut emite sau recepţiona semnale.

— Navele comunicau între ele. Am văzut filmele; discutau între ele.

— Adevărat. Însă direct, de la minte la minte. Ăsta-i lucrul cel mai important pe care l-am aflat. Comunicaţiile dintre ei, indiferent care le-ar fi natura, sunt instantanee. Viteza luminii nu constituie o barieră. Când Mazer Rackham i-a învins, au tras obloanele. Instantaneu! N-a existat timp pentru niciun semnal. Totul s-a oprit… pur şi simplu.

Ender îşi aminti imaginile cu gândaci lipsiţi de răni vizibile, morţi la posturile lor.

— Atunci s-a înţeles că era posibilă. Mă refer la comunicarea cu viteză superluminică. Asta s-a întâmplat acum şaptezeci de ani şi, o dată ce-am ştiut că se poate, am făcut-o. Nu *eu,* desigur, nici măcar nu mă născusem…

— Cum e posibilă?

— Nu-ţi pot explica fizica filotică. De fapt, cred că nimeni nu pricepe nici jumătate din ea. Important e că am construit ansiblul. Numele oficial este Comunicatorul Instantaneu prin Paralaxă Filotică, dar cineva a descoperit numele de *ansiblu* într-o carte veche şi denumirea a prins. Majoritatea oamenilor nici nu ştiu că există un asemenea aparat.

— Deci navele pot comunica între ele chiar dacă se găsesc în capete opuse ale Sistemului Solar, rosti Ender.

— Mai mult, pot comunica între ele din colţuri opuse ale *galaxiei.* Iar gândacii o fac fără să recurgă la aparate.

— Aşadar, au aflat instantaneu că au fost învinşi. Până acum, crezusem că... de fapt toţi spuneau că abia cu douăzeci şi cinci de ani în urmă au aflat că au fost înfrânţi.

— S-a evitat o panică generală. Apropo, îţi spun lucruri pe care n-ar trebui să le ştii dacă vei părăsi vreodată Comandamentul FI înainte de sfârşitul războiului.

Ender se înfurie:

— Dacă m-ai cunoaşte cât de cât, ai şti că pot păstra un secret.

— Asta-i regulă. Se consideră că persoanele sub douăzeci şi cinci de ani constituie un risc de securitate. Este injust pentru mulţi copii responsabili, totuşi reduce numărul celor care ar putea scăpa ceva.

— La urma urmei, de ce atâta mister?

— Pentru că ne-am asumat nişte riscuri teribile, Ender, şi nu vrem ca orice reţea pământeană să ne ghicească deciziile. Vezi tu, imediat ce am construit ansiblul, l-am instalat pe cele mai bune nave ale

noastre şi le-am trimis să atace sistemul planetar de origine al gândacilor.

— Ştim unde este?

— Da.

— Deci nu aşteptăm A Treia Invazie.

— *Noi* suntem A Treia Invazie.

— Îi atacăm… Nimeni nu spune asta. Toţi cred că avem o flotă uriaşă de apărare, aşteptând în norul de comete…

— N-avem nici măcar o navă acolo. Sistemul Solar e aproape complet lipsit de apărare.

— Şi dacă ei au trimis o flotă împotriva Pământului?

— Atunci suntem ca şi morţi. Totuşi, navele noastre n-au văzut nimic, nicio urmă.

— Poate c-au renunţat şi vor să ne lase în pace.

— Poate. Ai văzut filmele. Ai fi în stare să pui zălog omenirea pe şansa ca ei să renunţe şi să ne lase în pace?

Ender încercă să calculeze anii scurşi:

— Deci navele noastre călătoresc de şaptezeci de ani…

— Unele. Altele de treizeci de ani, iar altele de douăzeci. Acum construim nave mai bune. Descoperim permanent amănunte noi despre proprietăţile spaţiului. Însă toate navele stelare ieşite din şantiere se îndreaptă către o planetă sau un avanpost al gândacilor. Absolut toate, transportând crucişătoare şi bombardiere, se apropie de gândaci. Sunt foarte aproape; au început deja frânarea. Primele au fost trimise spre obiectivele îndepărtate, iar cele recente către ţinte mai apropiate. Aproximările noastre au fost destul de corecte. Toate vor sosi la destinaţie într-un interval de câteva luni. Din nefericire, planeta-capitală a gândacilor va fi atacată de navele noastre cele mai

învechite, aproape primitive. Sunt însă bine dotate – avem unele arme pe care gândacii nu le-au mai văzut.

— Când vor ajunge la ţintă?

— În următorii cinci ani, Ender. Totul e pregătit la Comandamentul FI. Principalul ansiblu se află acolo, în contact cu întreaga flotă; navele sunt în perfectă stare, gata de luptă. Ne lipseşte doar comandantul bătăliilor. Cineva care să ştie ce dracu' să facă cu navele alea când ajung acolo.

— Şi dacă nimeni nu ştie?

— Ne vom strădui să facem tot ce putem, cu cel mai bun comandant pe care-l vom avea.

„Eu”, se gândi Ender. „Vor să fiu gata în cinci ani.”

— Colonele, nu există nici măcar unu la sută şanse să pot comanda o flotă în timp util.

— Asta e! înălţă din umeri Graff. Fă tot ce poţi! Dacă n-o să fii gata, o să ne descurcăm cu ce avem.

Ender se simţi mai uşurat, însă numai pentru un moment.

— Trebuie să ştii că, deocamdată, n-avem chiar nimic.

Băiatul înţelese că era altă manevră de-a lui Graff. „Fă-mă să cred că totul depinde de mine, ca să nu mă relaxez, ca să trag de mine cât mai tare.”

Manevră sau nu, putea totuşi să fie adevărat. De aceea, n-avea să precupeţească niciun efort. Era ceea ce dorise Val de la el. „Cinci ani. Doar cinci ani până la sosirea flotei, iar eu nu ştiu aproape nimic.”

— Peste cinci ani, voi avea abia cincisprezece ani, spuse Ender.

— Pe cale de-a împlini şaisprezece, adăugă Graff. Totul depinde de ceea ce vei şti.

— Colonele, zise băiatul, aş vrea să mă-ntorc şi să înot în lac.

— După ce câştigăm războiul. Sau după ce-l pierdem… O să mai avem la dispoziţie câteva decenii până vor ajunge aici, ca să ne termine. Casa va fi tot acolo, şi-ţi promit că vei putea înota după pofta inimii.

— Totuşi, sunt prea tânăr pentru autorizaţia de securitate.

— O să te ţinem tot timpul sub pază militară… Armata ştie cum să procedeze în asemenea cazuri.

Amândoi râseră şi Ender trebui să-şi reamintească faptul că Graff doar se prefăcea prietenos; toate acestea nu erau decât minciuni sau vicleşuguri, menite să-l transforme pe băiat într-o maşină de luptă eficientă. „Voi deveni exact unealta pe care o doriţi, se gândi Ender, dar cel puţin nu mă voi lăsa *păcălit.* O s-o fac pentru că aşa vreau eu, nu pentru că m-ai păcălit tu, ticălosule!”

Remorcherul ajunse lângă Eros fără ca asteroidul să apară pe ecrane şi căpitanul trecu scanerul pe infraroşu. Se aflau la numai patru mii de kilometri de ţinta călătoriei, dar Eros, lung de douăzeci şi patru de kilometri, era invizibil, de parcă n-ar fi reflectat razele soarelui.

Acostară la una dintre cele trei platforme-docuri de pe orbită. Nu puteau asoliza direct, deoarece gravitaţia asteroidului fusese mărită, iar remorcherul, destinat doar transportului interplanetar, n-ar fi putut evada din fundul puţului gravitaţional. Căpitanul îşi luă rămas-bun pe un ton iritat; Ender şi Graff, plini de voioşie. Bărbatul era nemulţumit pentru că avea să-şi părăsească nava; Ender şi Graff se simţeau ca nişte prizonieri eliberaţi, în sfârşit, din temniţă. Când suiră la bordul navetei care urma să-i coboare pe Eros, parafrazau replici din filmele urmărite non-stop de căpitan şi hohoteau ca nişte nebuni. Căpitanul se

întunecă la faţă şi se retrase, prefăcându-se că merge la culcare. Atunci, aproape ca un gând ivit în ultima clipă, Ender îl întrebă pe colonel:

— De ce ne războim cu gândacii?

— Am auzit mai multe motive, răspunse Graff. Că sistemul lor e suprapopulat şi trebuie să se extindă. Că ei nu pot suporta ideea altei forme de viaţă inteligentă în univers. Că nu cred că noi *suntem* viaţă inteligentă. Că au cine ştie ce religie stranie. Că au urmărit emisiunile noastre TV şi au decis că suntem prea violenţi. Tot felul de ipoteze.

— Tu ce crezi?

— Nu contează ce cred eu.

— Oricum vreau să ştiu.

— Probabil că ei discută direct, de la minte la minte. Ceea ce gândeşte unul gândeşte şi altul; ceea ce-şi aminteşte unul, îşi poate aminti şi altul. De ce să-şi fi dezvoltat un limbaj? De ce să fi învăţat vreodată să citească şi să scrie? De unde să ştie ce înseamnă cititul şi scrisul, dacă le-ar vedea? Sau semnalele? Sau numerele? Sau orice altceva folosim noi pentru a comunica? Nu-i vorba doar de-a traduce dintr-un grai în altul. Ei n-au niciun fel de grai. Am folosit toate mijloacele de comunicare pe care ni le-am putut imagina, dar n-au nici măcar echipamentele cu care să-şi dea seama că le transmitem semnale. Şi poate că ei au încercat să ne trimită mesaje telepatice şi nu înţeleg de ce nu le răspundem.

— Deci întregul război se datorează imposibilităţii de comunicare între două rase.

— Dacă cel din faţa ta nu-ţi poate spune istoria lui, niciodată nu poţi fi sigur că nu-ncearcă să te omoare.

— Şi dacă i-am lăsa-n pace?

— Ender, ei au venit primii. Dacă voiau să ne lase-n pace, ar fi putut s-o facă acum o sută de ani, înainte de Prima Invazie.

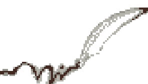
— Poate că n-au ştiut că suntem forme de viaţă inteligente. Poate…

— Crede-mă, pe tema asta se discută de un secol. Nimeni nu cunoaşte răspunsul. Dar când se ajunge la luarea unei decizii, concluzia e aceeaşi: dacă una din rase trebuie să piară, să fim siguri că noi vom supravieţui. Genele noastre nu ne lasă să hotărâm altfel. Natura nu poate accepta o specie lipsită de instinctul supravieţuirii. Indivizii pot fi convinşi să se autosacrifice, însă niciodată o rasă ca un întreg nu poate hotărî să-şi înceteze existenţa. Deci, dacă putem, vom ucide gândacii până la ultimul, iar ei, dacă pot, vor face la fel.

— În privinţa mea, spuse băiatul, eu sunt pentru supravieţuire.

— Ştiu, încuviinţă Graff. De asta te afli aici.

14. PROFESORUL

— Nu te-ai prea grăbit, Graff, aşa-i? Nu-i un drum scurt; totuşi, o vacanţă de trei luni mi se pare exagerată.

— Prefer să nu aduc marfa stricată.

— Există oameni care, pur şi simplu, n-au simţul timpului. Eh, asta-i, la urma-urmei nu-i în joc decât soarta lumii! În sfârşit... Caută să ne înţelegi tensiunea. Ansiblul primeşte permanent rapoarte despre înaintarea flotei. În fiecare zi poate începe războiul... dacă mai putem vorbi de zile. E un băiat foarte mic.

— Există măreţie în el. O dimensiune sufletească.

— Sper că şi un instinct de vânător.

— Da.

— I-am stabilit o programă de studii. Bineînţeles, totul trebuie aprobat de tine.

— O să mă uit peste ea. Nu mă pricep la toate materiile acelea, comandore Chamrajnagar. Mă aflu aici doar pentru că-l cunosc pe Ender. Aşa că nu te teme că voi încerca să schimb ceva în conţinutul programei. Viteza va creşte însă.

— Câte îi putem spune?

— Nu-i irosi timpul cu fizica zborului interstelar.

— Ansiblul?

— I-am pomenit deja despre el şi despre flote. I-am spus că vor ajunge la destinaţie în următorii cinci ani.

— Se pare că nu ne-au mai rămas prea multe de dezvăluit.

— Îi puteţi spune despre sistemele de armament. Trebuie să cunoască îndeajuns ca să ia decizii inteligente.

— Aha! Deci putem fi utili; ce drăguţ! Am blocat unul dintre cele cinci simulatoare exclusiv pentru el.

— Şi restul?

— Celelalte simulatoare?

— Ceilalţi copii…

— Ai fost adus aici ca să ai grijă de Ender Wiggin.

— Eram doar curios. Nu uita, toţi mi-au fost elevi.

— Iar acum sunt elevii mei. Vor pătrunde în tainele flotei, care dumitale, colonele, nu ţi-au fost dezvăluite.

— După cum vorbeşti, parcă ar fi o frăţie mistică.

— Şi o zeitate. Şi o religie. Până şi aceia dintre noi care comandă prin ansiblu cunosc măreţia zborului interstelar. Văd că nu-ţi plac efuziunile mele. Te asigur că dispreţul îţi dovedeşte ignoranţa. În curând, Ender Wiggin va şti ceea ce ştiu eu; va dansa graţiosul balet spectral printre stele şi orice putere există în el va fi descătuşată, dezvăluită, adusă înaintea universului ca să fie văzută de toţi. Ai sufletul de piatră, colonele, însă eu îi cânt unei pietre la fel de uşor ca altui cântăreţ. Te poţi retrage în cabina ta, să-ţi aranjezi lucrurile.

— N-am de aranjat decât hainele de pe mine.

— N-ai niciun bagaj?

— Salariul mi se depune într-un cont de pe Pământ. Nu l-am folosit niciodată. Doar ca să-mi cumpăr haine civile, în vacanţă.

— Un non-materialist! Totuşi, eşti neplăcut de gras. Un ascet gurmand? Interesantă contradicţie.

— Când sunt nervos, mănânc. Tu când eşti nervos, împroşti deşeuri solide.

— Îmi placi, colonele. Cred c-o să ne-nţelegem.

— Nu-mi prea pasă, comandorule. Am venit aici pentru Ender. Şi niciunul dintre noi n-a venit pentru tine.

Ender detestă asteroidul din primul moment. Se simţise destul de stânjenit pe Pământ, unde podelele erau drepte; Eros era *mai* îngrozitor. Semăna cu un cartof, având diametrul de numai şase kilometri şi jumătate. Deoarece suprafaţa îi fusese complet modificată pentru a converti lumina soarelui în energie, oamenii trăiau în încăperile legate prin tunele ce dantelau interiorul asteroidului. Spaţiile închise nu reprezentau o problemă pentru băiat – mai degrabă îl deranjau podelele coridoarelor, care aveau o pronunţată curbură în jos. De la început, el suferise de ameţeli când umbla prin tuneluri, mai ales prin cele care înconjurau circumferinţa mică a lui Eros. Nu-l ajuta cu nimic faptul că atracţia gravitaţională era de două ori mai mică decât pe Pământ – senzaţia unei căderi iminente era extrem de tulburătoare.

În acelaşi timp, proporţiile păreau stranii – plafoanele erau prea joase pentru mărimea camerelor, iar coridoarele prea înguste. Pe ansamblu, nu era un loc plăcut.

Lucrul cel mai iritant însă îl constituia prezenţa celorlalţi oameni. Ender n-avea amintiri clare despre oraşele Pământului. Ideea lui despre un număr acceptabil de persoane îl constituia Şcoala de Luptă, unde îi cunoscuse din vedere pe toţi băieţii. Aici trăiau zece mii de persoane. Nu era înghesuială, în ciuda spaţiului mare ocupat de instalaţiile de supravieţuire; dar Ender nu suporta să fie permanent înconjurat de străini.

Nu-l lăsau niciodată să lege cunoştinţe. Zărea deseori alţi elevi ai Şcolii de Comandă, însă, pentru că el nu urma niciun curs obişnuit, aceştia rămâneau simple chipuri.

Participa doar ocazional la câte o lecţie comună; de obicei, era singur cu profesorul.

Alteori, în rezolvarea unei anumite teme îl ajuta un elev mai mare, pe care nu-l mai revedea după aceea. Mânca singur sau alături de colonelul Graff. Obişnuia să se recreeze în sala de gimnastică, dar rareori se întâlnea acolo de două ori la rând cu aceleaşi persoane.

Înţelegea că îl izolau iarăşi, de data aceasta fără să-i ridice pe ceilalţi elevi împotriva lui ca să-l urască, ci limitând relaţiile între ei. Oricum i-ar fi fost greu să lege prietenii – cu excepţia lui, toţi erau trecuţi de adolescenţă.

De aceea, Ender se retrase în studiile sale şi învăţă repede şi bine. Astronavigaţia şi istoria militară le asimila cu uşurinţă. Matematicile abstracte erau mai dificile; constată însă că dacă primea o problemă ce implica deplasări prin spaţiu şi prin timp, se putea bizui mai degrabă pe intuiţie decât pe calcule – adesea găsea instantaneu o soluţie pe care o putea demonstra abia după minute bune sau chiar după ore de calcule.

Iar pentru destindere exista simulatorul: cel mai bun joc video pe care-l văzuse vreodată. Profesorii şi elevii îl învăţară să-l utilizeze, pas cu pas. La început, necunoscând uriaşa putere a jocului, îl abordase doar la nivel tactic, cu un singur luptător care manevra continuu pentru a găsi şi a distruge inamicul. Controlat de calculator, inamicul era inteligent şi puternic şi, ori de câte ori Ender încerca o manevră nouă, adversarul o folosea împotriva lui peste numai câteva minute.

Jocul era holografic, iar cei doi luptători erau puncte luminoase de culori diferite, care dansau, se roteau şi manevrau în interiorul unui cub cu latura de

aproape zece metri. Comenzile erau extrem de delicate.

Spaţiul de joc putea fi rotit în orice direcţie, pentru a fi urmărit din diferite unghiuri. Centrul se putea deplasa aşa încât confruntarea să aibă loc mai aproape sau mai departe de jucător.

Treptat, pe măsură ce Ender deveni expert în controlul vitezei, al direcţiei, al orientării şi al armelor, complexitatea jocului spori. Uneori înfrunta doi adversari simultan; alteori apăreau meteoriţi sau sfărâmături de asteroizi; trebuia să ia în consideraţie consumurile de combustibil şi energie şi deseori era însărcinat cu executarea anumitor misiuni.

Când stăpâni jocul cu o navetă, îi permiseră să treacă la escadrila de patru navete. Comanda piloţii simulaţi şi, în loc să execute comenzile calculatorului, trebuia el însuşi să determine tactica, hotărând care obiectiv era cel mai important şi conducând escadrila pentru a-l cuceri. În orice moment putea prelua, pentru scurt timp, comanda personală a unei navete; la început procedă aşa în mod frecvent, însă atunci celelalte trei erau distruse rapid. Treptat, jocurile sporiră în dificultate şi Ender trebui să rămână tot mai mult timp la comanda escadrilei. Când o făcea, câştiga din ce în ce mai des.

După un an petrecut în Şcoala de Comandă, putea juca pe simulator la oricare dintre cele cincisprezece niveluri, de la pilotarea unei navete independente şi până la comanda unei flote. Înţelesese de mult că rolul sălii din Şcoala de Luptă îl avea aici simulatorul. Şi cursurile erau utile, dar adevărata instruire o constituia jocul. Din când în când, veneau câte unii să-l vadă jucând. Nu vorbeau niciodată – rareori i se adresa cineva, cu excepţia cazurilor când trebuiau să-l

înveţe ceva anume. Spectatorii tăceau, privindu-l cum rezolvă o simulare dificilă, apoi plecau. „Ce faceţi?” ar fi vrut să-i întrebe. „Mă cântăriţi? Hotărâţi dacă aveţi curaj să-mi încredinţaţi flota? Nu uitaţi că eu nu v-o cer.”

Descoperi că multe dintre lucrurile învăţate în Şcoala de Luptă se puteau transfera pe simulator. Îl programă să-şi modifice orientarea spaţială la fiecare câteva minute, ca să nu se lase prins într-o rutină „sus-jos”, şi-şi revedea permanent poziţia din punctul de vedere al inamicului. Încerca o senzaţie extraordinară să aibă un asemenea control asupra bătăliei, să-i poată vedea fiecare detaliu.

În acelaşi timp, se simţea frustrat din cauza limitărilor existente; navele conduse de calculator nu depăşeau capacităţile acestuia. Nu aveau iniţiative. Nu erau inteligente. Începu să tânjească după şefii săi de plutoane, aşa încât să se poată bizui pe unele escadrile fără să le supravegheze în mod permanent

La sfârşitul primului an, câştiga toate bătăliile de pe simulator şi juca de parcă maşina ar fi reprezentat o prelungire naturală a trupului său. Într-o zi, mâncând împreună cu Graff, îl întrebă:

— Asta-i tot ce face simulatorul?

— Cum adică?

— Aşa cum joacă acum. De o vreme n-a mai crescut deloc în dificultate.

— Aha!

Colonelul păru nepăsător, însă el nu se exterioriza niciodată. În ziua următoare, totul se schimbă. Graff plecă şi Ender căpătă un camarad.

Dimineaţă, când băiatul se trezi, în mijlocul podelei stătea un bătrân, cu picioarele încrucişate. Ender îl

privi curios, aşteptându-l să vorbească. Necunoscutul tăcea. Ender se sculă, îşi făcu duş şi se îmbrăcă, fără să intre în vorbă cu el.

Învăţase de mult că atunci când se petrecea ceva neobişnuit, ceva ce făcea parte din planul altcuiva, avea să capete mai multe informaţii aşteptând, nu întrebând. Aproape întotdeauna, adulţii îşi pierdeau răbdarea înaintea lui.

Bătrânul nu scosese niciun cuvânt, când Ender se apropie de uşă ca să iasă din odaie. Uşa nu se deschise. Băiatul se întoarse către necunoscutul aşezat pe duşumea. Părea de vreo şaizeci de ani – de departe omul cel mai vârstnic pe care-l văzuse în Eros. Obrajii îi erau acoperiţi de firişoare albe şi ţepoase, doar cu puţin mai scurte decât părul de aceeaşi culoare. Avea chipul relaxat, iar ochii îi erau înconjuraţi de riduri. Îl fixa pe Ender cu o expresie indiferentă.

Băiatul reveni la uşă şi încercă iarăşi s-o deschidă.

— Bun, rosti el renunţând. De ce-i încuiată?

Bătrânul continua să-l privească inexpresiv.

„Deci este un joc”, îşi spuse Ender. „Dacă vor să merg la cursuri, vor deschide uşa. Dacă nu… nu. Nu-mi pasă.”

Nu-i plăceau jocurile cu reguli şi scop final cunoscute doar de adversar. De aceea, avea să-l ignore pe acesta. De asemenea, nu voia să se enerveze. Rezemat de uşă, făcu un exerciţiu de autorelaxare şi în curând redeveni calm. Necunoscutul îl privea impasibil.

Trecură aşa ore întregi. Ender refuza să vorbească, iar bătrânul părea mut şi fără minte. În câteva rânduri, Ender se întrebă dacă nu era vreun nebun ce evadase dintr-o clinică, şi acum îşi trăia halucinaţiile

demente în camera lui. Odată cu scurgerea timpului, cum nimeni nu veni la uşă şi nici nu-l căută, băiatul se convinse că era ceva deliberat, cu scopul de a-l deruta. Nu voia să-i ofere bătrânului satisfacţia victoriei. Pentru a-şi trece timpul, începu să facă exerciţii fizice. Unele erau imposibile fără echipamentul de gimnastică, dar altele, mai cu seamă cele de la cursul de autoapărare, puteau fi executate în orice condiţii.

Execuţiile îl purtau în jurul camerei. Exersă fandările şi loviturile cu piciorul. La un moment dat, trecu pe lângă bătrân, aşa cum mai trecuse şi înainte, dar acum braţul acestuia ţâşni fulgerător şi-i prinse piciorul stâng în mijlocul unui salt. Îl dezechilibră, şi băiatul se prăbuşi pe duşumea.

Sări imediat în picioare, furios. Necunoscutul stătea calm, cu picioarele încrucişate, de parcă nici nu s-ar fi clintit. Ender rămase încordat, gata de luptă; totuşi imobilitatea celuilalt îl făcea să nu poată ataca. Ce să facă, să-l lovească? Şi apoi să-i explice lui Graff: „Ştii, el a început primul şi n-am vrut să rămân dator”.

Îşi reluă exerciţiile; bătrânul îl urmărea cu privirea.

În cele din urmă, obosit şi furios pe ziua irosită, prizonier în propria lui cameră, reveni la pat, ca să-şi scoată pupitrul. În clipa când se aplecă deasupra noptierei, simţi o mână izbindu-l între coapse şi o alta prinzându-l de păr. Într-o secundă fu răsturnat. Faţa şi umerii erau apăsaţi în podea de genunchiul bătrânului, în vreme ce spatele îi era dureros arcuit şi picioarele fuseseră ţintuite de un braţ ferm. Nu se putea folosi de mâini şi nici nu-şi putea îndoi spatele ca să aibă sprijin pentru picioare. În mai puţin de două secunde, străinul îl învinsese complet pe Ender Wiggin.

— Bine, icni Ender. Ai învins!

Genunchiul celuilalt apăsă şi mai dureros.

— De când, şuieră un glas, trebuie să-i spui duşmanului când te-a învins?

Ender tăcu.

— Te-am surprins o dată, Ender Wiggin. De ce nu m-ai distrus imediat după aceea? Doar pentru că arătam paşnic? Te-ai întors cu spatele la mine. Stupid! N-ai învăţat nimic! N-ai avut niciodată *un profesor.*

Băiatul era furios acum şi nu încercă să se prefacă sau să se stăpânească.

— Am avut prea mulţi profesori; de unde să fi ştiut că o să fii…

— Un duşman, Ender Wiggin, şopti bătrânul. Eu sunt duşmanul tău, cel dintâi duşman mai inteligent decât tine. Nu există alt profesor decât duşmanul. Nimeni altul decât duşmanul nu-ţi va spune ce va face el. Nimeni altul decât duşmanul nu te va învăţa cum să distrugi şi să cucereşti. Doar el îţi arată unde eşti slab. Doar el îţi spune unde sunt punctele sale puternice. Şi singurele reguli ale jocului sunt atacul şi apărarea. De-acum încolo sunt duşmanul tău. De-acum încolo sunt profesorul tău.

Apoi îi eliberă picioarele. Deoarece îi apăsa capul de podea, băiatul nu se putu echilibra în braţe, şi genunchii lui loviră duşumeaua cu o bufnitură puternică şi o durere pătrunzătoare. După aceea, bătrânul se retrase şi-l lăsă să se ridice.

Încet, băiatul îşi adună picioarele sub el, gemând uşor de durere. Pentru o clipă, rămase în patru labe, ca să-şi revină. Apoi braţul său drept ţâşni, căutându-şi duşmanul. Bătrânul se retrase iute şi mâna lui Ender apucă doar aerul, iar piciorul profesorului lovi spre bărbia băiatului.

Ender nu mai era acolo. Stătea întins pe spate, după ce se rostogolise pe podea şi, în clipa când necunoscutul era dezechilibrat după lovitură, amândouă tălpile băiatului îi izbiră piciorul de sprijin. Bătrânul căzu… totuşi îndeajuns de aproape ca să-l atace pe Ender. Acesta nu găsea un braţ sau un picior care să rămână locului atât cât să poată fi apucat, iar între timp loviturile îi învineţeau spatele şi braţele. Băiatul era mai mic… nu putea depăşi membrele în permanentă mişcare ale bătrânului. În cele din urmă, izbuti să se desprindă şi se târî spre uşă.

Bătrânul şedea iarăşi cu picioarele încrucişate, dar acum apatia dispăruse. Surâdea.

— Ceva mai bine de data asta. Dar lent. Cu o flotă va trebui să fii mai bun decât eşti cu trupul tău, altfel nimeni n-o să fie în siguranţă cu tine la comandă. Ai învăţat lecţia?

Ender încuviinţă încet din cap. Îl durea tot trupul.

— Bun, continuă străinul. Restul, cu simulatorul. De acum, eu îţi voi programa bătăliile, nu calculatorul; eu voi pregăti strategia inamicului, iar tu vei învăţa să fii iute şi să descoperi cu ce vicleşuguri te încearcă duşmanul. Să nu uiţi, băiete! De-acum, duşmanul e mai inteligent decât tine. De-acum, duşmanul e mai puternic decât tine. De-acum, să fii gata să pierzi mereu.

Chipul lui redeveni grav.

— Vei fi gata să pierzi, Ender, dar vei câştiga. Vei învăţa să îţi înfrângi duşmanul. El te va învăţa cum s-o faci.

Se ridică în picioare:

— În această şcoală a existat dintotdeauna obiceiul ca un nou-venit să fie ales de un elev mai mare. Cei doi devin camarazi, şi cel mai mare îl învaţă pe celălalt

tot ce ştie. Ei luptă permanent, se întrec permanent, sunt împreună permanent. Eu te-am ales pe tine.

— Eşti prea bătrân ca să fii un elev, rosti Ender când necunoscutul porni spre uşă.

— Nimeni nu-i prea bătrân ca să înveţe de la duşmani. Eu am învăţat de la gândaci. Tu vei învăţa de la mine.

În clipa când necunoscutul puse palma pe plăcuţa identificatoare de deschidere, Ender sări prin aer şi-l lovi cu ambele călcâie în mijlocul spatelui. Lovi atât de puternic, încât ricoşă în picioare, iar bătrânul scoase un strigăt şi se prăbuşi.

Se sculă apoi încet, ţinându-se de clanţă, cu faţa schimonosită de durere. Părea scos din luptă, dar Ender nu se încrezu în el. Cu toate acestea, fu luat prin surprindere de viteza atacului. După câteva secunde, zăcea pe duşumea lângă peretele opus, sângerând din nas şi din buză, acolo unde se izbise de pat. Reuşi să se întoarcă într-atât încât să-l vadă pe bătrân în pragul uşii, crispându-se de durere şi ţinându-se de spate. Îi zâmbea.

Ender surâse.

— Ai un nume, profesore? întrebă el.

— Mă numesc Mazer Rackham, răspunse străinul.

Apoi dispăru.

Din clipa aceea, Ender era fie cu Mazer Rackham, fie singur. Mazer vorbea rareori, însă era alături de el la masă, la cursuri, la simulator, în camera lui, noaptea. Uneori pleca, dar, când nu se afla acolo, uşa era încuiată şi nimeni nu intra până nu se întorcea. O săptămână întreagă, Ender îl numi „Temnicerul Rackham”. Mazer răspundea imediat, ca şi cum ar fi

fost chiar numele lui, şi nu părea deloc iritat. În scurt timp, băiatul renunţă la poreclă.

Existau şi compensaţii. Mazer îi arătă filmele bătăliilor din Prima Invazie şi înfrângerile dezastruoase ale FI în A Doua Invazie. Nu mai erau montaje din imagini cenzurate, ci filme întregi. Deoarece bătăliile importante fuseseră înregistrate de mai multe camere, studiară tacticile şi strategiile gândacilor din diferite unghiuri. Pentru prima dată în viaţa lui Ender, un profesor îi atrăgea atenţia asupra unor detalii pe care băiatul nu le sesizase singur. Pentru prima dată, găsise o minte pe care putea s-o admire.

— De ce nu eşti mort? întrebă Ender. Bătălia ta a fost acum şaptezeci de ani, dar tu n-ai nici măcar şaizeci.

— Miracolele relativităţii, răspunse Mazer. După bătălie, m-au ţinut aici douăzeci de ani, deşi i-am implorat să mă lase să comand una dintre navele lansate împotriva coloniilor şi capitalei gândacilor. Apoi au… reuşit să înţeleagă câte ceva despre cum se comportă soldaţii în tensiunea luptei.

— Ce anume?

— N-ai învăţat suficientă psihologie ca să pricepi… Şi-au dat seama că, deşi nu voi mai putea comanda flota – aveam să mor înainte ca navele să ajungă la destinaţie –, rămâneam singurul capabil să mă descurc cu gândacii. Şi-au dat seama că izbutisem să-i înving nu prin noroc, ci folosindu-mă de inteligenţă. Aveau nevoie de mine aici, ca să… îl învăţ pe viitorul comandant al flotei.

— Deci te-au suit într-o navă, au accelerat până la o viteză relativistă…

— Iar după aceea am revenit acasă. O călătorie extrem de plictisitoare. Cincizeci de ani în spaţiu. Pentru mine nu s-au scurs decât opt ani, dar mi s-au părut cinci sute. Totul pentru ca să-l pot învăţa pe viitorul comandant tot ce ştiu.

— Eu voi fi comandantul acela?

— Să zicem că în prezent ai cele mai mari şanse.

— Mai sunt pregătiţi şi alţii?

— Nu.

— Atunci reprezint unica alegere, nu?

Mazer ridică din umeri.

— Cu excepţia ta… Eşti viu, nu? De ce nu comanzi tu flota?

Bătrânul clătină din cap.

— De ce? I-ai învins pe gândaci…

— Există destule motive pentru care nu pot fi comandant.

— Arată-mi cum i-ai bătut.

Faţa lui Mazer deveni impenetrabilă.

— Mi-ai arătat toate bătăliile de cel puţin şapte ori. Cred că acum ştiu cum să le dejoc tacticile de atunci, însă nu mi-ai arătat niciodată cum i-ai bătut *de fapt.*

— Filmul acela e un secret foarte bine păstrat, Ender.

— Ştiu. Parţial l-am refăcut în minte. Tu, cu minuscula ta forţă de rezervă, şi flota lor, navele acelea uriaşe lansând roiuri de navete de luptă. Te-ai năpustit spre o navă, ai tras în ea şi a urmat o explozie. În momentul acela se opresc toate cadrele. În continuare, doar imagini cu soldaţii găsind gândaci morţi.

Mazer surâse:

— S-a zis şi cu secretele bine păzite. Haide să-ţi arăt!

Erau singuri în sala video şi Ender încuie uşa pe dinăuntru.

— Bun, să-l vedem.

Filmul era exact cum spusese băiatul. Plonjonul sinucigaş al lui Mazer în inima formaţiunii duşmane, explozia, apoi…

Nimic. Naveta lui Mazer înaintase mai departe, ocolise unda de şoc şi se strecurase printre celelalte nave inamice. Acestea nu trăseseră asupra lui. Nu-şi modificaseră traiectoriile. Două se ciocniseră între ele şi explodaseră – un accident stupid ce putea fi evitat cu uşurinţă. Nu schiţaseră nici măcar o încercare de-a evita coliziunea.

Mazer derulă caseta puţin mai departe.

— Am aşteptat trei ore, spuse el. Nimănui nu-i venea să creadă.

Apoi navetele FI se apropiară de navele gândacilor. Soldaţii începură operaţiunile de abordare şi tăiere a blindajelor. Imaginile îi arătau pe agresori morţi la posturile lor.

— După cum vezi, zise Mazer, a fost exact cum ai presupus.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimeni nu ştie. Eu am o ipoteză personală. Sunt însă mulţi savanţi care-mi zic că n-am „calificarea” necesară ca să-mi expun părerile.

— Tu eşti cel care a câştigat bătălia.

— Şi eu crezusem că asta conferă o anume „calificare”, dar, după cum vezi… Xenobiologii şi xenopsihologii nu pot accepta ideea că un pilot stelar i-a întrecut prin simplă intuiţie. Bănuiesc că toţi mă urăsc, deoarece, după ce au vizionat filmele astea, au trebuit să rămână definitiv aici, pe Eros. Din motive de securitate… N-au fost încântaţi.

— Mai spune!

— Gândacii nu vorbesc. Ei comunică mintal şi instantaneu, ca efectul filotic. Cum e ansiblul… Însă majoritatea experţilor consideră că este o comunicare controlată, asemănătoare vorbirii – eu îţi transmit un gând şi tu-mi răspunzi la el. N-am crezut niciodată în ipoteza asta. Timpul lor de reacţie este prea *imediat.* Ai văzut filmele. Nu discută între ei ca să hotărască ce variantă de acţiune să adopte. Navele se comportă ca făcând parte din acelaşi organism. Ele răspund tot aşa cum diferitele părţi ale trupului tău răspund instinctiv în timpul unei lupte. Nu este vorba de o conversaţie mintală între persoane cu procese de gândire diferite. Toate *gândurile* lor sunt prezente, laolaltă, în acelaşi moment.

— Un singur organism, şi fiecare gândac aidoma unei celule?

— Da. N-am fost primul care a sugerat-o, însă am fost cel dintâi care a crezut în ipoteza asta. Şi încă ceva… Ceva atât de banal, de… copilăresc, încât xenobiologii au râs în hohote când le-am spus-o, după bătălie. Gândacii sunt *insecte.* Asemănătoare furnicilor şi albinelor. Cu matcă, lucrători… Acum o sută de milioane de ani aşa au început, cu genul acesta de organizare. E absolut sigur că niciunul dintre gândacii văzuţi de noi nu avea aparat reproducător. Deci e posibil să-şi păstreze regina după ce şi-au dezvoltat capacitatea de a gândi împreună. Altfel zis, regina să rămână centrul grupului. De ce s-ar schimba structura socială?

— Asta înseamnă structura socială?

— Am şi dovezi. Dar nu dovezi pe care ei să le poată vedea. Prima Invazie a fost o misiune de explorare,

însă a doua era de colonizare. De instalare a unui stup nou sau ceva similar.

— De aceea au adus o regină.

— Priveşte filmele Celei de A Doua Invazii, în care ne distrug flota din norul de comete.

Introduse în aparat caseta respectivă:

— Arată-mi nava reginei!

Nu era deloc uşor. Ender n-o putu identifica multă vreme. Navele gândacilor se mişcau permanent. Nu purtau însemne exterioare şi nici nu se vedea un centru de comandă distinct. Dar treptat, cu Mazer rulând filmele iarăşi şi iarăşi, băiatul începu să vadă cum toate mişcările se focalizau, radiau dintr-un punct central. Acesta nu menţinea o poziţie fixă, însă după ce privi îndelung, deveni evident că perspectiva din care se luau toate deciziile nu putea fi decât *o anumită navă.* I-o arăta lui Mazer.

— Tu o vezi. Eu o văd. Până acum suntem numai doi dintre cei mulţi care au vizionat filmele. Însă ăsta-i adevărul.

— Îşi deplasau nava ca pe oricare alta.

— Ştiau că-i punctul lor slab.

— Ai dreptate. Acolo e regina. Totuşi, atunci când ai pornit spre ea, ar fi fost normal să încerce toţi să te oprească. Te-ar fi putut face fărâme.

— Ştiu. Asta-i partea pe care n-o înţeleg. Să nu crezi că n-au încercat să mă oprească – au tras în mine. Dar până n-a fost prea târziu, parcă nu le venea să creadă cu adevărat că *într-adevăr* aveam să ucid regina. Poate că în lumea lor reginele nu sunt niciodată ucise, doar capturate, doar făcute şah mat. Eu am făcut ceva despre care ei nu credeau că poate fi făcut de un inamic.

— Şi odată cu regina, au murit toţi gândacii.

— Nu, pur şi simplu au încetat să mai gândească. La bordul primelor nave abordate, ei mai trăiau. Organic. Însă nu se mişcau şi nu răspundeau la niciun stimul; nici chiar atunci când i-am vivisecţionat pe unii, încercând să aflăm lucruri noi. După o vreme au murit toţi. Când regina piere, în trupurile acelea nu mai rămâne nimic.

— De ce nu te-au crezut?

— Pentru că n-am găsit o regină.

— A fost spulberată în explozie.

— Avatarurile războiului. Biologia ocupă al doilea loc după supravieţuire. Există totuşi amănunte ce vin în sprijinul ipotezei mele. Nu poţi trăi aici fără să-ţi sară în ochi.

— Aici, pe Eros?

— Ender, priveşte în jurul tău! Nu oamenii au sfredelit asteroidul acesta. De pildă, noi preferăm plafoane mai înalte. Aici a fost avanpostul gândacilor în Prima Invazie. Au pregătit locul înainte ca noi să ştim de existenţa lor. Acum trăim într-un stup de gândaci. Dar ne-am plătit deja chiria. Ne-a costat o mie de soldaţi ca să-i curăţăm de aici. Gândacii s-au luptat pentru fiecare palmă de coridor.

Băiatul pricepu atunci de ce încăperile i se păruseră întotdeauna stranii.

— Ştiam că ceva nu-i în ordine…

— Aici era tezaurul. Dacă ar fi ştiut că vom învinge în primul război, probabil că nu l-ar fi amenajat niciodată. Am învăţat să manipulăm gravitaţia, pentru că ei au amplificat atracţia gravitaţională a asteroidului. Am învăţat să utilizăm în mod eficient energia stelară, pentru că gândacii îi micşoraseră albedoul. De fapt, *aşa* i-am descoperit. În numai trei zile, Eros a dispărut treptat din telescoape. Am trimis

un remorcher să afle motivul. L-a aflat. A transmis permanent imagini, inclusiv ale gândacilor omorând echipajul. Imaginile s-au oprit abia când aceştia au demontat remorcherul. Cauza era „orbirea” lor – niciodată n-au fost nevoiţi să transmită ceva prin intermediul unor aparate şi, de aceea, după uciderea echipajului, nu s-au gândit că-i putea privi cineva.

— De ce au ucis echipajul?

— De ce nu? Pentru ei, dispariţia câtorva indivizi e cam totuna cu tăiatul unghiilor la noi. Nimic anormal. S-au gândit, probabil, că omorându-i ne întrerupeau comunicaţiile. Nu ucideau fiinţe vii, conştiente, cu un viitor genetic individual. Pentru ei, moartea nu înseamnă mare lucru. Doar uciderea reginei e cu adevărat o crimă, pentru că doar aşa se sfârşeşte un traseu genetic.

— Deci nu ştiau ce făceau.

— Nu le lua apărarea! Faptul că nu ştiau că ucid fiinţe omeneşti nu înseamnă că *nu au ucis* fiinţe omeneşti. Noi avem dreptul să ne apărăm cât de bine putem şi singurul mod viabil pe care l-am găsit a fost de a-i omorî pe gândaci înainte să ne omoare ei. Gândeşte-te altfel: în toate războaiele de până acum, ei au ucis mii şi mii de fiinţe vii, gânditoare. Noi am ucis una singură.

— Dacă n-ai fi distrus regina, crezi că am fi pierdut războiul?

— Aş zice că şansele erau cam trei la doi împotriva noastră. Continui să cred că le-aş fi putut provoca pierderi masive înainte de a ne distruge. Răspundeau extrem de rapid şi aveau o putere de foc uriaşă, dar şi noi aveam câteva atuuri. Fiecare navetă a noastră avea la bord un om inteligent care gândea individual. Fiecare dintre noi era capabil să găsească o soluţie

excepţională la o problemă dată. Gândacii pot găsi doar o singură soluţie excepţională, la un moment anume. Ei gândesc rapid, dar luaţi individual nu sunt foarte inteligenţi. Chiar atunci când nişte comandanţi incapabili au pierdut principalele bătălii din A Doua Invazie, unii dintre subordonaţii lor au reuşit să producă destule distrugeri în flota inamică.

— Şi când vom ajunge acolo? O să atacăm din nou matca?

— Gândacii n-au descoperit întâmplător zborul interstelar. Strategia aceea poate reuşi doar o singură dată. Bănuiesc că nu vom mai găsi o regină decât dacă ajungem la planeta-capitală. La urma urmei, regina nu trebuie să fie cu ei ca să conducă o bătălie. Ea procreează alţi gândaci. A Doua Invazie era o colonie; regina sosea ca să populeze Pământul, însă acum… nu, n-o să mai meargă. Va trebui să-i învingem, flotă după flotă. Şi, pentru că au la îndemână resursele unei duzini de sisteme planetare, bănuiesc că ne vor întrece ca număr în fiecare luptă.

Ender îşi aminti bătălia în care înfruntase două armate reunite. „Şi eu crezusem că trişau… Când va începe adevăratul război, aşa va fi mereu. Iar acolo n-o să existe o poartă prin care să pot scăpa.”

— Noi avem numai două atuuri, Ender. Nu trebuie să ochim cu prea multă atenţie. Armamentul are o rază mare de acţiune.

— Deci nu mai folosim proiectilele nucleare din Prima şi A Doua Invazie?

— *Doctoraşul* e mult mai puternic. La urma urmei, armele nucleare erau cândva atât de slabe, încât puteau fi utilizate pe Pământ. Doctoraşul nu poate fi folosit pe o planetă. Îmi pare rău că nu l-am avut în A Doua Invazie.

— Cum funcţionează?

— Nu ştiu, cel puţin nu atât de bine încât să pot construi unul. În punctul de intersecţie a două raze, creează un câmp în care moleculele nu mai pot rămâne legate laolaltă. Electronii nu mai sunt comuni. Cam câtă fizică ştii tu la nivelul ăsta?

— N-am fost la majoritatea cursurilor de astrofizică, totuşi ştiu îndeajuns ca să înţeleg.

— Câmpul se propagă sub formă de sferă; intensitatea scade cu distanţa. Însă atunci când găseşte o aglomerare moleculară, se autoîntreţine. Cu cât aglomerarea respectivă e mai mare, cu atât noul câmp este mai puternic.

— Deci de fiecare dată când câmpul loveşte o navă, produce o sferă nouă…

— Şi dacă navele lor sunt prea apropiate, iniţiază o reacţie în lanţ care le distruge pe toate. Când câmpul dispare, moleculele revin laolaltă şi în locul unei nave ai un maldăr de elemente cu multe molecule de fier. Fără radioactivitate, fără sfărâmături. Doar un bolovan. În prima bătălie s-ar putea să-i prindem apropiaţi, însă învaţă rapid. Se vor distanţa.

— Deci Doctoraşul nu-i un proiectil… nu pot trage din adăpost.

— Exact. În momentul de faţă, proiectilele nu mai sunt bune de nimic. Am învăţat multe de la gândaci în Prima Invazie, dar au învăţat şi ei de la noi… de pildă, să construiască Scutul.

— Doctoraşul trece prin Scut?

— Ca şi când n-ar exista. Nu poţi *vedea* prin Scut, ca să ţinteşti şi să intersectezi razele, dar, deoarece generatorul Scutului este întotdeauna exact în centrul lui, nu-i greu de manevrat.

— Eu de ce n-am fost învăţat să lupt cu aşa ceva?

— Ai fost. Tot timpul. Numai că am lăsat calculatorul s-o facă în locul tău. Misiunea ta este să ajungi într-o poziţie superioară tactic şi să alegi o ţintă. Calculatoarele de bord sunt mult mai pricepute decât tine în ochirea cu Doctoraşul.

— De ce i se spune aşa?

— Când a fost inventat, l-au numit Dispozitiv de Dezagregare Moleculară. Dispozitivul D.M.

Ender tot nu pricepea.

— D.M. Iniţialele mai înseamnă şi Doctor în Medicină. Dispozitivul D.M., deci „Doctoraşul”. E o glumă.

Băiatul nu înţelese ce era amuzant.

Simulatorul fusese schimbat. Ender putea controla în continuare perspectiva şi detaliile, însă nu mai existau comenzi individuale. Fuseseră înlocuite cu un nou panou de control şi două căşti audio cu laringofon.

Tehnicianul care îi aştepta îi arătă băiatului modul de fixare a căştilor.

— Cum dirijez navele? întrebă Ender.

Mazer îi explică. Se terminase cu navele.

— Ai ajuns la următoarea etapă de instruire. Deţii experienţă la toate nivelurile strategice, dar acum e momentul să te concentrezi asupra comenzii unei flote întregi. Aşa cum ai lucrat cu şefii de pluton în Şcoala de Luptă, acum vei lucra cu şefii de escadrilă. Vei avea trei duzini de asemenea şefi pe care să-i antrenezi. Trebuie să-i înveţi tactici inteligente; trebuie să le afli punctele tari şi pe cele slabe; trebuie să-i transformi într-un tot.

— Când vor sosi?

— Sunt deja în faţa propriilor simulatoare. Poţi vorbi cu ei prin intermediul căştilor şi al microfonului. Tastele de pe panoul de control îţi permit să vezi din perspectiva oricăruia dintre ei. În felul acesta se reproduc mai exact condiţiile unei bătălii adevărate, unde vei şti doar ceea ce văd navele din subordine.

— Cum pot lucra cu nişte şefi de escadrile pe care nu-i văd niciodată?

— De ce trebuie să-i vezi?

— Ca să ştiu cine sunt, cum gândesc…

— Vei afla cine sunt şi cum gândesc din felul cum lucrează cu simulatorul. Chiar aşa însă, cred că n-o să ai probleme. Ei te ascultă chiar acum. Pune-ţi căştile ca să-i poţi auzi.

Ender îşi puse căştile.

— *Salaam,* se auzi o şoaptă.

— Alai, rosti Ender.

— Şi eu, piticul.

— Bean!

Şi Petra, şi Dink; Tom Nebunu', Shen, Supă Fierbinte, Molo Musca, cei mai buni elevi cu care sau împotriva cărora luptase, toţi cei în care avusese încredere în Şcoala de Luptă.

— Nu ştiam că eraţi aici, zise el. Nu ştiam că veniţi.

— De trei luni ne omoară cu simulatorul, spuse Dink.

— O să vezi că sunt de departe cel mai bun tactician, chicoti Petra. Dink încearcă, dar are minte de copil.

Astfel începură să lucreze împreună, fiecare şef de escadrilă comandând piloţii individuali, iar Ender comandându-i pe şefii de escadrilă. Învăţară multe pe măsură ce simulatorul îi obliga să încerce situaţii diferite. Uneori, le punea la dispoziţie o flotă alcătuită

din trei-patru escadrile. Alteori, simulatorul le dădea o singură navă stelară cu cele douăsprezece navete de luptă ale ei, şi băiatul numea trei şefi de escadrilă, cu câte patru navete fiecare.

Era plăcut; o joacă. Inamicul dirijat de calculator nu era prea grozav şi învingeau întotdeauna, în ciuda greşelilor lor şi în ciuda unor dificultăţi de comunicare. Însă în cele trei săptămâni de antrenament împreună, Ender ajunse să-i cunoască foarte bine. Dink îndeplinea cu precizie instrucţiunile, dar nu strălucea prin originalitate; Bean, prea puţin eficient în a comanda o escadrilă, acţiona ca un bisturiu cu numai două-trei navete, contracarând prompt orice încercare a calculatorului; Alai era un strateg aproape la fel de bun ca Ender şi avea încredere să-i dea pe mână jumătate din flotă, însoţită doar de un plan general.

Cu cât îi cunoştea mai bine, cu atât Ender îi putea desfăşura mai rapid şi-i putea folosi optim. Simulatorul afişa situaţia pe ecran şi atunci Ender afla pentru prima dată componenţa flotei lui şi dispunerea inamicului. În numai câteva minute, îi chema pe şefii de escadrilă de care avea nevoie, le repartiza nave sau grupuri de nave şi le comunica misiunile. Apoi, în decursul bătăliei, trecea pe rând prin unghiurile lor de vedere, făcea sugestii şi, ocazional, dădea comenzi atunci când era nevoie. Din cauză că ceilalţi nu vedeau decât propriul sector de acţiune, uneori ordinele lui păreau lipsite de sens; însă şi ei învăţară să se încreadă în Ender. Dacă le spunea să se retragă, se retrăgeau, ştiind fie că erau într-o poziţie expusă, fie că manevra lor putea atrage inamicul într-o poziţie vulnerabilă. Mai ştiau, de asemenea, că Ender îi lăsa să procedeze aşa cum credeau de cuviinţă atunci când

nu le dădea ordine. Dacă stilul lor de luptă n-ar fi fost potrivit situaţiei în care se aflau, nu ar fi fost aleşi pentru misiunea respectivă.

Încrederea era completă şi reciprocă, acţiunile flotei – rapide şi exacte. După trei săptămâni, Mazer îi arătă o reluare a celei mai recente bătălii a lor, făcută din punctul de vedere al inamicului.

— Asta a văzut adversarul când l-ai atacat. Ce anume îţi sugerează? De pildă, rapiditatea răspunsului?

— Seamănă cu flota gândacilor.

— Eşti de forţa lor, Ender. Eşti tot atât de iute cât ei. Şi aici… fii atent!

Ender privi cum toate escadrilele sale se mişcau… simultan, rezolvându-şi fiecare propria situaţie, toate dirijate de ordinele lui generale, însă îndrăzneţe, improvizând, fentând, atacând cu o independenţă nicicând dovedită de flota gândacilor.

— Mintea lor colectivă e foarte bună, dar nu se poate concentra decât asupra câtorva probleme în acelaşi timp. Escadrilele tale abordează fiecare luptă cu inteligenţa proprie, iar misiunile lor sunt supervizate de inteligenţa ta. Vezi, deci, că ai unele atuuri. Armament superior, deşi nu perfect; viteză comparabilă şi disponibilităţi nebănuite de inteligenţă. Astea sunt atuurile tale. Dezavantajul e că întotdeauna, absolut întotdeauna, vei fi depăşit numericeşte şi, după fiecare bătălie, duşmanul va afla mai multe despre tine, despre cum să lupte împotriva ta şi-şi va modifica strategia instantaneu.

Băiatul aşteptă concluziile.

— De acum, vom începe lucrul propriu-zis. Am programat calculatorul să simuleze genul de situaţii care ne-ar putea aştepta în întâlnirile cu gândacii.

Folosim mişcările pe care le-ai văzut în A Doua Invazie. Dar simularea inamicului va fi comandată de mine, ca să nu se repete aceleaşi scheme. La început vei avea bătălii simple, pe care mă aştept să le câştigi fără probleme. Învaţă din ele, deoarece eu o să fiu mereu acolo, cu un pas înaintea ta, programând scheme tot mai dificile, aşa încât următoarea bătălie va fi mai grea şi vei fi împins până la limita capacităţilor tale.

— Şi după aceea?

— Timpul rămas e scurt. Trebuie să înveţi cât poţi de repede. Am acceptat să plec în călătorie relativistă, numai pentru ca să fiu viu atunci când vei apărea tu; când m-am înapoiat, soţia şi copiii muriseră, iar nepoţii aveau vârsta mea. Nu aveam nimic să le spun. Fusesem despărţit de toţi cei pe care îi iubisem, de tot ceea ce cunoşteam; trăiam în catacomba asta construită de extratereștri şi eram obligat să instruiesc elev după elev, fiecare dătător de speranţe, dar, în cele din urmă, dezamăgitor. Predau, predau, însă nimeni nu învaţă. Şi tu eşti extrem de promiţător, ca mulţi alţii înainte, totuşi seminţele eşecului pot exista şi în tine. Datoria mea este să le găsesc; să te distrug pe tine, dacă poţi fi distrus, şi, crede-mă, eu o pot face.

— Deci nu sunt primul.

— Bineînţeles că nu. Eşti însă ultimul. Dacă nu înveţi, nu mai avem timp să găsim pe altcineva. Cred în tine numai pentru că eşti singurul în care se mai poate crede.

— Şi ceilalţi? Şefii mei de escadrile?

— Care dintre ei ţi-ar putea lua locul?

— Alai.

— Fii cinstit.

Băiatul tăcu.

— Nu sunt un om fericit, Ender. Omenirea nu aşteaptă de la noi să fim fericiţi. Ne cere doar să fim excepţionali, în numele ei. Mai întâi supravieţuirea, apoi fericirea, aşa cum o putem găsi. De aceea, sper că n-o să mă sâcâi în timpul antrenamentelor, plângându-te că te plictiseşti. Bucură-te cât poţi în orele libere, dar pe primul loc vine munca, adică învăţătura, şi ea aduce victoria care reprezintă totul, deoarece fără ea nu există nimic. Când o să mi-o poţi aduce înapoi pe soţia mea, Ender, atunci să te plângi de câte sacrificii presupune munca.

— Nu încercam să mă eschivez.

— Dar o vei face. Pentru că, dacă pot, o să te fac praf. O să mă străduiesc din răsputeri să te surprind şi voi fi nemilos, pentru că, atunci când te vei lupta cu gândacii, vor veni cu lucruri pe care eu *nu mi le pot* închipui, iar pentru ei mila faţă de oameni este imposibilă.

— Nu mă poţi face praf, Mazer.

— De ce?

— Pentru că sunt mai puternic decât tine.

Bătrânul surâse:

— Asta o să mai vedem.

Îl trezi cu noaptea-n cap; ceasul arăta 3.40, şi băiatul se simţea ameţit urmându-l prin tuneluri.

— La culcare devreme, la sculare la fel, intonă Mazer, mintea toropeşte şi-ochii-mpăienjeneşte.

Băiatul visase că gândacii îl vivisecţionau. Atât doar că în loc să-i deschidă trupul, îi sfârtecau amintirile şi le etalau ca pe nişte fotografii, încercând să le găsească un înţeles. Era un vis ciudat, şi Ender nu-l putea izgoni în vreme ce se îndrepta către sala

simulatorului. Gândacii îl chinuiau în timpul somnului, iar Mazer nu-l lăsa în pace când era treaz. Nu mai avea timp să se odihnească. Se sili să-şi alunge somnul. Se părea că Mazer nu glumise, spunând că era decis să-l desfiinţeze; a-l obliga să joace când era obosit şi somnoros era exact genul de şiretlic murdar la care ar fi trebuit să se aştepte.

Când ajunse la simulator, constată că şefii de escadrile erau deja la posturi, aşteptându-i comenzile. Inamicul nu apăruse pe ecran, de aceea începu o bătălie de antrenament, împărţindu-şi efectivele în două armate, ca să poată verifica starea băieţilor. Începură mai lent, dar în scurt timp ajunseră iuţi şi precişi.

Apoi ecranul se întunecă, navele dispărură şi totul se schimbă. La marginea simulatorului, văzu trei nave terestre. Fiecare avea douăsprezece navete de luptă. Inamicul, evident conştient de prezenţa lor, formase o sferă cu o singură navă în centru. Ender nu se lăsă păcălit – nu putea fi o navă-regină. Gândacii erau de două ori mai numeroşi, dar stăteau mult prea grupaţi. Doctoraşul avea să-i lovească mai rău decât s-ar fi aşteptat.

Alese o navă, o făcu să clipească pe ecran şi rosti:

— Alai, e a ta; îi ai pe Petra şi Vlad la comanda navetelor.

Distribui şi celelalte două nave, oprind din fiecare câte o navetă; pe acestea le trecu sub comanda lui Bean.

— Strecoară-te pe lângă perete şi cazi în spatele lor, Bean. Dacă eşti urmărit, te-ntorci imediat. Dacă nu, rămâi acolo unde te pot mobiliza repede. Alai, grupează-ţi forţele într-un atac asupra sferei. Nu

deschideţi focul până nu vă ordon. Toate astea sunt numai manevre.

— Mi se pare o bătălie uşoară, zise Alai.

— Tocmai pentru că-i uşoară, vreau să fiţi atenţi. Nu vreau să pierd nici măcar o navetă.

Rămase cu cele două nave de rezervă, la o distanţă sigură în spatele lui Alai; Bean dispăruse deja de pe ecranul simulatorului, însă, la răstimpuri, Ender trecea în punctul lui de vedere, ca să ştie unde ajunsese.

Alai însă era cel care urma să controleze jocul delicat cu duşmanul. Alcătuise o formaţiune în formă de glonţ şi cerceta sfera inamică. Ori de câte ori se apropia, gândacii se retrăgeau, atrăgându-i către nava din centru. Când se îndepărta, sfera se refăcea, iar la orice apropiere se deschidea spre interior.

Fentă, retragere, ocol spre alt punct, iarăşi retragere, iarăşi simulare de atac; apoi Ender spuse:

— Intră, Alai!

Glonţul porni, iar băiatul îi vorbi lui Ender:

— O să mă lase înăuntru, o să mă-nconjoare şi-o să mă desfiinţeze.

— Ignoră nava din centru!

— Cum zici, şefule!

Bineînţeles, sfera începu să se strângă. Ender avansă cu rezervele; navele inamice se concentrară în partea respectivă a sferei.

— Atacă unde-s mai multe, zise Ender.

— Asta sfidează patru mii de ani de istorie militară, comentă Alai, deplasându-şi navetele într-acolo. În mod normal, ar trebui să atacăm unde avem superioritate numerică.

— În simularea asta, e clar că ei nu ştiu ce pot face armele noastre. Manevra n-o să mai ţină şi altă dată,

dar acum s-o facem cât mai spectaculoasă. Deschizi focul când crezi de cuviinţă.

Alai deschise focul. Simulatorul reproduse efectele foarte verosimil; mai întâi una sau două, apoi o duzină, după aceea majoritatea navelor duşmane explodară cu o lumină orbitoare, pe măsură ce câmpul trecea de la una la cealaltă.

— Feriţi-vă! ordonă Ender.

Navele aflate de partea opusă a sferei n-au fost afectate de reacţia în lanţ, dar urmărirea şi distrugerea lor a fost o joacă de copii. Bean se ocupă de cele care încercau să fugă în direcţia lui. Bătălia luase sfârşit. Fusese mai simplă decât multe dintre antrenamentele anterioare.

Când Ender i-o spuse, Mazer ridică din umeri:

— Am căutat să mă apropii cât mai mult de realitate. Mai mult ca sigur că în prima bătălie, ei n-o să ştie ce putem face. De-acum începe greul. Încearcă să nu te culci pe laurii victoriei ăsteia. În curând o să-ţi programez simulări mult mai diferite.

Ender se antrena zece ore pe zi cu şefii de escadrile, dar nu neîntrerupt; după-amiaza aveau o pauză de câteva ore. Bătăliile simulate sub supravegherea lui Mazer aveau loc la două-trei zile şi, aşa cum îi promisese bătrânul, nu mai erau la fel de uşoare. Niciodată gândacii nu-şi mai grupară forţele atât de aproape încât să permită o reacţie în lanţ. De fiecare dată exista ceva nou, ceva mai dificil. Uneori, Ender avea o singură navă şi opt navete de luptă; la un moment dat, inamicul se ascunse într-o centură de asteroizi; alteori lăsa capcane staţionare – nişte instalaţii de proporţii care explodau dacă o escadrilă se apropia prea mult de ele, distrugând sau avariind unele nave.

— Nu-ţi poţi permite pierderi! răcnise Mazer la el după o bătălie. Când o să intri în luptă *adevărată,* n-o să mai ai luxul unei rezerve infinite de nave create de calculator. O să ai ceea ce ai adus cu tine şi *nimic mai mult.* Obişnuieşte-te să lupţi fără pierderi inutile.

— N-au fost inutile, replica Ender. Nu pot câştiga bătălii, dacă sunt atât de obsedat de pierderea unei nave încât să nu risc niciodată.

— Excelent, zâmbise Mazer. Ai început să-nveţi. Totuşi, într-o bătălie adevărată, o să ai pe cap ofiţeri superiori, ba şi mai rău, civili care o să zbiere tot ce ţi-am spus eu. Acum, dacă programul inamic ar fi fost cu adevărat inteligent, te-ar fi prins *aici* şi ar fi distrus escadrila lui Tom.

Examinau laolaltă fiecare bătălie; la următorul antrenament, Ender le demonstra băieţilor ce-i arătase Mazer, astfel că ştiau cum să reacţioneze înaintea unei situaţii similare.

Până atunci crezuseră că erau pregătiţi, că acţionau perfect în echipă. Acum însă, luptând în condiţii cu adevărat dificile, începură să aibă tot mai multă încredere unul în celălalt, şi bătăliile deveniră o plăcere. Îl rugară pe Ender să-i cheme pe cei care nu jucau să le facă galerie. Băiatul îşi imagină ce ar fi însemnat să-şi aibă prietenii aici cu el, ovaţionând, sau râzând, sau ţinându-şi răsuflarea de emoţie; uneori i se părea că i-ar fi distras atenţia, dar alteori ar fi dorit-o din toată inima. Nici chiar atunci când petrecuse zile întregi bronzându-se pe o plută în mijlocul unui lac nu fusese atât de singur. Mazer Rackham era tovarăşul lui, era profesorul lui, dar nu şi prietenul lui.

Cu toate acestea, nu spuse nimic. Mazer îl avertizase că nu avea să existe compătimire, iar nefericirea lui personală nu însemna nimic, pentru

nimeni. În cea mai mare parte nu însemna nimic nici chiar pentru Ender. Se concentra asupra jocului, încercând să înveţe din bătălii. Nu doar învăţămintele unei anumite înfruntări, ci şi ce ar fi putut face gândacii dacă ar fi fost mai inteligenţi sau cum ar fi reacţionat el în situaţia respectivă. Trăia atât în vechile, cât şi în viitoarele bătălii, treaz şi adormit, şi-şi cravaşa şefii de escadrile cu o furie care, uneori, trezea nemulţumire.

— Ne tratezi cu prea multă blândeţe, spuse Alai într-o zi. De ce nu te enervezi pe noi pentru că nu suntem sclipitori în *fiecare* secundă a *fiecărui* antrenament? Dacă tot ne răsfeţi aşa, o să credem că-ţi place de noi.

Unii chicotiră. Desigur, Ender înţelese ironia şi răspunse printr-o tăcere prelungă. Când, în cele din urmă, vorbi, ignoră observaţia lui Alai.

— Din nou, rosti el, şi de data asta fără reţineri.

Repetară şi izbutiră perfect.

Însă pe măsură ce încrederea lor în *comandantul* Ender crescu, prietenia din zilele Şcolii de Luptă dispăru.

Băieţii deveniseră apropiaţi între ei; îşi făceau confidenţe. Ender era profesorul şi comandantul lor, tot atât de îndepărtat de grupul lor pe cât era Mazer de el şi la fel de exigent.

Dar în felul acesta luptară mai bine. Iar Ender nu era distras de la munca lui.

Cel puţin nu cât timp era treaz. În fiecare seară, când se cufunda în somn, gândurile despre simulator îi alergau prin minte. Dar în timpul nopţii îl obsedau alte lucruri. Adesea îşi amintea Leşul Uriaşului, descompunându-se treptat. Însă nu şi-l amintea imobilizat în capcana imaginii de pe pupitru. Acum era

real, înconjurat de duhoarea morţii. În visele sale, lucrurile se schimbaseră. Sătucul ridicat între coastele Uriaşului era populat de gândaci, care-l salutau cu gravitate, precum gladiatorii înainte de-a muri pentru desfătarea cezarului. În visul său nu-i ura; şi, deşi ştia că ascunseseră regina, nu încerca s-o caute. Întotdeauna pleca repede de lângă corpul Uriaşului, iar când ajungea la terenul de joacă, copiii erau mereu acolo, sălbatici şi batjocoritori; aveau chipuri care-i erau cunoscute. Uneori Peter, alteori Bonzo, uneori Stilson şi Bernard; însă tot atât de frecvent, creaturile acelea erau Alai şi Shen, Dink şi Petra; alteori apărea faţa lui Valentine şi, în visul lui, Ender o scufunda sub apă şi aştepta să se înece.

Ea i se zbătea în mâini, zvârcolindu-se să iasă la suprafaţă, dar în cele din urmă rămânea nemişcată. O scotea din lac şi o târa pe plută, unde zăcea cu chipul schimonosit în chinurile morţii. Ender ţipa şi plângea deasupra ei, strigând, iarăşi şi iarăşi, că era un joc, doar un joc, că el se jucase…

Apoi Mazer Rackham îl trezea, scuturându-i umărul.

— Strigai prin somn, spunea el.

— Iartă-mă, răspundea băiatul.

— Nu contează. Te-aşteaptă o bătălie.

Treptat, frecvenţa acestora crescu. Acum avea câte două bătălii zilnic şi Ender reduse antrenamentele la minimum. Când ceilalţi se odihneau, el revedea ultimele lupte, încercând să descopere propriile puncte slabe, încercând să ghicească ce avea să se întâmple în continuare. Uneori era pregătit în faţa surprizelor inamicului, alteori nu.

— Cred că trişezi, îi spuse într-o zi lui Mazer.

— De ce?

— Îmi urmăreşti şedinţele de antrenament. Poţi vedea ce plănuiesc. Eşti pregătit în permanenţă pentru orice aş face.

— Ceea ce vezi tu, răspunse bătrânul, sunt simulări pe calculator. Calculatorul e programat să răspundă la inovaţiile tale, numai *după* ce le utilizezi tu.

— Atunci calculatorul trişează.

— Ar trebui să te odihneşti mai mult…

Dar băiatul nu putea dormi. În fiecare noapte, rămânea tot mai mult timp fără să închidă ochii, iar somnul nu era deloc odihnitor.

Se deştepta des în cursul nopţii. Nu era sigur dacă se trezea ca să se gândească la joc sau ca să scape din vise. Avea senzaţia că în timpul somnului cineva îl silea să-şi parcurgă cele mai urâte amintiri, să le retrăiască la fel ca prima dată. Nopţile erau atât de reale, încât zilele începură să i se pară vise. Începu să se teamă că n-avea să mai poată gândi destul de limpede, că avea să fie prea obosit în timpul jocului. Întotdeauna când jocul începea, intensitatea lui îl trezea, dar, se întrebase el, „ar fi sesizat o scădere a capacităţilor sale mintale?”

Şi într-adevăr se părea că-i scădeau. Nu existase bătălie în care să nu piardă măcar două-trei navete. În câteva rânduri, inamicul reuşi să-l facă să-şi dezvăluie mai multe slăbiciuni decât era admisibil; în alte ocazii, izbutise să-l atragă în bătălii de uzură, din care ieşise victorios cu destul noroc.

După joc, Mazer îl analiza dispreţuitor. „Ia uită-te aici!” îi spunea. „Nu trebuia să faci aşa!” Iar Ender revenea la antrenamentele cu şefii de escadrile, străduindu-se să le ridice moralul, dar câteodată lăsând să se simtă dezamăgirea pentru slăbiciunile lor, pentru faptul că dăduseră greş.

— Mai şi greşim uneori, îi şopti Petra odată.

Fusese un ţipăt de ajutor.

— Şi alteori nu, replicase Ender.

De la el n-avea să obţină ajutor. El era dascălul; prietenii trebuia să şi-i caute în altă parte.

Apoi urmă o bătălie care fu cât pe aici să se încheie printr-un dezastru. Petra îşi conduse escadrila prea departe; era expusă şi o descoperi într-un moment când Ender urmărea alt sector. În numai câteva clipe, rămase doar cu două navete. Atunci o găsi Ender şi-i ordonă să se deplaseze într-o anumită direcţie; fata nu răspunse. Nu făcu nicio mişcare. Încă o clipă şi celelalte navete urmau să fie pierdute.

Ender pricepu numaidecât că o solicitase prea mult; datorită calităţilor ei excepţionale, apelase la ea deseori în situaţii dificile. Deocamdată însă n-avea timp să se simtă vinovat sau s-o compătimească pe fată. Îi ceru lui Tom Nebunu’ să preia comanda celor două navete, apoi continuă, încercând să salveze bătălia; Petra ocupase o poziţie-cheie şi acum toată strategia lui se năruia. Dacă inamicul n-ar fi fost prea grăbit în a-şi exploata avantajul, Ender ar fi pierdut.

Dar Shen reuşi să prindă un grup de nave duşmane într-o formaţiune prea strânsă şi le distruse cu o singură reacţie în lanţ. Tom Nebunu’ îşi conduse navetele prin breşa ivită şi provocă panică printre adversari. Cu toate că navetele lui şi cele ale lui Shen au fost distruse, Molo Musca izbuti să aducă victoria.

La sfârşitul bătăliei, Ender o putu auzi pe Petra strigând şi încercând s-ajungă la un microfon:

— Spuneţi-i că-mi pare rău… eram atât de obosită… nu m-am putut concentra… de-asta… spuneţi-i lui Ender să mă ierte!

Lipsi la următoarele antrenamente, iar când reveni, nu mai era la fel de rapidă ca înainte şi nici la fel de cutezătoare.

Pierduse multe dintre calităţile ce făceau din ea un lider capabil. Ender n-o mai putea folosi decât în misiuni de rutină, sub supraveghere. Fata nu era lipsită de inteligenţă. Ştia ce se întâmplase. În acelaşi timp, ştia că Ender n-avea de ales şi i-o spuse.

Realitatea era că ea cedase, deşi nu avea psihicul mai labil decât alt şef de escadrilă. Fusese un avertisment: nu-i putea solicita dincolo de anumite limite. Acum, în loc să-i folosească ori de câte ori avea nevoie de aptitudinile lor, trebuia să-şi amintească la câte lupte participaseră. Era nevoit să-i cruţe, ceea ce însemna că uneori intra în bătălie cu comandanţi pe care se bizuia ceva mai puţin. Slăbind presiunea asupra lor, o sporea asupra lui. În toiul unei nopţi, se trezi fulgerat de o durere intensă. Perna îi era umedă, iar în gură simţea gustul sângelui. Degetele îi pulsau. Văzu că în timpul somnului îşi muşcase mâna. Sângele continua să curgă.

— Mazer! strigă el.

Rackham se trezi şi chemă imediat un medic.

Pe când acesta îl pansa, Mazer spuse:

— Să ştii că automutilarea n-o să te scape de aici.

— Dormeam, răspunse Ender. N-am făcut-o ca să părăsesc Şcoala de Comandă.

— Bun.

— Ceilalţi… Cei care n-au reuşit…

— Ce vrei să spui?

— Înaintea mea… Ceilalţi elevi ai tăi, care n-au mai terminat… Ce s-a întâmplat cu ei?

— N-au reuşit. Asta-i tot! Nu-i pedepsim pe cei care nu izbutesc. Pur şi simplu… nu mai continuă.

— Ca Bonzo.

— Cine-i Bonzo?

— A plecat acasă.

— Nu, nu ca Bonzo.

— Atunci, cum? Ce s-a întâmplat cu ei? Când au dat greş?

— De ce e important?

Băiatul nu răspunse.

— Niciunul dintre ei n-a dat greş în *acest* moment al instruirii, Ender. Tu ai făcut o eroare cu Petra. O să-şi revină. Însă Petra e Petra, iar tu eşti tu.

— O parte din mine este ea. E ceea ce mi-a dat ea.

— Tu n-o să dai greş. Nu aşa devreme. Ai avut câteva bătălii grele, dar ai câştigat întotdeauna. Nu-ţi cunoşti încă limitele, dar, dacă ţi le-ai atins, deja eşti mult mai slab decât am crezut.

— Ei mor?

— Cine?

— Cei care nu reuşesc.

— Nu, nu mor. Dumnezeule, băiete, sunt doar jocuri!

— Cred că Bonzo a murit. L-am visat noaptea trecută. Mi-am amintit cum arăta după ce l-am lovit cu capul. Probabil că i-am spart nasul şi un os i-a perforat creierul. Din ochi îi curgea sânge. Cred că-n clipa aceea era mort.

— A fost doar un vis.

— Mazer, nu vreau să tot visez asemenea lucruri. Mi-e frică să mai dorm. Mă gândesc întruna la întâmplările pe care nu vreau să mi le reamintesc. Prin faţa ochilor mi se derulează toată viaţa, de parcă aş fi un aparat de înregistrare şi cineva doreşte să vizioneze episoadele cele mai teribile.

— Nu-ţi putem da tranchilizante, dacă asta speri. Îmi pare rău că ai coşmaruri. Vrei să lăsăm lumina aprinsă noaptea?

— Nu râde de mine! Mi-e teamă că înnebunesc.

Doctorul terminase bandajul şi Mazer îi făcu semn să plece.

— Ăsta-i motivul adevărat al fricii tale? întrebă el.

Băiatul se gândi, însă nu era sigur.

— În visele mele, îi răspunse, niciodată nu sunt sigur dacă eu sunt cu adevărat eu.

— Visele stranii reprezintă un fel de supapă de siguranţă, Ender. Pentru prima dată în viaţă, ai fost supus unor presiuni. Corpul tău caută modalităţi de compensare, asta-i tot. Eşti băiat mare acum. E timpul să nu-ţi mai fie teamă că vine noaptea.

— Bine, încuviinţă Ender.

Hotărî că n-avea să-i mai spună niciodată lui Mazer despre visele sale.

Zilele trecură cu bătălii permanente şi Ender intră pe făgaşul autodistrugerii. Începuse să-l doară stomacul. Îl trecură pe o dietă de cruţare, dar în curând nu mai avea deloc poftă de mâncare.

— Mănâncă! îi spunea Mazer şi, mecanic, Ender îl asculta.

Dar dacă nimeni nu-i spunea să se hrănească, nu mânca nimic.

Încă doi şefi de escadrile cedară aidoma Petrei; presiunea spori asupra celorlalţi. Acum inamicii erau de trei-patru ori mai numeroşi în fiecare bătălie; de asemenea, se retrăgeau imediat ce situaţia se complica, regrupându-se pentru a prelungi cât mai mult bătălia. Uneori dura ore întregi până când distrugeau şi ultima navă duşmană. Ender începu să-i schimbe pe şefii de escadrile în decursul aceleiaşi

bătălii, aducând alţii odihniţi în locul celor care reacţionau cu întârziere.

— Ştii, spuse Bean odată, când preluă de la Supă Fierbinte comanda ultimelor patru navete, jocul ăsta nu mai e aşa distractiv ca la început.

Apoi, într-o zi, la antrenamente, pe când Ender îşi instruia băieţii, odaia se întunecă şi el se trezi pe podea cu chipul însângerat. Se lovise cu capul de panoul de comenzi.

Îl puseră atunci în pat şi trei zile fu foarte bolnav. Îşi amintea că în visele sale văzuse chipuri, dar nu erau reale şi ştiu asta chiar în clipa când le zări. Uneori i se părea că o vede pe Valentine, iar alteori pe Peter; uneori pe prietenii lui din Şcoala de Luptă şi alteori pe gândaci, vivisecţionându-l. Cel mai real i se păru când colonelul Graff se aplecă deasupra lui şi-i vorbi blând, ca un tată grijuliu. Dar apoi se deşteptă şi-l văzu doar pe duşmanul său: Mazer Rackham.

— M-am trezit, spuse băiatul.

— Văd, răspunse Mazer. Ţi-a luat destul de mult. Azi ai programată o bătălie.

Aşa încât Ender se sculă, luptă şi câştigă bătălia. Totuşi, în ziua aceea nu avu alt joc, şi-l lăsară să se culce mai devreme. Când se dezbrăcă, mâinile îi tremurau.

În timpul nopţii i se păru că simte nişte degete atingându-l uşor. Degete grijulii şi blânde. Visă că auzea glasuri.

— Nu l-ai cruţat.

— Nu asta mi-e misiunea.

— Cât mai poate continua? Se autodistruge.

— Suficient. Nu mai e mult.

— Aşa repede?

— Câteva zile şi-a scăpat.

— Cum o să se descurce, când e-n halul ăsta?

— Perfect. Chiar azi a luptat mai bine decât oricând.

În visul lui, vocile erau ale lui Graff şi Mazer.

Dar aşa erau visele, se puteau întâmpla lucrurile cele mai incredibile, aşa cum, de pildă, auzi una dintre voci spunând:

— Mi se face rău când văd cum îl nenoroceşte.

Iar cealaltă răspunse:

— Ştiu. Şi eu îl iubesc.

Apoi cei doi se transformară în Valentine şi Alai, şi în visul său îl înmormântau, dar atunci când o făcură, deasupra lui se ridică o colină, iar el deveni un sălaş al gândacilor, aşa cum era Uriaşul.

Toate, numai vise. Dacă pentru el exista iubire sau milă, nu putea fi decât în vise.

Se trezi, primi o altă bătălie şi câştigă. Apoi se duse în pat, adormi şi visă. Se trezi din nou, şi câştigă din nou, şi dormi din nou. De-abia îşi mai dădea seama când se trezea şi când dormea. De altfel, nici nu-i păsa.

Următoarea zi avea să fie ultima lui zi în Şcoala de Comandă, deşi el nu ştia acest lucru. Când se deşteptă, Mazer Rackham nu era în odaie. Îşi făcu duş, se îmbrăcă şi-l aşteptă să vină şi să descuie uşa. Bătrânul nu veni şi Ender apăsă pe clanţă. Uşa se deschise.

Era oare o întâmplare faptul că Mazer îl lăsase liber în dimineaţa aceea? Nu-l însoţea nimeni care să-i spună că trebuie să mănânce, că trebuie să se ducă la antrenamente, că trebuie să doarmă. Era liber. Necazul era că nu ştia ce să facă. Pentru o clipă se gândi să încerce să-i caute pe şefii săi de escadrile, ca să vorbească cu ei, însă nu ştia unde se aflau. Se

puteau găsi şi la douăzeci de kilometri de el. Aşa încât, după ce hoinări o vreme prin tuneluri, se duse la sala de mese. Mâncă micul dejun lângă câţiva soldaţi care spuneau bancuri porcoase, pe care el nici măcar nu-şi propunea să le înţeleagă. Apoi merse în camera simulatorului, ca să se antreneze. Deşi era liber, nu se putea gândi ce altceva să facă.

Mazer îl aştepta. Ender pătrunse încet în odaie. Îşi târşâia picioarele şi se simţea obosit şi fără chef.

— Eşti adormit? se încruntă bătrânul.

În încăpere se găseau şi alţi oameni. Ender se întrebă ce căutau acolo, dar nu se obosi să afle. Nu merita să pună întrebări; oricum nu i-ar fi răspuns nimeni. Se îndreptă către comenzile simulatorului şi se aşeză, gata să înceapă.

— Ender Wiggin, rosti Mazer. Te rog să fii atent. Jocul de azi necesită nişte explicaţii.

Băiatul se întoarse spre el. Privi bărbaţii strânşi în capătul opus al camerei. Pe cei mai mulţi nu-i mai văzuse niciodată. Unii erau îmbrăcaţi în haine civile. Îl zări pe Anderson şi se întrebă ce făcea aici, cine conducea Şcoala de Luptă în timpul absenţei lui. Îl văzu pe Graff şi îşi aminti lacul din pădurile de lângă Greensboro şi dori să plece acasă. „Du-mă acasă”, îi spuse în gând lui Graff. „În visul meu ai spus că mă iubeşti. Du-mă acasă!”

Însă Graff doar aplecă puţin capul; un salut, nu o promisiune, iar Anderson se comportă de parcă nici nu-l cunoştea.

— Te rog să fii atent, Ender. Azi este examenul tău final în Şcoala de Comandă. Observatorii aceştia vor evalua ce ai învăţat. Dacă preferi să nu stea aici, pot trece la un simulator din altă cameră.

— Pot să rămână.

Examenul final. După aceea, poate că se va odihni…

— Pentru a fi cu adevărat un examen total al capacităţilor tale, să nu repeţi doar ceea ce ai făcut şi ai exersat de multe ori, ci să înfrunţi şi situaţii inedite, bătălia de astăzi introduce un element nou. Ea se desfăşoară lângă o planetă. Acest amănunt va afecta strategia inamicului şi te va obliga să improvizezi. Te rog să te concentrezi asupra jocului de azi.

Ender îi făcu semn să se apropie şi-l întrebă în şoaptă:

— Eu sunt primul elev care a ajuns aşa departe?

— Dacă învingi astăzi, da, vei fi primul care a reuşit. Mai multe nu pot să-ţi spun.

— Dar să ştii că eu pot s-aud.

— Mâine poţi să fii cât de rebel doreşti. Azi însă, aş aprecia dacă te-ai concentra asupra examenului. Să nu ne batem joc de ceea ce-ai făcut deja. Deci, cum ai de gând să procedezi cu planeta?

— Va trebui să am pe cineva şi în spatele ei; altfel, acolo va fi un con de umbră.

— Corect!

— Iar gravitaţia va afecta consumul de combustibil – e mai avantajos să cobori spre planetă, decât să te ridici dinspre ea.

— Da.

— Doctoraşul are efect împotriva unei planete?

Chipul lui Mazer împietri.

— Ender, gândacii n-au atacat populaţia civilă în niciuna dintre invazii. Trebuie să decizi dacă e înţelept să adopţi o strategie care poate atrage represalii.

— Planeta e singurul element nou?

— Când ţi-am programat o bătălie cu un singur element nou? Te asigur că azi nu voi fi tolerant faţă de tine. Faţă de flotă, am responsabilitatea de-a nu

permite absolvirea unui elev de mâna a doua. Voi face tot ce pot împotriva ta şi nu intenţionez să te menajez. Aminteşte-ţi tot ce ştii despre tine şi tot ce ştii despre gândaci şi poate că vei avea o şansă.

Mazer părăsi încăperea.

— Sunteţi aici? rosti Ender în microfon.

— Toţi, răspunse Bean. Ai cam întârziat la antrenamentele de dimineaţă, nu?

Deci nu-i anunţaseră şi pe şefii de escadrile că era ultimul examen. Ender se întrebă dacă să le spună cât de important era pentru el acest joc, dar hotărî că o grijă suplimentară nu avea să-i ajute cu nimic.

— Scuze, vorbi el. Am dormit prea mult.

Ei chicotiră. Nu-l crezuseră.

Executară o serie de manevre, încălzindu-se pentru bătălie. Ender avu nevoie de mai mult timp ca de obicei ca să-şi limpezească mintea şi să se concentreze asupra comenzilor, dar după o vreme îşi reveni; răspunzând iute şi gândind bine. „Sau, cel puţin, îşi spuse, crezând că gândesc bine.”

Ecranul simulatorului se întunecă. Băiatul aşteptă să apară jocul. „Ce o să se întâmple dacă azi trec examenul? Mai există şi altă şcoală? Încă un an sau doi de antrenamente dure, alt an de izolare, alt an de indivizi împingându-mă într-o direcţie sau alta, alt an fără să-mi pot orienta propria viaţă?” Încercă să-şi amintească ce vârstă avea. Unsprezece ani. Cu câţi ani în urmă împlinise unsprezece ani? Cu câte zile în urmă? Trebuie să se fi întâmplat aici, la Şcoala de Comandă, dar nu-şi putea aminti ziua. Poate că nici măcar n-o remarcase atunci când fusese. Nimeni n-o remarcase, cu excepţia lui Valentine.

Aşteptând apariţia jocului, îşi dori să poată pur şi simplu să-l piardă, să fie înfrânt rău de tot şi complet,

aşa încât să-i întrerupă instrucţia, ca lui Bonzo, şi să-l trimită acasă. Bonzo plecase către Cartagena. Voia să vadă ordinul de drum în direcţia Greensboro. Succesul însemna că trebuia să continue. Eşecul însemna întoarcerea acasă.

„Nu, îşi spuse, nu-i adevărat! Au nevoie de mine şi, dacă dau greş, s-ar putea să nu am unde mă întoarce.”

N-o credea însă. Mintea sa conştientă ştia că era adevărat, dar în alte locuri, mai tainice, se îndoia că aveau nevoie de el. Insistenţa lui Mazer nu era decât un alt vicleşug. „Tot o metodă de-a mă împinge să fac ceea ce doresc ei.” O metodă de a-l împiedica să se odihnească. De a nu face nimic timp îndelungat.

Apoi apărură inamicii şi oboseala lui Ender se transformă în disperare.

Adversarii erau de o mie de ori mai numeroşi decât forţele sale; simulatorul era, practic, acoperit de luminiţele verzi care-i reprezentau. Erau grupaţi într-o duzină de formaţiuni diferite, schimbându-şi poziţiile, modificându-şi structura, deplasându-se în traiectorii aparent aleatoare prin câmpul simulatorului. Nu putea găsi un drum printre ele; un spaţiu ce păruse deschis se închidea brusc şi apărea un altul, iar o formaţiune aparent penetrabilă se transforma brusc, devenind ameninţătoare. Planeta se afla tocmai la celălalt capăt al câmpului. Ender bănui că şi dincolo de ea, în afara limitelor simulatorului, existau la fel de multe nave duşmane.

În privinţa propriei flote, erau numai douăzeci de nave interstelare, fiecare cu câte patru navete. Cunoştea tipul acela de nave – erau vechi şi greoaie, iar puterea *Doctoraşului* nu atingea decât jumătate din cea a navelor noi. Optzeci de navete împotriva a cel puţin cinci mii, poate chiar zece mii de adversari.

Îi auzi pe şefii de escadrile trăgându-şi răsuflarea; de asemenea, auzi o înjurătură scăpată printre dinţi de observatorii din spatele lui. Era plăcut să ştie că unul dintre adulţi remarcase că examenul nu era cinstit. Desigur, faptul avea puţină importanţă. Cinstea nu făcea parte din joc, asta era clar. Nu încercau să-i lase nici cea mai măruntă posibilitate de succes. „Prin câte am trecut şi, de fapt, nu intenţionau deloc să-mi permită să absolv.”

Îl văzu cu ochii minţii pe Bonzo şi gaşca lui, înfruntându-l şi ameninţându-l; izbutise să-l determine pe Bonzo să se lupte singur, dar acum n-o mai putea face. Şi nici nu putea surprinde inamicul cu aptitudinile personale, aşa cum făcuse cu băieţii cei mari în sala de luptă. Mazer îl cunoştea ca pe propriul buzunar.

Bărbaţii din spatele lui începură să tuşească şi să se foiască nervoşi. Îşi dădeau seama că Ender nu ştia ce să facă.

„Nici nu-mi pasă”, se gândi băiatul. „Vă puteţi păstra jocul. Dacă nu-mi daţi nici măcar o şansă, de ce să mai joc?” La fel ca ultimul său joc din Şcoala de Luptă, când îi opuseseră două armate.

Şi tocmai când îşi aduse aminte de jocul acela, probabil că Bean şi-l aminti şi el, deoarece glasul îi răsună în căşti:

— Nu uita, poarta inamică e *jos!*

Molo, Supă, Vlad, Basculă şi Tom Nebunu’ izbucniră în râs. Şi ei îşi aduseseră aminte.

Ender râse şi el. Era *într-adevăr* amuzant. Oamenii mari priveau totul cu gravitate, iar copiii jucau, jucau întruna, crezându-i şi ei, până când, deodată, adulţii întindeau prea mult coarda, împingeau lucrurile prea departe şi copiii puteau vedea dincolo de joc. „Las-o

baltă, Mazer! Nu-mi pasă dacă-ţi trec examenul. Nu-mi pasă dacă-ţi respect regulile. Dacă tu poţi trişa, pot şi eu. N-o să te las să mă baţi în mod necinstit – te voi bate *eu* în mod necinstit!”

În ultima bătălie din Şcoala de Luptă câştigase deoarece ignorase adversarul şi-şi ignorase propriile pierderi; atacase direct poarta inamică.

Iar poarta inamică era jos.

„Dacă încalc şi regula asta, n-o să mă mai lase niciodată să ajung comandant. Ar fi prea periculos. Nu va mai trebui niciodată să joc un joc. Şi asta înseamnă victorie!” Începu să şoptească iute în laringofon. Şefii de escadrile îşi luară părţile lor din flotă şi formară un cilindru gros, ca un proiectil aţintit spre cea mai apropiată formaţiune inamică. Aceasta nu-l respinse, ci, dimpotrivă, se deschise în faţa lui, aşa încât să poată fi perfect încercuit înainte de a-l distruge. „Cel puţin, Mazer ia în consideraţie faptul că, de-acum, au ajuns să mă respecte”, gândi Ender. „Iar asta îmi oferă timp.”

Se deplasă în jos, spre nord, spre est şi iarăşi în jos, aparent fără niciun plan, dar apropiindu-se pe nesimţite de planeta inamică. După o vreme, navele duşmane începură să se strângă tot mai mult în jurul său. Atunci, brusc, formaţiunea lui Ender explodă. Flota lui se destrămă într-un haos. Cele optzeci de navete păreau lipsite de un plan anume, trăgând la întâmplare în adversar, strecurându-se pe traiectorii individuale lipsite de speranţă printre navele gândacilor.

Însă după câteva minute de bătălie, Ender şopti din nou în laringofon şi o duzină dintre navetele rămase întregi se regrupară într-o formaţie. Traversaseră unul dintre barajele cele mai formidabile ale inamicilor; îl

străbătuseră cu pierderi teribile, dar parcurseseră mai mult de jumătate din distanţa până la planetă.

„Acum o să-şi dea seama”, se gândi Ender. „În mod clar, Mazer îşi dă seama ce vreau să fac.”

„Sau poate că nu-i vine să creadă c-o s-o fac. Cu-atât mai bine pentru mine!”

Micuţa flotă a lui Ender ţâşnea într-o parte şi-n alta, trimiţând două-trei navete parcă gata de atac, apoi retrăgându-le. Gândacii se apropiau, adunând nave şi formaţii risipite până atunci, strângându-le pentru atacul final. În cea mai mare parte erau concentraţi în spatele lui Ender, astfel încât să nu poată fugi înapoi în spaţiu, tăindu-i orice retragere. „Excelent”, gândi băiatul. „Mai aproape! Veniţi mai aproape!”

Apoi şopti o comandă şi flota căzu ca o piatră către suprafaţa planetei. Erau nave interstelare şi navete, neechipate pentru a rezista frecării cu atmosfera. Dar Ender nu intenţiona ca ele să ajungă aşa departe. Chiar în clipa când începură picajul, îşi concentrară Doctoraşii asupra unui singur lucru. Asupra planetei.

Una, două, patru, şapte navete fură distruse. Acum totul se bizuia pe şansa ca una dintre ele să supravieţuiască până să poată declanşa Doctoraşul. O dată ce se putea focaliza pe suprafaţa planetei, n-avea să mai dureze mult. „O clipă cu Doctoraşul, asta-i tot ce doresc.” După aceea Ender se gândi că poate calculatorul nu era nici măcar programat să arate ce s-ar întâmpla cu o planetă atacată de Doctoraş. „Ce-o să fac atunci, o să strig: «Pac! Eşti mort!»?”

Îşi luă mâinile de pe comenzi şi se lăsă pe spate, privind. Perspectiva era mult apropiată de planeta inamică, cu naveta năpustindu-se în puţul gravitaţional. „În mod sigur a intrat în raza de

acţiune”, îşi spuse băiatul. „E acolo, şi calculatorul nu-i programat să arate ce se poate întâmpla.”

Dar apoi, suprafaţa planetei care acum acoperea jumătate din ecranul simulatorului începu să fiarbă; urmă o erupţie, azvârlind bucăţi de materie spre navete. Ender încercă să-şi imagineze ce se petrecea în interiorul planetei. Câmpul crescând şi dilatându-se mereu; moleculele care se rupeau şi atomii care nu mai aveau unde se duce.

În trei secunde, întreaga planetă explodă, deveni o sferă de pulbere strălucitoare, azvârlită spre exterior. Navetele lui Ender pieriră printre primele, perspectiva lor dispăru brusc, iar acum simulatorul arăta numai stelele ce aşteptau dincolo de marginile bătăliei. Era atât de aproape pe cât dorise Ender să fie. Sfera planetei explodate se dilată mai repede decât puteau fugi navele duşmane. Şi purta acum cu ea Doctoraşul, care crescuse, câmpul spulberând totul în cale, transformând navele în puncte luminoase şi gonind mai departe.

Intensitatea câmpului distructiv se reduse abia când ajunse la marginea simulatorului. Două sau trei nave inamice pluteau inerte. Navele interstelare ale lui Ender erau nevătămate. Dar, acolo unde existase uriaşa flotă duşmană şi planeta pe care o apăra, nu mai rămăsese nimic. Un bulgăre de materie se forma din sfărâmăturile adunate de gravitaţie. Strălucea fierbinte şi se rotea; era mult mai mic decât corpul ceresc dinainte. O mare parte a masei sale forma un nor ce continua să se extindă.

Ender îşi scoase căştile, în care vuiau ţipetele şi fluierăturile şefilor de escadrile şi abia atunci constată că în cameră se auzea acelaşi vacarm. Bărbaţii în uniformă se îmbrăţişau râzând şi răcnind; alţii

plângeau; unii îngenuncheaseră ori stăteau încremeniţi şi băiatul îşi dădu seama că se rugau. Nu înţelegea. Ceva era în neregulă. Ar fi trebuit să fie furioşi…

Colonelul Graff se desprinse dintre necunoscuţi şi veni spre el. Lacrimile îi brăzdau chipul, dar zâmbea. Se aplecă, întinse braţele şi, spre uimirea băiatului, îl îmbrăţişă, îl strânse puternic şi-i şopti:

— Mulţumesc, mulţumesc, Ender. Doamne, mulţumescu-Ţi pentru Ender!

Apoi veniră şi ceilalţi, scuturându-i mâna, felicitându-l. Încercă să priceapă. Absolvise totuşi examenul? Fusese victoria *lui,* nu a lor, şi în plus una găunoasă, prin încălcarea regulilor; de ce se purtau de parcă învinsese cu onoare?

Mulţimea se dădu în lături şi apăru Mazer Rackham. Bătrânul se îndreptă către Ender şi-i întinse mâna:

— Ai avut de făcut o alegere grea, băiete. Totul sau nimic. Sfârşitul lor sau sfârşitul nostru. Dumnezeu însă ştie că altfel nu se putea. Felicitări! I-ai bătut şi s-a terminat!

„S-a terminat.” „I-ai bătut.” Ender nu înţelegea.

— Te-am bătut *pe tine.*

Mazer hohoti sonor:

— Ender, niciodată nu te-ai luptat cu *mine.* De când am devenit inamicul tău, n-ai jucat *nici un singur joc!*

Băiatul nu pricepu gluma. Jucase foarte multe jocuri, care-l costaseră extrem de mult. Începu să se înfurie.

Mazer îi puse mâna pe umăr. Ender şi-l scutură. Atunci bătrânul deveni serios şi zise:

— Ender, în ultimele luni tu ai fost comandantul militar al flotei noastre. Aceasta a fost A Treia Invazie.

N-au fost jocuri, ci bătălii reale, şi singurii inamici au fost gândacii. I-ai învins în toate luptele, iar azi ai luptat lângă planeta-capitală, unde erau toate reginele din coloniile lor; toate erau acolo, iar tu le-ai distrus complet. Nu ne vor mai ataca niciodată. Tu ai făcut-o! Tu!

„Reale.” „N-au fost jocuri.” Mintea lui Ender era prea înceţoşată ca să poată înţelege totul. Nu fuseseră simple puncte luminoase, ci nave adevărate cu care el se luptase, nave adevărate pe care le învinsese. Şi o planetă adevărată, pe care o făcuse praf, ştergând-o din univers. Trecu prin mulţime, fără să audă felicitările, ignorându-le mâinile, cuvintele, bucuria. Când ajunse în camera lui, se dezbrăcă, se puse în pat şi dormi.

Se deşteptă când îl scuturară. Avu nevoie de câteva secunde ca să-i recunoască. Graff şi Rackham. Le întoarse spatele. „Lăsaţi-mă să dorm.”

— Ender, trebuie să discutăm, rosti Graff.

Băiatul reveni cu faţa la ei.

— Pe Pământ se transmit încontinuu, zi şi noapte, filmele bătăliei de ieri.

— De ieri?

Dormise o zi întreagă.

— Eşti un erou. Toată lumea a văzut ce aţi făcut, tu şi ceilalţi. Nu cred că există vreun guvern care să nu-ţi fi acordat medalia lui cea mai importantă.

— I-am ucis pe toţi, aşa-i? întrebă Ender.

— Pe cine? făcu Graff. Pe gândaci? Asta şi trebuia să faci.

— De asta era război, interveni Mazer.

— Şi pe regine… Şi copiii…

— Ei au declanşat totul când ne-au atacat. N-a fost vina ta. Ăsta-i rezultatul acţiunilor lor.

Ender prinse pieptul uniformei lui Mazer şi-l trase în jos, astfel încât chipurile lor aproape se atinseră.

— Eu n-am vrut să-i ucid! N-am vrut să ucid pe nimeni! Nu sunt un criminal! Voi nu mă voiaţi pe mine, ticăloşilor, îl voiaţi pe Peter, dar m-aţi împins s-o fac, m-aţi păcălit!

Plângea, îşi pierduse stăpânirea de sine.

— Bineînţeles că te-am păcălit, spuse Graff. Altfel n-ai fi făcut-o. Situaţia era clară. Ne trebuia un comandant cu atât de multă empatie, încât să poată să judece ca gândacii, să-i înţeleagă şi să le anticipeze acţiunile. Cu atât de multă compasiune, încât să câştige dragostea subordonaţilor lui şi să lucreze împreună cu ei ca o maşinărie perfectă. Totuşi, cineva dotat cu prea multă înţelegere n-ar fi putut să fie distrugătorul de care aveam nevoie. N-ar fi putut intra într-o bătălie animat de voinţa de-a învinge indiferent de preţ. Dacă ştiai adevărul, n-o puteai face. Iar dacă ai fi fost genul de individ care s-o facă chiar dacă ştie adevărul, atunci probabil că nu-i înţelegeai prea bine pe gândaci.

— Trebuia neapărat să fie un copil, vorbi Mazer. Erai mai rapid decât mine. Mai bun decât mine. Eu sunt bătrân şi precaut. Orice om normal care ştie ce înseamnă un război nu poate intra în luptă cu toată inima, însă tu nu ştiai. Ne-am asigurat că nu ştiai. Erai nepăsător, sclipitor şi tânăr. Născut pentru asta.

— În navele noastre erau piloţi.

— Da.

— Le-am ordonat să meargă la moarte, fără să ştiu.

— *Ei* ştiau, Ender, şi te-au ascultat. Ştiau pentru ce o făceau.

— Nu m-aţi întrebat niciodată! Niciodată nu mi-aţi spus adevărul! Despre nimic!

— Trebuia să fii o armă, Ender. Ca un pistol, ca Doctoraşul, funcţionând perfect, dar fără să ştie împotriva cui e aţintit. *Noi* te-am îndreptat către ţintă. Noi suntem responsabili. Dacă ceva a fost rău, noi suntem vinovaţi.

— Discutăm mai târziu, zise Ender şi închise ochii.

Mazer îl scutură:

— Nu te culca! Mai e ceva, la fel de important.

— Cu mine v-aţi terminat treaba, zise băiatul. Acum lăsaţi-mă în pace!

— De-asta suntem aici, replică Mazer. Încercăm să-ţi spunem. N-am terminat cu tine; n-am terminat deloc. Jos, pe Pământ, e nebunie. Va izbucni un război. Americanii pretind că Tratatul Varşovia îi va ataca, iar Tratatul spune acelaşi lucru despre Hegemon. N-au trecut nici douăzeci şi patru de ore de la încheierea războiului cu gândacii şi cei de pe planetă sunt gata să se lupte iarăşi între ei, mai rău ca niciodată. Toţi sunt îngrijoraţi în privinţa ta şi toţi te vor. Cel mai mare conducător militar din istorie; te vor să le conduci armatele. Americanii... Hegemonul... Toţi, cu excepţia Tratatului, care te vrea mort.

— E-n regulă din partea mea, spuse Ender.

— Trebuie să te scoatem de aici. Eros e plin de soldaţi ruşi, iar Amiralul e rus. În orice clipă poate începe vărsarea de sânge.

Băiatul le întoarse iarăşi spatele. De data aceasta, îl lăsară în pace. El însă nu adormi. Îi ascultă.

— Mi-a fost teamă de asta, Rackham. L-ai forţat prea tare. Unele avanposturi minore puteau aştepta şi pentru mai târziu. L-ai fi putut lăsa să se odihnească câteva zile.

— Şi tu-mi dai lecţii cum s-o fi făcut mai bine? Habar n-ai ce se putea întâmpla dacă nu l-aş fi forţat! Nimeni n-o ştie. Am făcut-o aşa cum am făcut-o; şi a reuşit. Ăsta-i principalul, a reuşit! Ţine minte justificarea asta, Graff. S-ar putea să ai şi tu nevoie de ea.

— Scuză-mă.

— Văd şi eu cum l-a afectat. Colonelul Liki afirmă că există posibilitatea unor efecte permanente, dar eu n-o cred. E prea puternic. Victoriile însemnau mult pentru el şi a câştigat.

— Nu-mi mai povesti despre putere. Puştiul are unsprezece ani. Lasă-l să se odihnească! Situaţia n-a explodat încă. Îi putem pune o gardă la uşă.

— Sau s-o punem la altă uşă, ca şi cum acolo ar fi camera lui.

— De acord.

Plecară, şi băiatul adormi.

Timpul trecu, atingându-l pe Ender doar din întâmplare. O dată se deşteptă pentru câteva minute, simţind în braţ o durere surdă, insistentă. Întinse cealaltă mână şi pipăi locul; era un ac ce-i pătrundea în venă. Încercă să-l scoată, dar era fixat de piele cu bandă adezivă, iar el era prea slăbit. Altă dată se trezise în beznă şi auzise glasuri, murmurând şi blestemând. Urechile îi ţiuiau din cauza zgomotului puternic care-l trezise; totuşi, nu-şi amintea ce fusese.

— Aprindeţi luminile! strigase o voce.

Iar altă dată i se păruse că aude pe cineva plângând încetişor în apropierea lui.

Poate că totul se petrecuse într-o singură zi; sau poate într-o săptămână; după visele lui ar fi putut trece câteva luni. În vise i se părea că trăieşte vieţi

întregi. Din nou prin Pocalul Uriaşului, pe lângă copiii-lup, retrăind morţile teribile, permanente. Auzi o voce şoptind în pădure: „Ca să ajungi la Capătul Lumii, trebuie să-i ucizi pe copii.” Şi el încercă să răspundă: „Niciodată n-am vrut să ucid pe nimeni. Nimeni nu m-a întrebat dacă vreau să ucid pe cineva.” Însă pădurea râse de el. Iar când sărea de pe promontoriul de la Capătul Lumii, uneori nu-l prindeau norii, ci o navetă de luptă care-l purta undeva deasupra planetei gândacilor, ca să urmărească întruna erupţia morţii declanşate de Doctoraş; după aceea tot mai aproape, încât îi putea vedea chiar pe gândaci explodând, transformându-se în lumină şi un pumn de elemente chimice. Apoi zărea regina, înconjurată de copii; numai că regina era mama lui, iar copiii erau Valentine şi toţi cei pe care-i cunoscuse în Şcoala de Luptă. Unul dintre ei purta chipul lui Bonzo, care zăcea, sângerând prin ochi şi prin nas, spunând: „N-ai onoare!” Şi întotdeauna visul se încheia cu o oglindă, sau suprafaţa unei ape, sau metalul unui blindaj de navă, ceva care-i reflecta faţa. La început fusese mereu faţa lui Peter, cu sânge şi coada unui şarpe ieşindu-i printre buze. După o vreme însă, începu să fie propriul chip, îmbătrânit şi trist, cu ochi ce plângeau pentru un miliard de miliard de crime… dar erau ochii lui, şi pentru asta era mulţumit.

Aceasta era lumea în care Ender trăi multe vieţi în decursul celor cinci zile ale Războiului Ligii.

Când se trezi iarăşi, era întuneric. În depărtare putea distinge bubuituri şi explozii. Ascultă o vreme. După aceea auzi nişte paşi uşori.

Se răsuci şi întinse un braţ, ca să-l prindă pe cel care se furişa spre el. Apucă poala unei haine şi o smuci, gata să ucidă la nevoie.

— Ender, eu sunt, eu sunt!

Cunoştea vocea. Şi-o aminti de la o distanţă de un milion de ani.

— *Salaam,* puştiule. Ce făceai, voiai să m-omori?

— Da. Am crezut că *tu* încerci să mă omori.

— Încercam să nu te trezesc. Cel puţin văd că ţi-au mai rămas nişte instincte. După cum relata Mazer, deveneai un fel de legumă.

— Mă străduiam. Ce-s bubuiturile alea?

— E război. Sectorul nostru e decuplat, ca să ne camufleze.

Ender îşi coborî picioarele peste marginea patului, încercând să se ridice în capul oaselor. Nu reuşi. Capul îl durea prea tare. Se strâmbă de durere.

— Nu te scula. E-n regulă, se pare c-am putea învinge. Nu toţi cei din Tratat l-au urmat pe Amiral. Mulţi au trecut de partea noastră, când Strategul le-a spus că eşti loial FI.

— Eu dormeam.

— Bun, deci a minţit. Cred că nu urzeai gânduri de trădare în vise, nu? O parte din ruşii care au venit ne-au spus că atunci când Amiralul le-a ordonat să te găsească şi să te ucidă, au fost gata să-l ucidă *pe el.* Habar n-am ce cred ei despre alţii, Ender, dar pe tine te iubesc. Întreaga lume ne-a urmărit bătăliile. Filme, zi şi noapte. Am văzut şi eu câteva. Complete, cu vocea ta comandând. Totu-i acolo, nimic cenzurat. Excelente! O să faci carieră în filme.

— Nu cred.

— Glumeam. Hei, îţi vine să crezi? Noi am câştigat războiul! Eram atât de nerăbdători să creştem odată, ca să putem lupta, iar noi luptam deja. Adică, noi suntem, totuşi, nişte puşti, Ender. Dar am învins. Alai râse. De fapt, tu ai învins. Ai fost bun, pe cinstea mea!

Habar n-aveam cum o să ne scoţi din ultima chestie. Dar ai făcut-o. Ai fost tare.

Ender observă că vorbea numai la trecut. *„Am fost* tare.”

— Şi *acum* cum sunt, Alai?

— Tot bun.

— La ce?

— La… orice. Un milion de soldaţi te-ar urma până la capătul universului.

— Nu vreau să merg la capătul universului.

— Atunci unde vrei să mergi? Te-ar urma oriunde.

„Eu vreau acasă, se gândi Ender, dar nu ştiu unde e.”

Bubuiturile încetară.

— Fii atent, spuse Alai.

Ascultară tăcuţi. Uşa se deschise. În prag apăru cineva. O siluetă micuţă.

— S-a terminat, vorbi necunoscutul.

Era Bean.

Parcă întărindu-i vorbele, luminile se aprinseră.

— Salut, Bean! spuse Ender.

— Salut, Ender!

Îl urmară Petra şi Dink, ţinându-se de mână. Se apropiară de pat.

— Hei, s-a trezit eroul, făcu Dink.

— Cine-a învins? întrebă Ender.

— Noi, răspunse Bean. Ai fost şi tu acolo.

— Nu-i chiar atât de ţăcănit, Bean. Vrea să ştie cine a învins *acum.*

Petra luă mâna lui Ender:

— E armistiţiu pe Pământ. Se negocia de mai multe zile. Acum au căzut de acord să accepte Planul Locke.

— El nu ştie de Planul Locke…

— E foarte complicat… Una dintre prevederi este că FI va continua să existe, dar fără Tratat în componenţa ei. Deci soldaţii din Tratat pleacă acasă. Eu bănuiesc că ruşii au fost de acord pentru că au pe cap răscoalele sclavilor. Fiecare cu necazurile lui… Vreo cinci sute au murit aici, dar pe Pământ a fost mult mai rău.

— Hegemonul şi-a prezentat demisia, spuse Dink. E o nebunie acolo jos. Cui îi pasă?

— Eşti sănătos? îl întrebă Petra atingându-i fruntea. Ne-ai speriat. Ziceau c-ai înnebunit, şi noi am zis că *ei* sunt nebuni.

— Am înnebunit, încuviinţă Ender. Totuşi, cred că-s sănătos.

— Când ai decis asta? întrebă Alai.

— Când am crezut că vrei să mă omori şi am hotărât să ţi-o iau înainte. Bănuiesc că-s pur şi simplu ucigaş până-n măduva oaselor. Dar mai bine să fiu viu decât mort.

Toţi râseră şi încuviinţară. Apoi Ender începu să plângă şi-i îmbrăţişă pe Bean şi pe Petra, care se aflau cel mai aproape de el.

— V-am dus dorul, le spuse. Voiam atât de mult să vă văd…

— Ne-ai văzut destul de rău, răspunse Petra şi-l sărută pe obraz.

— V-am văzut minunaţi, spuse Ender. Pe cei de care aveam cea mai multă nevoie i-am epuizat primii. N-am gândit prea bine lucrurile.

— Toată lumea e bine acum, vorbi Dink. Niciunul dintre noi n-a fost atât de rău atins; încât să nu-l vindece cinci zile de tremurat în camere neluminate, în mijlocul unui război.

— Nu mai trebuie să fiu comandantul vostru, nu-i aşa? întrebă Ender. Nu mai vreau să comand pe nimeni, niciodată.

— Nu mai trebuie să comanzi pe nimeni, răspunse Dink, dar tu rămâi mereu comandantul nostru.

Apoi tăcură cu toţii o vreme.

— Şi-acum ce-o să facem? întrebă Alai. Războiul cu gândacii s-a terminat, s-a terminat şi războiul de jos, de pe Pământ, ba chiar şi cel de aici. Acum ce facem?

— Suntem copii, spuse Petra. Probabil c-o să ne oblige să mergem la şcoală. E o lege. Trebuie să faci şcoală până la şaptesprezece ani.

Cu toţii începură să râdă, când auziră asta. Râseră până când lacrimile le şiroiră pe obraji.

15. VORBITOR ÎN NUMELE MORŢILOR

Lacul era nemişcat; briza nu adia. Cei doi bărbaţi stăteau în scaunele instalate pe pontonul plutitor. De unul dintre piloni era acostată o plută mică din lemn; Graff agăţase parâma plutei cu piciorul şi o trăgea înainte şi înapoi pe apă.

— Ai mai slăbit…

— Un anume stres mă îngraşă, altul mă slăbeşte. Sunt o fiinţă supusă proceselor chimice.

— Trebuie să fi fost greu.

— Nu tocmai, strânse din umeri Graff. Ştiam că voi fi achitat.

— Unii dintre noi n-au fost chiar aşa siguri. O vreme, parcă înnebuniseră cu toţii. Tratament necorespunzător al copiilor, omoruri din imprudenţă… imaginile acelea cu morţile lui Bonzo şi Stilson erau groaznice. Să vezi cum un copil îl omoară pe altul…

— Din punctul ăsta de vedere, cred că tocmai înregistrările video m-au salvat. Acuzarea le-a ciuntit, însă noi le-am prezentat integral. A fost clar că nu Ender era provocatorul. După aceea, a fost floare la ureche. Am declarat că am făcut ceea ce-am considerat necesar pentru protejarea rasei umane – şi-a ţinut; judecătorii au admis că acuzarea trebuie să dovedească că Ender putea câştiga războiul *fără* instrucţia primită de la noi. Mai departe, am jucat pe aceeaşi carte. Exigenţele războiului!

— Oricum, a însemnat o mare uşurare pentru noi. Ştiu că am avut destule discuţii şi mai ştiu că acuzarea s-a folosit de înregistrările conversaţiilor noastre. Însă îmi dădusem deja seama că aveai dreptate şi m-am oferit să depun mărturie în sprijinul tău.

— Ştiu, Anderson. Mi-au spus-o avocaţii.

— Şi-acum ce-o să faci?

— Nu ştiu. Încă mă odihnesc. Mi s-au strâns câţiva ani de concedii şi permisii. Suficient ca să ajung la pensie, şi am destule salarii care zac în bănci. Aş putea trăi numai din dobânzi. Poate că n-o să fac nimic.

— Sună interesant. Eu însă n-aş putea rezista. Mi s-a oferit conducerea a trei universităţi diferite, plecând de la ipoteza că sunt pedagog. Nu mă cred când le spun că singurul lucru care mă interesa în Şcoala de Luptă era jocul. Cred c-o să accept cealaltă ofertă.

— Antrenor?

— Acum, că războaiele s-au terminat, e timpul să mă-ntorc la jocurile clasice. Va fi aproape ca un concediu. În divizie sunt numai douăzeci şi opt de echipe. Deşi, după atâţia ani de urmărit copiii ăia zburdând, fotbalul mi se pare o întrecere a melcilor.

Râseră amândoi. Graff oftă şi mişcă parâma cu piciorul.

— Ce plută… Cred că nici nu te poţi ţine pe ea.

Colonelul clătină din cap:

— Ender a construit-o.

— Aşa-i! Aici l-ai adus…

— I s-a dăruit tot locul ăsta. Am avut grijă să fie răsplătit împărăteşte. O să aibă oricâţi bani doreşte.

— Dacă-l vor mai lăsa să se-ntoarcă şi să-i folosească.

— N-o să-l lase.

— Chiar dacă Demostene face propagandă pentru revenirea lui acasă?

— Demostene nu mai apare în reţele.

— Cum adică? se încruntă Anderson.

— Demostene s-a retras. Definitiv.

— Ia ascultă, moş băşinos! Tu ştii cine-i Demostene?!

— Cine a fost.

— Zi-mi şi mie!

— Nu.

— Nu eşti deloc prietenos.

— Nici n-am fost vreodată.

— Măcar spune-mi care-i *motivul.* Mulţi dintre noi credeau că Demostene va ajunge Hegemon într-o bună zi.

— N-avea nici cea mai mică şansă. Nu; nici măcar cretinii politici care-l susţin pe Demostene nu l-ar putea convinge pe Hegemon să-l readucă pe Ender pe Pământ. Ender e mult prea periculos.

— N-are decât unsprezece ani. Ba a împlinit doisprezece.

— Cu atât mai periculos, pentru că poate fi uşor manipulat. În toată lumea, numele lui este cel mai cunoscut. Copilul-zeu, generalul-minune, ţinând în mâinile lui viaţa şi moartea. Orice viitor dictator şi-ar dori să-l aibă, să-l pună în fruntea unei armate şi să privească restul lumii fie trecând de partea lui, fie tremurând de spaimă. Dacă Ender ar coborî pe Pământ, ar dori să vină aici, să se odihnească, să mai salveze ce se poate din copilăria lui. Însă ei nu-l vor lăsa niciodată s-o facă.

— Am înţeles. I-a explicat cineva asta lui Demostene?

Graff surâse:

— Dimpotrivă, *Demostene* a explicat-o cuiva. Cuiva care s-ar fi putut folosi de Ender aşa cum nimeni n-ar mai fi putut, pentru a conduce şi manipula întreaga lume.

— Cui?

— Lui Locke.

— Nu cumva Locke a susţinut rămânerea lui pe Eros?

— Nu totul este aşa cum pare a fi.

— E prea subtil pentru mine. Mie dă-mi jocul. Elegant, cu reguli clare. Cu arbitri. Cu început şi sfârşit. Unii câştigă, alţii pierd şi toată lumea pleacă acasă la neveste.

— Mai trimite-mi şi mie scrisori din când în când, de acord?

— De fapt, n-ai de gând să rămâi aici şi să aştepţi pensia, nu?

— Nu.

— Intri în Hegemonie, aşa-i?

— Sunt noul Ministru al Colonizării.

— Deci, au de gând s-o facă!?!

— Imediat ce primim rapoartele asupra coloniilor gândacilor. Ce naiba, sunt planete fertile, au industrii, locuinţe şi toţi gândacii morţi. Extrem de convenabil. Vom abroga legile de limitare a populaţiei…

— Pe care toţi le detestă…

— Iar terţii, cvarţii şi cvinţii se vor urca în nave şi vor pleca spre lumi cunoscute şi necunoscute.

— Chiar crezi că aşa va fi?

— Oamenii pleacă întotdeauna. Întotdeauna! Continuă să creadă că pot duce o viaţă mai bună decât în locurile vechi.

— La naiba, poate că aşa-i!

La început, Ender crezu că aveau să-l readucă pe Pământ imediat ce urmau să se potolească lucrurile. Dar lucrurile se liniştiseră de un an şi acum îi era limpede că nu avea să mai revină pe planetă; era mult

mai util ca nume şi legendă decât putea fi ca persoană în carne şi oase.

Mai exista şi problema tribunalului militar care ancheta delictele colonelului Graff. Comandorul Chamrajnagar încercase să-l oprească pe băiat să urmărească procesul, însă nu reuşise; Ender căpătase rangul de amiral şi aceasta fusese una dintre puţinele ocazii când recursese la privilegiile gradului său. Aşa încât văzu înregistrările bătăilor cu Stilson şi Bonzo, văzu fotografiile cadavrelor şi-i ascultă pe psihologi şi avocaţi contrazicându-se dacă fuseseră crime, sau exista circumstanţa autoapărării. Ender avea o părere proprie, însă nu i-o ceru nimeni. De fapt, el era principalul acuzat al procesului. Procurorul era prea inteligent pentru a-l învinui în mod direct, dar se strădui să-l facă să apară dement, pervers şi criminal.

— Nu contează, spusese Mazer. Politicienii se tem de tine, dar încă nu-ţi pot distruge reputaţia. Abia peste vreo treizeci de ani te vor putea ataca istoricii.

Băiatului nu-i păsa de reputaţia lui. Privise filmele impasibil, dar, de fapt, se amuzase. „În război am omorât zece miliarde de gândaci, vii şi inteligenţi ca oamenii, care nici măcar nu lansaseră un al treilea atac împotriva noastră, şi nimeni nu se gândeşte să mă acuze de genocid.”

Toate crimele lui îl apăsau; moartea lui Stilson şi Bonzo nu erau nici mai grele şi nici mai uşoare decât restul.

Aşa împovărat, aşteptă luni de zile până când lumea pe care o salvase avea să decidă că el se putea întoarce acasă.

Unul câte unul, şi fără tragere de inimă, prietenii îl părăsiră, chemaţi de familiile lor, pentru a fi primiţi cu onorurile cuvenite unor eroi. Ender văzu transmisiile

ceremoniilor respective şi se simţi mişcat când în discursurile lor îl lăudară pe Ender Wiggin, care-i învăţase totul şi-i condusese spre victorie. Însă dacă cereau revenirea lui pe Pământ, cuvintele erau cenzurate şi nimeni nu-i putea auzi.

Pentru un timp, cei de pe Eros au fost ocupaţi doar cu reparaţii după sângerosul Război al Ligii şi cu recepţionarea de rapoarte din partea navelor stelare ce explorau fostele colonii ale gândacilor.

Acum însă activitatea era mai intensă ca oricând şi asteroidul devenise mai aglomerat decât în timpul războiului, datorită coloniştilor aduşi să se pregătească pentru călătoria interplanetară. Ender participa şi el, în măsura în care era lăsat, totuşi nimeni nu se gândise că acest băiat de doisprezece ani putea fi la fel de capabil în vreme de pace, ca în război. El era însă răbdător şi învăţase să propună şi să sugereze planuri prin cei câţiva adulţi care îi ascultau ideile, lăsându-i să le prezinte, ca şi când ar fi fost ale lor. Nu-l preocupa recunoaşterea meritelor personale, ci rezolvarea problemelor.

Singurul lucru pe care nu-l putea suporta era adoraţia coloniştilor. Obişnuia să ocolească tunelurile unde locuiau aceştia, pentru că-l recunoşteau întotdeauna şi începeau să ovaţioneze şi să aplaude, să-l îmbrăţişeze şi să-l felicite, să-i arate copiii botezaţi cu numele lui şi să-i spună că era atât de tânăr, încât le frângea inimile şi că *ei* nu-l învinuiau pentru niciun omor, pentru că nu fusese vina lui, fusese doar un *copil…* Îi evita cât putea.

Exista însă un colonist de care nu se putu ascunde. În ziua aceea nu stătuse în Eros. Plecase cu naveta la noul LIS, unde lucra pe puntea navelor stelare; Chamrajnagar îi atrăsese atenţia că pentru un ofiţer

era nedemn să execute munci necalificate, însă Ender replicase că, deoarece meseria în care se pregătise nu mai avea mare căutare, era timpul să înveţe ceva nou.

Prin receptorul căştii îl anunţară că era aşteptat. Băiatul nu cunoştea pe nimeni cu care să dorească să discute, aşa încât nu se grăbi. După ce montă protecţia unui ansiblu, intră în ecluză.

Îl aştepta lângă vestiar. Pentru o clipă, Ender se înfurie că lăsaseră un colonist să vină acolo şi să-l sâcâie, apoi privi încă o dată şi-şi dădu seama că dacă tânăra femeie ar fi fost o fetiţă, ar fi cunoscut-o.

— Valentine.

— Bună, Ender.

— Ce cauţi aici?

— Demostene s-a retras. Plec cu primii colonişti.

— Durează cincizeci de ani până ajungi acolo…

— Numai doi ani după timpul navei.

— Dacă o să te mai întorci vreodată, toţi cunoscuţii tăi de pe Pământ vor fi murit…

— Asta îmi şi doresc. Speram totuşi că m-ar putea însoţi un cunoscut de-al meu de pe Eros.

— Nu doresc să merg pe o planetă furată de la gândaci. Vreau doar să ajung acasă.

— Ender, n-o să te mai întorci niciodată pe Pământ! Am avut eu grijă înainte de plecare.

O privi tăcut.

— Ţi-am spus-o pentru ca, dacă vrei să mă urăşti, să poţi începe de acum.

Intrară în micuţa lui cabină din LIS şi fata îi explică. Peter dorea ca Ender să revină pe Pământ, sub protecţia Consiliului Hegemonului.

— După cum se prezintă situaţia acum, ai ajunge efectiv sub controlul lui Peter, deoarece jumătate din

consiliu face numai ce vrea el. Iar pe restul membrilor îi are la mână în alte feluri.

— Ei ştiu cine este în realitate?

— Da. Nu s-a dat nimic publicităţii, însă cei din vârf îl cunosc. Acum nu mai contează. Are prea multă putere ca să-şi facă griji legate de vârsta lui. A realizat nişte lucruri incredibile.

— Am văzut că Tratatul purta numele lui Locke.

— El a reprezentat atuul decisiv. L-a propus prin intermediul prietenilor săi din reţelele publice, apoi a primit şi sprijinul lui Demostene. Acela a fost momentul pe care-l aştepta: să folosească influenţa lui Demostene în rândul populaţiei şi pe cea a lui Locke printre intelectuali, pentru a reuşi ceva demn de luat în seamă. A pus capăt unui război cu adevărat teribil, care ar fi putut dura decenii.

— A decis să fie om de stat?

— Aşa cred. Însă în momentele lui de cinism, care sunt destule, mi-a atras atenţia că, dacă ar fi permis destrămarea Ligii, ar fi fost nevoit să cucerească Pământul palmă cu palmă. Atât timp cât există Hegemonia, o poate face dintr-o înghiţitură.

— Ăsta-i Peter pe care-l cunosc, încuviinţă Ender.

— Amuzant, nu? Tocmai el să salveze milioane de vieţi…

— Iar eu să ucid miliarde…

— N-aveam de gând să spun asta.

— Deci voia să se folosească de mine?

— Îşi făcuse un plan amănunţit. Când ar fi fost să soseşti, el urma să se deconspire şi să te întâmpine în faţa camerelor TV. Fratele mai mare al lui Ender Wiggin este, absolut întâmplător, marele Locke, arhitectul păcii. Alături de tine, ar fi părut destul de matur. Iar asemănarea fizică dintre voi este mai

pronunţată ca oricând. Atunci ar fi fost destul de uşor să preia totul.

— De ce l-ai oprit?

— N-ai fi fost fericit să-ţi petreci restul vieţii ca marioneta lui Peter.

— De ce nu? Toată viaţa am fost marioneta cuiva.

— Şi eu. I-am arătat lui Peter dovezile pe care le-am adunat, suficiente ca să demonstrez că este un criminal psihopat. Inclusiv imagini ale veveriţelor torturate şi filmele monitor ale felului cum te-a terorizat. Nu mi-a fost uşor să le strâng, dar, când le-a văzut, a fost de acord să-mi dea ceea ce doream. Adică libertatea noastră.

— Ideea mea asupra libertăţii nu este să trăiesc în casa celor pe care i-am ucis.

— Trecutul e deja istorie. Acum planetele gândacilor sunt pustii, iar Pământul este suprapopulat. Şi putem lua cu noi ceea ce lumile lor n-au cunoscut niciodată: oraşe pline de oameni, care duc vieţi individuale, care se iubesc şi se urăsc pentru motive personale. Pe toate planetele gândacilor, n-a existat niciodată mai mult de o singură istorie ce putea fi povestită; când vom ajunge acolo, vor fi nenumărate poveşti, cu alte şi alte finaluri, în fiecare zi. Ender, Pământul îi aparţine lui Peter. Şi, dacă nu pleci cu mine acum, te va aduce acolo şi te va manipula până o să-ţi doreşti să nu te fi născut niciodată. Acum este unica ta şansă de evadare.

Băiatul tăcu.

— Ştiu ce gândeşti. Crezi că încerc să te conduc, la fel ca Peter, sau Graff, sau oricare altul.

— Mi-a trecut prin minte…

— Bun sosit în rândul oamenilor! Nimeni nu-şi conduce propria viaţă, Ender. Lucrul cel mai bun pe

care-l poţi face este să alegi să fii condus de oameni buni, de oameni care te iubesc. Eu n-am venit aici pentru că vreau să devin colonistă. Am venit pentru că mi-am petrecut întreaga viaţă cu fratele pe care l-am urât. Acum îmi doresc să-l cunosc pe fratele pe care l-am iubit, cât nu este prea târziu, cât încă mai suntem copii.

— Pentru asta e deja prea târziu.

— Greşeşti! Te crezi matur şi blazat, trecut prin toate, dar în adâncul inimii eşti la fel de copil ca mine. Putem păstra secretul ăsta. Când tu vei administra colonia, iar eu voi scrie filosofie politică, nimeni nu va ghici că la adăpostul nopţii, ne furişăm unul în camera celuilalt, ca să ne jucăm şi să ne batem cu pernele.

Ender râse, însă reţinuse câteva lucruri pe care Valentine le pomenise cam prea nepăsătoare.

— Administrator?

— Ender, eu sunt Demostene. Am părăsit Pământul cu tam-tam, declarând public că am atâta încredere în mişcarea de colonizare, încât voi pleca în prima navă. În acelaşi timp, Ministrul Colonizării, un fost colonel pe nume Graff, a anunţat că pilotul navei va fi faimosul Mazer Rackham, iar guvernatorul coloniei… Ender Wiggin!

— Puteau să mă fi întrebat şi pe mine…

— Am dorit să te întreb chiar eu.

— Ziceai că s-a anunţat deja.

— Nu. Vor anunţa mâine… dacă eşti de acord. Mazer a acceptat acum câteva ore.

— Le-ai spus că tu eşti Demostene? O fată de paisprezece ani?

— Se ştie doar că Demostene va însoţi coloniştii. Lasă-i să-şi petreacă următorii cincizeci de ani

studiind lista pasagerilor şi încercând să ghicească care dintre ei este marele demagog al Erei Locke.

Ender râse şi clătină din cap:

— Dar ştiu că te distrezi, Val!

— Nu văd de ce n-aş face-o.

— Bine, încuviinţă băiatul, o să merg. Poate chiar ca guvernator, dacă tu şi Mazer sunteţi acolo, să mă ajutaţi. Deocamdată, talentele mele sunt cam nefolosite.

Fata ţipă şi-l îmbrăţişă, aşa cum ar fi făcut orice adolescentă care tocmai a primit cadoul dorit de la fratele drag.

— Val, spuse el, vreau să lămurim un lucru. Nu merg pentru tine. Nu merg nici pentru că voi fi guvernator sau pentru că mă plictisesc aici. Merg pentru că-i cunosc pe gândaci mai bine decât oricare alt om în viaţă. Poate, dacă ajung acolo, îi voi înţelege şi mai bine. Le-am răpit viitorul; pot începe plata datoriei încercând să învăţ din trecutul lor.

Călătoria a fost lungă. Spre sfârşitul ei, Val terminase primul volum al istoriei războaielor gândacilor şi-l expediase prin ansiblu, sub numele lui Demostene, pe Pământ, în vreme ce Ender câştigase ceva mai important decât adulaţia pasagerilor; acum îl iubeau şi-l respectau.

Munci din răsputeri pe noua planetă, conducând mai mult prin putere de convingere decât decretând şi dedicându-se acţiunilor necesare pentru instaurarea unei economii autonome. Însă munca lui cea mai importantă, recunoscută de toţi, era de a explora ceea ce rămăsese de la gândaci; se străduia să găsească prin clădiri şi ogoare de mult părăginite orice putea fi folosit de oameni şi din care putea învăţa. Nu existau

cărţi – gândacii nu avuseseră nevoie de aşa ceva. Având absolut totul în memorie, orice gând fiind transmis instantaneu, moartea lor însemnase şi dispariţia cunoştinţelor deţinute.

Şi totuşi… Din robusteţea acoperişurilor ce acopereau adăposturile pentru animale şi silozurile, Ender înţelese că iarna avea să fie grea, cu căderi masive de zăpadă. Gardurile cu ţepuşe îndreptate către exterior îi spuseră că existau animale sălbatice ce reprezentau un pericol pentru recolte sau cirezi. La moară îşi dădu seama că fructele prelungi şi amărui din livezile neîngrijite puteau fi uscate şi măcinate. Iar chingile, utilizate probabil ca să-i transporte pe copii, îi dădură să înţeleagă că, deşi gândacii nu aveau o existenţă individuală conturată, îşi iubeau odraslele.

Anii trecură. Coloniştii trăiau în case din lemn şi foloseau tunelele gândacilor drept depozite şi fabrici. Acum erau conduşi de un consiliu, iar administratorii erau aleşi prin vot, aşa încât Ender, deşi continuau să-i spună „guvernator”, era, de fapt, doar judecător. Alături de blândeţe şi cooperare existau, de asemenea, crime şi conflicte, indivizi care se iubeau şi alţii care se urau; era o planetă a oamenilor. Nu mai aşteptau cu nerăbdare orice transmisiune a ansiblului; numele faimoase de pe Pământ însemnau acum prea puţin pentru ei. Singurul nume pe care-l cunoşteau era al lui Peter Wiggin, Hegemonul Pământului; singurele veşti primite vorbeau despre pace şi prosperitate, despre nave uriaşe ce părăseau graniţele Sistemului Solar, depăşind norul de comete şi populând lumile gândacilor. În curând aveau să apară şi alte colonii pe această planetă, Lumea lui Ender; în curând urmau să aibă vecini, care acum se aflau la jumătatea drumului spre ei, însă nimeni nu era prea interesat. Aveau să-i

ajute pe cei nou-veniţi, să le arate tot ce învăţaseră, dar în viaţa lor acum era important cine se căsătorea, cine era bolnav, când era vremea însămânţărilor şi „de ce să-i plătesc, când viţelul a murit la trei săptămâni după ce l-am luat?”

— Au devenit ataşaţi de pământ, spuse Valentine. Nici unuia nu-i mai pasă că Demostene îşi expediază azi al şaptelea volum al istoriei lui. Nu-l va citi niciunul dintre cei de aici.

Ender apăsă o tastă şi pupitrul îi arătă următoarea pagină.

— Foarte profund, Valentine. Câte volume mai ai până la sfârşit?

— Unul singur. Povestea lui Ender Wiggin.

— Şi ce-o să faci, aştepţi să mor şi după aceea o scrii?

— Nu. Pur şi simplu mă apuc de scris şi când ajung la prezent, mă opresc.

— Am o idee mai bună. Scrie-o până la ultima victorie. Opreşte-te acolo. Nimic din ce-am făcut de atunci nu merită să rămână scris.

— Poate că nu, zise Valentine. Sau poate că da.

Ansiblul navei coloniştilor îi anunţă că se aflau la un an depărtare. Îi cereau lui Ender să le găsească un loc unde să se stabilească, destul de aproape de prima colonie, pentru iniţierea de relaţii comerciale, totuşi suficient de departe ca să poată fi guvernată separat. Ender luă elicopterul şi începu să exploreze. Luă cu el un copil, un băieţel de unsprezece ani pe nume Abra; avusese numai trei ani când ajunseseră aici şi nu-şi amintea altă lume. Zburară cu elicopterul o zi întreagă, poposiră să se odihnească peste noapte, şi în dimineaţa următoare plecară pe jos.

În cea de-a treia zi, Ender avu brusc senzaţia că mai fusese în locurile acelea. Privi în jur; era un ţinut nou, pe care nu-l mai văzuse în viaţa lui. Îl strigă pe Abra.

— Hei, Ender! răspunse copilul. Vino-aici!

Se afla în vârful unei coline abrupte.

Ender începu să urce, lăsând urme adânci în solul moale. Abra arătă în jos şi-l întrebă:

— Îţi vine să crezi?

Colina era scobită. Avea în mijloc o depresiune adâncă, parţial umplută cu apă, înconjurată de pante concave ce se curbau deasupra heleşteului. Într-o direcţie, colina se despărţea în două creste lungi, adăpostind o vale în formă de V; în cealaltă direcţie se înălţa, terminându-se printr-o stâncă albă, ca un craniu rânjind, cu un copac ce-i creştea din gură.

— Parc-ar fi murit un uriaş, spuse Abra, şi pământul i-a acoperit trupul.

Atunci Ender pricepu de ce i se păruse familiar. Leşul Uriaşului! Copil fiind, se jucase aici de prea multe ori ca să nu recunoască locul. Dar era imposibil! Calculatorul din Şcoala de Luptă n-avea de unde să cunoască locul acesta. Ridică binoclul într-o direcţie bine cunoscută şi privi, temându-se şi sperând că avea să vadă ceea ce existase acolo, în joc.

Leagăne şi tobogane. Bare de gimnastică. Acum acoperite de sol şi vegetaţie, totuşi inconfundabile.

— Cineva trebuie să fi construit toate astea, zise Abra. Uite, craniul ăsta nu-i piatră, fii atent! E beton.

— Ştiu, spuse Ender. L-au construit pentru mine.

— Ce?

— Cunosc locul ăsta, Abra. Gândacii l-au construit pentru mine.

— Gândacii au murit cu cincizeci de ani înainte să ajungem noi aici.

— Ai dreptate, e imposibil, dar eu ştiu mai multe. N-ar trebui să te iau cu mine. Poate fi periculos. Dacă ei m-au cunoscut într-atât de bine încât să construiască locul ăsta, poate c-au plănuit să…

— Să se răzbune.

— Pentru că i-am ucis.

— Atunci, nu te duce, Ender. Nu face ceea ce vor ei să faci.

— Abra, nu mi-ar păsa dacă doresc să se răzbune. Dar poate că vor altceva. Poate că în felul acesta au încercat să comunice. Să-mi lase un bilet.

— Nu ştiau să citească şi să scrie.

— Poate că învăţau… când au murit.

— Ei bine, eu nu te las să te duci singur. Vin cu tine.

— Nu. Eşti prea tânăr ca să rişti.

— Haide! Tu eşti Ender *Wiggin.* Nu-mi spune ce poate să facă un puşti de unsprezece ani!

Împreună, zburară cu elicopterul peste terenul de joacă, peste păduri, peste fântâna din poiană. Apoi mai departe, către locul unde, într-adevăr, exista o stâncă în care se deschidea o peşteră şi un promontoriu, acolo unde trebuia să fie Capătul Lumii. Iar în depărtare, exact ca în jocul calculatorului, se zărea turnul castelului.

Îl lăsă pe Abra lângă elicopter.

— Dacă nu mă-ntorc peste o oră, pleci imediat acasă.

— Rahat, Ender! Vin cu tine.

— Gura, că, de nu, ţi-o umplu cu noroi.

În ciuda tonului său glumeţ, băieţelul simţi că spusese adevărul şi nu mai insistă.

Pereţii turnului erau găuriţi pe alocuri, oferind reazeme pentru mâini şi picioare. Fusese construit ca să permită o escaladare uşoară.

Odaia era aşa cum fusese întotdeauna. Ender şi-o amintea suficient de bine ca să caute un şarpe pe podea, însă exista doar un covor, cu un cap de şarpe brodat într-un colţ. O imitaţie, nu o reproducere; pentru un popor ce nu avusese niciun fel de artă, se descurcaseră bine. Probabil că extrăseseră imaginile chiar din mintea lui Ender, aflându-i cele mai întunecate vise de la distanţe de mulţi ani-lumină. Dar de ce o făcuseră? Pentru a-l aduce în această cameră, desigur. Ca să-i lase un mesaj. Însă unde era mesajul şi cum avea să-l înţeleagă?

Oglinda îl aştepta pe perete. Era o placă din metal pe care fusese zgâriată forma aproximativă a unei feţe omeneşti. „Au încercat să deseneze imaginea pe care ar trebui s-o văd.”

Privind oglinda, îşi amintea cum o spărsese, cum o smulsese de la locul ei şi cum şerpii se revărsaseră din tainiţă, atacându-l, înfigându-şi în el colţii veninoşi.

„Cât de bine mă cunosc?” se întrebă Ender. „Îndeajuns de bine ca să ştie cât de des m-am gândit la moarte, ca să ştie că nu mă tem de ea. Îndeajuns de bine ca să ştie că, chiar dacă m-aş teme de ea, asta nu m-ar opri să caut în ascunzătoare?”

Se apropie de oglindă şi o trase către el. Nimic nu-l atacă din golul ascuns de placa metalică. Acolo se afla o sferă albă, făcută parcă din mătase, cu câteva fire scămoşate, ici şi colo. Un ou? Nu. Pupa unei regine a gândacilor, deja fecundată de masculi, pregătită să zămislească o sută de mii de gândaci, cu masculi şi regine. Putea vedea masculii, aidoma unor limacşi, agăţaţi de pereţii unui tunel întunecat, şi adulţii voluminoşi şi purtând regina-copilă spre sala de împerechere; pe rând, fiecare mascul penetra regina-larvă, se înfiora de extaz şi murea, căzând pe podeaua

tunelului şi chircindu-se. Apoi regina nouă fu adusă înaintea celei bătrâne, o creatură minunată, învăluită în aripi moi, scânteietoare, care pierduse de mult puterea zborului, dar îşi păstra încă măreţia. Regina bătrână o sărută, adormind-o, cu otrava blândă de pe buze, apoi o înfăşură în firele secretate de pântecele ei şi-i porunci să devină ea însăşi, să devină un nou oraş, o nouă lume, să dea naştere la multe regine şi la multe lumi…

„De unde ştiu toate astea?” se întrebă Ender. „Cum pot vedea lucrurile acestea, ca nişte amintiri în mintea mea?”

Şi parcă, drept răspuns, văzu prima lui bătălie cu flota gândacilor. O mai văzuse şi înainte, pe simulator; acum o privea din punctul de vedere al reginei, prin mulţi ochi diferiţi. Gândacii formară sfera lor de nave, apoi navetele se iviră din beznă şi Doctoraşul distruse totul într-o explozie de lumină. Simţi atunci tot ceea ce simţise regina stupului, privind prin ochii supuşilor ei cum moartea îi lovise, prea fulgerător ca să poată fi anticipată. Nu exista totuşi nicio amintire de durere sau teamă. Matca simţise doar tristeţe şi o anume resemnare. Nu gândise aceste cuvinte când îi văzuse pe oameni apropiindu-se să ucidă, dar Ender o înţelese sub formă de cuvinte: „Nu ne-au iertat”, gândise ea. „Vom muri cu siguranţă.”

— Cum poţi trăi iarăşi? o întrebă.

Matca aflată în gogoaşa ei de mătase nu putea să-i răspundă prin vorbe; dar când închise ochii şi încercă să-şi amintească, în locul amintirilor apărură imagini noi. Gogoaşa trebuia ţinută într-un loc întunecos şi rece, dar umed, ca să nu se usuce; iar vaporii de apă trebuiau să fie uşor călduţi şi saturaţi cu seva unui anumit arbore, pentru ca în gogoaşă să se poată

desfăşura reacţii chimice. Apoi aşteptă zile şi săptămâni, până când pupa din interior se transformă. După aceea, când gogoaşa căpătase o culoare cafenie, Ender se văzu spărgând-o şi extrăgând micuţa şi fragila regină. Se văzu apucând-o de membrul anterior şi ajutând-o să umble până într-un cuib moale, făcut din frunze uscate aşezate pe nisip. „Atunci voi fi vie”, sosi gândul în mintea lui. „Atunci voi fi trează. Atunci îmi voi naşte cei zece mii de copii. ”

— Nu, rosti Ender. Nu pot.

Durere.

— Copiii tăi sunt monştrii coşmarurilor noastre de-acum. Dacă te trezesc, te vom ucide iarăşi.

Prin mintea lui fulgerară o duzină de imagini de oameni ucişi de gândaci, însă însoţite de o milă atât de profundă, încât nu se mai putu stăpâni şi plânse pentru ei.

— Dacă îi poţi face să simtă aşa cum m-ai făcut pe mine, atunci poate că te-ar ierta.

„Sunt singurul”, îşi dădu seama. „M-au găsit prin ansiblu; l-au urmărit şi s-au cuibărit în mintea mea. În agonia coşmarurilor mele, au ajuns să mă cunoască, deşi ziua îi distrugeam; au găsit teama mea faţă de ei şi au mai aflat că nu ştiam că-i ucideam. În puţinele săptămâni care le rămăseseră, au construit locul acesta special pentru mine, leşul Uriaşului, terenul de joacă şi platforma de la Capătul Lumii, ca să-l pot găsi văzându-l cu ochii mei. Eu sunt singurul pe care-l cunosc ei şi de aceea pot vorbi numai cu mine şi prin mine.” „Suntem aidoma vouă”, răsună gândul în mintea lui. „N-am vrut să ucidem, iar când am înţeles, n-am mai venit. Până să vă întâlnim pe voi, crezusem că suntem singurele fiinţe gânditoare din univers, însă nu ne închipuisem că gândurile pot apărea la creaturi

individuale care nu pot visa visele altuia. De unde să fi ştiut? Am fi putut trăi în pace cu voi. Crede-ne, crede-ne!”

Ender întinse mâna şi luă gogoaşa dinăuntru. Era incredibil de uşoară, deşi păstra în ea toate speranţele şi viitorul unei rase măreţe.

— O să te iau cu mine, zise el. O să merg de la o planetă la alta, până voi găsi un timp şi un loc unde te poţi deştepta în siguranţă. Şi le voi spune oamenilor povestea ta, astfel încât, poate, o dată cu trecerea timpului, să vă ierte şi ei. Aşa cum voi m-aţi iertat pe mine.

Înveli gogoaşa reginei în haina lui şi părăsi turnul.

— Ce era înăuntru? întrebă Abra.

— Răspunsul.

— La ce anume?

— La întrebarea mea.

Asta a fost tot ce-a spus despre cele întâmplate; explorară încă cinci zile şi aleseră un loc pentru viitoarea colonie, mult în sud-estul turnului.

După câteva săptămâni, Ender veni la Valentine şi o rugă să citească ceea ce scrisese; ea deschise fişierul indicat şi citi.

Era scris în numele reginei stupului, povestind tot ce intenţionaseră ei să facă şi tot ce făcuseră. „Acestea sunt greşelile noastre şi acestea sunt reuşitele noastre; n-am dorit să vă facem rău şi vă iertăm pentru că ne-aţi ucis.” De la primele scânteieri ale conştiinţei lor şi până la lungile războaie care le bântuiseră planeta natală, Ender povestea concis, ca pe o legendă sau ca pe o amintire străveche. Când ajunse la istoria marii mame, regina absolută, cea dintâi care decise s-o educe pe noua regină, în loc s-o ucidă sau s-o alunge, acolo întârzie, descriind de câte

ori fusese nevoită să-şi omoare propria copilă, până ce născuse una care să-i înţeleagă visul de a găsi armonie. Era ceva nou în lumea lor; două regine care nu se luptau între ele, ci se iubeau şi se ajutau şi, laolaltă, erau mai puternice decât oricare alt stup. Prosperaseră; avură mai multe fiice care li se alăturară în pace; era începutul înţelepciunii.

„Dacă am fi izbutit să vă vorbim…”, spunea regina stupului prin cuvintele lui Ender. „Dar, pentru că n-am reuşit, vă rugăm doar atât: să ne ţineţi minte nu ca pe duşmani, ci ca pe fraţi tragici, pe care Soarta, sau Dumnezeu, sau Evoluţia i-a modelat în forme neplăcute vouă. Dacă v-am fi sărutat, ar fi fost miracolul care să ne facă umani, unii în ochii celorlalţi. Dar ne-am ucis între noi. Cu toate acestea, vă salutăm acum ca pe nişte prieteni veniţi în ospeţie. Veniţi în casa noastră, fii ai Pământului! Locuiţi în tunelurile noastre, culegeţi recoltele de pe ogoarele noastre! Acum voi sunteţi mâinile noastre. Înfloriţi, copaci; pârguiţi-vă, recolte; fiţi calzi pentru ei, sori; fiţi fertile pentru ei, plante; ei sunt fiii noştri adoptivi, care s-au întors acasă.”

Cartea scrisă de Ender nu era lungă, însă conţinea tot binele şi tot răul cunoscut de regina stupului. O semnă, dar nu cu numele său, ci cu un pseudonim:

VORBITOR ÎN NUMELE MORŢILOR

Pe Pământ, cartea fu publicată fără multă vâlvă şi, discret, trecu dintr-o mână în alta, până când nu mai rămase niciun pământean care să n-o fi citit. Majoritatea o găsi interesantă; unii refuzară s-o uite. Pe cât puteau mai bine, încercară să trăiască după învăţăturile ei; la înmormântări, cineva era Vorbitor în

Numele Morţilor şi povestea despre defunct, în modul cel mai onest, fără să ascundă relele şi fără să afirme virtuţi. Participanţii la asemenea ceremonii le găseau tulburătoare, chiar dureroase; existau totuşi destui care apreciau că viaţa lor, în ciuda unor momente mai proaste, fusese destul de merituoasă pentru ca un Vorbitor să rostească adevărul în numele lor.

Pe Pământ era doar un cult printre altele multe. Însă pentru cei care traversau hăurile spaţiului, şi trăiau în tunelurile stupului, şi culegeau ogoarele gândacilor reprezenta singura religie. Nu exista nicio colonie care să nu aibă un Vorbitor în Numele Morţilor.

Nimeni nu ştia şi nimeni nu dorea să afle cine fusese primul Vorbitor. Ender nu intenţiona să o spună.

Când împlini douăzeci şi cinci de ani, Valentine termină ultimul volum al istoriei războaielor cu gândacii. La sfârşitul acestuia anexă textul integral al cărţuliei lui Ender, dar nu deconspiră autorul.

Bătrânul Hegemon, Peter Wiggin, acum în vârstă de şaptezeci şi şapte de ani şi bolnav de inimă, îi expedie un mesaj:

„Eu ştiu cine-a scris-o. Dacă poate vorbi în numele gândacilor, atunci cu siguranţă poate vorbi şi pentru mine.”

Ender şi Peter discutară mult prin intermediul ansiblului, şi Peter îşi povesti zilele şi anii vieţii, relele lui şi faptele bune. Iar când muri, Ender scrise un alt volum, semnat tot de Vorbitor în Numele Morţilor. Laolaltă, cele două cărţi au fost denumite „Matca şi Hegemonul” şi au fost considerate cărţi sfinte.

— Haide, spuse Ender către Valentine într-o bună zi. Hai să plecăm cu o navă şi să trăim veşnic.

— Nu putem, zise ea. Există miracole pe care nici chiar relativitatea nu le poate înfăptui.

— Trebuie să plecăm. Aici sunt aproape fericit.

— Atunci să rămânem.

— Am trăit prea mult timp în prezenţa suferinţei. Fără ea, nu voi şti cine sunt.

Aşa încât se îmbarcară pe o navă interstelară şi rătăciră de la o planetă la alta. Oriunde s-ar fi oprit, el era întotdeauna Andrew Wiggin, pelerin Vorbitor în Numele Morţilor, iar ea era întotdeauna Valentine, istoric călător, înregistrând poveştile celor vii, în vreme ce Ender rostea poveştile celor morţi. Şi, ca întotdeauna, Ender purta cu el o gogoaşă albă, uscată, căutând planeta unde regina stupului se putea deştepta şi trăi în pace. Căută mult timp.